

ТРИЛЪР

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД

ВУДДЪ

ЕРГОН®

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД, ДЪГЛАС ПРЕСТЪН ВУДУ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Уилям Смитбак, разследващ репортер от „Ню Йорк Таймс“ и съпругата му — антроположката Нора Кели, са брутално атакувани в жилището си в Манхатънския Ъпър Уест Сайд. Свидетели твърдят, а и охранителната камера потвърждава, че нападателят е техният странен и зловещ съсед — човек, който, според всички сведения, е починал и погребан десет дни по-рано. Специалният агент от ФБР Пендъргаст и лейтенант Винсънт Д’Агоста предприемат частно — и определено нетрадиционно — търсене на истината. Криволичещото им пътешествие ги отвежда до места и общества в Манхатън, каквито двамата дори не са си представяли, че може да съществуват — потаен вуду култ, в който външни лица никога не са прониквали, а случайно проникналите — никога не се завръщат...

1.

— Господи, Бил, представяш ли си? Аз още не мога. Казаха ми го преди дванайсет часа, а още не мога да повярвам.

— Повярвай, мила. — Уилям Смитбак Джуниър разгъна дългите си крайници, опъна се на кушетката в дневната, след това прехвърли ръка през раменете на съпругата си. — Още малко от този портвайн?

Нора напълни чашата му. Той я вдигна към светлината, възхищавайки се на гранатовия ѝ цвят. Струваше му сто кинта — и напълно си ги заслужаваше. Той отпи и издиша.

— Ти си изгряваща звезда в музея. Само почакай. След пет години ще те направят декан.

— Не ставай глупав.

— Нора, трета поредна година бюджетът е орязан, а са дали зелена светлина на експедицията ти. Новият ти шеф не е глупак. — Смитбак зарови лице в косата ѝ. След толкова много време продължаваше да намира този мирис — смесица от дъх на канела и намек за хвойна — за възбуждащ.

— Представяш ли си? Следващото лято ще сме в Юта на разкопки. Дано да можеш да си вземеш отпуска през това време.

— Имам четири седмици. В „Таймс“ отчаяно ще им липсвам, но ще трябва да се справят. — Той отпи нова глътка и завъртя течността в устата си. — Нора Кели: експедиция номер три. Не можеше и да искаш по-хубав подарък за годишнината.

Нора го погледна сардонично.

— Аз пък си мислех, че днешната вечеря е била подаръкът ми за годишнината.

— Правилно. Така е.

— Беше идеална. Благодаря.

Смитбак ѝ намигна. Беше завел Нора в любимия си ресторант, „Кафенето на художниците“, на Западна 67-а — идеалното място за романтична вечеря. Меката успокояваща светлина; уютните седалки;

вълнуващата картина на Хауърд Чандлър Кристи — и после, като връх на всичко, страхотната храна.

Смитбак осъзна, че Нора го гледа. В тези очи и тази дяволита усмивка имаше обещание за друг подарък по случай годишнината им. Той я целуна по бузата и я привлече към себе си.

Тя въздъхна.

— Дадох ми до цент всичко, което поисках.

Смитбак смотолеве отговора си. Чувстваше се страхотно, притиснат в жена си, и мислено отдаде последна почит на храната. Беше изострил апетита си с две силни мартинита, последвани от плато с отбрани колбаси. А за основно как би могъл да устои на стек бепарнез, леко суров, придружен от пържени картопки и пикантен, разбит на пюре спанак — а, разбира се, беше помагал сериозно и на Нора да се справи с филето сърнешко...

— ... И знаеш ли какво означава това? Ще мога да завърша анализите си върху югозападния култ Качина.

— Страхотно. — Десертът беше шоколадово фондю за двама, придружено от плато възхитително мирисливо френско сирене. Смитбак отпусна леко свободната си ръка върху стомаха си.

Нора млъкна и двамата останаха да лежат за момент, наслаждавайки се на мига. Смитбак хвърли поглед на съпругата си. Изпълни го чувство на задоволство. Той не беше религиозен човек, не точно; и все пак почувства, че е благословен да е тук, в този изискан апартамент в най-страхотния град на света, да работи работата, за която винаги бе мечтал. И Нора, в която беше намерил най-добрата възможна съпруга. Бяха преживели много през годините, откакто се бяха запознали, но тревогите и опасностите само ги бяха сближили още повече. Нора беше не само красива, изящна, жадна и нетърпелива за работа, неподатлива на заяжданията му, съпричастна и интелигентна — тя беше доказала също така, че е неговата сродна душа. Докато я гледаше, не се сдържа и се усмихна. Нора беше, казано просто, прекалено добра, за да е истина.

Тя се надигна.

— Не мога да се отпусна напълно. Във всеки случай, още не.

— И защо?

Тя се оправи и отиде в кухнята да вземе чантата си.

— Има още нещо, което трябва да свърша.

Смитбак примигна.

— По това време?

— Тук съм след десет минути. — Тя се върна до кушетката и се наведе над него, погали лизнатото над челото му, и го целуна. — Не отивай никъде, голямо момче — промърмори тя.

— Шегуваш ли се? Никъде не мърдам. Ще съм същинска Гибралтарска скала.

Нора се усмихна, погали отново косата му, след което се насочи към входната врата.

— Внимавай — извика той след нея. — Не забравяй онези малки странни пакетчета, които бяхме получили.

— Не се тревожи. Да не съм малка? — Миг по-късно вратата се затвори и ключът се превъртя.

Смитбак сложи ръце под главата си и се опъна на кушетката с въздишка, отпивайки поредна здрава глътка портвайн. Чу стъпките ѝ да заглъхват надолу по коридора; чу прозвънването на асансьора. След това всичко утихна, с изключение на глухия шум на града отвън.

Досещаше се къде е отишла — до сладкарницата зад ъгъла. Там правеха любимите му специални торти и затваряха след полунощ. Смитбак беше особено пристрастен към генуезките им пралини с маслен крем калвадос; надяваше се, че точно такава торта е поръчала Нора за тазвечерната им годишнина.

Той лежеше отпуснат в слабо осветения апартамент, заслушан в дишането на Манхатън. Заради погълнатите коктейли всичко изглеждаше някак забавено, включително мислите му. Той си спомни определението от един къс разказ на Търбър — *сънливо отпуснат, замаяно отпуснат*. По необяснима причина винаги бе харесвал писанията на колегата журналист Джеймс Търбър. Заедно с онези на долнопробния съчинител Робърт Хауърд. Вторият, смяташе той, се беше опитвал прекалено енергично; първият — не достатъчно.

По някаква причина се улови, че мислите му се връщат назад към онзи слънчев ден, когато за пръв път се беше запознал с Нора. Врълетяха го всички спомени: Аризона, езерото Пауъл, горещият паркинг, голямата лимузина, в която беше пристигнал. Смитбак поклати глава и се засмя на спомена. Нора Кели изглеждаше като кучка на високи токчета, новоизлюпен доктор на науките с една сламка на рамото. После, той не беше направил добро впечатление, съвсем

определено се държеше като истински задник. Това беше преди четири години, или пък пет... о, Боже, наистина ли времето минаваше толкова бързо?

Пред външната врата се чу глух шум, някакво тътрене, след това в ключалката изтрака ключ. Нора се беше върнала толкова скоро?

Той изчака вратата да се отвори, но вместо това ключът отново изтрака, сякаш Нора не можеше да се справи с ключалката. Сигурно се опитваше да крепи тортата върху ръката си. Помисли си да стане да ѝ помогне, когато вратата се отвори със скърцане и той чу стъпки в антрето.

— Както обещах — не съм мърдал — провикна се той. — Господин Гибралтар. Но виж, можеш да ме наричаш просто Скалата.

Чуха се още стъпки. Но странно, не звучаха като на Нора: бяха прекалено бавни и тежки, и изглеждаха несигурни, сякаш някой си влачеше краката.

Смитбак се надигна и седна на кушетката. В малкото антре се изправи някаква фигура, с изрязан на фона на светлината силует. Беше прекалено висока и широкоплещеста, за да е Нора.

— Кой си ти, по дяволите?! — невярващо попита Смитбак. Протегна се бързо към лампата на съседната масичка и я светна. Разпозна фигурата почти веднага. Или поне си мислеше, че я е познал — нещо с лицето не беше наред. Беше пепеляво, подпухнало, почти смачкано. Изглеждаше болно... или по-лошо.

— Колин? — произнесе Смитбак. — Ти ли си? Какво, по дяволите, правиш в моя апартамент?

Точно тогава видя касапския нож.

За по-малко от миг се изправи. Фигурата се потътри напред, отрязвайки пътя му. Всичко спря за един кратък, отвратителен момент. После ножът се стрелна с ужасна скорост, разсичайки въздуха там, където преди по-малко от секунда беше стоял Смитбак.

— Какво става, *мамка му*? — изкрещя Смитбак.

Ножът излетя отново напред и Смитбак падна върху масичката за кафе в отчаян опит да избегне удара, прекатурвайки се заедно с нея. Изправи се бързо на крака и се обърна да види нападателя, след което се приведе ниско, разтворил ръце, напрегнал пръсти, готов. Огледа се бързо за някакво оръжие. Нищо. Фигурата стоеше между него и

кухнята — ако успееше да мине покрай нея, можеше да вземе един нож, дори да изравни шансовете.

Той наведе леко глава, опъна лакът и нападна. Фигурата отстъпи, но в последния момент ръката с ножа се завъртя и направи дълбок разрез от лакътя до рамото на Смитбак. Той се извъртя с вик на изненада и болка — и в този момент усети болезнената студена стомана, която се заби дълбоко в долната част на гърба му.

Сякаш щеше да продължава да се спуска навътре вечно, забивайки се в самите му вътрешности и пронизвайки го с болка, подобна на която бе изпитвал само веднъж в живота си. Той отвори уста, залитна към пода в опит да се махне; усети ножа да излиза, после отново да се забива. Почувства внезапна мокрота на гърба си, сякаш някой изливаше топла вода върху него.

Като събра всичките си сили, той се изправи на крака, хвана отчаяно нападателя си и го заудря с голи ръце, разкървавайки носа му. Ножът удряше отново и отново кокалчетата му, но Смитбак вече не го усещаше. Фигурата отстъпи пред безогледната му ярост. Това беше неговата възможност и Смитбак се обърна, готов да тръгне към кухнята. Но подът сякаш се накланяше неестествено под стъпалата му и при всяко поемане на въздух в гърдите му се чуваше странен бълбукащ звук. Той се олюля в кухнята, задъхвайки се, и като се опитваше да пази равновесие, задраска с пръсти да отвори чекмеджето с ножовете. Но точно когато успя да го отвори, видя върху плота да пада сянка... и между плешките му се стовари пореден ужасен удар. Опита се да се извърти, но ножът продължи да се надига и пада, да се надига и пада, и пурпурното проблясване на острието се замъгли, когато светлината започна да не му достига...

*Всичко избяга, всичко се свърши, вдигни ме на
кладата;
празникът премина и угаснаха лампите...*

Вратата на асансьора се отвори и Нора излезе от него в коридора. Беше показала добро време и с малко късмет Бил още щеше да е на

кушетката, може би разтворил онзи роман на Такъри, от който цяла седмица не спираше да се възторгва. Тя внимателно крепеше кутията с тортата в ръце, докато ровеше за ключа си; той със сигурност се беше досетил къде е отишла, но беше трудно да се подготви изненада за първата годишнина на някого...

Нещо не беше наред. Тя беше до такава степен заета с мислите си, че ѝ отне една минута да осъзнае какво е: вратата на апартамента им зееше широко отворена.

В този момент някой излезе. Позна го. Дрехите му бяха мръсни и подгизнали от кръв, а в ръката си държеше окървавен нож. Докато стоеше и гледаше към нея, ножът падна шумно на пода.

Инстинктивно, без да мисли, тя пусна тортата и ключовете и се втурна към него. От съседните врати наизскачаха съседи, гласовете им се издигаха, пълни със страх и ужас. Странната мъжка фигура се наведе и взе ножа, но Нора блъсна ръката му настрана и заби юмрук в стомаха му. Той побесня и я запрати към отсрещната стена на коридора, като блъскаше главата ѝ в мазилката, докато тя не се свлече на пода. Пред очите ѝ танцуваха кръгове, когато го видя да се олюлява над нея с вдигнат нож. Изви се в мига, когато той замахна; после я ритна яростно в главата, вдигайки отново ножа. В коридора отекна силен писък. Но Нора не можа да го чуе; вече нямаше никакви звуци, само неясни образи. А после и те изчезнаха.

2.

Лейтенант Винсънт Д'Агоста стоеше в претъпкания коридор пред вратата на тристайния апартамент. Той размърда рамене в кафявия си костюм, опитвайки се да отлепи изпотените си ръце от полиестерната риза. Беше много разгневен, а гневът не беше добро нещо. Щеше да повлияе върху всичко, което правеше, да понижи способността му за наблюдение.

Той си пое дълбока глътка въздух и го издиша, сякаш се опитваше да изпусне и гнева с въздуха.

Вратата на апартамента се отвори и отвътре излезе слаб, прегърбен мъж с нещастен кичур коса на темето, който влачеше след себе си екипировка и буташе напред алуминиев сандък, закрепен на колелца.

— Свършихме, лейтенант. — Мъжът взе една клавиатура от друг офицер и напусна, последван от помощника си.

Д'Агоста погледна часовника си. Три след полунощ. Работата на екипа на местопрестъплението беше отнела много време. Бяха вложили допълнително усърдие. Знаеха, че той и Смитбак бяха извървели дълъг път заедно. Дразнеше го начинът, по който минаваха покрай него с наведени глави и как го поглеждаха косо, питайки се как ли приема всичко. И дали ще се откаже от случая. Много детективи по убийствата биха го направили — дори само поради факта, че това щеше да повлече процес. Не изглеждаше добре, когато прокурорът те сложи на пейката на свидетелите. „Убитият е бил ваш приятел? Не е ли това доста *интересно* съвпадение?“ Беше усложнение, от което един процес не се нуждае, и обвинителят мразеше, когато това се случваше.

Но Д'Агоста нямаше намерение да оставя това така. Не. Пък и това беше един отворен-и-затворен случай. Престъпникът направо си беше осъден, беше им, така да се каже, в ръчичките. Оставаше само да го намерят.

Последният от екипа на криминолозите излезе от апартамента и си тръгна, оставяйки Д'Агоста сам с мислите му. Той остана за минута

в празния коридор, като се опита да успокои опънатите си нерви. След това надяна чифт латексови ръкавици, нахлупи мрежичката за коса около оплешивяващото си теме и тръгна към отворената врата. Усети, че леко му прилошава. Тялото беше преместено, разбира се, но нищо друго не бе докоснато. Можеше да види там, където коридорът правеше чупка, само отрязък от стаята отвъд и езеро от кръв на пода; кървави следи от стъпки; отпечатащи от ръце, осяели боядисаната в кремаво стена.

Прекарачи внимателно кръвта и спря пред дневната. Кожен диван, два стола, прекатурена масичка за кафе, още кървави петна върху персийския килим. Бавно отиде до средата на помещението, като местеше внимателно краката си, обути в обувки с дебели каучукови подметки, спря, обърна се и се опита да възстанови сцената в ума си.

Беше помолил криминалистите да вземат голямо количество проби от кървавите петна; имаше сложно преплетени мотиви, които той искаше да разплете, отпечатащи от стъпки през кръвта, следи от ръце, наслоени върху други следи. Смитбак се беше борил дяволски; нямаше начин престъпникът да не е оставил ДНК на мястото.

На пръв поглед престъплението изглеждаше просто. Това бе неорганизирано, объркано убийство. Извършителят влиза с оригинален ключ. Смитбак е в дневната. Убиецът го удря силно с ножа, което веднага поставя Смитбак в неизгодно положение, след което двамата започват да се борят. Борбата се пренася в кухнята — Смитбак се опитва да се въоръжи: чекмеджето с ножове беше наполовина отворено, с кървави следи по дръжката и плота. Не бе успял обаче да се докопа до нож, за съжаление. Бил е намушкан отново отзад през това време. Борили са се още малко. При което Смитбак е ударен много лошо, потича кръв по пода, виждаха се следи от боси крака. Но Д'Агоста беше напълно сигурен, че престъпникът също е кървял през това време. Кръв, паднали косми и влакна, оставени по време на борбата, може би пръсната слюнка. Всичко това го е имало и той беше убеден, че криминалистите го бяха открили. Дори бяха отрязали и взели парче от дъските на пода, включително няколко с белези от нож; бяха откъртели парчета гола стена, бяха взели отпечатащи от всички повърхности, бяха събрали всяко влакнце, което можаха да открият, дори мъх и песъчинки.

Очите на Д'Агоста продължиха да блуждаят, в ума му не спираше да се върти филмът на престъплението. Накрая Смитбак загубва толкова много кръв, че останал без всякакви сили, дава на убиеца възможност да нанесе последния удар: според патолога, ножът е минал през сърцето и се е забил на повече от сантиметър в пода. Престъпникът го беше завъртял яростно, за да го измъкне, разцепвайки дъската. При тази мисъл Д'Агоста усети, че се изпълва с нова вълна гняв и скръб. Тази дъска също бе изрязана.

Не че цялото това внимание към подробностите щеше да направи нещата по-различни — те вече знаеха кой е убиецът. И все пак винаги беше добре доказателствата да са повече. Човек никога не знае на какви съдебни заседатели може да се натъкне в този побъркан град.

И тази откачена бъркотия, която убиецът бе оставил след себе си. Смачкан сноп от пера, завързани със зелена връв. Парче от дреха, покрито с евтини пайети. Малка торбичка от пергаментова хартия, покрита с прах, с причудливи шарки от външната страна. Убиецът ги беше пуснал в локвата от кръв като жертвоприношение. Криминалистите ги бяха отнесли, разбира се, но странните предмети не излизаха от ума му.

Но имаше още едно нещо, което момчетата не биха могли да отнесат: чудатата, надраскана набързо рисунка на стената — две змии, увити около някакво странно, изострено нещо, подобно на растение, със звезди и стрели, и заплетени линии, и една дума, която приличаше на *Дамбала*. Всичко това явно беше нарисувано с кръвта на Смитбак.

Д'Агоста влезе в главната спалня и погледът му обхвана леглото, бюрото, огледалото, прозореца, гледащ към Уест Енд авеню, килима, стените, тавана. В отсрещния край на стаята имаше втора баня, вратата на която беше затворена. Интересно, последният път, когато беше тук, вратата беше отворена.

Той чу звук отвътре. Водата тръгна и спря. Някой от момчетата от криминологията още беше в апартамента. Д'Агоста тръгна нататък, хвана bravата на вратата и установи, че е заключена.

— Хей, ти, вътре! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Един момент — долетя заглушен глас.

Изненадата на Д'Агоста премина във възмущение. Идиотът използваше тоалетната... В запечатана сцена на местопрестъпление! Направо невероятно.

— Отвори вратата, приятел. *Веднага!*

Вратата се отвори — в рамката ѝ стоеше специален агент Алойзиъс Пендъргаст с поставка за епруветки в едната ръка, пинсети в другата, и бижутерска лупа на челото.

— Винсънт — долетя познатият напевен глас. — Толкова съжалявам, че трябваше да се срещнем при такива нещастни обстоятелства.

Д'Агоста гледаше смаяно.

— Пендъргаст... нямах представа, че си се върнал в града.

Пендъргаст сръчно мушна пинсетите в джоба си, пъкна в една докторска чанта поставката с епруветките, последвани от лупата.

— Убиецът не е бил тук, нито в спалнята. Едно по-скоро очевидно умозаклучение, но исках да съм сигурен.

— Това сега работа на ФБР ли е? — попита Д'Агоста, следвайки Пендъргаст, докато агентът прекоси спалнята и влезе в дневната.

— Не съвсем.

— Значи отново си на свободна практика?

— Може и така да се каже. Бих оценил, ако за момента запазиш за себе си намесата ми. — Той се обърна. — Твоето предположение, Винсънт?

Д'Агоста възстанови гласно развоя на престъплението, докато Пендъргаст кимаше одобрително.

— Не че това прави нещата по-различни — обобщи накрая Д'Агоста. — Вече знаем кой е този боклук. Остава само да го намерим.

Пендъргаст озадачено вдигна вежди.

— Живее в сградата. Имаме двама свидетели, които са видели убиеца да влиза, и двама, които са го видели да напуска, целия облян в кръв, стискащ нож. Нападнал е Нора Кели на излизане от апартамента — по-точно, опитал се да я нападне, но шумът е привлякъл съседите и той избягал. Видели са го добре, съседите, имам предвид. Нора сега е в болницата — леко сътресение на мозъка, но ще се оправи. Поне така мисля.

Още едно леко накланяне на главата.

— Зловещ тип, казва се Фиъринг. Колин Фиъринг. Безработен британски актьор. Апартамент две-четиринайсет. Няколко пъти се е закачал с Нора в коридора. Прилича ми на неуспешно изнасилване. Сигурно се е надявал да намери Нора сама вкъщи, но е заварил

Смитбак. Вероятно е задигнал ключовете от шкафчето на портиера. Имам човек, който проверява това.

Този път нямаше одобрително кимане. Само обичайното неразгадаемо изражение в тези дълбоки, сребристи очи.

— Така или иначе това е открит-и-закрит случай — каза Д'Агоста, усетил, че започва да се държи отбранително по незначайно каква причина. — Не само Нора го е разпознала. Открихме го и на лентата, записана от охранителната камера, представление като за „Оскар“. Влиза и излиза. На излизане получихме пълен преден план, с нож в ръката, облян в кръв, как влачи нещастния си задник по коридора и заплашва портиера, преди да напусне. Ще изглежда прекрасно пред съдебното жури. Това е едно животно, което трябва да бъде ликвидирано.

— Открит-и-закрит, казваш?

Д'Агоста усети ново пробуждане при нотката на съмнение в гласа на Пендъргаст.

— Да — произнесе той твърдо. — Открит-и-закрит. — Той погледна часовника си. — Държат портиера долу, чакат ме. Той ще е главният свидетел, надежден, солиден семеен мъж — познава извършителя от години. Искаш ли да му зададеш някои въпроси, преди да го изпратим вкъщи?

— С удоволствие ще го направя. Но преди да слезем по стълбите... — Гласът на агента секна. Той бръкна с двата си тънки бели пръста във вътрешния джоб на черното си сако и измъкна сгънат документ. С жест на китката той го предложи на Д'Агоста.

— Какво е това? — Д'Агоста го взе и го разгъна, плъзгайки поглед по червения печат на нотариуса, Големия печат на Ню Йорк, елегантната гравюра, подписите.

— Това е смъртният акт на Колин Фиъринг. Подписан и датиран преди десет дни.

3.

Д'Агоста влезе в кабината на охраната на Уест Енд авеню 666, последван от призрачната фигура на Пендъргаст. Портиерът, закръглен джентълмен от Доминиканската република на име Енрико Москеа, седеше на метален стол, разтворил крака. Носеше тънки мустачки и прическа в стил трийсетте години. Мъжът скочи на крака с изненадваща пъргавина, когато те влязоха.

— Хванете този кучи син — произнесе той разпалено. — Хванете го. Смитбак беше добър човек. Казвам ви...

Д'Агоста внимателно сложи ръка върху спретнатата кафява униформа на портиера.

— Това е специален агент Пендъргаст от ФБР. Той ще ни помага. Очите на мъжа се спряха на Пендъргаст.

— Добре. Много добре.

Д'Агоста си пое дълбока глътка въздух. Още не беше схванал последиците от документа, който Пендъргаст му показва. Може би си имаха работа с близък. Може би имаше двама Колин Фиъринг. Ню Йорк беше голям град и половината британци в града сигурно се казваха Колин. А може би от Патологическия бяха направили отвратителна грешка.

— Знам, че вече сте отговорили на много въпроси, господин Москеа — продължи Д'Агоста, — но агент Пендъргаст иска да ви зададе още няколко.

— Няма проблем. Ще отговоря десет пъти още, още двайсет пъти, ако това ще помогне да заловите онзи кучи син.

Д'Агоста извади един бележник. Онова, което наистина искаше, беше Пендъргаст да чуе какво щеше да каже мъжът. Той беше един наистина заслужаващ доверие свидетел.

Пендъргаст заговори меко.

— Господин Москеа, опишете какво видяхте. От самото начало.

— Онзи мъж, Фиъринг, дойде, когато настанях друг човек в едно такси. Видях го да влиза. Не изглеждаше много добре, сякаш се е

бил. Подпухнало лице, може би с насинено око. Кожа със странен цвят, прекалено бледа. Освен това вървеше доста странно. Някак бавно.

— Кога беше последният път, когато го видяхте — преди този случай?

— Може би преди две седмици. Мислех, че е напуснал.

— Продължавайте.

— Той мина покрай мен и влезе в асансьора. Малко по-късно госпожа Кели се върна в сградата. Може би след пет минути. После той излезе. Неузнаваем. Беше покрит с кръв, държеше нож, залиташе, сякаш е бил ранен. — Москеа спря за момент. — Опитах се да го хвана, но той замахна към мен с ножа, след което се обърна и избяга. Тогава се обадох на полицията.

Пендъргаст плъзна ръката си с цвят на слонова кост по брадичката си.

— Предполагам, че когато сте настанявали човека в таксито — когато Фиъринг е дошъл — сте му хвърлили макар и кратък поглед.

— Хвърлих му даже доста дълъг поглед. Не кратък. Както казах, той вървеше бавно.

— Казахте, че лицето му е било подпухнало? Възможно ли е да е бил някой друг?

— Фиъринг живее тук от шест години. Отварял съм вратите на този кучи син по три-четири пъти на ден.

Пендъргаст направи пауза.

— А после, когато е излизал, лицето му е било покрито с кръв, предполагам.

— Лицето не. Никаква кръв по лицето, или може би съвсем малко. Кръв имаше по целите му ръце, по дрехите. По ножа.

Пендъргаст замълча за момент, после каза:

— Ами ако ви кажа, че тялото на Колин Фиъринг е намерено в река Харлем преди десет дни?

Очите на Москеа се присвиха.

— Тогава ще кажа, че грешите.

— Боя се, че не, господин Москеа. Идентифициран, аутопсиран.

Мъжът се изпъна с всичките си пет фута и три инча, гласът му придоби мрачна важност.

— Ако не вярвате, моля: погледнете записа. Мъжът на онази лента е Колин Фиъринг. — Той спря, хвърляйки на Пендъргаст

предизвикателен поглед. — Не ме интересува никакво си тяло в реката. Убиецът е Колин Фиъринг. *Сигурен съм.*

— Благодаря ви, господин Москеа — кимна Пендъргаст.

Д'Агоста прочисти гърлото си.

— Ако се наложи да говорим отново с вас, ще ви се обадя.

Портиерът кимна, като гледаше подозрително Пендъргаст.

— Убиецът е Колин Фиъринг. Трябва да намерите този кучи син.

Те излязоха на улицата, студеният октомврийски въздух беше свеж и хрупкав след потискащото затворено пространство на апартамента. Пендъргаст посочи към Ролс Ройса „Сребрист призрак“, модел 59-а, сякаш случайно кацнал върху бордюра на тротоара, и Д'Агоста видя солидните контури на Проктър, шофьора на Пендъргаст, в седалката зад кормилото.

— Какво ще кажеш да направим една обиколка из града?

— Може. Вече е три и половина, и без това няма да мога да заспя тази нощ.

Д'Агоста се настани в тапицираното с ароматизирана кожа пространство и Пендъргаст се плъзна до него.

— Да хвърлим един поглед на записа от охранителната камера.

— Агентът натисна копче върху облегалката за ръце и от тавана се спусна плосък екран.

Д'Агоста извади едно DVD от куфарчето си.

— Ето копие. Оригиналният запис е вече в управлението.

Пендъргаст го пъкна в плейъра. Миг по-късно фоайето на Уест Енд 666 подскочи върху екрана в едър план и лещата тип рибешко око обхвана пространството от асансьора до входната врата. В единия ъгъл се виждаше часът и отминаващите секунди. Д'Агоста гледаше — може би за десети път — как портиерът излиза с един от наемателите, както можеше да се предположи, за да спре такси. Докато беше навън, една фигура мина през вратата. Имаше нещо неизказано смразяващо в начина, по който вървеше — странно тромаво, почти неориентирано, с тежки стъпки, без следа от бързане. Новодошлият погледна веднъж към камерата с оцъклен поглед, като спял. Беше облечен чудато, в обсипана с пайети одежда върху ризата си, в много цветове върху

червен фон, със завъртулки, сърца и тракащи кости. Лицето му беше подпухнало и безформено.

Пендъргаст превъртя напред, докато в обсега на камерата влезе друг човек: Нора Кели, понесла кутия с торта. Тя отиде до асансьора и отново изчезна. Още едно бързо превъртане и после Фиъринг, който с безумен вид излезе от кабинката на асансьора, олюлявайки се. Дрехата му сега беше разкъсана и пропита с кръв, дясната му ръка стискаше масивен десетинчов леководолазен нож. Портиерът тръгна към него, опита се да го хване; вместо това Фиъринг замахна към него и излезе, тътрейки крака, през двойната врата; нощта го погълна.

— Нещастник — изръмжа Д'Агоста. — Иска ми се да разкъсам вътрешностите му, да ги опека и да натъпча устата му с тях.

Той погледна Пендъргаст. Агентът бе потънал в дълбоки мисли.

— Трябва да признаеш, лентата е дяволски ясна. Сигурен ли си, че тялото в река Харлем е било на Фиъринг?

— Сестра му е идентифицирала трупа. Имало няколко родилни петна, татуировки, които съвпадали. Патологът, който е обработил трупа, е надежден, макар и малко темерут.

— Как е умрял?

— Самоубийство.

Д'Агоста изсумтя.

— Няма ли други близки?

— Майка му е невменяема, в старчески дом. Друг няма.

— А сестрата?

— Върнала се е в Англия, след като е идентифицирала тялото. — Той млъкна, след което Д'Агоста го чу да мърмори полугласно: — Интересно, много интересно.

— Кое?

— Скъпи ми Винсънт, в един и без това вече объркан случай, има едно нещо в тази касета, което ми се струва особено объркващо. Забеляза ли какво прави той, когато влиза във фойето за първи път?

— Какво?

— Поглежда към камерата.

— Знаел е, че е там. Живеел е в тази сграда.

— Точно така. — И агентът от ФБР изпадна отново в съзерцателно мълчание.

4.

Кейтлин Кид седеше в шофьорската седалка на нейния джип Тойота RAV4, крепейки сандвича си за закуска от метрото в една ръка и голяма чаша черно кафе в другата. Беше забола нос в списание „Венити Феър“, което лежеше подпряно на волана. Отвън сутрешният натоварен трафик по Уест 79-а стрийт бучеше с вой на клаксони и рев на двигатели в изнервящо остинато^[1].

Полицейското радио, сложено на таблото, пропука и Кейтлин погледна към него веднага.

— ... 2527, обади се на 10–50 на ъгъла на Сто и осемнайсета и Трета...

Интересът ѝ изчезна така бързо, както бързо пламна. Тя отхапа нова хапка от сандвича и прелисти страницата на списанието с върха на свободния си пръст.

Като репортер, отразяващ престъпленията в Манхатън, Кейтлин трябваше да прекарва много време в колата си. Престъпленията често се случваха на отдалечени ъгълчета на острова и ако човек познаваше пътя наоколо, можеше да избегне с колата си надземната част на метрото или воя на такситата. А радиото на полицейски честоти ѝ помагаше в това да е сигурна, че е на пътя на най-интересните истории. Една голяма сензация — на това се надяваше тя. Една наистина голяма журналистическа сензация.

На седалката до нея клетъчният ѝ телефон се обади. Тя го взе и го прилепи между брадичката и рамото си, изпълнявайки тройно жонглиране, включващо сандвич, телефон и кафе.

— Кид.

— Кейтлин, къде си?

Тя позна гласа. Лари Басингтън, писач на некролози в „Уест Сайдър“, ежедневно излизащ таблоид, в който те двамата работеха. Вечно се натъкваше на нея. Беше се съгласила да му позволи да ѝ купи обяда, главно защото беше малко притеснена с финансите, а пари щеше да получи едва в края на седмицата.

— На терена — каза Кид.
— Толкова рано?
— Получавам най-страхотните обаждания на разсъмване. Точно тогава откриват трупите.
— Не знам защо толкова се натягаш — „Уест Сайдър“ не ти е „Дейли Нюз“. Хей, не забравяй...
— Изчакай една секунда. — Кид отново насочи вниманието си към полицейското радио.
— ... Управлението до 3133, докладва за 10–53 на Бродуей 1579, моля отговорете.
— 3133 до Управлението, 10-4...
Тя го изключи и се върна на телефона.
— Извинявай. Какво казваше?
— Казвах да не забравиш за срещата ни.
— Това не е среща. Обяд е.
— Позволи ми да си помечтая, окей? Къде искаш да отидем?
— Ти черпиш, ти ще решиш.
Пауза.
— Какво ще кажеш за вьетнамския на Трийсет и втора?
— Ъ-ъ-ъ, не, благодаря. Ядох там вчера и съжалявах цял следобед.
— Добре, ами в „Алфредос“?
Кид отново се заслуша в полицейското радио.
— ... Съобщение, съобщение, тук 7477, относно убийство 10–29, обърнете внимание, че жертвата Смитбак, Уилям, е в момента на път за Патологията за аутопсия. Шефът напусна местопрестъплението.
— 10–4, 7477...
Тя едва не изпусна кафето си.
— По дяволите! Чу ли това?
— Какво да съм чул?
— Предава се по полицейския радиоканал. Имало е убийство. А аз познавам жертвата — Бил Смитбак. Това е онзи тип, който пише за „Таймс“ — срещнах го на конференцията на журналистите в Колумбия миналия месец.
— Откъде знаеш, че е същият?
— Колко души от тези, които познаваш, са с името Смитбак?
Виж, Лари, трябва да тръгвам...

— Гледай ти, жалко за него. Ами сега... за обяда...

— По дяволите обяда. — Тя побутна телефона да го затвори с брадичка, остави го да падне в скута ѝ и запали двигателя. Маруля, домати, зелена чушка и бъркани яйца се разлетяха, когато натисна амбреажа и се включи в трафика.

Беше работа за пет минути да стигне до Уест Енд авеню и Деветдесет и втора. Кейтлин беше експерт по градско движение и Тойотата ѝ беше достатъчно очукана и с достатъчно драскотини, за да се притеснява, че една повече или по-малко има значение. Тя насочи колата точно срещу един пожарен кран — с малко късмет щеше да получи историята си и да си тръгне преди пътните ченгета да забележат нарушението. Ако пък не станеше, какво толкова, по дяволите, дължеше за глоби повече, отколкото струваше колата ѝ.

Тя тръгна бързо надолу към пряката, като извади в движение дигитален магнетофон от джоба си. Отстрани на Уест Енд авеню 666 се виждаха паркирани в две редици патрулни коли, един Краун Вик без опознавателни знаци и линейка. Една кола на моргата току-що потегли. Две униформени ченгета стояха на горното стъпало пред входа на сградата, пропускайки вътре само живеещите тук, но на тротоара се бяха скупчили група любопитни и разговаряха шепнешком. Лицата им бяха притеснени и изопнати, сякаш — отбеляза наум иронично Кид — бяха видели призрак.

С отработена лекота тя се вмъкна в неспокойната, мърмореща група, вслушвайки се в няколко разговора едновременно, умело филтрирайки страничното бръщолевене и насочвайки се към онези, от които ѝ се струваше, че може да научи нещо. Тя се обърна към един плешив, набит мъж с кожа с цвят на нар. Въпреки пронизващия студ във въздуха той се потеше обилно.

— Извинете ме — каза тя и се приближи към него. — Кейтлин Кид, журналистка. Истина ли е, че Уилям Смитбак е бил убит?

Той кимна.

— Репортерът?

Мъжът кимна отново.

— Трагедия. Беше приятен човек, носеше ми безплатни вестници. Колежка ли сте му?

— Работа в криминалния отдел на „Уест Сайдър“. Значи сте го познавали добре?

— Живееше надолу по коридора. Вчера го видях. — Той поклати глава.

Точно от това се нуждаеше.

— И какво точно се е случило?

— Стана късно миналата нощ. Някакъв тип с нож го намушка наистина лошо. Чух всичко. Отвратително.

— А убиецът?

— Видях го и го познах, живее в същата сграда. Колин Фиъринг.

— Колин Фиъринг. — Кид го повтори бавно за магнетофона.

Изражението на мъжа се промени в нещо, която тя не би могла да определи веднага.

— Вижте, точно в това е проблемът, обаче.

Кид се наведе при тези думи.

— Да?

— Изглежда Фиъринг е умрял почти преди две седмици.

— О, нима? Как така?

— Открили тялото му да се носи по реката близо до Спайтън Дайвъл. Идентифицирали са го, направили са му аутопсия, всичко.

— Сигурен ли сте в това?

— Полицаяте казали на портиера. После той го каза на нас.

— Не разбирам — сви рамене Кид.

Мъжът поклати глава.

— Нито пък аз.

— Но сте сигурен, че мъжът, когото сте видели миналата нощ, също е бил Колин Фиъринг?

— Без никакво съмнение, според мен. Питайте и Хайди, ето я тук, тя също го позна. — И той посочи една жена с уплашен вид, която стоеше до него. — Портиерът, той също го е видял. Борил се е с него. Ето го, сега излиза от сградата. — Мъжът посочи към вратата, от която излезе нисък, спретнат мъж с латино физиономия.

Кейтлин бързо взе имената им, както и други подробности. Можеше само да си представи каква уводна статия в „Уест Сайдър“ щеше да излезе от всичко това.

Започнаха да прииждат и други репортери, спускаха се като ястреби, спореха с ченгетата, които се бяха раздвижили и бяха започнали да гонят обитателите обратно в сградата. Тя стигна до колата и намери талон за глоба, пъхнат под чистачката.

Но не ѝ пукаше. Беше намерила голямата си сензация.

[1] Натрапчиво повтаряне на музикален мотив. — Бел.прев. ↑

5.

Нора Кели отвори очи. Беше нощ и навсякъде бе тихо. Лек градски бриз нахлу през прозореца на болничната ѝ стая и прошумоля в непретенциозните завеси, спуснати около празното легло до нея.

Замайването от болкоуспокоителните беше преминало и когато осъзна, че сънят няма да се върне, тя остана да лежи напълно неподвижно, опитвайки се да отблъсне вълната на ужас и скръб, заплашваща да я залее. Светът беше жесток и непредсказуем, и самият акт на дишане изглеждаше безсмислен. И все пак тя се опита да овладее скръбта, да се фокусира върху лекото туптене на бинтованата си глава и звуците от голямата болница наоколо. Треперенето на крайниците ѝ бавно се успокои. Бил — нейният съпруг, нейният любим, нейният приятел — беше мъртъв. Не просто защото го беше видяла; а защото можеше да го почувства с цялото си същество. Усещаше в себе си липса, празнота. Той беше напуснал земята.

Шокът и ужасът от трагедията сякаш нарастваха с всеки изминал час и яснотата на мислите ѝ бе мъчителна. Как изобщо можа да се случи? Беше кошмар, брутален акт на безмилостен бог. Едва миналата вечер бяха празнували първата годишнина от сватбата си. А сега... сега...

Тя отново се опита да отблъсне вълната от непоносима болка. Ръката ѝ се вдигна да натисне алармения бутон, да поиска нова доза морфин, но се спря. Това не беше отговорът. Насили се да затвори отново очи, надявайки се на милостивата прегръдка на съня, макар да знаеше, че той няма да дойде. Може би никога повече нямаше да дойде.

В този момент до слуха ѝ достигна шум и нещо ѝ подсказа, може би чувство за дежа вю, че това е бил шумът, който я е събудил. Отвори широко очи. Приличаше на сумтене, бе дошло от съседното легло в двойната стая. Внезапният пристъп на паника утихна; сигурно бяха настанили някого на леглото, докато е спяла.

Тя обърна глава нататък, като се опитваше да разбере какъв е човекът от другата страна на завесата. Сега се чу лек звук от дишане, накъсано, хрипливо. Завесите се полюшнаха и тя осъзна, че това изобщо не е от движението на въздуха в стаята, а по-скоро от въртенето на човека в леглото. Въздишка, шумолене на колосани чаршафи. Полупрозрачните завеси бяха осветени отзад от прозореца и тя успя да различи тъмен силует. Докато се взираше, той бавно се изправи с поредна въздишка и хъхрещи гърди от усилието.

Една ръка се протегна и докосна леко завесите отвътре.

Нора видя леката сянка на ръката да опипва и да се плъзга по прозрачните гънки. Пръстите намериха отвора, плъзнаха се навън и хванаха ръба на завесата.

Нора гледаше с широко отворени очи. Ръката беше мръсна. Беше нашарена с тъмни, влажни ивици — почти като кръв. Колкото по-дълго се взираше на слабата светлина, толкова по-сигурна ставаше, че това *наистина* е кръв. Може би беше някой, току-що излязъл от операция, или пък шевовете му току-що се бяха отворили. Някой наистина много болен.

— Добре ли сте? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча високо и дрезгаво в тишината.

Още едно сумтене. Ръката започна да се изтегля назад съвсем бавно. Имаше нещо ужасно в предпазливостта с която металните халки на завесата се плъзнаха по релсата. Те изтракаха със студен, парализиращ ритъм. Нора още веднъж се облегна непохватно върху релсата на леглото си да достигне бутона за повикване.

Завесата се дръпна и разкри тъмна фигура, облечена с дрипи, покрити с тъмни петна. Лепкавата сплъстена коса стърчеше на главата. Нора затаи дъх. Докато гледаше, фигурата бавно извърна глава, за да я погледне. От отворената уста излезе гърлен звук, напомнящ засмукване на вода от канализацията.

Нора намери бутона и започна да го натиска бясно.

Фигурата спусна крака към пода, изчака за миг, след това се изправи несигурно на крака. Залюля се напред-назад на мъждивата светлина, след което направи малка, сякаш опитна крачка, към нея. В този момент лицето попадна в процепа бледа светлина, която се процеждаше от прозорчето на вратата, и Нора за миг зърна изцапаните, размазани черти, подпухнали и мокри. Нещо в тях, нещо в тремавите

движения ѝ се стори ужасно познато. Още една несигурна крачка напред, треперещата ръка се протегна към нея...

Нора изкрещя, като се дърпаше назад, борейки се да се освободи от хватката на това странно същество, а краката ѝ се заплетоха в чаршафите. Тя извика по-силно и заудря паникбутона. Защо сестрите се бавеха толкова? Успя да се освободи от обърканите чаршафи, измъкна се от леглото и блъсна стойката на системата, строполявайки се на пода, обхваната от ужас и паника...

След един дълъг момент на замаяност и объркване тя чу бягащи стъпки, гласове. Лампите светнаха и една сестра се надвеси над нея, вдигна я внимателно от пода, като не спираше да говори утешително в ухото ѝ.

— Успокойте се — говореше жената. — Имали сте кошмар...

— То беше тук! — извика тя, като се опита да се отскубне. — *Точно тук!* — Опита се да вдигне ръка, за да покаже, но сестрата хвана ръката ѝ и нежно, но твърдо я задържа.

— Хайде сега да легнете в леглото — каза тя. — Кошмарите са нещо често срещано след подобно сътресение.

— Не! То беше истинско, кълна се!

— Разбира се, че е изглеждало истинско. Но сега вече сте добре. — Сестрата я побутна към леглото и дръпна завесите.

— Вижте! Зад завесите! — Главата ѝ пулсираше и тя едва бе в състояние да мисли.

Дотича още една сестра с готова подкожна инжекция.

— Знам, знам. Но сега сте в безопасност... — Тя внимателно попи челото ѝ с хладна кърпа. Нора усети краткото убождане в горната част на ръката си. В стаята влезе трета сестра и се зае да оправя системата.

— ... Зад завесата... в леглото... — Макар да полагаше свръхусилия, Нора усети как цялото ѝ тяло се отпуска.

— Тук ли? — попита сестрата и стана. Дръпна края на завесата с една ръка, разкривайки грижливо оправено легло, опънато като кожа на барабан. — Виждате ли? Било е просто сън.

Нора лежеше по гръб с натежали като олово крайници. Значи все пак не е било истинско.

Сестрата се наведе над нея и оправя завивката ѝ, подпъхвайки я отстрани по-стегнато. Нора видя неясно как втората сестра закачва

бутилка физиологичен разтвор и нагласява отново системата. Всичко сякаш започна да се отдалечава много бързо. Нора се почувства изморена, толкова изморена. Разбира се, било е сън. Установи, че вече не я е грижа и си помисли колко чудесно е да не те е грижа за нищо...

6.

Винсънт Д'Агоста спря до отворената врата на болничната стая и почука плахо. Сутрешното слънце обливаше коридора, позлатявайки лъскавото болнично оборудване, подредено покрай облицованите с плочки стени.

— Влез.

Не очакваше да му отговори толкова силен глас.

Той влезе неловко, сложи шапката си на единствения стол, след това я вдигна отново и седна. Никога не го беше бивало в това. Погледна я малко колебливо и се изненада от онова, което видя. Вместо пострадалата, объркана, скърбяща вдовица, каквато бе очаквал, той завари жена, която изглеждаше забележително спокойна. Очите ѝ бяха зачервени, но ясни и решителни. Превръзка, покриваща част от главата ѝ и лека сянка от посиняло под дясното око, бяха единствените белези от нападението преди две вечери.

— Нора, съжалявам, толкова много съжалявам... — Гласът му секна.

— Бил те смяташе за добър приятел — отвърна тя. Избираше думите си бавно, внимателно, сякаш знаеше какво трябва да се каже, без в действителност да го разбира.

Пауза.

— Как си? — попита той и си помисли колко нелепо звучи.

В отговор Нора само поклати глава и върна въпроса:

— А *ти* как си?

Д'Агоста отвърна честно.

— Гадно.

— Той щеше да е доволен, че ти се занимаваш... с това.

Д'Агоста кимна.

— Докторът ще ме прегледа, и ако всичко е наред, ще ме изпише по обяд.

— Нора, има нещо, което искам да знаеш. Ще пипнем копелето. Ще го намеря, ще го заключа и ще изхвърля ключа.

Нора не отговори.

Д'Агоста разтърка оголялото си теме.

— За да го направя, се налага да ти задам още няколко въпроса.

— Давай. Говоренето... говоренето всъщност помага.

— Окей. — Той се поколеба. — Сигурна ли си, че беше Колин Фиъринг?

Тя го погледна спокойно.

— Както съм сигурна, че съм тук в този момент, в това легло. Беше Фиъринг, ясно?

— До каква степен го познаваше?

— Хвърляше ми похотливи погледи в коридора. Веднъж ме покани на среща — макар да знаеше, че съм омъжена. — Тя потрепери. — Истинска свиня.

— Даваше ли знаци за психическа нестабилност?

— Не.

— Разкажи ми за времето, когато той, ами... те покани на среща.

— Случи се така, че се качихме заедно в асансьора. Обърна се към мен, с ръце в джобовете, и ме попита с онзи свой ласкателен британски акцент — дали съм искала да отида в неговата квартира и да видя *офортите* му.

— Наистина ли каза така? *Офорти*?

— Предполагам си е мислел, че е ироничен.

Д'Агоста поклати глава.

— А виждала ли си го наоколо, да кажем, през изминалите две седмици?

Нора не отговори веднага. Сякаш правеше усилие да си спомни и Д'Агоста изпита съчувствие към нея.

— Не. Защо питаш?

Той още не бе готов да обяснява.

— Имал ли е гадже?

— Аз поне не знам.

— А познаваше ли сестра му?

— Дори не знаех, че има сестра.

— А дали е имал близки приятели? Други роднини?

— Не го познавах достатъчно добре, за да кажа. Изглеждаше малко саможив. Прибираще се в необичайни часове — актьор, както знаеш, работеше в театър.

Д'Агоста направи справка с бележника си, където беше надраскал няколко рутинни въпроса.

— Още малко формалност, за протокола. От колко време сте женени с Бил? — Той не успя да зададе въпроса в минало време.

— Това беше първата ни годишнина.

Д'Агоста се опита да запази гласа си спокоен и неутрален. Но сякаш гърлото му беше запушено и той преглътна мъчително.

— От колко време работеше в „Таймс“?

— От четири години. Преди това е бил в „Поуст“. А преди това беше на свободна практика, пишеше книги за музея и бостънския Аквариум. Ще ти изпратя копие на резюметата за книгите. — Тук гласът ѝ притихна още. — Ако искаш.

— Благодаря ти, ще е от полза. — Д'Агоста си отбеляза нещо. След това вдигна поглед към нея. — Нора, съжалявам, но трябва да те попитам. Имаш ли някаква представа защо Фиъринг го е направил?

Тя поклати глава.

— Някакви спорове? Омраза?

— Не и такива, за които да знам. Фиъринг беше просто един от хората, които живеят в сградата.

— Знам, че въпросите са трудни за теб и оценявам...

— Това, което е трудно, лейтенант, е да знам, че Фиъринг е на свобода. Питай за всичко, което е необходимо да знаеш.

— Окей. Мислиш ли, че е възнамерявал да те задява?

— Възможно е. Макар че не е улучил момента. Дошъл е в апартамента точно след като аз съм излязла. — Тя се поколеба. — Мога ли да задам и аз един въпрос, лейтенант?

— Разбира се.

— По това време на нощта би трябвало да очаква да сме си двамата вкъщи, нали? Но единственото, което е носел, е било нож.

— Точно така. Само нож.

— Но човек не нахълтва в нечий апартамент с нож, ако очаква да се натъкне на двама души. Обикновено носи пистолет.

— Съвсем вярно.

— Какво мислиш, тогава?

Д'Агоста бе размишлявал над това доста.

— Добър въпрос. А ти сигурна ли си, че е бил той?

— За втори път ми задаваш този въпрос.

Д'Агоста поклати глава.

— Просто искам да съм сигурен, това е.

— Но все пак го *търсиш*, нали?

— По дяволите, разбира се. — *Включително и в гроба му*. Те вече бяха подготвили документите за ексхумация. — Само още няколко въпроса. Имаше ли Бил врагове?

За пръв и единствен път Нора се засмя. Но в смеха ѝ нямаше веселие; само ниски, безрадостни нотки.

— Репортер на „Ню Йорк Таймс“? Разбира се, че имаше.

— Някой по-конкретно?

Тя се замисли за момент.

— Лукас Клайн.

— Кой?

— Ръководи компания за софтуер тук, в града. Обича да върти любов със секретарките си, после ги принуждава да си държат устата затворена. Бил го разобличи.

— Защо се сецаш точно за него?

— Изпрати на Бил писмо. Заплашително писмо.

— Бих искал да го видя, ако може.

— Няма проблем. Клайн не беше единственият, обаче. Например защитниците на правата на животните. И онези странни пакети...

— Какви странни пакети?

— Получи два през последния месец. Малки кутии със странни неща в тях. Миниатюрни куклички, ушити от бархет. Животински кости, мъх, пайети. Когато се прибера вкъщи... — Гласът ѝ секна, но тя прочисти гърлото си и се окопоти бързо. — Когато се прибера, ще се разровя из вестникарските му изрезки и ще събера всички скорошни материали, които може да са разгневили някого. Трябва да говориш с шефа му в „Таймс“, за да разбереш над какво е работел.

— Вече е в списъка ми.

Тя замълча за минута, гледайки го с тези зачервени, решителни очи.

— Лейтенант, не мислиш ли, че това е прекалено абсурдно престъпление? Фиъринг влиза и си излиза без изобщо да му пука за свидетели, без никакво усилие да се дегизира или да избегне охранителната камера?

Това беше другият момент, върху който Д'Агоста беше размишлявал: толкова глупав ли наистина беше Фиъринг? Ако се приемеше, че изобщо е бил той.

— Все още има много неща за изясняване.

Тя задържа очите си върху него по-дълго. След това се наведе към чаршафите.

— Апартаментът още ли е запечатан?

— Не. Днес след десет сутринта ще го отворят.

Тя се поколеба.

— Днес следобед ме изписват и аз... искам да се прибера колкото е възможно по-скоро.

Д'Агоста разбираше.

— Вече съм го подготвил за завръщането ти. Наех една компания, която го изчисти много бързо.

Нора кимна и извърна главата си.

Това беше знак да си тръгва и Д'Агоста се изправи.

— Благодаря ти, Нора. Ще те информирам за развоя на разследването. Ако се сетиш за още нещо, ще ме уведомиш, нали? Ще държим връзка.

Тя отново кимна, без да го погледне.

— И не забравяй какво ти казах. Ще открием Фиъринг — имаш думата ми.

7.

Специален агент Пендъргаст се плъзна тихо по дългия слабо осветен централен коридор на своя апартамент на Уест стрийт 72-а. Мина покрай елегантна библиотека; стая, посветена на ренесансови и барокови маслени платна; изба с контролирана от климатична система температура, натъпкана от пода до тавана с висококачествени вина в каси от тиково дърво; салон с кожени фотьойли, скъпи копринени килими и терминали, свързани с половин дузина база данни, принадлежащи на силите на реда.

Това бяха публичните помещения в апартамент на Пендъргаст, въпреки че може би по-малко от десет души изобщо някога ги бяха виждали. Сега той се беше насочил към частните стаи, познати само на него и на Киоко Ишимура, глухонямата икономка, която живееше в апартамент и го поддържаше.

За няколко години Пендъргаст дискретно бе придобил още два съседни апартамент, когато се появи на пазара и ги бе присъединил към своя. Сега жилището му бе обърнато в голямата си част към Дакота стрийт 72 и дори отчасти към Сентръл парк Уест; необятно, с безброй пристройки, и все пак крайно лично обиталище.

Достигайки края на коридора, той зави и отвори вратата на нещо, което имаше вид на килер. Малката стая обаче беше празна, с изключение на още една врата в отсрещната стена. Като изключи охранителната система, той отвори вратата и влезе в частните си покои. Премина бързо и през тях, кимна на госпожица Ишимура, която стоеше в просторната кухня и готвеше супа от рибешки глави на печка от ресторантски клас. Както всички помещения на Дакота, кухнята имаше необикновено висок таван. Най-сетне той стигна до края на друг коридор с поредна безлична на вид врата. Отвъд нея се намираще дестинацията му: третият апартамент, неговата светая светих, в която дори госпожица Ишимура влизаше само в крайно редки случаи.

Той отвори вратата към втора стая с размери на килер. Този път обаче на отсрещната стена имаше *шоджи*, плъзгаща се преграда от

дърво и панели от оризова хартия. Пендъргаст затвори вратата след себе си, после пристъпи напред и внимателно дръпна настрана панелите.

Зад тях се разкри тиха градина. Звуци на кротко струяща вода и птичи песни изпълваха въздуха, вече натежал от мирис на бор и евкалипти. Светлината беше слаба и коса, подсказвайки късен следобед или ранна вечер. Някъде в плътната зеленина изгука гълъб.

Тясна пътека от плоски камъни, от двете страни на която стояха каменни фенери, се виеше напред между вечнозелени растения. Като дръпна *шоджи*, Пендъргаст стъпи върху облите камъчета и тръгна надолу по пътеката. Това беше *укироджи*, вътрешната градина на един чаен павилион. Дълбоко скритото, почти тайно място излъчваше спокойствие и приканваше към съзерцание. Пендъргаст бе живял с това толкова дълго, че почти бе изгубил способността да оцени колко необичайно е то: съвършена и самостоятелна градина дълбоко в една масивна манхатънска сграда.

Напред, между храстите и дърветата-джуджета, изникна ниска дървена постройка, обикновена и без всякаква украса. Пендъргаст мина покрай церемониалната купа за измиване, стигна до входа на чайния павилион и бавно дръпна плъзгащите се паравани настрана.

Зад тях се намираше самото помещение за чай, декорирано с елегантна пестеливост. Пендъргаст остана на входа за момент и очите му се плъзнаха по висящия свитък в нишата, украсата от церемониални цветя *кабана*, рафтовете с изрядно чисти бъркалки, лъжички за чай и други принадлежности. След това, като затвори плъзгащата се врата и седна в поза „сейза“ върху едно татами, той започна да изпълнява строгите ритуали на самата церемония.

Чайната церемония беше същината на ритуал на изящество и съвършенство, поднасянето на чай на малка група гости. Макар че Пендъргаст беше сам, изпълни церемонията за гост: за гост, който не бе в състояние да присъства.

Той внимателно взе кутийката, премери стрития на прах чай, разбърка го до идеална консистенция, след това го изля в две изящни чаени чаши от седемнайсети век. Едната сложи пред себе си; другата постави на отсрещната страна на татамито. Остана да седи за момент, загледан в парата, която се издигаше на фини кълба от неговата чаша. После — бавно, замислено — вдигна чашата към устните си.

Отпи и позволи на някои спомени да оформят картини в съзнанието му една по една, като се спираше на всяка, преди да премине към следващата. Обектът на всички спомени беше един и същ. Уилям Смитбак Джуниър му помага да стигне навреме и да взриви вратите на Гробницата на Сенеф, и да спаси затворените вътре хора. Смитбак лежи ужасен на задната седалка на едно откраднато такси, докато Пендъргаст, наклонил колата на една страна, се връзва в трафика, опитвайки се да се изплъзне от брат си, Диоген. Още по-отдавна, Смитбак гледа с възмущение и потрес, докато Пендъргаст изгаря рецептата на Арканума до гроба на Мери Грийн. И още по-назад във времето, отново Смитбак, как стои до него по време на ужасната битка със злото, дълбоко под улиците на Ню Йорк сити.

Когато чашата с чай се изпразни, нямаше вече спомени, върху които да размишлява. Пендъргаст остави чашата на татамито и затвори очи за миг. След като ги отвори, той се взря в другата чаша, още пълна, която седеше срещу него. Въздъхна тихо и заговори:

— *Аа заненда, сайонара* — произнесе той. — *Сбогом, приятелю.*

8.

Пладне. Д'Агоста натисна копчето на асансьора отново и изруга под нос. Погледна часовника си.

— Девет минути. По дяволите — девет скапани минути откак сме тук.

— Трябва да се научиш добре да оползотворяваш свободното си време, Винсънт — промърмори Пендъргаст.

— Нима? Защо ли ми се струва, че и теб вече не те свърта.

— Напротив. През последните девет минути размишлявах — с огромно удоволствие, при това — над призива на Милтън в трета книга на „Изгубения рай“; върнах се мислено на второто склонение на латинските съществителни — някои латински склонения могат да бъдат едно почти заемащо цялото време занимание — и съчиних наум едно превъзходно писмо, което възнамерявам да изпратя на инженерите, проектирали този асансьор.

Скърцащо изтрополяване извести пристигането на кабината. Вратите се отвориха шумно и претърпаната вътрешност изсипа лекари, медицински сестри и — най-накрая — един труп на носилка. Те влязоха вътре и Д'Агоста натисна бутона, отбелязан с В2.

Почакаха известно време и вратата се затвори с изтракване. Асансьорът започна да се спуска толкова бавно, че изобщо не се усещаше движение. След едно сякаш безкрайно пътуване спря, вратите се отвориха и разкриха облицован с плочки коридор в сутерена, окъпан в зеленикава флуоресцентна светлина и въздух, изпълнен с миризма на формалдехид и смърт. Един портиер зад плъзгаща се преграда охраняваше две заключени стоманени врати.

Д'Агоста се приближи и измъкна значката си.

— Лейтенант Д'Агоста, Нюйоркско полицейско управление, отдел „Убийства“, специален агент Пендъргаст, ФБР. Тук сме, за да се срещнем с доктор Уейн Хефлър.

— Документите във ваничката — долетя лаконичният глас.

Те сложиха значките си в една плъзгаща се вана. Миг по-късно значките им се върнаха, придружени от два пропуска. Стоманените врати се открянаха с метално изщракване.

— В дъното на залата, втория коридор, лявото рамо на „Г“-то със секретарката.

Жената беше заета и отне още дващсет минути, докато се срещнат с доктора. Докато вратата най-после се отвори и ги въведоха в елегантния офис, Д'Агоста вече си търсеше повод за скандал. И мига, в който видя арогантно, раздражено лице на помощник патолога, той знаеше, че ще го има.

Патологът стана иззад бюрото си и съвършено умишлено не им предложи да седнат. Беше красив възрастен мъж, жилиав и слаб, облечен с вълнена жилетка и папийонка, и колосана бяла риза. На облегалката на стола му висеше сако от туид. Оредялата му сребриста коса беше сресана назад над високото чело. Очите му бяха сини и студени като лед зад очилата с рогови рамки. На облицованите с дървена ламперия стени висяха репродукции на ловни сцени, заедно с колекция знаменца с емблеми на шампионати с яхти в голям стъклен шкаф. *Студенокръвен провинциален джентълмен*, помисли си Д'Агоста раздражено.

— Какво мога да направя за вас? — попита мъжът, без да се усмихва, с ръце на бюрото.

Д'Агоста с подчертан жест придърпа за себе си един стол, печелейки време, преди да седне. Пендъргаст се отпусна на съседния стол. Д'Агоста извади един документ от служебното си куфарче и го плъзна върху огромното бюро.

Мъжът дори не го погледна.

— Лейтенант... ъ-ъ-ъ, Д'Агоста, припомнете ми подробностите, ако обичате. Нямам време да чета рапорти точно сега.

— Става въпрос за аутопсията на Колин Фиъринг. Вие сте били на смяна. Спомняте ли си?

— Разбира се. Намереното в река Харлем тяло. Самоубийство.

— Да — каза Д'Агоста. — Ами, аз разполагам с петима надеждни свидетели, които се кълнат, че той е извършителят на убийството на Уест Енд авеню миналата нощ.

— Това е напълно невъзможно.

— Кой идентифицира тялото?

— Сестра му. — Той разлисти нетърпеливо една отворена папка на бюрото си. — Кармела Фиъринг.

— Други от семейството?

Още нетърпеливо разлистване.

— Само майка. Невменяема, в частна клиника.

Д'Агоста хвърли поглед към Пендъргаст, но специалният агент изучаваше спортните репродукции с очевидно отвращение и, както изглежда, не следеше хода на разпита.

— Потвърждаващи самоличността белези? — продължи той.

— Фиъринг имаше много необичайна татуировка на хобит върху левия си делтоиден мускул и родилно петно на десния глезен. Проверихме шаблона в ателието за татуировки — беше съвсем скорошна. А родилното петно беше потвърдено от свидетелството му за раждане.

— Зъбен картон?

— Не можахме да намерим такъв.

— И защо?

— Колин Фиъринг е израснал в Англия. След това, преди да се премести в Ню Йорк сити, е живял известно време в Сан Антонио, Тексас. Сестра му посочи, че всичките му зъби са правени в Мексико.

— И вие не се обадохте в клиниката в Мексико или Лондон? Колко време отнема да се сканира и да се изпрати по имейла комплект рентгенови снимки?

Патологът изпусна дълга, раздразнена въздишка.

— Родилно петно, татуировка, идентификация от заклет свидетел и надежден кръвен роднина — направили сме дори повече, отколкото го изисква законът, лейтенант. Сигурно нямаше да успея да си свърша работата, ако тръгнем да издирваме зъбните картони всеки път, когато някой чужденец се самоубие в Ню Йорк.

— Запазихте ли някакви тъканни или кръвни проби от Фиъринг?

— Имаме само рентгенови снимки; държим тъканни и кръвни проби само ако има въпроси около смъртта. Тук става въпрос за открит-и-закрит случай на самоубийство.

— Откъде знаете?

— Фиъринг е скочил от моста срещу Спайтън Дайвъл в река Харлем. Тялото му е било намерено в Спайтън Дайвъл от полицейска лодка. При скока белите му дробове са се разкъсали и черепът се е

счупил. Освен това има оставена предсмъртна бележка. Но вие знаете всичко това, лейтенант.

— Прочетох го в папката. Което не означава, че го *знам*.

Докторът остана прав и с предизвикателен жест затвори папката на бюрото си.

— Благодаря ви, господа, това беше всичко, нали? — Той погледна часовника си.

При тези думи Пендъргаст се надигна.

— На кого разрешихте да вземе тялото? — Гласът му беше бавен, почти сънлив.

— На сестра му, разбира се.

— Какъв документ за самоличност представи сестрата? Паспорт?

— Доколкото си спомням, беше нюйоркска шофьорска книжка.

— Имате ли копие от нея?

— Не.

Лека въздишка долетя откъм Пендъргаст.

— Някакви очевидци на това самоубийство?

— Не знам за такива.

— Направеното съдебно проучване констатира ли, че оставената бележка е написана с почерка на Фиъринг?

Колебание. Папката отново се отвори. Патологът я погледна.

— Изглежда не.

Д'Агоста поднови задаването на въпроси.

— Кой е намерил бележката?

— Полицаят, открил тялото.

— А сестрата — разпитахте ли я?

— Не. — Хефлър се извърна от Д'Агоста, несъмнено с надеждата да го накара да млъкне.

— Господин Пендъргаст, може ли да попитам какъв е интересът на ФБР по случая?

— Не можете, доктор Хефлър.

Д'Агоста продължи:

— Вижте, докторе. Тялото на Бил Смитбак е във вашата морга, и ако трябва да продължим нашето разследване, то трябва да бъде аутопсирано бързо. Освен това са ни необходими ДНК тестове на кръвни проби и проби от косата, също бързо. И тест на ДНК от

майката на Фиъринг за сравнение, тъй като *не сте се погрижили* да запазите никакви проби от аутопсията.

— Колко бързо ви трябва?

— Четири дни най-много.

Лека усмивка на надменен триумф мина по устните на доктора.

— Много съжалявам, лейтенант, но е невъзможно. В момента тук е доста напечено, но дори и да не беше, за четири дни и дума не може да става. Ще са готови най-рано след десет дни, може би дори три седмици за аутопсията. Колкото до ДНК резултатите, това дори не е в моята юрисдикция. Ще трябва да получите съдебна заповед за вземане на кръв от майката, което може да отнеме месеци. И като прибавите и работата на лабораторията, ще сте късметлии ако получите финалните резултати след половин година.

Пендъргаст поклати глава.

— Колко неприятно. — Той се обърна към Д'Агоста. — Предполагам, че просто ще трябва да почакаме. Освен ако доктор Хефлър не успее — как да го нарека? — да направи *спешно* тази аутопсия.

— Ако правех спешни аутопсии за всеки агент от ФБР или детектив от отдел „Убийства“, които ме молят — а те *всички* го правят, — никога нямаше да свърша нищо друго. — Той пусна документите обратно на бюрото. — Съжалявам, господа. А сега, бихте ли ме извинили?

— Разбира се — кимна Пендъргаст. — Много съжалявам, че трябваше да отнемем от ценното ви време.

Д'Агоста погледна недоверчиво към агента, който се надигна да си тръгне. И какво, щяха да приемат тези дрънканици тук и просто да си излязат?

Пендъргаст се обърна и се насочи към вратата, след което се поколеба.

— Странно, че така бързо и ефективно сте се справили с трупа на Фиъринг. Колко дни ви отне?

— Четири. Но това си беше свършено ясно самоубийство. Освен това имахме проблем със съхранението.

— Ами хубаво, тогава! Да приемем, че имате проблем със съхранението — бихме искали аутопсията на Смитбак да бъде завършена в рамките на четири дни.

Къс смях.

— Господин Пендъргаст, май не ме слушате. Ще ви уведомя кога може да влезе в графика. А сега, ако не възразявате...

— Тогава я направете за три дни, доктор Хефлър.

Патологът го зяпна.

— Моля?

Пендъргаст се обърна към него.

— Казах: *три дни*.

Хефлър присви очи.

— Вие сте нахален, сър.

— А вие страдате от нечувана липса на етика.

— За какво говорите, по дяволите?

— Ще е пълен срам, ако се разчуе, че офиса̀т ви е продавал мозъците на починали бедняци.

Настъпи дълга тишина. Когато патологът заговори отново, гласът му бе студен като лед.

— Господин Пендъргаст, заплашвате ли ме?

Пендъргаст се усмихна.

— Колко сте умен, докторе.

— Онова, за което предполагам, че говорите, е напълно разрешена и легитимна практика. И е за благородна кауза — за медицински изследвания. Ние вземаме непотърсените трупове заради органите им, не само заради мозъците. Това спасява животи и е изключително важно за медицинските изследвания.

— Оперативната дума тук е *продажба*. Десет хиляди долара за един мозък — такава е цената, на която върви, нали? Кой би помислил, че един мозък може да е толкова скъп?

— За бога, ние не ги *продаваме*, господин Пендъргаст. Просто по този начин си възстановяваме направените разходи. Отделянето и обработването на органите ни струва пари.

— Разлика, която читателите на „Ню Йорк Поуст“ може и да не оценят.

Лицето на мъжа побледня.

— „Поуст“? Да не са написали нещо?

— Още не. Но не виждате ли вече уводното заглавие?

Доктор Хефлър се зачерви и папийонката му потрепери от ярост.

— Знаете много добре, че това е дейност, която не вреди никому. Води се строга отчетност на парите — за какво и как се харчат; освен това те обезпечават работата ни тук. Предшественикът ми е правел същото, както го е правел и патологът преди него. Единствената причина да го пазим под сурдинка, е да не се чувстват хората притеснени. Наистина, господин Пендъргаст, тази заплаха е неоснователна. *Напълно неоснователна.*

— Наистина. Три дни, тогава?

Патологът го гледаше втренчено с твърди, блестящи очи. Кратко кимване.

— Два дни.

— Благодаря ви, доктор Хефлър. Във висша степен съм ви задължен. — И Пендъргаст се обърна към Д'Агоста. — А сега наистина не бива да отнемаме повече от *много* натоварения ден на доктор Хефлър.

Когато двамата излязоха от сградата на Пето авеню и тръгнаха към Ролса, Д'Агоста не се сдържа и се ухили.

— Как извади този заек от шапката си?

— Не знам защо става така, Винсът, но има някои хора на властови позиции, които изпитват удоволствие да пречат на другите. Боя се, че аз в същата степен изпитвам удоволствие да ги дразня. Лош навик, знам, но толкова трудно е на моите години да се отървеш от пороците си.

— Той беше наистина дяволски „нелюбезен“.

— Страхувам се, обаче, че доктор Хефлър беше прав за ДНК резултатите. Не е нито в неговата, нито в моята власт да ускорим този процес, особено получаването на съдебна заповед. Необходим е алтернативен подход. Така че този следобед ще направим посещение в Уилоуби Менър, в Керхонксън, за да предадем съболезнованията си на Гладис Фиъринг.

— Защо? Ами че тя е невменяема.

— О, да, скъпи ми Винсът, но имам чувството, че госпожа Фиъринг може да се окаже изненадващо сладкодумна.

9.

Нора Кели тихо затвори вратата към антропологичната си лаборатория на приземния етаж, облегна се на нея и стисна очи. Главата ѝ пулсираше, а гърлото ѝ бе грапаво и сухо.

Беше далеч по-лошо, отколкото си го бе представяла, да минава покрай колегите си с техните добронамерени съболезнования, с трагичните им погледи, предложенията да излезе за няколко дни в отпуск. Няколко дни в отпуск? И какво щеше да прави? Да се върне в апартамента, където съпругът ѝ беше убит и да седи сама единствено с мислите си. Истината беше, че след изписването от болницата тя дойде право в музея. Въпреки думите, които бе казала на Д'Агоста, се оказа, че не може да се върне и да влезе в апартамента — поне не веднага.

Тя отвори очи. Лабораторията си беше каквато я бе оставила преди два дни. И все пак изглеждаше различно. Всичко след убийството изглеждаше различно. Сякаш целият свят се беше променил напълно.

Ядосана, тя се опита да отблъсне безплодната върволица от мисли. Погледна часовника си: два часът. Единственото, което би я спасило сега, бе да потъне в работата си. Да потъне изцяло, напълно.

Тя заключи вратата и се обърна към компютъра си. След като той зареди, тя отвори базата данни на глинените си съдове. Отключи чекмеджето с таблички, отвори го и извади десетина полиетиленови торбички, пълни с безброй керамични парчета. Отвори първата торбичка, подреди съдържанието ѝ върху покривката на масата и започна да ги класифицира по тип, дата и район. Беше досадна, безсмислена работа — но точно от каквато се нуждаеше в момента. Безсмислена работа.

След половин час тя спря. В лабораторията беше тихо като в гробница, с лекото съскане на въздушната система под налягане като неспиращ шепот в тъмнината. Кошмарът в болницата я беше изплашил — сънят беше толкова реален. Повечето сънища избледняваха с времето, но този, който знае защо, изглежда ставаше все по-ясен.

Тя поклати глава, разтревожена от склонността на ума си напоследък да превърта все едни и същи ужасяващи сцени. Като натискаше клавишите на компютъра по-силно, отколкото бе необходимо, тя записа последните данни, запази файла, след което започна да прибира керамичните парчета и да освобождава масата за следващата торба.

Откъм вратата дойде тихо почукване.

Не и поредните съболезнования. Нора погледна през малкото стъклено прозорче на вратата, но коридорът от другата страна беше толкова слабо осветен, че не може да различи нищо. След кратко колебание сложи ръка на бравата, готова да я натисне. После отново се спря.

— Кой е?

— Праймъс Хорнби.

С известно съмнение Нора отключи вратата и пред нея застана в пълния си блясък нисичкият закръглен куратор антрополог — в едната си ръка стискаше сгънат сутрешния вестник, а с другата чешеше нервно оплешивялото си теме.

— Радвам се, че те заварвам тук. Може ли да вляза?

Нора неохотно се отмести встрани и го пусна да мине. Разрошеният мъж се обърна към нея.

— Нора, *ужасно* съжалявам. — Ръката му продължи нервно да разтрива плешивината. Тя не отговори — не можеше да отговори. Не знаеше какво да каже и как да го каже.

— Радвам се, че се върна на работа. Според мен работата лекува всичко.

— Благодаря ти за загрижеността. — Може би сега вече щеше да си тръгне. Но той имаше вид на човек, който има нещо наум.

— Изгубих съпругата си преди няколко години, когато бях на разкопки в Хаити. Загинала в автомобилна катастрофа в Калифорния, докато ме нямаше. Знаем какво чувстваш.

— Благодаря, Праймъс.

Той влезе по-навътре.

— Керамични съдове... виждам, виждам. Колко са красиви. Пример за човешкия стремеж да създава красота дори в най-обикновените предмети.

— Да, така е.

Кога най-после ще си тръгне? Нора внезапно усети вина заради реакцията си. По свой начин този човек се опитваше да бъде мил. Но това не бе нейният начин да скърби, всички тези разговори и съчувствие, безкрайни съболезнования.

— Прощавай, Нора... — Той се поколеба. — Но трябва да попитам. Планираш ли да погребеш съпруга си, или ще го кремираш?

Въпросът беше толкова странен, че за миг Нора се обърка. Точно този въпрос отчаяно се бе опитвала да избягва, макар да знаеше, че ще се сблъска с него скоро.

— Не знам — каза тя по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— Разбирам. — Хорнби изглеждаше необяснимо уплашен. Тя се зачуди какво ли следваше сега. — Както казах, тогава бях на разкопки в Хаити.

— Да?

Вълнението на Хорнби сякаш се засили.

— В Дезалайн, където живееш, понякога използват формалазен като балсамираща течност вместо обичайната смес от формалин, етанол и метанол.

Разговорът вземаше сюрреалистична насока.

— Формалазен — повтори Нора.

— Да. Далеч по-отровен и трудно се работи с него, но го предпочитат поради... ами, поради някаква причина. Понякога го правят дори по-токсичен, като разтварят в него отрова за плъхове. В някои необичайни случаи — някои видове смърт — дори молят собственика на погребалното бюро да зашие устата. — Той отново се поколеба. — И в тези случаи погребват мъртвеца с лицето надолу, с устата към пръстта, с дълъг нож в едната ръка. Понякога изстрелват куршум или забиват парче желязо в сърцето на покойника, за да... ами, *за да го убият отново.*

Нора гледаше втренчено странния куратор. Винаги бе знаела, че е ексцентричен, че е повлиян до известна степен от необичайния характер на проучванията си, но това бе до такава степен не на място, че тя не можеше да повярва.

— Колко интересно — едва успя да каже.

— В Дезалайн могат да проявят изключително внимание по отношение на погребението. Следват стриктни правила, но на висока

цена. Едно прилично погребение може да струва две-тригодишна заплата.

— Разбирам.

— И отново, страшно много съжалявам. — С тези думи кураторът разгъна новия вестник, който носеше под мишница, и го остави на масата. Беше брой на тазсутрешния „Уест Сайдър“.

Нора впери очи в заглавието:

РЕПОРТЕР НА „ТАЙМС“ УБИТ ОТ ЗОМБИ?

Хорнби потупа по вестника с късия си пръст.

— Заниманията ми бяха съсредоточени в тази област. Вуду. Магия. Зомбита. Разбира се, „Уест Сайдър“ схваща *всичко* погрешно. — Той подсмръкна.

— Какво...? — Нора беше останала без думи, взираше се невярващо във вестника.

— Ами, ако решиш да погребеш съпруга си, надявам се да вземеш предвид това, което ти казах. Ако имаш някакви въпроси, Нора, винаги съм на твое разположение.

С тези финални думи и тъжна усмивка тантурестият куратор си тръгна, оставяйки вестника на масата.

10.

Ролс Ройсът избръмча през запуснатия град Керхонксън, плъзна се по напукания асфалтов път покрай хотел „Боршт Белт“, чиито прозорци изглеждаха като слепи със спуснатите върху тях капаци, след което продължи надолу по мрачната речна долина, обградена от влажни дървета. Последен стръмен завой и една избеляла и олющена къща във викториански стил изникна насреща, свързана с комплекс ниски тухлени постройки, заобиколени от ограда с метални халки. Килната табелка, потопена в сянката на късния следобед, известяваше, че влизат в Дом за доживотна грижа Уилоуби Менър.

— Исусе — каза Д'Агоста. — Прилича на затвор.

— Това е една от най-позорните дупки за недъгави и възрастни в щата Ню Йорк — каза Пендъргаст. — Папката им за нарушения на санитарно-хигиенните норми е дебела три педи.

Те минаха с колата през отворената порта покрай една празна будка и пресякоха широкия и празен паркинг за посетители, с избуяли плевели в мрежата от пукнатини. Проктър приближи колата до главния вход и Д'Агоста излезе от купето, вече съжалявайки за напуснатите удобни седалки. Пендъргаст го последва. Влязоха в Дома през две мръсни плексигласови врати и се оказаха във фоайе с миризма на мръсен килим и старо картофено пюре. Написана на ръка табелка на една дървена поставка в центъра на помещението гласеше:

Посетителите са длъжни да се регистрират!

Надраскана небрежно стрелка сочеше към един ъгъл, където една жена, седнала зад бюрото, четеше „Космополитън“.

Д'Агоста свали значката си.

— Лейтенант Д'Агоста, специален агент...

— Часовете за посещения са от десет до два — долетя гласът зад списанието.

— Извинете. Ние сме *полицейски* служители. — Д'Агоста нямаше намерение да слуша повече глупости от никого, не и в този случай.

Жената най-накрая остави списанието и ги погледна.

Д'Агоста изчака погледът ѝ да се плъзне по служебната му значка за момент, след което я прибра в джоба на самото си.

— Дошли сме да се срещнем с госпожа Гладис Фиъринг.

— Хубаво. — Служителката натисна бутона за интерком и изкрещя в него: — Едни полицаи тук искат да се срещнат с Фиъринг! — Тя се обърна към тях с лице, върху което досадата бе заменена от неочаквано желание да им угоди. — Какво се е случило? Да не би някой да е извършил престъпление?

Пендъргаст се наведе напред, възприемайки поверителен маниер:

— Всъщност, да.

Очите ѝ се разшириха.

— *Убийство* — прошепна Пендъргаст.

Жената зяпна и сложи ръка пред устата си.

— Къде? Тук?

— Ню Йорк сити.

— Да не е бил синът на госпожа Фиъринг?

— Имате предвид Колин Фиъринг?

Д'Агоста погледна Пендъргаст. *Какво, по дяволите, прави той?*

Пендъргаст се изправи и намести вратовръзката си.

— Познавате ли добре Колин?

— Всъщност не.

— Но е идвал редовно, нали? Миналата седмица, например?

— Не мисля. — Жената взе книгата за регистрации и я прелисти.
— Не.

— Трябва да е било тогава по-миналата седмица. — Пендъргаст се наведе да погледне в книгата.

Жената продължи да прелиства, а сребристите очи на Пендъргаст минаваха бързо по страниците.

— Не. За последен път е идвал... през февруари. Преди осем месеца.

— Наистина?!

— Вижте сам. — Тя обърна книгата така, че Пендъргаст да може да я види. Той огледа надрасканите набързо подписи и започна да прелиства обратно към началото на книгата, докато очите му се спираха върху всяка страница. Най-накрая се изправи.

— Изглежда не е идвал често.

— Никой не идва често.

— А дъщеря й?

— Дори не знаех, че има дъщеря. Никога не е идвала.

Пендъргаст сложи любезно ръка върху масивното ѝ рамо.

— В отговор на въпроса ви, да, Колин Фиъринг е мъртъв.

Тя спря, очите ѝ се разшириха още.

— Убит ли е бил?

— Още не знаем подробностите за смъртта му. Значи никой не е уведомил майка му?

— Никой. Не мисля, че някой тук знае. Но... — Тя се поколеба.

— Не сте дошли да ѝ кажете, нали?

— Не точно.

— Не мисля, че трябва да го правите. Защо да съсипвате последните няколко месеца от живота ѝ? Имам предвид, той така и така рядко идваше и никога не стоеше дълго. Няма да ѝ липсва.

— Какъв беше той?

Тя направи физиономия.

— Във всеки случай не бих искала такъв син.

— Наистина? Моля ви, обяснете.

— Груб. Противен. Викаше ми Голямата Берта. — Тя се изчерви.

— Възмутително! А как е името ви, скъпа моя?

— Джо-Ан. — Тя се поколеба. — Няма да кажете на госпожа Фиъринг за смъртта му, нали?

— Много сте състрадателна, Джо-Ан. А сега може ли да видим госпожа Фиъринг?

— Къде е тази санитарка? — Тя тъкмо се канеше да натисне бутона отново, когато взе друго решение. — Ще ви заведа лично. Елате с мен. Държа да ви предупредя: госпожа Фиъринг е много луда.

— Луда — повтори Пендъргаст. — Разбирам.

Жената се отлепи с усилие от стола си, горяща от желание да помогне. Те я последваха по дълъг, мъждиво осветен коридор, покрит с линолеум, изпълнен с още по-неприятни миризми: човешки изпражнения, миризма на готвено, на повръщано. От всяка стая, покрай която минаха, се носеха различни шумове: мънкане, стенания, френетично говорене, хъркане.

Жената спря до една отворена врата и почука.

— Госпожо Фиъринг?

— Махай се — долетя немощният отговор.

— Едни джентълмени искат да ви видят, госпожо Фиъринг! — Джо-Ан се опита да извади ясен, предвзет глас.

— Не искам да виждам никого — дойде отговорът отвътре.

— Благодаря, Джо-Ан — каза Пендъргаст с възможно най-любезния си глас. — По-нататък ще се справим сами. Вие сте едно съкровище.

Те пристъпиха вътре. Стаята беше малка, с минимум мебели и лични принадлежности. Беше доминирана от едно болнично легло, което се намираше в центъра на покрития с изтъркан линолеум под. Пендъргаст пъргаво се плъзна в един стол до леглото.

— Махай се — каза жената отново със слаб глас и без всякакъв опит за убеждаване. Тя лежеше в леглото. Несресана, накъдрена снежнобяла коса ограждаше главата ѝ като ореол, а някога сините ѝ очи, сега бяха почти бели; кожата ѝ бе толкова тънка и прозрачна, като пергамент. Д'Агоста виждаше лъскавата извивка на черепа ѝ под разпиляната коса. Мръсни чинии от миналия преди часове обяд стояха на камара върху една болнична маса на колелца.

— Здравейте, Гладис — каза Пендъргаст и взе ръката ѝ. — Как сте?

— Отвратително.

— Може ли да ви задам един личен въпрос?

— Не.

Пендъргаст стисна ръката.

— Спомняте ли си първото си мече?

Избелелите очи го погледнаха с неразбиращо изражение.

— Вашето първо плюшено мече. Помните ли?

Бавно, учудено кимане.

— Как му беше името?

Дълга тишина. След което тя заговори.

— Моли.

— Хубаво име. Какво се случи с Моли?

Поредна пауза.

— Не знам.

— Кой ви подари Моли?

— Татко. За Коледа.

Д'Агоста видя проблясък на живот в тези угаснали очи. Не за пръв път се учудваше какво цели Пендъргаст с такива странни въпроси.

— Колко ли сте се радвали на този чудесен подарък — каза Пендъргаст. — Разкажете ми за Моли.

— Беше направено от съшити ведно къси чорапи, натъпкани с парцали. Имаше нарисувана папийонка. Обичах това мече. Нощем спях с него. Когато беше до мен, се чувствах в безопасност. Никой не можеше да ми стори нищо. — Сияйна усмивка озари лицето на старата жена, от очите ѝ бликнаха сълзи и се затъркаляха надолу по бузите.

Пендъргаст бързо ѝ предложи книжна кърпичка от пакетче, което измъкна от джоба си. Тя я взе, попи очите си и издуха носа си.

— Моли — повтори след това с далечен глас. — Какво не бих дала да прегърна онова глупаво парцалено мече отново. — Очите ѝ за пръв път се фокусираха върху Пендъргаст.

— Кой сте вие?

— Приятел — отвърна агентът. — Просто минах да си побъбрим. — Той се надигна от стола.

— Трябва ли вече да тръгвате?

— Боя се, че да.

— Минете пак. Харесвам ви. Вие сте изискан млад мъж.

— Благодаря ви. Ще се опитам.

На излизане Пендъргаст подаде визитната си картичка на Джо-Ан.

— Ако някой позвъни на госпожа Фиъринг, ще бъдете ли така любезна да ме уведомите?

— Разбира се! — Тя взе визитката с нещо, близко до благоговение.

Миг по-късно те излязоха от входа и тръгнаха към празния паркинг, от който Ролс Ройсът се плъзна напред, за да ги посрещне. Пендъргаст отвори вратата за Д'Агоста. След петнайсет минути вече се носеха по междущатско шосе 87 към Ню Йорк сити.

— Забеляза ли старата картина в коридора до стаята на госпожа Фиъринг? — промърмори Пендъргаст. — Сигурен съм, че е оригинален Бирщад, който отчаяно се нуждае от почистване.

Д'Агоста поклати глава.

— Ще ми кажеш ли какво беше всичко това, или ти е приятно да ме държиш на тъмно?

С весел блясък в очите Пендъргаст измъкна една епруветка от джоба на връхната си дреха. С натъпканата вътре мокра кърпичка.

Д'Агоста вдигна вежди. Дори не беше видял кога агентът е взел използваната кърпичка.

— За ДНК?

— Естествено.

— А оная работа с мечето?

— Всеки е имал играчка мече. Смисълът на упражнението беше да я накарам да си издуха носа.

Д'Агоста беше шокиран.

— Това беше долно.

— Напротив. — Той пхна епруветката отново в джоба си. — Тези сълзи, които проля, бяха сълзи на радост. Ние разведрихме деня на госпожа Фиъринг, а тя на свой ред ни направи услуга.

— Надявам се да сме я анализирали, преди Стайнбренер да продаде „Янките“.

— Пак ти казвам, трябва да действаме не само извън кутията, но и извън стаята, в която е кутията.

— Какво имаш предвид?

Но Пендъргаст само се усмихна загадъчно.

11.

— Нора, много съжалявам! — Портиерът отвори вратата възбудено и ѝ подаде ръка, облъхвайки я с мирис на тоник за коса и афтършейв.

— Всичко в апартамента ви е готово. Ключалките са сменени. Всичко е оправено. Новият ключ е у мен. Поднасям моите искрени съболезнования. Искрени.

Нора усети студения плосък ключ в ръката си.

— Ако се нуждаете от моята помощ, обадете се. — Той я погледна с искрена скръб във влажните си кафяви очи.

Нора преглътна.

— Благодаря ви за загрижеността, Енрико. — Фразата се изплъзна от устата ѝ почти автоматично.

— Винаги. За всичко. Обаждате се и Енрико идва.

— Благодаря. — Тя се насочи към асансьора; поколеба се; погледна отново напред. Трябваше да го направи без много-много да мисли за това.

Вратата на асансьора прозвънна и кабината се издигна плавно до шестия етаж. Когато се отвори, Нора не помръдна. Едва след като тръгна отново да се затваря, тя излезе бързо в коридора.

Всичко беше тихо. Тихи звуци от цигулков квартет, изпълняващ Бетховен, се процеждаха изпод една врата, от друга долиташе заглушен разговор. Тя пристъпи, след това отново се поколеба. Напред, близо до мястото, където коридорът завиваше, се виждаше вратата към техния — към *нейния* — апартамент. Месинговите цифри, занитени в нея, показваха 612.

Тя тръгна бавно напред и спря пред вратата. Шпионката беше тъмна, лампите вътре бяха угасени. Патронът и ключалката бяха чисто нови. Тя разтвори дланта си и погледна ключа: блестящ, наскоро изработен. Не ѝ изглеждаше реален. Нищо от това не изглеждаше реално. *Жаме вю* — противоположното на дежа вю. Сякаш виждаше всичко за първи път.

Бавно пхна ключа и го завъртя. Ключалката изщрака и тя усети как вратата се освобождава от рамката и се залюлява на прясно смазаните си панти. Апартаментът отзад беше тъмен. Протегна ръка навътре към ключа за осветлението, заопипва, но не го намери. *Къде беше?* Пристъпи в мрака, все още с ръка на стената, и сърцето ѝ внезапно започна да блъска в гърдите. Усети, че я обвива миризма — на препарати за чистене, на лак за дърво... и на още нещо.

Вратата се притвори зад нея, блокирайки светлината от коридора. Като заглуши вика в гърлото си, тя се върна назад, хвана бравата и излезе в коридора, затваряйки след себе си. Облегна глава на вратата, раменете ѝ се затресоха силно и тя се опита да потисне риданията, които я разпъваха.

След известно време успя донякъде да се овладее. Огледа коридора в двете посоки, благодарна, че никой не минава. Беше отчасти объркана, отчасти уплашена от бурята от емоции, която продължаваше да потиска в себе си. Беше глупаво да си мисли, че може просто да се върне в апартамента, където съпругът ѝ беше убит само преди четиридесет и осем часа. Щеше да отиде при Марго Грийн, да остане при нея за няколко дни — но внезапно си спомни, че Марго си беше взела сабатична година до януари.

Трябваше да се махне. Слезе с асансьора до първия етаж и пресече коридора с омекнали крака. Портиерът ѝ отвори вратата.

— Ако нещо ви трябва, обадете се на Енрико... — каза той, докато тя почти тичешком прелетя покрай него.

Тръгна на изток по 92-а улица към Бродуей. Беше студена, но въпреки това приятна октомврийска вечер и тротоарите бяха пълни с хора, отиващи на ресторант, хора, разхождащи кучетата си, или просто такива, които се прибираха вкъщи. Нора закрачи енергично; въздухът щеше да прочисти главата ѝ. Тя се насочи към центъра, движеше се бързо, избягвайки хората. Тук, на улицата, сред тълпата, усети, че възвръща контрола над мислите си, и започна да вижда случилото се в истинската му светлина. Беше глупаво да реагира по такъв начин — все някога трябваше да се върне в апартамента, и колкото по-скоро — толкова по-добре. Всичките ѝ книги, работата ѝ, компютърът ѝ, *неговите* неща — всичко беше там.

Прииска ѝ се майка ѝ и баща ѝ да бяха още живи, да може да се хвърли в топлата им прегръдка. Но това бе дори още по-глупава и

безплодна линия на мислене.

Тя забави крачка. Може би все пак трябваше да се върне. Това беше точно типът емоционална реакция, която се беше надявала да избегне.

Спря и се огледа. Отстрани се виеше опашка от хора, които чакаха да влязат в бара Уотъруъркс. Двама влюбени се прегръщаха на вратата. Група типове, работещи на Уолстрийт, се прибираха вкъщи, всички в тъмни костюми и служебни куфарчета. Вниманието ѝ беше привлечено от един бездомник, който се тътреше покрай фасадите на сградите, нагаждайки крачките си към нейните; той спря също и се обърна рязко, тръгвайки в друга посока.

Нещо в крадливостта на това движение, в начина, по който мъжът прикриваше лицето си, накара инстинктите ѝ на момиче от големия град да застанат нащрек.

Тя остана да гледа бездомника как се олюлява нататък, покрит с мръсни парцали — изглеждаше така, сякаш се опитваше да избяга. Дали току-що не бе обрал някого? Докато го следеше с поглед, той стигна до ъгъла на 88-а улица, спря, след това зави, като погледна назад веднъж точно преди да изчезне.

Сърцето на Нора спря. *Това беше Фиъринг.* Беше почти сигурна: същото мършаво лице, същата отпусната стойка, същите тънки устни, разбъркана коса и похотлива усмивка.

Завладя я парализиращ страх, който бързо даде път на яростен гняв.

— Хей! — изкрещя тя и се затича. — Хей, ти! — Тя започна да си пробива път през стълпените на тротоара хора, спряна от тълпата пред Уотъруъркс. Все пак успя да мине.

— Ехей, госпожо!

— *Извинете ме!*

Тя се освободи и хукна; препъна се; отново се изправи; след това поднови преследването си, изтичвайки зад ъгъла. Осемдесет и осма улица се простираше на изток дълга и слабо осветена, оброчена от дървета гинко и червеникавокафяви камъни. След това пресичаше ярко осветеното авеню Амстердам с неговите претенциозни барове и места за хапване.

Една тъмна фигура изтича на Амстердам и се насочи обратно към центъра.

Нора се втурна с всички сили надолу по улицата — тичаше заради всичко, което имаше стойност за нея, проклинайки слабостта и бавните си движения след мозъчното сътресение и болничния престой. Тя зави зад ъгъла и впери очи напред към Амстердам, също така препълнен с вечерни минувачи.

Ето го там: вървеше бързо, с внезапна целеустременост, на половин пряка напред.

Като блъсна един млад мъж, тя отново затича към фигурата.

— Хей! Хей, ти!

Онзи продължи да върви.

Тя се провря между пешеходците, протягайки ръка:

— Спри!

Точно преди да стигне до 87-а улица тя го настигна, хвана го за рамото и го завъртя. Мъжът се изправи несигурно, като я гледеше с широки, уплашени очи. Нора пусна мръсната му риза и се отдръпна.

— Какъв ви е проблемът? — Определено не беше Фиъринг. Просто някакъв вехтошар.

— Съжалявам — промърмори Нора. — Взех ви за някой друг.

— Оставете ме на мира. — Той се обърна, изсъска „кучка“ и продължи, залитайки, надолу по Амстердам.

Нора се огледа уплашено, но истинският Фиъринг — ако изобщо някога е бил там — беше изчезнал. Тя спря сред прииждащата тълпа, крайниците ѝ трепереха. С огромно усилие успя да възвърне равномерното си дишане.

Очите ѝ се спряха на най-близкия бар, „Царството на Нептун“: шумно, ефектно място за морски деликатеси, в което никога не беше влизала. Никога не ѝ се беше искало да влиза. Никога не беше очаквала, че ще влезе.

Прекрачи прага и се настани на един стол. Барманът се приближи веднага.

— Какво да бъде?

— Мартини Бийфийтър, много сухо, чисто, двойно.

— Веднага.

Когато отпи глътка от огромното леденостудено питие, тя се укори, че се държи като психопат. Сънят беше просто сън и бездомникът не беше Фиъринг. Нервите ѝ бяха разклатени. Трябваше

да се овладее, да се успокои и да сложи живота си в ред, доколкото може.

Допи чашата си.

— Колко?

— Заведението черпи. Освен това се надявам — каза барманът като ѝ намигна, — че какъвто и демон да сте видели, преди да влезете, сега си е заминал.

Тя му поблагодари и стана, вече усетила успокояващото действие на напитката. *Демон*, беше казал барманът. Тя трябваше да се срещне лице в лице със своите демони и да го направи сега. Разпадаше се, привиждаха ѝ се разни неща, а това не можеше да продължава.

Това не беше тя.

Няколко минути ходене и се озова отново до сградата, в която живееше. Бързо мина през вратата, понесе поредния потоп от доброжелателни коментари на портиера и влезе в асансьора. След малко вече стоеше пред нейната врата. Отключи и светна лампата.

Като превъртя ключа два пъти и плъзна новоинсталираното резе, тя се огледа. Всичко беше идеално чисто, излъскано, пребойдисано. Бързо и методично претърси целия апартамент, включително килерите и под леглото. След това като дръпна завесите на дневната и на спалнята, тя отново изгаси лампата. Светлините на града нахлуха и потопиха апартамента в сянка, придавайки мек, прозрачен фокус на повърхностите вътре.

Можеше да остане тук тази нощ; сега вече го знаеше. Можеше да се пребори с демоните си.

Стига да не се налагаше да гледа нищо.

12.

Келнерката донесе поръчките им; пастърма от еленско месо върху ръжено хлебче с руска салата за Д'Агоста и сандвич с бекон, маруля и домати за Лора Хейуърд.

— Още кафе? — попита тя.

— Ако обичате. — Д'Агоста погледна как келнерката допълва чашата му. След това се обърна към Хейуърд. — И ето докъде стигнахме — обобщи той.

Беше поканил капитан Хейуърд на обяд, за да я запознае с хода на разследването. Хейуърд не беше вече капитан в отдел „Убийства“ — бяха я преместили и сега работеше в полицейския комисариат, където бе на ред за голямо повишение. Ако имаше някой, който наистина да го заслужава, помисли си той мрачно, това беше Лора.

— Е — подзе той, — прочете ли го?

Тя погледна вестника, който той беше донесъл.

— Да.

Д'Агоста поклати глава.

— Можеш ли да си представиш — да публикуват това нещо? Сега всякакви идиоти ни се обаждат, че са били свидетели, получаваме анонимни писма, които трябва да бъдат проследени, телефонират ни психопати и гледачки на карти таро... Знаеш какъв става този град, когато се случи някаква такава история. Точно от това в момента никак нямахме нужда.

Лека усмивка заигра по устните на Хейуърд.

— Разбирам.

— И хората вярват на този боклук. — Той избута настрана вестника и отпи от кафето. — Е, какви изводи си правиш оттук?

— Имаш четирима очевидци, които се кълнат, че Фиъринг е убиецът?

— Петима — включително съпругата на жертвата.

— Нора Кели.

— Познаваш я, нали?

— Да. Познавах и Бил Смитбак. Малко неортодоксален в методите си, но добър репортер. Каква трагедия само!

Д'Агоста отхапа от сандвича си. Пастърмата беше жилава, дресингът — точно такъв, какъвто го обичаше. Изглежда винаги, когато някой случай го изкарваше от кожата, той започваше да преяжда.

— Ами — продължи тя, — или е Фиъринг, или е някой, дегизиран като него. Той или е мъртъв, или не е. Съвсем просто. Имате ли ДНК резултати?

— На местопрестъплението беше намерена кръв от двама души — на Смитбак и на някой, който до този момент не е идентифициран. Снабдихме се с проби от ДНК от майката на Фиъринг и ги пуснахме за сравнение с кръвта на непознатия. — Той направи пауза и се запита дали трябва да ѝ каже за необичайния начин, по който бяха получили пробите, но се отказа. Това можеше и да не е законно, а той знаеше пословичната педантичност на Лора в работата. — Проблемът е, че ако не е Фиъринг, защо някой ще си дава труда да се опитва да изглежда като него?

Хейуърд отпи глътка вода.

— Добър въпрос. Какво мисли Пендъргаст?

— Откога някой знае този тип какво мисли? Но ще ти кажа едно: той се интересува много повече от онези вуду глупости, открити на местопрестъплението, отколкото иска да признае. Прекарва дяволски много време над тях.

— Онези неща, които се споменават в статията?

— Точно така. Пайети, свързани в китка пера, малко пергаментово пликче, пълно с прах.

— Амулет — промърмори Хейуърд.

— Моля?

— Вуду амулети, използвани за отблъскване на злото. Или понякога — за привличането му.

— Моля те. Имаме си работа с психопат. Престъплението не можеше да бъде по-дезорганизирано и зле планирано. На лентата на охранителната камера онзи тип изглеждаше като дрогиран.

— Искаш ли мнението ми, Вини?

— Знаеш, че да.

— Изрови трупа на Фиъринг.

— В момента се работи по въпроса.

— Освен това ще е интересно да се види дали някои от последните статии на Смитбак са вбесили наскоро някого.

— Също се работи по въпроса. Изглежда всички статии на Смитбак са вбесявали хората. Имам списък с последните му задачи от издателя му в „Таймс“ и хората ми ги проследяват.

— Добре се справяш, Вини. Нека добавя само, че престъплението може да не е чак толкова „дезорганизирано“, колкото си мислиш — може да е било дори грижливо планирано и извършено.

— Не мисля така.

— Хей, без прибързани заключения.

— Съжалявам.

— И още нещо. — Хейуърд се поколеба. — Спомняш ли си, че ти казах, че преди да приема работата в митническата полиция съм работила в полицейското управление на Ню Орлиънс осемнайсет месеца?

— Разбира се.

— Пендъргаст е от Ню Орлиънс.

— Е?

Хейуърд отпи още една глътка вода.

— Преди минута ти казах, че Фиъринг или е мъртъв, или не е. Ами, в Нюорлиънското полицейско управление има хора, които биха казали друго. Например, че съществува трета възможност.

— Лора, само не ми казвай, че се връзваш на тези глупости за зомбита.

Хейуърд изяде половината от сандвича си и отмести чинията настрана.

— Прядох. Искаш ли малко?

— Няма нужда, благодаря. Не отговори на въпроса ми.

— Не се „връзвам“ на нищо. Просто поговори с Пендъргаст за това. Той знае много повече по тази тема, отколкото ти или аз някога ще знаем. Единственото, което ти казвам, е да не избързваш със заключенията. Това е една от грешките ти, Вини. И ти го знаеш.

Д’Агоста въздъхна: беше права, както обикновено. Той огледа ресторанта: подтичващите келнерки; похапващите на останалите маси хора, които четяха вестници, говореха по клетъчните си телефони или просто си бърбеха с приятелите и колегите, които ги придружаваха.

Това му напомни за един друг път, когато се бяха хранили заедно с Лора, в друг ресторант. Всъщност, спомни си как за пръв път излязоха да пийнат по едно питие заедно. Тогава той преживяваше криза — и пак тогава бе осъзнал колко много го привлича тя. Двамата работеха добре заедно. Тя го предизвикваше — по хубав начин. Иронията на ситуацията беше болезнена: той беше спечелил на дисциплинарно изслушване, беше си запазил работата, но изглежда бе загубил Лора.

Прочисти гърлото си.

— Кажй нещо за повишението, което ще получиш.

— Още не са ме повишили.

— Хайде, хайде, подочух слуховете. Въпрос на чиста формалност е.

Тя отпи вода.

— Подготвя се екип за специални задачи. Едногодишен изпитателен срок. Няколко души от шефския състав ще бъдат избрани да разработват съвместно с кмета антитерористични мерки, проблеми с качеството на живот, такива работи. Важни обществени въпроси.

— Какви са изгледите?

— Изключително високи.

— Уау! Още едно перо в шапката ти. Почакай да видиш, само след няколко години ти ще си шефът.

Лора се усмихна.

— Няма такава опасност.

Д'Агоста се поколеба.

— Лора... Ти наистина ми липсваш.

Усмивката избледня.

— Ти на мен — също.

Погледна я през масата. Беше толкова красива, че сърцето го заболя: бледа кожа, коса толкова черна, че изглеждаше почти синя.

— Тогава защо да не опитаме отново? Да започнем отначало?

Известно време тя не отговори, след това поклати глава.

— Още не съм готова.

— Защо не?

— Вини, не са много хората, на които вярвам. Но на теб ти вярвах. А ти ме нарани.

— Знам, и съжалявам. Наистина съжалявам. Но ти обясних всичко. Нямах избор, сигурно сега разбираш.

— Разбира се, че си имал избор. Можеше да ми кажеш истината. Можеше да ми вярваш. Както аз ти вярвах.

Д'Агоста въздъхна.

— Виж... съжалявам.

В този миг се чу силно бръмчене, след което клетъчният му телефон започна да звъни. Когато той не реагира, Лора каза:

— Мисля, че трябва да отговориш.

— Но...

— Давай. Вдигни.

Д'Агоста бръкна в джоба си, извади телефона и го отвори.

— Да?

— Винсънт — чу се в слушалката провлаченият напевен южняшки глас. — В неподходящ момент ли те намирам?

Той преглътна.

— Не, не, няма такова нещо.

— Отлично. Имаме среща с един господин Клайн.

— Тръгвам веднага.

— Добре. И още нещо — имаш ли нещо против да дойдеш с мен утре сутринта?

— Къде?

— Мемориалът „Шепнещите дъбове“. Разрешението за эксхумация се получи. Отваряме гроба на Фиъринг утре по обяд.

13.

„Диджитал Върасити Инк.“ се помещаваше в един от гигантските офиси на стъклените кули по протежението на „Авеню ъв Америкас“. Д’Агоста и Пендъргаст се срещнаха в главното фоайе и след кратко спиране до охранителния пункт се насочиха към трийсет и седмия етаж.

— Носиш ли копие от писмото? — попита Пендъргаст.

Д’Агоста потупа джоба на самото си.

— Разполагаш ли с нещо за произхода на Клайн, което аз трябва да знам?

— Всъщност, да. Нашият господин Лукас Клайн е израснал в бедно семейство на Авеню Джей в Бруклин, обикновено детство, отлични оценки, винаги последният избран за отбора, „приятно момче“. Завършил Нюйоркския университет, след което започнал работа като журналист — което, както изглежда, му е лежало на сърцето. Но не потръгнало добре: докопал се до сензационна новина — нечестно, по всяка вероятност, но кога ли пък журналистиката е била нещо честно — в резултат на което бил уволнен. Бездействал известно време, докато най-накрая станал компютърен програмист в една банка на Уол Стрийт. Очевидно имал талант за това: стартирал ДВИ няколко години по-късно и изглежда стигнал далеч. — Той погледна Д’Агоста. — Обмисляш ли заповед за претърсване?

— Мисля първо да видя как ще мине интервюто.

Вратите на асансьора се отвориха към елегантно обзаведено фоайе. Няколко дивана, тапицирани с черна кожа, бяха разположени върху старинни ярко боядисани вълнени килими. Пет-шест големи африкански скулптури — воители с внушителни шлемове, големи маски със зашеметяващо сложни мотиви — украсяваха мястото.

— Май ще излезе, че нашият господин Клайн е „стигнал повече от далеч“ — каза Д’Агоста като се огледа.

Те дадоха имената си на рецепционистката и седнаха. Д’Агоста измъкна един брой „Пийпъл“ и „Ентъртейнмънт Уикли“ сред

купчината „Къмпютъруърлд“ и „Дейтабейз Джърнал“ и започна да прелиства. Изминаха пет минути, после десет. Тъкмо се нахрани да се изправи и да изрази досадата си, когато от бюрото на рецепционистката се чу звънец.

— Господин Клайн е готов да ви приеме — съобщи тя, като стана и ги покани да минат през една необозначена врата.

Влязоха в дълъг, осветен в мека светлина коридор, който завърши с друга врата. Рецепционистката ги въведе във външен офис; една красива секретарка седеше и пишеше на компютър. Тя ги погледна крадешком, преди да се върне към работата си. Имаше напрегнат, сплашен вид на бито куче.

Отвъд друга двойка врати бяха отворени към обширен ъглов офис. Двете стъклени стени предлагаха зашеметяващ изглед към Шесто авеню. Зад бюрото с четири персонални компютъра стоеше изправен около четиридесетгодишен мъж. Беше с гръб към тях и говореше по безжичен телефон със слушалки на двете уши, обърнат към прозорците.

Д'Агоста огледа офиса: още черни кожени дивани, още образци на племенно изкуство по стените: господин Клайн, изглежда, беше колекционер. В един красив стъклен шкаф се виждаха няколко прашни артефакта, глинени лули, закопчалки и огънати парчета желязо с етикет за произход от автентичното холандско селище Ню Амстердам. В няколкото шкафа, поместени в ниши, стояха книги по финанси и езици за компютърно програмиране, в рязък контраст с похотливите, леко нарушаващи реда, маски.

Като завърши телефонния си разговор, мъжът затвори и се обърна да ги види. Имаше слабо, забележително младо лице, което още носеше следите от битка с младежко акне. Д'Агоста забеляза, че е сравнително нисък, не по-висок от метър и седемдесет. Косата му стърчеше отзад, като на дете. Само очите му бяха възрастни и много студени.

Той премести поглед от Пендъргаст към Д'Агоста и после обратно.

— Да? — произнесе накрая с мек глас.

— Аз ще седна, благодаря. — Пендъргаст се отпусна на един стол и кръстоса крак върху крак. Д'Агоста го последва.

Мъжът се усмихна леко, но не каза нищо.

— Господин Лукас Клайн? — произнесе Д'Агоста. — Аз съм лейтенант Д'Агоста от НПУ.

— Досетих се, че вие трябва да сте Д'Агоста. — Клайн погледна към Пендъргаст. — А вие трябва да сте специалният агент. Вече знаете аз кой съм. А сега, какво желаете? Защото съм доста зает.

— Така ли? — Д'Агоста се облегна назад, карайки дивана да изскърца по възможно най-удовлетворяващ начин. — И с какво точно сте зает, господин Клайн?

— Изпълнителен директор съм на ДВИ.

— Това наистина не ми говори нищо.

— Ако ви интересува историята на моето превръщане от дрипльо в богаташ, можете да прочетете ей това. — Клайн посочи към половината дузина еднакво изглеждащи книги, стоящи една до друга на една от лавиците. — Как съм стигнал от скромен АБД до шеф на собствена компания. Това е задължително четиво за всички мои служители: великолепен и проникновен том, за който те са привилегирани да платят четиридесет и пет долара. — Той ги дари с неодобрителна усмивка. — Секретарката ми ще приеме чека ви или парите в брой на излизане.

— АБД — произнесе Д'Агоста. — Какво е това?

— Администратор база данни. Едно време фалшифицирах данните, за да се прехранвам, поддържах ги тъй да се каже в „здравословно състояние“. И отделно от това пишех програма за автоматично нормализиране на големи финансови бази данни.

— Нормализиране? — повтори Д'Агоста.

Клайн махна с ръка презрително.

— Дори не питайте. Във всеки случай моята програма работеше много, много добре. Оказа се, че има голям пазар за нормализиране на бази данни. Назначих още администратори база данни. И създадох всичко това. — Брадичката му се вирна леко нагоре, самодоволна усмивка пропълзя от единия до другия край на розовите му момичешки устни.

Безмерното его на този наглец накара Д'Агоста да изскърца със зъби. После щеше да се наслаждава на това. Той се облегна небрежно в седалката си, предизвиквайки поредните протести на скъпата кожа.

— Всъщност, повече се интересуваме от извънслужебните ви занимания.

Клайн ги изгледа по-внимателно.

— Като например?

— Като например увлечението ви да назначавате красиви секретарки, да ги принуждавате със заплаха да правят секс с вас, а след това да ги тормозите или да им плащате, за да си мълчат.

Изражението върху лицето на Клайн не се промени.

— А-а-а. Значи сте тук във връзка с убийството на Смитбак.

— Използвате властовата си позиция, за да злоупотребявате и да доминирате тези жени. Те са се плашили от вас, страхували са се да не изгубят работата си, да не се изпуснат да кажат нещо. Но Смитбак не се е уплашил. Показал е на света що за човек сте.

— Нищо не е показал — каза Клайн. — Голословни твърдения, нищо не беше доказано и неуредиците, ако такива изобщо съществуват, са завинаги преустановени. За съжаление на вас и на Смитбак, никой не заведе дело.

Д'Агоста сви рамене, сякаш да каже: *Няма значение, все някога истината ще излезе наяве.*

Пендъргаст се размърда в стола си.

— Колко ли неприятно трябва да е било за вас, след като статията на Смитбак е била публикувана и капитализацията на борсовите акции на ДВИ е паднала с петдесет процента. — Лицето на Клайн остана спокойно.

— Знаете пазарите. Толкова са несигурни. ДВИ почти се върна там, където беше.

Пендъргаст скръсти ръце.

— Сега сте изпълнителен директор и никой няма да започне да ви натяква или да ви вземе парите за обяд. Никой няма да спре да ви уважава, прав ли съм, господин Клайн? — Пендъргаст се усмихна благо и погледна Д'Агоста. — Писмото?

Д'Агоста бръкна в джоба си, измъкна писмото и започна да чете:

— „Обещавам, без значение колко време ще ми отнеме и колко ще ми струва, че ще съжаляваш задето си написал тази статия. Не можеш да знаеш как ще действам, или кога, но те уверявам: ще го направя.“ — Той вдигна очи. — Вие ли го написахте, господин Клайн?

— Да — каза той; лицето му продължаваше да е под контрол.

— А вие ли го изпратихте на Уилям Смитбак?

— Аз.

— Вие ли...

Клайн го прекъсна.

— Лейтенант, толкова сте досаден. Нека си задавам аз въпросите и да ви спестя всичкото това време. Дали съм сериозен? Абсолютно. Дали аз съм отговорен за неговата смърт? Възможно е. Дали съм доволен, че е мъртъв? Да, доволен съм, благодаря. — Той примигна.

— Вие... — започна Д'Агоста.

— Въпросът е — Клайн отново извиси глас над него, — че *никога* няма да разберете. Имам най-страхотните адвокати в града. Прекрасно знам какво мога и какво не мога да кажа. Никога няма да ме пипнете.

— Можем да ви приберем — каза Д'Агоста. — Можем да го направим още сега.

— Разбира се, че можете. А аз ще си мълча, докато не дойде адвокатът ми и след това ще си тръгна.

— Можем да ви обвиним за предполагаемо престъпление.

— Блъфирате, лейтенант.

— Писмото си е чиста заплаха.

— Мога да отговоря за всичките си действия по време на убийството. Най-изтънчените юридически мозъци в окръга са проверявали това писмо. В него няма нищо осъдително, за което да се хванете.

Д'Агоста се ухили.

— По дяволите, Клайн, можем обаче малко да се позабавляваме, да ви изведем надолу по стълбището, след като предупредим пресата.

— Всъщност това би било отлична реклама. Ще се върна в офиса си след час, вие ще изпаднете в неловко положение, а враговете ми ще видят, че съм недосегаем. — Клайн се усмихна отново. — Не забравяйте, лейтенант: бях квалифициран програмист. Работата ми се състоеше в това да пиша дълги, сложни програми, в които съвършената логика беше от първостепенно значение. Това е първото, което научавате като програмист, най-същностното. Да премислите всичко, както напред, така и в обратна посока. Да се уверите, че сте се подсигурили за всякакви неочаквани изходи. И да не оставяте дупки. Нито една.

Д'Агоста усети, че пламва. В огромния офис настъпи тишина. Клайн седеше, скръстил ръце, и го гледаше.

— Нефункционално — каза Д'Агоста. Поне бе изтрил онази самодоволна усмивка от дребното лице на този мръсник.

— Извинете? — вдигна вежди Клайн.

— Ако не бях толкова отвлечен, можех дори да изпитам съжаление към вас. Единственият ви начин на действие е да размахвате пачки и да се перчите с власт, да тормозите и да насилвате. Това не ви ли се струва нефункционално? Не? Да опитаме тогава друга дума: покъртително. Онова момиче във външния офис — кога планирате да я изхвърлите, като я замените с модела на годината?

— Ритни се отзад — долетя отговорът.

Д'Агоста се изправи.

— Това е заплаха за насилие, Клайн. Срещу полицейски служител. — Той сложи ръце върху белезниците. — Мислите се за много умен, но прекрачихте границата.

— Ритни се отзад, Д'Агоста — прозвуча отново гласът.

Д'Агоста не разбра, че не е на Клайн. Гласът беше малко по-различен. И не идваше откъм бюрото: бе дошъл зад вратата в отсрещната стена.

— Какво е това? — попита той. Толкова се беше ядосал, че направо трепереше.

— Онова там ли? — отвърна Клайн. — О, това е Чонси.

— Изхвърлете го оттам. Веднага.

— Не мога да го направя.

— Какво? — произнесе Д'Агоста през стиснати зъби.

— Той е зает.

— Ритни се отзад — чу се гласът на Чонси.

— Зает?

— Да. Обядва.

Без да каже друго, Д'Агоста отиде до вратата и я отвори.

Оттатък се намираше малка стая, не по-голяма от килер. В нея нямаше нищо, освен една Т-образна пръчка на височината на гърдите — и на нея се мъдреше голям розово-оранжев папагал. В ноктите си стискаше бразилски орех. Той го погледна кротко, свенливо скрил масивния си клон в перушината на бузите си, качулката на главата му леко се изправи, сякаш въпросително.

— Лейтенант Д'Агоста, запознайте се с Чонси — с издевателска сериозност каза Клайн.

— Върви по дяволите, Д'Агоста — изкрещя папагалът.

Д'Агоста пристъпи напред. Птицата нададе пронизителен крясък и изпусна ореха, като размаха широките си крила и поръси Д'Агоста с перушина.

— Вижте сега какво направихте — укоризнено произнесе Клайн.
— Развалихте му обяда.

Д'Агоста отстъпи още една крачка назад, дишайки тежко. Внезапно осъзна, че не може да направи нищо, абсолютно нищо. Клайн не беше нарушил закона. Какво щеше да направи, да закопчее в белезници качулатото какаду и да го замъкне в центъра на града? Щеше да стане за смях в управлението. Дребният никаквец наистина бе помислил за всичко. Той стисна силно писмото в ръката си. Чувството за безсилие бе мъчително.

— Откъде знае името ми? — промърмори той, докато изтръскваше перушината от сакото си.

— О, това ли — каза Клайн. — Виждате ли, Чонси и аз... ами-и-и... ви обсъждахме точно преди да дойдете.

Когато влязоха в асансьора на път към първия етаж, Д'Агоста погледна Пендъргаст. Специалният агент се тресеше в безгласен смях. Д'Агоста извърна поглед и се намръщи. Най-накрая Пендъргаст се успокои и прочисти гърлото си.

— Мисля си, скъпи ми Винсънт — каза той, — че май ще трябва да се сдобиеш с прословутата заповед за претърсване възможно най-бързо.

14.

Кейтлин Кид пресече и спря колата в предназначената само автобуси лента срещу Нюйоркския природонаучен музей. Преди да излезе, разтвори един брой на вчерашния „Уест Сайдър“ — с нейната статия и напечатаното ѝ с едър шрифт име — върху таблото. Това, заедно с журналистическата ѝ карта, можеше да помогне да избегне втори фиш за глоба в последните дни.

Тя бързо пресече Мюзийм драйв, вдишвайки мразовития есенен въздух. Беше пет без петнайсет и, както бе предположила, голяма група хора излизаха целеустремено от една немаркирана врата на първия етаж на огромната постройка. Носеха чанти и служебни куфарчета — очевидно бяха служители, не посетители. Тя си проби път през тълпата и тръгна към вратата.

Отвъд нея лежеше тесен коридор, водещ към будката на охраната. Няколко души показваха в момента служебните си пропуска и тя видя как двамата скучаещи охранители им махат с ръка да влизат. Кейтлин разрови чантата си и измъкна журналистическия си пропуск.

Пристъпи напред и го показа на охранителя.

— Само за служители — отсече той.

— Аз съм от „Уест Сайдър“ — отвърна тя. — Пиша история на музея.

— Имате ли насрочена среща?

— Имам насрочено интервю с... — Тя погледна табелката върху гърдите на един куратор, който току-що влизаше в малкия охранителен пункт. Щяха да минат поне няколко минути, преди да стигне до офиса си.

— Доктор Прин.

— Момент. — Мъжът погледна в една книга със служебни телефони, вдигна слушалката и набра един номер. Отсреща не вдигна никой. Мъжът отправи сънливите си очи към нея:

— Не е стигнал. Трябва да почакате тук.

— Може ли да седна? — Тя посочи една пейка, отдалечена по-навътре в коридора.

Охранителят се поколеба.

— Бременна съм. Не бива да стоя дълго на крака.

— Вървете.

Тя седна на пейката, кръстоса крака, отвори една книга, без да изпуска от очи охраната. След малко пристигнаха група служители и се струпаха на входа — портиери, ако се съдеше по вида им, които идваха за нощната смяна. В момента, когато охранителите бяха погълнати напълно от проверката на пропуска и отбелязваха имената, Кейтлин бързо се изправи и се присъедини към потока служители, които вече бяха минали контролния пункт.

Стаята, която търсеше, се намираше в сутерена — пет минути ровене в Интернет — и се беше сдобила със справочник на служителите и план на музея — но мястото представляваше ужасен лабиринт от пресичащи се пасажии и безкрайни, неотбелязани коридори. Присъствието ѝ не усъмни никого, дори като че ли никой не я забеляза, а няколко добре обмислени въпроса най-после я изведоха до дълъг, мъждиво осветен коридор, двете стени на който бяха осеяни с врати, с монтирани върху тях прозорци с матирани стъкла. Кейтлин тръгна бавно по коридора, като четеше имената върху вратите. Във въздуха се носеше миризма — леко неприятна, която не можеше да идентифицира. Някои от вратите бяха отворени и зад тях се виждаха лабораторно оборудване, претърпени офиси и — странно! — затворени в буркани животни и гледащи свирепопрепарирани същества.

Тя спря пред една врата с табелка „Кели, Н“. Вратата беше откритата и отвътре се чуваха гласове. Един глас, осъзна след миг. Нора Кели говореше по телефона.

Тя направи крачка напред и се заслуша.

— Скип, не мога — казваше гласът. — Просто не мога сега да се прибера вкъщи.

Настъпи пауза.

— Не, не е това. Ако отида в Санта Фе точно сега, може повече никога да не се върна в Ню Йорк. Не разбираш ли? Освен това за мен е жизненоважно да разбера какво наистина се е случило, да открия убиеца на Бил. Само това ме държи в момента.

Това бе доста лично. Кейтлин се пресегна да отвори вратата по-широко и прочисти гърлото си. В лабораторията отзад цареше ред. Половин дузина керамични парчета лежаха на една работна маса до малък лаптоп. Жената, която говореше по телефона, я погледна. Беше слаба, привлекателна, с боядисана в бронзово-златист цвят коса, която се сипеше по раменете ѝ, и объркан поглед в лешниковите очи.

— Скип — произнесе жената. — Ще ти се обадя пак. Да. Добре, довечера. — Тя затвори и се изправи иззад бюрото. — Мога ли да ви помогна?

Кейтлин си пое дълбоко дъх.

— Нора Кели?

— Точно така.

Кейтлин извади журналистическия си пропуск от чантата си и ѝ го подаде.

— Аз съм Кейтлин Кид, от „Уест Сайдър“.

Нора Кели изведнъж избухна:

— Авторката на онази отвратителна статия? — Гласът ѝ беше остър, изпълнен с гняв и скръб.

— Госпожо Кели...

— Пълен боклук. Още една такава и може да получите покана от „Уикли Уърлд Нюз“. Предлагам ви да напуснете, преди да съм извикала охраната.

— Чели ли сте всъщност статията ми? — избухна Кейтлин.

По лицето на Нора премина несигурност. Кейтлин беше предположила вярно: тази жена не беше чела статията ѝ.

— Получи се добър материал, верен на фактите и безпристрастен. Аз не пиша заглавията, само отразявам новините.

Нора направи крачка напред и Кейтлин инстинктивно се отдръпна. В продължение на миг Нора я гледа с втрещени, пламтящи очи. След което се върна до бюрото си и вдигна телефона.

— Какво правите? — извика Кейтлин.

— Обаждам се на охраната.

— Госпожо Кели, моля ви, не го правете.

Нора спря да набира и зачака телефонът от другата страна да звънне.

— Само си причинявате болка. Защото аз мога да ви помогна да намерите убиеца на съпруга си.

— Да? — произнесе Нора в слушалката. — Нора Кели е, от лабораторията по антропология.

— И двете искаме едно и също — изсъска Кейтлин. — Моля ви, позволете ми да ви покажа как мога да ви помогна. *Моля ви.*

Тишина. Нора я изгледа, след което каза в телефона.

— Съжалявам, набрала съм погрешен номер. — Тя бавно остави слушалката на мястото ѝ.

— Две минути — произнесе тя.

— Окей. Нора — мога ли да ви наричам Нора? Познавах съпруга ви. Споменавал ли ви е за мен? Често се засичахме на журналистически мероприятия, пресконференции, сцени на местопрестъпления. Понякога тичахме след една и съща история, но... ами... за мен беше малко трудно, неопитен репортер в сензационен таблоид като „Уест Сайдър“... да се съревновава с „Таймс“.

Нора не каза нищо.

— Бил беше добър човек. Казвам ви — двете с вас имаме обща цел — да намерим неговия убиец. Всяка от нас има уникални ресурси на разположение; ще ги използваме. Вие го познавате по-добре от всеки друг. А зад мен стои вестник. Можем да обединим талантите си и да си помогнем една на друга.

— Все още очаквам да чуя как.

— Знаете за онази история, върху която работеше Бил, за правата на животните, нали? Беше ми споменал за нея преди няколко седмици.

Нора кимна.

— Вече казах това на полицията. — Тя се поколеба. — Мислите ли, че има връзка?

— Интуицията ми подсказва. Но все още нямам достатъчно информация. Кажете ми нещо повече, ако знаете.

— Става въпрос за онази история с жертвоприношенията на животни в Инууд. В началото около това се вдигна голям шум, после всичко секна. Но Бил продължи да се интересува. Остави я на заден план, но продължи да търси други гледни точки.

— Много неща ли ви е казвал?

— Имах чувството, че някои хора не са били в особен възторг от интереса му, но не е нещо ново. Нищо не го правеше по-щастлив от това да изкарва хората от равновесие. И по-специално — неприятните. Страшно ненавиждаше типове, които малтретират животни. — Тя си

погледна часовника. — Изтекоха трийсет секунди. А вие все още не сте ми казали как можете да ми помогнете.

— Аз съм неуморен изследовател. Питайте когото и да е от колегите ми. Знам как да се оправям с полицията, с болниците, с библиотеките, с моргата — искам да кажа — с вестникарската морга, сиреч със справочния отдел. Журналистическата карта ми осигурява достъп до места, до които вие не можете да стигнете. Мога да посветя нощите и дните си на това, двацет и четири часа, седем дена в седмицата. Вярно е, че искам история. Но в същата степен искам да постъпя правилно по отношение на Бил.

— Двете ви минути свършиха.

— Окей, тръгвам си. Искам да направите нещо — колкото за себе си, толкова и за мен. Извадете записките му по темата. По въпроса с правата на животните. Дайте да ги прегледам. Помнете: ние, репортерите, се грижим за своите. Искам да стигна до дъното на това почти толкова, колкото и вие. Помогнете ми да го направя, Нора.

При тези думи тя се усмихна кратко, подаде на Нора визитната си картичка, след което се обърна и излезе от лабораторията.

15.

Ролс Ройсът мина през двойните порти на тухлената стена, декорирана с пластмасов бръшлян, небрежно закрепен отпред. Една табелка сред бръшляна информираше посетителите, че са дошли в „Шепнещите дъбове“ — гробищен парк и Мавзолей. Отвъд стената се простираше огромна зелена ливада, граничеща с наскоро засадени дъбови дръвчета, които се поддържаха изправени от телена мрежа. Всичко беше ново и грубо. Самото гробище на практика бе празно и Д’Агоста виждаше местата, където се съединяваха чимовете трева. В един ъгъл стърчаха половин дузина огромни, полирани надгробни плочи от гранит. Напред, в средата на поляната, се издигаше мавзолей — бял като кост, груб и лишен от всякаква украса.

Проктър подкара Ролса по асфалта и спря пред сградата. Една леха пред мавзолея преливаше от цветя, макар да бе есен, и когато излезе от колата, Д’Агоста побутна с крак един стрък.

Пластмаса.

Те стояха на паркинга и се оглеждаха.

— Къде са другите? — попита Д’Агоста и погледна часовника си. — Човекът трябваше вече да е тук.

— Господа? — Иззад мавзолея се показва един изглеждащ като призрак мъж. Д’Агоста беше учуден от вида му: слаб, облечен в добре ушит черен костюм, с неестествено бяла кожа. Мъжът тръгна забързано към тях, притиснал раболепно ръце пред себе си, и се насочи право към Пендъргаст.

— Как мога да ви помогна, господине?

— Тук сме във връзка с останките на Колин Фиъринг.

— А, да, бедният нещастник, когото погребяхме преди колко... почти преди две седмици? — Мъжът грейна, оглеждайки Пендъргаст отгоре до долу. — Сигурно сте в бизнеса. Винаги мога да позная човек в бизнеса.

Пендъргаст бавно пъхна ръка в джоба си.

— Да, да — продължи мъжът, — спомням си погребението добре. Бедният човек, присъстваха само сестра му и свещеникът. Бях изненадан — обикновено на погребение на такива млади е пълно с хора. Добре! От кой Дом на покойника сте, господо, и как мога да ви услужа?

Ръката на Пендъргаст най-последно измъкна един кожен калъф от джоба му, който той вдигна и отвори. Мъжът се ококори.

— Какво... какво е това?

— За съжаление, не сме „в бизнеса“, както вие толкова очарователно го казахте.

Мъжът пребледня още, без да каже нищо.

Д'Агоста пристъпи и му подаде един плик.

— Тук сме във връзка със съдебното решение за ексхумация на Колин Фиъринг. Всички документи са тук.

— Ексхумация? Не знам за такова нещо.

— Говорих с господин Радклиф снощи по въпроса — обясни Д'Агоста.

— Господин Радклиф не ми е казал нищо. Той *никога* не ми казва нищо. — Гласът на мъжа се извиси в недоволен хленч.

— Това е много лошо — каза Д'Агоста; противното настроение, в което бе от убийството насам, го обхвана отново. — Да свършим с това.

Служителят беше явно уплашен. Сякаш се люлееше на място.

— Ние... ние никога не сме се занимавали с такива неща досега.

— Винаги има първи път, господин...?

— Лил. Морис Лил.

В този момент служебният ван на Патологията се зададе с трополене по пътя, вдигайки облаци син пушек. Той сви на завоя прекалено бързо — Д'Агоста се запита защо всички тези хора караха като откачени — и спря с леко скърцане, като се залюля напред-назад. Двама санитаря, облечени в бели униформи, излязоха отвътре, отвориха задните врати и измъкнаха носилка, върху която лежеше празен чувал за трупове.

— Къде е убитият? — извика по-слабият, с рижата коса и обсипаното с лунички лице.

Мълчание.

— Господин Лил? — обади се Д'Агоста.

— ... убитият?

— Нали знаете — подзе санитарят. — Трупът. Нямаме на разположение цял ден.

Лил се окопити.

— Да. Да, разбира се. Моля, последвайте ме в мавзолея.

Той тръгна към предната врата, набра един код на таблото и покритата с фалшив бронз врата се отвори, разкривайки високо, бяло пространство с урни, които се издигаха от пода до тавана на всичките четири стени. Два огромни снопа от пластмасови цветя преливаха от двойка гипсови гигантски урни в италиански стил. Само върху няколко от урните имаше черни надписи с издълбани имена и дати. Д'Агоста, без да иска, подуши въздуха, търсейки онази позната миризма, но той беше чист, свеж, ароматизиран. Определено ароматизиран. *Такова място, помисли си той, трябва да има някаква супермощна климатична система.*

— Съжалявам. Казахте, че става въпрос за Колин Фиъринг, нали?

— Въпреки климатика Лил се потеше.

— Точно така. — Д'Агоста погледна с раздражение Пендъргаст, който се разхождаше с ръце на гърба, стиснал устни, и оглеждаше мястото. Този човек като че ли винаги изчезваше във възможно най-неподходящия момент.

— Един момент, моля. — Лил мина през стъклената врата, която водеше към неговия офис и се върна с един клипборд в ръка, вперил очи в голямата стена с урните; устните му мърдаха, сякаш броеше. След малко спряха да се движат.

— Ето тук е. Колин Фиъринг. — Той посочи към една от надписаните урни, после отстъпи назад и направи опит да изобрази усмивка, но излезе само измъчена гримаса.

— Господин Лил? — произнесе Д'Агоста. — Ключът?

— Ключ? — Върху лицето на мъжа премина паника. — Карате ме да го *отворя*?

— Това всъщност представлява ексхумацията, нали? — изгледа го Д'Агоста.

— Но, виждате ли, аз... не съм упълномощен. Аз съм само продавач.

Д'Агоста издиша шумно.

— Ще намерите всички документи в този плик. Единственото, което се иска от вас, е да подпишете листа отгоре — и да ни дадете ключа.

Лил погледна надолу и видя, сякаш за първи път, кафявия плик, който стискаше в ръка.

— Но аз не съм упълномощен. Ще трябва да се обадя на господин Радклиф.

Д'Агоста завъртя очи.

Лил се върна бързо в офиса си, оставяйки вратата отворена. Д'Агоста се заслуша. Разговорът започна на нисък тон, но скоро пронизителният глас на Лил проеца през мавзолея като писък на изритано куче. Господин Радклиф, както изглежда, не проявяваше желание за сътрудничество.

Лил се върна.

— Господин Радклиф идва.

— Колко време ще отнеме?

— Час.

— Забравете. Вече обясних на Радклиф. Отворете урната. Веднага.

Лил започна да чупи ръце, лицето му се изкриви.

— О, драги мой. Аз просто... *не мога*.

— Това в ръцете ти, друже, е съдебна заповед, а не молба за разрешение. Ако не отвориш тази урна, ще те обвиня за възпрепятстване на полицейски служител при изпълнение на служебния му дълг.

— Но господин Радклиф ще ме уволни! — извиси глас Лил.

Пендъргаст се завъртя, очевидно завършил самостоятелната си разходка, и небрежно се присъедини към двамата. Той се обърна с лице към урната на Фиъринг и прочете гласно:

— „Колин Фиъринг, трийсет и осемгодишен.“ Тъжно е, когато умират млади, не мислите ли, господин Лил?

Лил сякаш не чу. Пендъргаст плъзна ръка по мрамора, сякаш го галеше.

— Та, казвате, никой не дошъл на погребението?

— Само сестрата.

— Колко тъжно. А кой плати за него?

— Аз... не съм сигурен. Сестрата плати разходите, от сметката на майката.

— Но майката е невменяема. — Агентът се обърна към Д'Агоста: — Питам се дали сестрата е имала пълномощия? Струва си да се погледне.

— Добра идея.

Белите пръсти на Пендъргаст продължаваха да гаят мрамора, докато накрая изтеглиха малък, скрит поднос, разкривайки ключалка. С другата си ръка агентът бръкна в горния джоб на самото си и извади малък предмет, подобен на гребен, с едно късо зъбче накрая. Пъхна го в ключалката и го завъртя.

— Извинете, какво си мислите, че... — започна Лил, но гласът му замря, когато вратата на урната се отвори безшумно на смазаните си панти.

— Не, почакайте, не трябва да правите това...

Санитарят бутна носилката напред и я повдигна с леко разклащане до нивото на урната. В ръката на Пендъргаст се появи малко фенерче и той го насочи в разкрилата се тъмна вътрешност.

Настъпи кратка тишина. След известно време Пендъргаст се обади:

— Кажете, моля ви, кой държи ключовете за тези гробници?

— Ключовете? — Мъжът трепереше. — Аз.

— Къде?

— Държа ги заключени в моя офис.

— А втората връзка?

— Господин Радклиф ги пази на друго място. Но не знам къде.

— Винсът? — отстъпи Пендъргаст назад и направи знак към отворената урна.

Д'Агоста се приближи и погледна в тъмната дупка, следвайки с поглед тънкия лъч на фенерчето.

— Проклетото нещо е празно! — обяви той.

— Невъзможно — разтрепери се Лил. — Видях да слагат тялото вътре със собствените си очи... — Гласът му се задави и той разхлаби вратовръзката си.

Санитарят с морковено-оранжевата коса надникна вътре, за да се увери.

— Тях, да му се не види! — каза той, вперил очи.

— Не е *съвсем* празна, Винсънт — произнесе рязко Пендъргаст, сложи си латексовите ръкавици и бръкна вътре, внимателно измъкна един предмет и го показа на останалите, като разтвори дланта си. Беше малка кутия, грубо изработена от картон и парченца парцали, а прегънатият ѝ хартиен капак бе леко открянат. Вътре лежеше озъбен скелет, направен от боядисани в бяло клечки за зъби.

— Това тук е погребение — своего рода погребение — произнесе той с напевния си меден глас.

Останалите ахнаха. Д'Агоста се обърна. Лил беше припаднал.

16.

Полунощ. Нора Кели крачеше с бързи крачки в тъмните дълбини на сутерена на музея, токетата ѝ отекваха меко в излъскания каменен под. Коридорите бяха слабо осветени и от отворените врати зееха сенки. Наоколо нямаше никой: дори най-упоритите куратори си бяха тръгнали преди часове и повечето от охранителите правеха обичайните си обиколки предимно в достъпните за посетители помещения.

Нора спря до една врата от неръждаема стомана, на която стоеше табелка „PCR лаборатория“. Точно както се беше надявала, подсиленият с метална решетка прозорец беше тъмен. Тя се обърна към таблото и набра поредица от цифри. Светлината на един от диодите, който светеше в червено, стана зелена.

Нора отвори вратата, надникна вътре и включи осветлението; огледа се с любопитство. Беше влизала тук само няколко пъти досега, за да остави проби за анализ. Термоблокът за PCR^[1] стоеше върху безупречно чиста маса от неръждаема стомана, покрит с полиетилен. Тя пристъпи, свали полиетилена, сгъна го и го остави настрана. Апаратът — Епендорф Мастърсайкълър 5330 — беше изработен от бяла пластмаса, грозният му, нискотехнологичен вид прикриваше сложните му вътрешности. Тя се разрови из чантата си и извади принтиран документ, който беше свалила от интернет, с указания за използването му.

Вратата след нея се заключи автоматично. Тя си пое дълбоко дъх, след това опипа задната страна на машината с една ръка, най-сетне откри бутона за включване и го натисна. Според наръчника щяха да са необходими пълни 15 минути, за да загрее.

Тя остави чантата си на масата и извади контейнер от стиропор, свали капака и внимателно започна да изважда и подрежда епруветки с дебелината на молив. Една от епруветките съдържаше косъм, друга — влакно, в трета имаше късче от хартиена кърпичка, а последната съдържаше изсушени чрез замразяване кръвни фрагменти. Пендъргаст ѝ бе дал всичко това.

Тя прокара ръка по челото си и при жеста забеляза, че пръстите ѝ треперят леко. Опита се да изключи от мислите си всичко, освен лабораторната работа. Трябваше да е приключила и да си е тръгнала много преди да е настъпило утрото. Главата ѝ пулсираше, беше смъртно уморена — не беше спала откак се върна вкъщи преди два дни. Но гневът и мъката ѝ даваха енергия, подхранваха я, подтикваха я да продължи. Пендъргаст се нуждаеше от ДНК резултатите възможно най-скоро. Нора бе благодарна за възможността да бъде от полза — каквато и да е полза — ако това щеше да помогне за залавянето на убиеца на Бил.

Тя извади от лабораторния хладилник осем подходящи епруветки: малки, пластмасови контейнерчета с форма на куршум, предварително заредени с буферен разтвор, Таq-полимераза, дезоксинуклеозидтрифосфати и други реагенти. С изключително внимание се зае да прехвърля микроскопичните проби биологичен материал от тестовите в PCR-ните епруветки с помощта на стерилизирани пинсети, като бързо затваряше всяка. До момента, в който апаратът изпищя в знак на готовност, тя бе напълнила трийсет и две. Максимумът, който термоблокът можеше да побере наведнъж.

Нора мушна няколко допълнителни епруветки в джоба си за по-късна употреба, след което прегледа инструкциите за трети път. Отвори капака на машината, постави PCR-ните епруветки и го затвори с изщракване. След като нагласи контролните параметри, отривисто натисна бутон „старт“.

Щяха да са необходими четирийсет цикъла, всеки от които по три минути, за да се извърши полимеразната реакция. Два часа. Тя знаеше, че след това ще трябва да подложи получените резултати на електрофоретичен анализ, за да може да идентифицира ДНК.

Апаратът издаде ново приглушено писукане и екранът показа, че първият термичен цикъл е в прогрес. Нора се облегна назад и зачака. Едва сега си даде сметка каква мъртвешка тишина цари в лабораторията. Нямаше го дори обичайния звук от движещия се в циркулационната система въздух. Помещението миришеше на прах, плесен и на едва доловимата сладникавост на пара-дихлорбензенът от близките хранилища.

Хвърли поглед на часовника си: дванайсет и два и пет. Да беше си взела книга. В тишината на лабораторията се намери сама със

своите мисли — а те всички бяха мъчителни.

Тя се изправи и закричи из помещението, върна се до масата, седна, отново стана. Прегледа лавиците, търсейки нещо за четене, но откри само ръководства. Замисли се дали да не се качи до офиса си, но винаги съществуваше опасността да налети на някого и да ѝ се наложи да обяснява защо е в музея в такъв късен час. Нямаше право да се намира в PCR лабораторията. Не беше регистрирала влизането си. Дори и да беше, нямаше право да използва апаратурата.

Внезапно спря и се ослуша. Беше чула шум, или поне така ѝ се струваше. Пред вратата.

Хвърли поглед към малкото прозорче, но там не се виждаше нищо, освен мрачният коридор, слабо осветен от крушка в метална клетка. Диодът на таблото на вратата светеше в червено — все още бе заключено.

Тя изпъшка и стисна юмруци. Беше безнадеждно — кошмарните образи продължаваха да прииждат неканени, промъквайки се в съзнанието ѝ без предупреждение. Тя стисна очи и се опита да мисли за каквото и да е друго... *каквото и да е...*

Очите ѝ отново се отвориха. Ето го пак този шум. Този път го различи: тихо драскане по вратата. Когато бързо вдигна поглед, зърна движеща се фигура зад прозорчето. Имаше натрапчивото чувство, че някой току-що я е гледал.

Някой от нощните пазачи? Възможно беше. С тръпка на възбуда се запита дали ще докладват неоторизираното ѝ присъствие. После поклати глава. Ако подозираха нещо, щяха да влязат и да я попитат директно. Иначе как биха знаели, че няма право да се намира тук? В крайна сметка пропускът ѝ бе у нея, тя очевидно беше куратор. Сигурно умът ѝ отново ѝ играеше номера. Правеше го откакто... Нора отмести поглед от прозорчето. Може би полудяваше.

Звукът долетя отново и очите ѝ неволно се стрелнаха към прозорчето. Този път видя тъмен силует на нечия глава на фона на мъждивата светлина, която леко се поклащаше. Силуетът притисна лице към стъклото и в този момент осветлението от лабораторията разкри чертите му.

Тя затаи дъх, примигна и се взря отново.

Беше Колин Фиъринг.

[1] Полимеразна верижна реакция; метод за размножаване на ДНК и клониране на дискретни гени, който се използва за анализи в медицината и криминологията. — Бел.прев. ↑

17.

Нора отскочи с вик. Лицето изчезна.

Тя усети, че сърцето ѝ започва да бие учестено и да се блъска в гърдите ѝ. Този път нямаше съмнение. *Това не беше сън.*

Тя се дръпна назад, оглеждайки се уплашено за място, където да се скрие. Наведе се зад лабораторната маса, без да може да си поеме въздух.

Не се чуваше никакъв звук. Лабораторията и коридорът оттатък бяха напълно тихи. Помисли си: *Това е глупаво. Вратата е заключена. Той не може да влезе вътре.* Мина една минута. Страхът, който я беше сграбчил, започна да се топи. На негово място нахлу безразсъдна ярост.

Тя бавно се изправи. Прозорчето остана празно.

Ръката ѝ се плъзна по повърхността на масата, сграбчи огнеупорния градуиран цилиндър и го вдигна от поставката му. След това рязко го удари в ръба на поставката, превръщайки горния му край в назъбено острие от дебело стъкло. Бързо отиде до вратата и треперещите ѝ пръсти се опитаха да наберат кода. Успя едва на третия път, отвори вратата и излезе.

От отсрещната чупка на коридора дойде звук на затваряща се врата.

— *Фиъринг!* — извика тя.

Затича напред с пълна сила и зави зад ъгъла. От двете страни на коридора се редяха врати, но само една беше близо до пресечката. Тя хвана бравата, установи, че е отключена и рязко я отвори.

Опипа стената, намери ключовете за лампите и с два удара на ръката си светна.

Пред нея лежеше стая, за която бе чувала, но никога не беше виждала, едно от легендарните музейни хранилища. Навремето тук се бе помещавала старата електроцентрала; сега огромното пространство съхраняваше музейната колекция от скелети на китове. Гигантските кости и черепи, някои с големината на градски автобуси, висяха на

вериги от тавана; ако ги бяха разположили на пода, те биха се деформирали и счутили от собствената си тежест. Всеки от провесените скелети беше увит в полиетиленово покривало, което се спускаше като саван почти до пода. Въпреки редиците от флуоресцентни крушки на тавана, те съвсем не бяха достатъчни за такова голямо място и осветлението носеше призрачната атмосфера на подводница.

Тя се огледа за импровизирано оръжие. Отляво няколко от полиетиленовите покривала се люлееха, сякаш някой наскоро ги беше разместил.

— *Фиъринг!*

Гласът ѝ отекна странно в пещерообразното подземие. Тя изтича към най-близките покривала и се пхна между тях. Огромните скелети хвърляха странни сенки на смътната светлина и мръсните, втвърдени найлони образуваха подобна на лабиринт конфигурация от завеси, която ѝ пречеше да вижда на повече от пет стъпки напред във всяка посока. Тя се задъхваше в смесица от напрежение и гняв.

Протегна ръка и дръпна една от найлоновите завеси настрана. Нищо.

Пристъпи напред, дръпна друга, след това трета. Сега полиетиленовите савани, които я заобикаляха, се люлееха лудо, сякаш гигантските скелети под тях възкръсваха за нов живот.

— *Нещастник! Покажи се!*

Шумолене — след което една сянка притича бързо към покривалото. Тя силно замахна напред с цилиндъра.

Нищо.

Внезапно усети, че не издържа повече и се втурна напред с вик, като удряше завесите една след друга, размахвайки бясно счупения градуиран цилиндър пред себе си, докато не се заплете в тежките найлони. След няколко минути истерията ѝ премина, тя направи още няколко стъпки и се ослуша. Отначало единственото, което чу, беше собственото си накъсано дишане. Но след това различи съвсем отчетливо тътрене на крака от дясната си страна. Втурна се, замахна и удари, като се приготви да извика.

Изведнъж рязко спря. Гласът на разума започна да прониква под червената мъгла на яростта ѝ. Това беше глупаво — много глупаво. Бе позволила на гнева да замъгли трезвата ѝ преценка за опасността.

Спря и се послуша отново. Стържене, бързо прелитаща сянка, ново разлюляване на полиетиленовите савани. Тя се обърна. После спря, облиза устните си, които внезапно бяха пресъхнали. В мъждивата светлина, заобиколена от безброй тежки, забулени скелети, се запита: кой беше преследвачът... и кой преследваният?

Гневът ѝ се разсея изведнъж, заменен от нарастваща тревога, когато осъзна какво се бе случило. Фиъринг не би могъл да влезе при нея в заключената лаборатория. Заради това я бе измъкнал навън. А тя бе позволила да бъде подмамена в този лабиринт.

Внезапно един нож удари близкото найлоново покривало и в него зейна голяма дупка. През нея тръгна да преминава една фигура. Нора се извъртя рязко, удари я косо с нащърбения край на цилиндъра. Но фигурата изби импровизираното ѝ оръжие с ножа си и запрати стъкления цилиндър на пода.

Тя отстъпи, като го гледаше ужасена.

Дрехите на Фиъринг бяха парцаливи, вонящи, втвърдени от засъхнала кръв. Едно живо око се взираше в нея; другото беше белезникаво, гледаше мъртво. Устата зееше отворена, разкривайки черни, проядени зъби. Косата му беше пълна с мръсотии и листа. Кожата имаше жълтеникав оттенък и миришеше на гроб. С влажен хъркащ звук той направи крачка напред да я удари, ножът — нож, който тя познаваше толкова добре! — направи блестяща дъга.

Нора се извъртя, оръжието профуча покрай нея, тя изгуби равновесие и падна на пода. Фигурата пристъпи, а тя вдигна едно голямо парче счупено стъкло и се дръпна назад.

Грозната уста срещу нея зейна още по-широко и издаде ужасен гъргорещ звук.

— Махай се от мен! — изпищя Нора настръхнала и размаха стъклото, докато се изправяше.

Фигурата се затътри напред, замахваше и удряше непохватно. Нора се дръпна, обърна се и затича през шумолящите завеси, проправяйки си път към дъното на хранилището. Със сигурност щеше да намери задна врата. Зад себе си чуваше как преследвачът ѝ я гони, чуваше съска на ножа, докато той си прорязваше път между висящите от тавана кости.

Сссшшшхрруууггггннн... Фигурата издаваше отвратителни хъхрещи звуци, сякаш с мъка си поемаше накъсано дъх през влажна

трахея. Нора изкрещя от ужас и гласът ѝ отека в коварния мрак.

Беше дезориентирана, не беше сигурна дали се движи в правилната посока. Намери се срещу полиетилените, задъхана, започна да се оплита в тях отново, най-накрая се хвърли на пода и запълзя бясно под шумолящите, разлюлени покривала. Беше се изгубила напълно.

Сссшшшхрруууггггннн... долетя ужасният, отвратително клокочещ звук зад нея.

Тя се изправи отчаяна под надвисналите отгоре скелети, протегна се и хвана едно китово ребро, след това се залюля нагоре, изпълзя в гръдния кош, сякаш той бе някаква чудовищна част от съоръжение на детска площадка. Катереше се бясно, изсъхналите кости се люлееха и потракваха една в друга, докато тя не достигна до най-горната част на гръдния кош. Тук един прорез между две ребра се оказа достатъчно голям, за да се промъкне през него. Разряза една дупка в найлоновото покривало с парчето стъкло, след това се изтегли между костите и през найлона, като се покатери на гърба на скелета. За миг спря, замръзна от разкрилата се странна гледка: море от скелети на китове, големи и малки, висящи отвсякъде под нея, подредени толкова близо един до друг, че се докосваха.

Скелетът под краката ѝ започна отново да се клати. Тя погледна надолу. Фиъринг бе под нея, изкачваше се в джунглата от кости.

С отчаян стон тя изтича бързо, доколкото можеше да си позволи, по горната част на скелета, наведе се, след това скочи към следващия, хващайки го плътно, когато той се залюля бясно под тежестта ѝ. Изтича по втория гръбнак и се прехвърли със скок върху трети скелет. Оттук забеляза в далечния край на помещението една врата.

Моля те, Боже, нека да не бъде заключена.

Противната фигура се появи на върха на един скелет, надигайки се от прорез в найлоновата завеса. Изтича напред и започна да се хвърля от един скелет на друг; Нора осъзна, че въпреки тромавите движения преследвачът ѝ е много по-подвижен, отколкото бе очаквала. Единственото, което постигна, като се изкатери по скелетите, бе, че му даде по-голямо предимство.

Тя разтвори краищата на покривалата под себе си и се спусна надолу по белите кости, скочи на пода, изпълзявайки колкото се може по-бързо към задната част на хранилището. Отзад чуваше как Фиъринг

буквално вършее след нея, ужасяващите засмукващи звуци ставаха все по-силни.

Внезапно тя се отскубна от грамадата кости. Там, на не повече от десет крачки от нея, беше вратата: тежка и старомодна, без табло за охранителна система. Тя изтича до нея и сграбчи бравата.

Заклучена.

Със стон на отчаяние Нора се обърна и се подпря с гръб на вратата, стиснала парчето стъкло и решена за последен отпор.

Скелетите се залюляха и изскърцаха на веригите си, раздвижените полиетиленови покривала неспокойно дращеха пода. Нора изчака, опитвайки се да си възвърне контрола и да се бори докрай. Трепереше неудържимо, адреналинът бушуваше в кръвта ѝ, ушите ѝ пищяха, а бесният галоп на сърцето ѝ отекуваше, разтърсвайки и последната клетка на изтощеното ѝ тяло.

Една непоносима минута изтече, после втора... Фиъринг не се появи. Постепенно шумоленето и люлеенето на скелетите спря. Тишината се върна в хранилището.

Тя конвулсивно си пое дълбоко въздух и потръпна. Дали не се беше отказал от преследването? Дали не си беше тръгнал?

В далечния край на помещението се чу скърцане на врата, тътрещи се стъпки и отново тишина.

Не, не. Не си беше тръгнал.

— Кой е тук? — долетя един леко разтреперан глас със зле прикрито безпокойство. — Покажи се!

Беше нощният пазач. Нора почти изхълца от облекчение. Фиъринг сигурно беше чул приближаващите се стъпки и се беше изплашил. Но тя сдържа дъха си. Не можеше да се покаже сега; не и докато не завършеше анализа на ДНК.

— Има ли някой тук? — извика пазачът, очевидно не му се влизаше в гората от китови скелети. Слабият лъч на едно фенерче заигра из полумрака. — Питам за последен път и заключвам вратата.

Не я интересуваше. Като куратор имаше секретния код за предната врата.

— Добре, щом така искаш.

Чуха се стъпки, фенерчето угасна и вратата се затръшна с трясък.

Нора бавно възвърна контрола над дишането си. Отпусна се на колене и погледна към едва-едва процеждащата се светлина от малкото прозорче на вратата.

Дали и той като нея още беше в хранилището? Дали чакаше, готов да я нападне? Какво искаше — да свърши работата, която не беше успял да свърши в апартамента им?

Като се отпусна на четири крака, тя запълзя под спокойните в момента покривала — движеше се бавно, възможно най-тихо, по посока на предната врата. На всеки няколко минути спираше да се огледа и да се ослуша. Но нямаше нито звуци, нито сенки — само огромните висящи кости, увити в саваните си.

Когато измина половината разстояние, Нора спря. По пода блещукаха пръснатите стъклени късове. Остатъците от импровизираното ѝ оръжие, разбито на парчета. В мрака забеляза лека тъмна черта по блестящия ръб на един голям глинен съд. Явно, когато бе ударила Фиъринг със стъклото, го беше порязала. Това беше кръв — неговата кръв.

Тя си пое дъх рязко, после още веднъж, като се опитваше да мисли логично, доколкото можеше. После с треперещи пръсти извади една от неизползваните епруветки, които беше пъкнала в джоба си. Внимателно разчупи стерилната капачка, извади стъклената пипета и я топна в течността, след което отново я затвори в епруветката. Пендъргаст вече ѝ бе дал ДНК проби от майката на Фиъринг, а митохондриалните ДНК на майка и син винаги бяха идентични. Сега можеше да изследва неговата ДНК и да я сравни директно с пробата от непознатия, открита на местопрестъплението.

Тя пъкна епруветката отново в джоба си и тръгна — тихо и предпазливо — към изхода. Набра кода и вратата се отвори. Бързо излезе, затвори и заключи след себе си, след това тръгна с несигурни крака по коридора. След малко стоеше пред РСR лабораторията. Нямаше и следа от Фиъринг. Набра цифрите върху таблото на охранителната система, вмъкна се вътре и побърза да заключи. Довърши работата си на светлината на апаратурата.

Термалният блок беше наполовина завършил цикъла. С блъскащо в гърдите ѝ сърце, Нора подготви епруветката с кръвта на нападателя си и я постави до останалите, за следващото пускане.

До утре вечер щеше да знае със сигурност дали наистина Фиъринг е убил съпруга ѝ — и на два пъти се бе опитал да убие и нея.

18.

Д'Агоста влезе в чакалнята към пристройката на моргата, като се стараеше да диша през устата. Пендъргаст го последва, обхващайки помещението с бърз поглед, след това се плъзна като котка в един от грозните пластмасови столове покрай стената, до една маса, отрупана със списания с подвити от много прелистване страници. Агентът взе най-малко разглежданото, разтвори го и започна да чете.

Д'Агоста обиколи веднъж стаята, после още веднъж. Нюйоркската морга беше място, изпълнено с ужасни спомени за него, и той знаеше, че е на път да преживее нещо, което щеше да остави още един лош спомен — може би най-лошият от всички. Свръхестественото хладнокръвие на Пендъргаст го дразнеше. Как можеше да остане толкова равнодушен? Погледна го и видя, че в момента чете „Мадмоазел“ с явен интерес.

— За какво четеш това? — попита го той сприхаво.

— Има една поучителна статия за неудачните първи срещи. Напомня ми за един случай, който имах: една особено неудачна първа среща, която завърши с убийство и самоубийство. — Той поклати глава при спомена и продължи да чете.

Д'Агоста скръсти ръце и направи още една обиколка на стаята.

— Винсът, седни най-послед. Използвай конструктивно времето си.

— Мразя това място. Мразя миризмата му. Мразя начина, по който *изглежда*.

— Напълно ти съчувствам. Внушенията за тленност тук — не мога да не призная — е трудно да бъдат игнорирани. *Мисли, които наистина често лежат прекалено дълбоко, за да ни разплачат.*

Страниците шумоляха, докато Пендъргаст четеше. Минаха няколко ужасни минути, преди вратата към моргата най-послед да се отвори. В рамката ѝ стоеше един от патолозите, Бекстейн. *Слава богу*, помисли си Д'Агоста: бяха привлекли Бекстейн за аутопсията. Той

беше един от най-добрите и — изненада! — почти нормално човешко същество.

Патологът свали ръкавиците си и ги хвърли в кошчето за отпадъци.

— Лейтенант. Агент Пендъргаст. — Той им кимна за поздрав, без да протегне ръка. Ръкуването на това място не беше прието. — На ваше разположение съм.

— Доктор Бекстейн — подзе Д'Агоста, — благодаря ви, че отделихте от времето си да се срещнете с нас.

— Удоволствието е мое.

— Разкажете ни, ако обичате, какво открихте.

— Разбира се. Искате ли да видите трупа? Просекторът още работи по него. Понякога помага да се види...

— Не, благодаря — отказа Д'Агоста решително.

В този миг почувства погледа на Пендъргаст върху себе си. *Сега вече нещата ще се оплескат*, помисли си мрачно той.

— Както искате. По трупа се откриват четиринайсет пълни или частични рани от нож преди настъпването на смъртта, някои по ръцете и дланите, някои ниско в областта на гърба и една последна, нанесена по-късно, която минава през сърцето. Ще е добре да ви покажа с диаграма...

— Не е необходимо. Някакви рани постмортем?

— Никакви. Смъртта е настъпила почти веднага след последния, фатален удар в сърцето. Ножът е влязъл хоризонтално между второ и трето задно ребро под ъгъл от осемдесет градуса от вертикалата, пронизвайки лявото предсърдие, пулмонарната артерия и е разцепил конус артериозис в горната част на дясната камера, като по този начин е причинил масиран кръвоизлив.

— Разбрах.

— Това е.

— Може ли да се каже, че убиецът е направил каквото е трябвало да направи, за да убие жертвата, и нищо повече?

— Това заключение е напълно съвместимо с фактите, да.

— Оръжието?

— Острие дълго десет инча, два широко, много твърдо, по всяка вероятност става дума за висококачествен армейски нож.

Д'Агоста кимна.

— Нещо друго?

— Кръвната токсикология показва ниво на алкохола десет процента. Няма дрога или други чужди субстанции. Съдържанието на стомаха...

— Не се нуждая от тези подробности.

Бекстейн се поколеба и Д'Агоста видя нещо в очите му. Несигурност, неловкост.

— Да? — подкани го той. — Нещо друго?

— Всъщност, да. Още не съм написал рапорта, но имаше нещо доста странно, което е пропуснато от съдебните медици.

— Продължавайте.

Патологът отново се поколеба.

— Бих искал да ви покажа. Още не сме го преместили...

Д'Агоста преглътна.

— Какво е то?

— Моля ви, позволете ми да ви го покажа. Не мога... ами... не мога да го опиша добре.

— Разбира се. — Пендъргаст пристъпи напред. — Винсънт, ако предпочиташ да чакаш тук...

Д'Агоста усети челюстите си да се стягат.

— Идвам.

Те последваха патолога през двойните врати от неръждаема стомана и влязоха в голяма, осветена в зелено стая, облицована с плочки. Надянаха маски, ръкавици и престилки, след това продължиха напред, докато стигнаха до друга аутопсионна зала.

Д'Агоста веднага видя просектора, наведен над трупа, воят на медицинския трион в ръцете му напомняше жужене на разгневен комар. Един санитар се беше изтегнал върху очукан стол наблизко и ядеше хлебче с пушена съомга. Върху друга маса за дисекции бяха подредени различни, снабдени с етикети, органи. Д'Агоста отново преглътна, този път по-трудно.

— Здравейте — обади се санитарят към Бекстейн. — Дойдохте тъкмо навреме. Тъкмо щяхме да връщаме вътрешностите.

Строгийт поглед на Бекстейн накара мъжа да млъкне.

— Съжалявам. Не знаех, че имате гости. — Той се ухили и изтри от устните си останалите трохи от закуската. Помещението миришеше на формалин, риба и изпражнения.

Бекстейн се обърна към просектора.

— Джон, бих искал да покажа на лейтенант Д'Агоста и специален агент Пендъргаст... ъ-ъ-ъ... онова, което намерихме.

— Няма проблем. — Трионът спря и мъжът се дръпна. С огромна неохота Д'Агоста бавно пристъпи напред, след което погледна към трупа.

Беше по-лошо, отколкото си бе представял. По-лошо дори от най-лошите му кошмари. Бил Смитбак: гол, мъртъв, отворен. С обелен скалп, кестенявата му коса цялата събрана в основата, кървавият му череп — оголен, с ясно видими пресни следи от трион по него. Телесната кухина зееше, разкривайки ребрата, органите бяха извадени.

Той сведе глава и затвори очи.

— Джон, имаш ли нещо против да сложиш един разширител в устата?

— Ей сега.

Д'Агоста остана със затворени очи.

— Готово.

Той отвори очи. Бяха отворили устата принудително с някакъв уред от неръждаема стомана. Бекстейн намести крушката отгоре да освети вътрешността. В езика на Смитбак беше забита кукичка за риба, завързана с перца, като суха муха. Против волята си Д'Агоста се наведе напред, за да огледа по-добре. Кукичката имаше възел от светло оцветена връв, върху възела бе нарисуван малък ухилен череп. Миниатюрна торбичка, колкото хапче, бе прикачена към извивката на кукичката.

Д'Агоста погледна към Пендъргаст. Агентът бе втренчил поглед в отворената уста, сребристите му очи бяха пълни с такова напрежение, каквото лейтенантът никога преди не бе виждал у него. И, както му се стори, не само напрежение имаше в тези очи. Имаше съжаление, невяра, скръб — и несигурност. Раменете на Пендъргаст се отпуснаха надолу. Изглеждаше потресен. Сякаш агентът се беше надявал да е сбъркал в нещо... колкото да разбере с огромно смайване, че всъщност е бил напълно прав.

Тишината продължи минути. Най-накрая Д'Агоста се обърна към Бекстейн. Изведнъж се усети много стар и уморен.

— Искам това да бъде снимано и изследвано. Махнете го заедно с езика — да остане в него. Искам съдебните медици да анализират

това нещо, да отворят малката торбичка и да ми докладват за съдържанието ѝ.

Санитарят надникна иззад рамото на Д'Агоста, продължавайки да дъвче багетата си.

— Сякаш е действал психопат. Помислете си само какво би платил „Поуст“ за да публикува това нещо! — Силно хрупане, последвано от звуци на дъвчене.

Д'Агоста се обърна към него.

— Ако „Поуст“ разбере — изръмжа той, — лично аз ще се погрижа да прекараш остатъка от живота си в печене на багети, вместо да ги ядеш.

— Хей, човече, съжалявам. Много си обидчив. — Санитарят се отдалечи.

Пендъргаст вдигна очи към Д'Агоста. Той се изправи и отстъпи от трупа.

— Винсънт, струва ми се, че не съм посещавал скъпата леля Корнелия от години. Имаш ли нещо против да ме придружиш?

19.

Нора завъртя ключа в ключалката и отвори вратата. Беше два следобед и полегатата слънчева светлина проникваше през лентите на щорите и осветяваше безмилостно всеки последен фрагмент от живота ѝ с Бил. Книги, картини, предмети на изкуството, дори безгрижно захвърлени списания: всичко носеше порой от нежелани, болезнени спомени. Като заключи два пъти входната врата, тя мина, свела очи, през дневната и влезе в спалнята.

Беше завършила работата си с PCR машината. Всяка от ДНК пробите, осигурени от Пендъргаст, беше мултиплицирана милион пъти и тя бе скрила епруветките в дъното на лабораторния хладилник, където никой нямаше да ги забележи. След това, когато ѝ се отвори сгоден случай, ги премести в антропологичната лаборатория. Никой нямаше нищо против, че си беше тръгнала рано. Довечера щеше да се върне за втория и последен етап: проверката на гел електрофореза. Междувременно отчаяно се нуждаеше от сън.

Като пусна небрежно чантата си на пода, тя се хвърли на леглото и покри главата си с възглавници. Но въпреки, че лежеше неподвижно, сънят отказваше да дойде. Измина един час, измина втори и накрая тя се отказа. По-добре да си беше стояла в музея. Може би трябваше сега да се върне там.

Погледна към телефонния секретар: двайсет и две съобщения. Поредни изрази на съчувствие, без съмнение. Вече направо не издържаше. Тя с въздишка натисна бутона за прослушване и започна да изтрива всяко обаждане, щом доловеше нотка на загриженост в гласа на човека отсреща.

Седмото обаждане беше различно. Беше от репортерката в „Уест Сайдър“.

— Доктор Кели? Кейтлин Кид е. Питам се дали сте разбрали нещо повече за репортажите за животни, върху които Бил работеше. Прочетох онези, които е публикувал. Имат силно обвинителен тон. Любопитно ми е дали е знаел още нещо, което не е имал време да

публикува — или може би нещо, което някой *не е искал* той да публикува. Обадете ми се, когато имате възможност.

Когато започна следващото съобщение, Нора натисна „стоп“ бутона. Гледа замислено апарата известно време. След това стана от леглото, върна се в дневната, седна на бюрото и включи лаптопа си. Не познаваше Кейтлин Кид, не вярваше особено на Кейтлин Кид. Но би работила и със самия дявол, ако той можеше да ѝ помогне да проследи хората, които стояха зад смъртта на Бил.

Загледа се в екрана и си пое дълбоко дъх. След това бързо, преди да е премислила, влезе в личния акаунт на Бил в „Ню Йорк Таймс“. Паролата беше приета: акаунтът още не беше дезактивиран. Минута по-късно пред очите ѝ се появи списък по азбучен ред на статиите, които беше написал през последната година. Като ги подреди хронологически, тя се върна няколко месеца назад, после започна да преглежда заглавията. Беше странно колко много от тях ѝ звучаха непознато и тя изпита горчиво съжаление, че не се е интересувала повече от работата му.

Първата злободневна статия за принасянето на животни в жертва беше публикувана преди три месеца. Отнасяше се предимно до тайни жертвоприношения, извършвани съвсем не в далечното минало. Имаше други няколко статии: интервю с някой си Алигзандър Естебан, говорител на „Хора за Другите Животни“; разследващ материал върху борбата с петли в Бруклин. Най-накрая стигна до последната статия, публикувана преди две седмици, озаглавена „Жертвоприношенията на животни — все по-близо до домовете на манхатънчани“.

Тя изтегли текста и погледът ѝ мина по него бързо, спирайки се по-дълго на един параграф:

Най-упоритите истории за жертвоприношения на животни идват от Инууд, най-северното предградие на Манхатън. Голям брой оплаквания са били подадени в полицията и агенциите за грижа за животните от кварталите Индиан роуд и Западна 214-а улица. Обитателите им се оплакват, че са принудени да слушат звуци на измъчвани животни. Тези крясъци, които обитателите описват като издавани от кози, пилета и овце,

според слуховете идват от една незаконна сграда на църква в центъра на изолирана общност в Инууд Хил Парк, позната като „Вилата“. Опитите да се разговаря с обитатели на Вилата и с водача на общността, Етиен Босонг, се оказаха неуспешни.

С това откритие изглежда Бил си беше запазил подкрепата на вестника за по-нататъшно разследване, защото статията завършваше с курсивирана бележка:

Това е първата от серията статии за жертвоприношения на животни в Ню Йорк сити, които ще публикуваме.

Нора се облегна назад. Сега, като се замисли, си спомни как Бил се прибра една вечер преди седмица и нещо; радваше се по повод някакъв незначителен успех, който бе постигнал в разследването на жертвоприношенията.

Може би успехът не е бил толкова малък, все пак.

Тя се намръщи. Беше точно по времето, когато бяха започнали да се появяват странните малки артефакти в пощенската им кутия и зловещите шарки, изрисувани в праха отвън пред входната им врата. Като затвори списъка с подредените по азбучен ред статии, тя отвори управляващия информационната програма на Бил софтуер, търсейки бележките, които той винаги пазеше за бъдещи статии. Намери точно това, което ѝ трябваше.

Да се концентрирам върху Вилата — като продължа в следваща статия. Има ли наистина жертвоприношения на животни? Трябва да се провери — не само голословни твърдения. Да видя със собствените си очи.

Подробно интервю с Пизети. Други съседни, които са се оплаквали? Да насроча втори разговор с Естебан, човека,

който се занимава с правата на животните? Местното сдружение РЕТА и т.н.

Откъде се снабдяват с животни?

Каква е историята на Вилата? Кой са те? Да се провери архива на „Таймс“ за предисторията/историята на Вилата. Добър претекст: слухове за зомбита/култове и т.н.

Възможно заглавие на статията: „Вилата на дявола“. Не, „Таймс“ няма да се съгласят.

Първа годишнина от сватбата — да не забравя да резервирам маса в „Кафенето на художниците“ & билети за „Мъжа, който дойде за вечеря“ за уикенда!!!

Това последно изречение беше толкова неочаквано, до такава степен извън контекста на другите, че в следващия миг Нора усети как в очите ѝ напират горещи сълзи. Тя веднага затвори програмата и стана от стола.

Прекоси дневната веднъж, след това погледна часовника си: четири и петнайсет. Можеше да хване метрото на 96-а и Сентръл Парк Уест и да бъде в Инууд след четиридесет минути. Като включи нова програма на компютъра, тя натрака бързо нещо на клавиатурата, погледна екрана, след това пусна текста да се принтира. Отиде в спалнята и вдигна чантата си от пода; хвърли бърз поглед наоколо, след което се насочи към входната врата.

Само преди четвърт час се беше чувствала обърквана, носеща се по течението. А сега внезапно установи, че е изпълнена с непоколебима воля и целеустременост.

20.

Д'Агоста беше довел целия отдел — дванайсет въоръжени и униформени офицери — и асансьорът се напълни докрай. Той натисна копчето за трийсет и седмия етаж, после се обърна към светещия дисплей над вратите. Чувстваше се спокоен и хладнокръвен. Не, това беше погрешно: чувстваше се студен. Леденостуден.

Вяръваше, че в основата си е честен и добър човек. Ако някой се отнасяше към него дори с минимално уважение, той отвърщаше със същото. Но когато някой се държеше като задник, тогава беше друго. Лукас Клайн беше задник — отличен, първокласен тъп задник. И сега щеше да научи колко лоша идея е било да вбеси ченге.

Той се обърна към подчинените си.

— Не забравяйте брифинга. Направете го по правилата. Работете в екипи по двама — не искам никакви проблеми с доказателствата. И ако се натъкнете на нещо нередно, на пречки, каквото и да било, приключете бързо и категорично.

През групата премина шепот, последван от хор от щракане, когато започнаха да проверяват фенерчетата и да пъхат батерии в безжичните бормашини.

Вратите на асансьора се отвориха към просторното фоайе на „Диджитал Върсити“. Беше късно следобед — четири и половина, — но Д'Агоста забеляза, че все още има групички клиенти, които седяха на кожените дивани и чакаха за насрочени срещи.

Добре.

Той излезе от асансьора във фоайето и подчинените му се разпръснаха зад него.

— Аз съм лейтенант Д'Агоста от Нюйоркското полицейско управление — произнесе той със силен, ясен глас. — Имам заповед за претърсване на тези помещения. — Той погледна към чакащите клиенти. — Бих ви предложил да дойдете друг път.

Хората се изправиха бързо с побледнели лица, взеха си служебните куфарчета и се насочиха към асансьорите. Д'Агоста се

обърна към рецепционистката:

— Защо не слезете долу и не си вземете чаша кафе?

За петнайсет секунди фоайето бе опразнено.

— Ще използваме това място като сборен пункт — каза Д'Агоста на екипа си. — Оставете тук кутиите за доказателства и да започваме. — Той посочи към сержантите. — Вие тримата останете с мен.

Беше работа за шейсет секунди да стигнат до външния офис на Клайн. Д'Агоста погледна секретарката с уплашеното лице:

— Днес няма какво повече да правите тук — каза ѝ той тихо и ѝ се усмихна. — Защо не си тръгнете по-рано?

Изчака търпеливо, докато тя напусна. След това отвори вратата към вътрешния офис. Клайн отново беше на телефона, с крака на широкото бюро. Когато видя Д'Агоста и униформените офицери, той кимна, сякаш изобщо не беше изненадан.

— Ще ти звънна пак — каза той в слушалката.

— Вземете всички компютри — нареди Д'Агоста на сержантите. — След това се обърна към софтуерния предприемач. — Получих заповед за обиск. — Пъхна я в лицето на Клайн и я остави да падне на пода. — О-па. Ето я, можете да я прочетете, когато имате време.

— Допусках, че може да се върнете, Д'Агоста — каза Клайн. — Говорих с моите адвокати. В заповедта трябва да е уточнено какво именно търсите.

— О, направено е. Търсим доказателство, че убийството на Бил Смитбак е било или планирано, или извършено, или пък платено от вас.

— И защо точно бих планирал, извършил или платил за такова нещо?

— Заради гняв към изтъкнат журналист — също като онзи, който направи така, че да ви уволнят от първата ви работа във вестник.

Очите на Клайн се присвиха едва забележимо.

— Информацията може да се крие във всеки от тези офиси — продължи Д'Агоста. — Трябва да претърсим целия апартамент.

— Може да е навсякъде — отвърна Клайн. — Може да е и в дома ми.

— Точно там ще отидем после. — Д'Агоста седна. — Но вие сте прав — може да е навсякъде. Ето защо ще конфискуваме всички CD-

та, DVD-та, хард дискове, всичко в помещенията, което може да съдържа информация. Имате ли Блекбъри?

— Да.

— Сега то е доказателство. Дайте ми го, ако обичате.

Клайн бръкна в джоба си, извади апарата и го остави на бюрото си.

Д'Агоста се огледа. Един от сержантите сваляше картините от облицованите с черешово дърво стени, внимателно ги оглеждаше отзад, след това ги слагаше на пода. Друг вадеше книги от рафтовете, хващаше ги за гръбчетата и ги изтръскваше, след това ги пускаше в растящи купчини. Третият дърпаше скъпите килими от пода, претърсваше под тях, навиваше ги и ги изправяше в един ъгъл. Гледайки, Д'Агоста си помисли колко удобно е, че законът не изисква да се почиства след претърсване.

Откъм коридора можеше да се чуе издърпване на чекмеджета, шум от влачене, викове, възмутени гласове. Сержантът беше приключил с килимите и започна да се занимава с шкафовете с документи — отваряше ги, вадеше кафявите папки, прелистваше ги, след което изсипваше хартиите на пода. Сержантът, който беше проверил маслените картини, сега се бе заел с демонтирането на компютъра на бюрото.

— Нужен ми е за работата ми — обади се Клайн.

— Вече е мой. Надявам се да сте запазили всички важни файлове. — Това напомни на Д'Агоста за нещо — нещо, което Пендъргаст беше препоръчал. — Имате ли нещо против да разхлабите вратовръзката си?

Клайн се намръщи.

— Какво?

— Направете го, ако обичате.

Клайн се поколеба. След това бавно вдигна ръце и издърпа надолу вратовръзката си.

— Сега разкопчайте горното копче на ризата си и дръпнете яката.

— Какво искате, Д'Агоста? — попита Клайн, като все пак изпълни инструкциите.

Д'Агоста погледна мършавия му врат.

— Това кабелче — измъкнете го, моля.

Още по-бавно Клайн промуши ръка и извади кабела. На края му висеше малък флаш драйв.

— Ще го взема, ако разрешите.

— Информацията е кодирана — каза Клайн.

— Предполагам. Въпреки това ще го взема.

Клайн го изгледа.

— Ще съжалявате за това, лейтенант.

— Ще си го получите обратно. — И Д'Агоста хвана ръката му. С явна неохота Клайн измъкна кабела през главата си и остави флаш драйва на масата до Блекбърито. Изражението и маниерът му не издаваха нищо. Единственият знак за онова, което може би ставаше в главата му, бе леко порозовяване на белязаните му от акне страни.

Д'Агоста се огледа.

— Ще трябва да вземем също така някои от тези африкански маски и статуетки.

— Защо?

— Може да са свързани с определени... ъ-ъ-ъ... екзотични елементи на случая.

Клайн понечи да говори, но спря, после процеди:

— Това са изключително ценни предмети на изкуството, лейтенант.

— Няма да счупим нищо.

Сержантът беше приключил с книгите и сега развинтваше тръбите на тавана с отвертка. Д'Агоста се изправи, отиде до гардероба и отвори вратата. Днес Чонси отсъстваше. Той обърна поглед към Клайн.

— Имате ли сейф?

— В отсрещния офис.

— Да се поразходим, какво ще кажете?

Кратката разходка дотам разкри сцени на истинско опустошение. Екипът му разглобяваше монитори, ровеше из шкафове, вадеше чекмеджета от бюрата. Служителите на Клайн се бяха скупчили във фоайето, където непрестанно растящата камара от хартия се извисяваше до кутиите за доказателства. Клайн погледна наляво и надясно изпод вежди. Розовината по лицето му се бе сгъстила.

— Винсънт Д'Агоста — каза той, докато вървяха. — Другарчетата ти наричат ли те Вини?

— Някои от тях, да.

— Вини, сигурен съм, че имаме общи приятели.

— Аз не мисля така.

— Ами, човекът, за когото говоря, наистина още не ми е приятел.

Но имам чувството, че я познавам. Лора Хейуърд.

Д'Агоста употреби цялата си воля да не спре.

— Виждаш ли, позаинтересувах се малко от това твоє гадже — може би трябва да кажа *бивше* гадже. Какъв е проблемът? Виаграта вече не действа ли?

Д'Агоста заби очи право напред.

— И все пак източниците ми съобщават, че двамата сте близки. Човече, тя наистина направи страхотна кариера. Може някой ден да стане комисар, ако си изиграе картите правилно...

Накрая Д'Агоста спря.

— Нека ви кажа нещо, господин Клайн. Ако си въобразявате, че можете да заплашвате или да упражнявате натиск по някакъв начин върху капитан Хейуърд, грешите жестоко. Ще ви смачка като хлебарка. Но ако тя в безграничното си милосърдие реши да ви пощади — бъдете уверен, че аз няма да го сторя. А сега бихте ли ми показали сейфа, ако обичате?

21.

Нора слезе на станцията на метрото на 207-а улица. Тръгна към северния край на платформата, после изкачи стълбите до нивото на улицата, където се сливаха Бродуей, Ишам и Западна 21-а. Това беше квартал, в който никога досега не бе идвала, най-северният край на Манхатън, и тя се огледа с любопитство. Сградите ѝ напомняха на Харлем: солидни предвоенни многоетажни блокове. Имаше и немалко градски къщи от червеникавокафяв камък. Изглежда обитателите бяха смесица от доминикански работници и напредващи мобилни млади белокожи: смесени магазини, кръчми и салони за маникюр, наблъскани до смрадливи ресторанти и пекарни за пълнозърнести хлябове. В съседство, тя знаеше, беше Дикман хауз: последната холандска колониална ферма, останала в Манхатън. Това бе място, което все се канеше да посети с Бил в някой слънчев следобед през уикенда. Така и не успяха...

Тя отпъди тези мисли от съзнанието си. Провери документите, които бе принтирала по-рано — сателитен изглед на квартала с обозначени улици — ориентира се и тръгна на север и запад, покрай Ишам, изкачвайки височината към Сийман авеню и залязващото слънце.

Пресече широкото, натоварено с коли авеню и продължи по асфалтовата пътека с тенис кортове от лявата ѝ страна и голямо бейзболно игрище отдясно. Спря. Пред нея, отвъд ливадите, се простираше вековна гора. Картата показваше разширение на Индиан роуд, минаващо през северния край на Инууд Хил Парк, и свързано със спретнат малък неотбелязан квартал, в който тя предполагаше, че се намира Вилата. Пътеката беше по-пряка и, както ѝ се струваше, по-безопасна. Тя пресичаше полето и се губеше в тъмен гъсталак от червени дъбове и магнолии, чиито дълги сенки се преплитаха сред скалните шубраци. Листата им блестяха с есенно великолепие, червеникавокафяви и жълти, с пръски от кървавочервено, оформяйки почти непробиваема стена, която я предизвикваше да премине. Беше

чувала, че това е последната дива гора в Манхатън и наистина изглеждаше такава.

Нора погледна часовника си: пет и половина. Нощта се спускаше бързо и в есенния въздух се усещаха почти ледени нотки. Тя направи стъпка напред, после отново спря, гледайки несигурно мрачния гъсталак. Досега никога не бе идвала в Инууд Хил Парк — всъщност, не знаеше някой да го е правил — и нямаше представа доколко е безопасно на смрачаване. Не се ли говореше за един бегач, който бе убит тук преди няколко години...?

Челюстта ѝ се стегна. Не беше била целия този път, за да се върне обратно. Все още бе достатъчно светло. Като тръсна глава нетърпеливо, тя тръгна напред към стената от дървета, сякаш предизвиквайки ги да я спрат.

Пътеката изви леко надясно, мина покрай малка полянка, преди да потъне между първите масивни дънери. Вървеше бързо, усещаше сянката на тежките клони да пада върху нея. Пътеката се раздвои, после се раздвои още веднъж, с покарала в асфалтовите пукнатини трева, с нападали листа, а храстите от двете страни сякаш се опитваха да превземат малкото останало място. Тя мина покрай една случайна газена лампа, навярно елегантна на времето, но сега ръждясала и отдавна неизползвана. Редицата от дъбове и магнолии — някои с огромни дънери — бе прекъсвана от време на време от кучешки дрян и гинко. Тук-таме каменистото дефиле се показваше в основата на гората като острие на нож.

Скоро асфалтираната пътека отстъпи място на черен път, който криволичеше между стволите и катереше цялата височина. През една пролука в дърветата Нора можеше да види стръмен склон, който се спускаше рязко към речен басейн, пълен с тиня и населен от шумни водни птици. Крясъците им я следваха все по-слабо, докато продължаваше да изкачва ветровитата пътека и разбутваше с крака купчините нападали листа.

След петнайсет минути тя спря в края на стара каменна стена, която времето и стихии не бяха пощадили и сега се ронеше между невъзмутимите вековни дънери. Грохотът на Манхатън беше избледнял до звука на вятъра, стенещ в короните на дърветата. Слънцето беше потънало зад хълма и гневно оранжево зарево къпеше октомврийското небе. Хладината на нощта се спусна и я обгърна с враждебен полъх.

Нора почувства, че я побиват тръпки. Плъзна поглед по скупчените около нея дебели стволове, студените скални блокове и коварните дупки, пръснати наоколо. Изглеждаше почти невъзможно на най-градския от всички острови да съществува такава дива гора, простираща се на двеста акра. Знаеше, че наблизо се намираха руините на старото имение Строс. Исидор Строс бил на времето конгресмен и съсобственик на „Мейсис“. След като той и съпругата му загинали на „Титаник“, селската им къща в Инууд Хил Парк постепенно се разрушила. Може би тази останала стена някога е била част от имота.

Пътеката продължи да се движи на запад, отклоняваше се от посоката, в която тя трябваше да върви. Нора погледна сателитната карта на гаснещата светлина и като се поколеба само миг, реши да кара напърно през пуцинаците на север. Изостави пътя и започна да се провира през храстите.

Теренът рязко стана стръмен, тук-там се виждаха шелфове гнайс. Тя изкатери дефилето, като се хващаше за жилавите храсти и малките дънери. Пръстите ѝ сега бяха студени и тя горчиво съжали, че не си беше взела ръкавици. Подхлъзна се и падна върху набраздена с рудни жили скала. Изруга и се изправи, изритвайки листата, прехвърли раницата си през рамо и се ослуша. Нямаше никакви звуци на птици или шумолене на катерици, само леките въздишки на вятъра. Въздухът миришеше на мъртви листа и влажна пръст. След няколко минути тя тръгна с бърза крачка, чувствайки се все повече самотно сред тишината на гората.

Това беше лудост. Беше се мръкнало много по-бързо, отколкото мислеше. Светлините на Манхатън бяха удавили последната дрезгавина на залеза, хвърляйки зловец блясък по небето; черните силуети на полуголите дървета се очертаваха върху тях и придаваха на сцената нереалност като в платно на Магрит^[1] — светло отгоре, долу тъмно. Напред Нора можа да различи билото, осяяно с призрачни дървета. Тя ускори ход, като отчасти тичаше, отчасти се катереше към него. Добра се до височината и спря за миг да си поеме дъх. На запад минаваше стара ограда от ръждясала мрежа, но тя беше сведена и изкривена, изоставена от немарливост, и Нора скоро откри един хлабав участък, под който се провря. Направи няколко стъпки напред и заобиколи група масивни камъни; после отново спря рязко.

Гледката, която се разкри пред нея, накара дъха ѝ да спре. Пред краката ѝ теренът изчезваше в дълбока урва, каменистите склонове се спускаха към водата долу. Беше стигнала до най-отдалечения край на Манхатън. Далече долу мрачните води на река Харлем заобикаляха на запад Спайтън Дайвъл и се носеха към огромното дефиле на река Хъдзън с цвят на тъмна стомана на гаснещата светлина — необятна водна шир, искряща под изгряващата нащърбена луна. Оттатък Хъдзън високите скали на Джърси Палисейдс стояха черни на фона на последните лъчи на залеза; в средата на местността улица Хенри Хъдзън Паркуей се извиваше над река Харлем по изящен мост на север към Бронкс. Плътен поток от жълти фарове се носеше по нея, хората се прибираха към къщи от работа. Право отсреща през реката се намираше Ривърдейл, почти така плътно заобиколен от дървета, както самият Инууд Хил Парк. А на изток, зад река Харлем, лежах опушените хълбоци на Бронкс, пронизан от една дузина мостове, заблестели с милион светлини. Пейзажът създаваше обърквач, чудат и великолепен спектакъл на геоложко величие: разпръснати сцени на древното и космополитното, събрани в едно по висш каприз в хода на развитието на града през вековете.

Но Нора остана да се любува само няколко минути. Защото когато погледна отново надолу, на четвърт миля встрани и сто крачки под нея, тя видя — полускрити в гъстите дървета — група мръсни тухлени постройки, в които примигваха светлините на евтини жълти крушки. Намираха се на равно, разположени наполовина между назъбен, осеян с боклуци каменист бряг по течението на реката, и мястото, на което тя стоеше на върха на билото. Оттук бе невъзможно да се стигне до тях — всъщност, не бе сигурна как изобщо би могло да се стигне, макар че през дърветата успя да мерне тясна асфалтова ивица, която сигурно се свързваше по някакъв начин с Индиан роуд. Докато гледаше, Нора осъзна, че околните гъсти дървета правеха общността невидима от почти всеки ъгъл: откъм улицата, откъм речния бряг, откъм стръмните скали отвъд реката. В центъра на групата имаше една по-голяма сграда, явно стара църква, разширявана безразборно отново и отново, докато накрая напълно бе изгубила всякакво архитектурно единство. Тя бе плътно обградена от малки стари постройки с дървено скеле, разделени от дълбока уличка.

Вилата: целта на последната статия на Бил. Мястото, което според него бе главният източник на жертвоприношенията на животни в града. Тя го гледаше със смесица от боязън и интерес. Голямата постройка в сърцето му изглеждаше почти толкова стара, колкото самия Манхатън Пърчъс: в голяма степен разрушен, отчасти тухлен, отчасти построен от шоколадови на цвят греди, ниски, грубо заострени върхове, издигащи се зад масивен покрив. Докато по-ниските прозорци бяха зазидани с тухли, напуканите стъкла на горните етажи проблясваха с бледа жълта светлина, която — тя бе напълно сигурна — можеше да идва само от свещи. Мястото изглеждаше сънливо на сребрилата лунна светлина, като от време навреме потъваше в по-дълбок мрак, когато по небето преминеше облак.

Докато стоеше, загледана в мигащите светлини, тя осъзна лудостта на стореното от нея. Защо всъщност беше дошла — да се визира в някаква група от къщи? Какво се надяваше да постигне сама? Какво я бе накарало да смята, че *тайната* лежи тук: тайната към смъртта на съпруга ѝ?

Вилата остана обгърната в тишина и когато студеният нощен бриз раздвижи листата около нея.

Нора потрепери. После — като се загърна по-плътено в сакото си — тя се обърна и започна да си проправя път колкото може по-бързо назад през тъмните дървета към гостоприемните улици на града.

[1] Рене Магрит (1898–1967), белгийски художник сюрреалист. — Бел.прев. ↑

22.

— Странно, тук винаги изглежда сякаш има мъгла — каза Д'Агоста, когато големият Ролс се плъзна по еднопосочната улица, която пресичаше Литъл Гавърнърс Айленд.

— Трябва да е от блатата — промърмори Пендъргаст.

Д'Агоста погледна през прозореца. В тъмнината наистина се простираха блата, отделяха миазмичните си изпарения, които се носеха сред тръстиките и стръковете папур на фона на издигация се някак нелепо нощен силует на Манхатън. Отминаха група изсъхнали дървета и стигнаха до желязна врата с бронзова табелка.

БОЛНИЦА „МАУНТ МЪРСИ“

ЗА ДУШЕВНОБОЛНИ ПРЕСТЪПНИЦИ

Колата намали до малката будка на пазача и от нея изскочи униформен мъж.

— Добър вечер, господин Пендъргаст — поздрави мъжът, очевидно изобщо не беше изненадан от късния час. — Дошли сте да посетите госпожица Корнелия?

— Добър вечер и на вас, господин Гот. Да, благодаря. Имаме среща.

Кратко изтракване и вратите започнаха да се отварят.

— Лека нощ — пожела им пазачът.

Проктър прекара колата през нея и те стигнаха до главната къща: огромна сграда с възстановена готическа архитектура, построена от кафяви тухли, изправена като неумолим страж сред тъмни, тежки ели, огънати под тежестта на старите си клони.

Проктър зави към паркинга за посетители. След минута Д'Агоста вече вървеше след един лекар по дългите, облицовани с плочки болнични коридори. „Маунт Мърси“ навремето е била най-големият нюйоркски санаториум за туберкулозни. Сега беше превърната във високоохраняема болница за убийци и други буйстващи престъпници, които не бяха сметнати за виновни поради невменяемост.

— Как е тя? — попита Пендъргаст.

— Все така — дойде ясният отговор.

Към тях се присъединиха двама пазачи и те продължиха по отекващите, облицовани с плочки коридори, докато най-накрая спряха пред метална врата със зарешетен прозорец. Единият мъж отключи вратата и влязоха в малката „спокойна стая“ зад нея. Д’Агоста помнеше стаята от първото си идване тук, с Лора Хейуърд, последния януари. Изглеждаше сякаш преди векове, но помещението не се бе променило ни на йота с пластмасовите си мебели, занитени към пода, и зелените си стени, лишени от картини и каквито и да било декорации.

Двамата служители изчезнаха през една тежка врата в дъното на стаята. Минута или две по-късно Д’Агоста дочу приближаването на лек скърцащ шум и един от пазачите влезе, бутайки пред себе си инвалидна количка. Старата дама бе облечена с викторианска строгост, в дълбок траур, черната ѝ тафтена рокля и черната дантела шумоляха при всяко движение, но Д’Агоста виждаше отдолу белите ремъци.

— Вдигнете воалетката ми — долетя недоволната команда.

Един от служителите направи каквото му бе наредено. Показа се едно невероятно сбръчкано лице, оживено от злоба. Двете малки черни очи, които по някакъв начин напомняха на Д’Агоста за мънистените очи на змия, го накараха да се вгледа в тях внимателно. Тя пусна лека сардонична усмивка, знак, че го е разпознала. След това блестящите очи се спряха върху Пендъргаст.

Агентът направи крачка напред.

— Господин Пендъргаст? — чу се раздраженият глас на доктора. — Сигурен съм, че не е нужно да ви напомням да спазвате определена дистанция.

При звука на името старата дама се сепна.

— Защо? — извика тя с неочаквано висок глас. — Как си, скъпи ми Диоген? Каква *очарователна* изненада! — Тя се обърна към най-близкия санитар и произнесе отчетливо с пронизителен глас: — Донесете най-доброто „Амонтилядо“. Диоген ни е дошъл на посещение. — Тя се обърна и се усмихна широко, при което набръчканото ѝ лице се разкриви гротескно. — Или може би предпочиташ чай, прескъпи ми Диоген?

— Нищо, благодаря ви — каза Пендъргаст със студен глас. — Алойзиъс е, леля Корнелия, не Диоген.

— Глупости! Ах, ти, Диоген, ах ти лошо момче, не се опитвай да дразниш старата жена. Не мислиш ли, че познавам собствения си племенник?

Пендъргаст се поколеба за момент.

— Никога не бих се шегувал с вас, леля. Минавахме отгук и решихме да се отбием.

— Колко мило. Да, виждам, че си довел и брат ми Амбъргрис.

Пендъргаст погледна кратко към Д'Агоста, преди да кимне.

— Имам няколко минути, преди да започна да се приготвям за вечерното парти. Знаеш как е с прислугата в наши дни. Трябваше да ги уволня всичките и да се оправям сама.

— Наистина.

Д'Агоста изчака, докато Пендъргаст въвлече леля си в нещо, което изглеждаше като безкраен незначителен разговор. Агентът бавно насочи разговора към неговото собствено детство в Ню Орлиънс.

— Питам се дали си спомняте онова... ъ-ъ-ъ... *недоразумение* с Мари Лебон, една от прислужничките на долния етаж — попита той накрая. — Ние, децата, ѝ викахме мис Мари.

— Онази, която изглеждаше като дръжка на метла? Никога не съм я харесвала. Тя ме плашеше. — И леля Корнелия потръпна.

— Беше намерена мъртва един ден, нали?

— Най-неприятно е, когато слугите вдигат скандал въщи. А Мари беше най-лошата от всички. Освен, разбира се, онзи *ужасен* мосю Бертен. — Старата жена поклати глава с отвращение и промърмори нещо под нос.

— Бихте ли ми казали какво се случи с мис Мари? Тогава бях само дете.

— Мари беше от блатата, разюздана жена, като повечето от ония, които живеят там. Смесица от индианци микмак и кой знае какви други още. Започна да се навърта около един коняр, който беше женен — спомняш ли си, Диоген, онзи, с прическа помпадур, който се мислеше за джентълмен? А беше пълен боклук.

Тя се огледа.

— Къде ми е питието? Гастон!

Един от санитарите поднесе метално канче към устните ѝ и тя отпи жадно през сламката.

— Предпочитам джин, както знаете — каза тя.

— Да, мадам — кимна санитарят, като се ухили на партньора си.

— Какво се случи? — попита Пендъргаст.

— Жената на коняря — бог да я благослови, — не даваше пет пари, че Мари Лебон се среща със съпруга ѝ. Но добре си отмъсти. — Тя се изкикоти. — Оправи си сметките със секирата за кайма. Не мислех, че я носи със себе си.

— Името на ревнивката беше госпожа Дюшарм.

— Госпожа Дюшарм! Огромно женище с ръце като френски чукове. Знаеше как да замахне с онази секира!

— Господин Пендъргаст! — обади се докторът. — Предупреждавал съм ви за този тип разговори преди.

Пендъргаст го игнорира.

— Нямах ли нещо странно около... трупа?

— Странно? Какво имаш предвид?

— Ами... вуду магия.

— Вуду? Диоген! Не беше вуду, а оби^[1]. Трябва да знаеш, че има разлика. Ама, *разбира се*, че знаеш! Определено повече отколкото брат ти, нали? Макар че и той не си падаше по-долу. — При тези думи старицата започна да хихика неприятно.

— Говорехме за трупа... — опита се да я върне към разговора Пендъргаст.

— Сега, като го споменаващ, се сецам, че наистина имаше нещо странно. На езика ѝ имаше забоден амулет — *оанга*.

— *Оанга*? Изглежда знаете доста за оби, лельо Корнелия.

Внезапно изражението на леля Корнелия се промени и стана предпазливо.

— Чувала съм слугите да си говорят. Приятно е, че такъв комплимент идва от *твоите* уста. Мислиш ли, че съм забравила твоя... как да го наречем — малък *експеримент* — и злощастната реакция, която той провокира у презряната тълпа.

— Разкажете ми за оанга — прекъсна я Пендъргаст, като хвърли кратък поглед към Д'Агоста.

— Много добре. Разправят, че оанга е фетиш от скелет или труп, наakisнат в бульон, приготвен от пепелта на трупове изгорени на

Шроув Тюддей^[2]; свинска жлъчка; вода от ковачница, използвана за каляване на желязо; кръв на девствена мишка; и плът на алигатор.

— А целта е?

— Да извади душата на мъртвеца и да го направи роб. Зомби. Всички го знаят, Диоген!

— И все пак, бих искал да го чуя от вас, леля Корнелия.

— След като трупът се изгори, очаква се той да се върне като роб на човека, който е сложил *оангата*. И знаеш ли какво? Шест месеца по-късно това момче умря на улица „Айбървил“ — намерили го задушен до смърт в завързан чувал — и разправят, че бил зомбито на мис Мари, защото момчето било съсипало прането на госпожа Дюшарм. А после провериха гроба на мис Мари и откриха, че е празен, или поне така казаха. Едва ли е нужно да добавям, че семейство Дюшарм бяха изхвърлени. Не можеш да държиш слуги, които поставят в неудобно положение един благовъзпитан дом.

— Времето изтече, господин Пендъргаст. — Докторът стана решително. Санитарите скочиха и заеха местата си от двете страни на инвалидната количка. Докторът кимна и те я обърнаха, насочвайки я към вратата в дъното.

Внезапно леля Корнелия завъртя главата си към тях, като спря погледа си върху Д'Агоста.

— Днес беше отвратително мълчалив, Амбъргрис. Да не си си глътнал езика? Следващия път със сигурност ще ти приготвя някои от любимите ми малки сандвичи с кресон. Семейството ти винаги ги е обожавало.

Д'Агоста успя само да кимне. Докторът отвори вратата за количката.

— Беше мило, че се отби, Диоген — каза леля Корнелия през рамо. — Винаги си ми бил любимецът, знаеш го. Толкова се радвам, че най-после си направил нещо за това твое ужасно око.

Когато минаха с колата през портата и фаровете на Ролс Ройса прорязаха плътните слоеве мъгла, Д'Агоста не издържа.

— Извини ме, Пендъргаст, но се налага да попитам: наистина ли вярваш в тези втели-некипели за *оанга* и зомбита?

— Скъпи ми Винсънт, не *вярвам* в нищо. Не съм свещеник. Работа с доказателства и вероятности, не с вяра.

— Хм, знам. Но имах предвид такива неща като Нощта на живите мъртъвци? Доказани и вероятни? Няма начин.

— Това е твърде категорично изявление.

— Но...

— Но какво?

— Ясно ми е, че си имаме работа с някой, който се опитва да ни подведе с тези вуду глупости и ни праща за зелен хайвер.

— *Ясно?* — Пендъргаст повтори думата и дясната му вежда леко се повдигна.

Д'Агоста произнесе раздразнено:

— Виж, само искам да знам дали мислиш, че съществува дори отдалечена вероятност да си имаме работа с истинско зомби. Това е всичко.

— Предпочитам да не казвам какво мисля. Но има един стих в „Хамлет“, който може би е добре да имаш наум.

— И какъв е той?

— „Съществуват повече неща на небето и земята, Хорацио.“ —
Нужно ли е да продължавам?

— Не. — Д'Агоста се облегна в луксозната кожена седалка, като си мислеше, че понякога е по-добре да остави Пендъргаст във властта на неизвестните му мисли, отколкото да се опитва да насилва нещата.

[1] Магически практики, използвани от местното население в Гвиана и отчасти в някои райони на Югоизточна Азия и Малайския архипелаг. — Бел.прев. ↑

[2] Карнавал, провеждан в последния четвъртък преди Великите пости. — Бел.прев. ↑

23.

В девет часа на другата сутрин, свела надолу очи, Нора крачеше бързо по дългия коридор на петия етаж в музея, докато минаваше покрай вратите на колегите си. Добре поне, че не се втурнаха към нея, както бяха направили преди няколко дни.

Стигна до собствения си офис, завъртя ключа и бързо влезе, като затръшна вратата след себе си и заключи. Обърна се, а там, с очертан срещу прозореца силует, стоеше специален агент Пендъргаст и разлистваше небрежно една монография. Д'Агоста седеше в един стол в ъгъла с тъмни кръгове под очите.

Агентът се изправи.

— Извинете за нахълтването в офиса ви, но не исках да ме видят да се мотая наоколо. Като се има предвид миналата ми история с тази институция, някой може да се противопостави на присъствието ми.

Тя пусна раницата си на бюрото.

— Разполагам с резултатите.

Пендъргаст бавно остави монографията.

— Изглеждате много изморена.

— Няма значение. — След пътешествието й до Инууд бе успяла да поспи няколко часа, но все пак трябваше да стане посред нощ, за да завърши гел електрофорезата на ДНК.

— Може ли? — Пендъргаст посочи втория празен стол.

— Моля.

Той се настани.

— Кажете ми какво открихте.

Нора извади дебела папка от раницата си и я остави на масата.

— Преди да ви дам това, трябва да ви кажа нещо. Нещо важно.

Пендъргаст наклони глава.

— По-предишната нощ, докато правех първоначалните тестове на PCR-а, Фиъринг се показва в прозореца на лабораторията. Гоних го по коридора и в едно от хранилищата.

Пендъргаст я гледаше настойчиво.

— Напълно ли сте сигурна, че е бил Фиъринг?

— Имам доказателство.

— Идеята да го преследвате е била лоша — произнесе той остро.
— Какво се случи?

— Знам, че беше невероятно глупаво. Реагирах импулсивно, без да мисля. Подмами ме да изляза от лабораторията. Имаше нож, гони ме из цялото хранилище. Ако един пазач не беше дошъл... — Тя не завърши изречението.

Д'Агоста се беше изправил, сякаш изстрелян от освободена пружина.

— *Кучи син* — намръщи се той.

— А вашето доказателство? — попита Пендъргаст.

Тя се усмихна мрачно.

— Порязах го с едно парче стъкло и изследвах кръвната проба. Фиъринг е, ясно? — Тя отвори папката, извади снимките от електрофорезата и ги тръсна пред агента. — Погледнете.

Пендъргаст взе снимките и започна да ги разглежда.

— За да обобщя — каза Нора, — пробите, които взехте от... апартамента ми, съдържат кръв на двама души. Едната е на съпруга ми. Другата ще нарека „X“. Пробата „X“ съвпада идеално с митохондриалната ДНК на майката на Фиъринг. Освен това е идентична с тази на човека, който ме преследва в хранилището. Следователно: „X“ е Фиъринг.

Пендъргаст кимна бавно.

— Точно това повтарям непрекъснато — каза Д'Агоста. — Кучият син още е жив. Сестра му или се е объркала, или — вероятно — е излъгала, когато е идентифицирала тялото — нищо чудно, че е изчезнала. А патологът е претрупал нещата.

Пендъргаст не каза нищо, докато разглеждаше снимките.

— Можете да ги задържите — каза Нора. — Имам друг комплект. И разполагам с пробите, скрити на дъното на хладилника на РСР лабораторията, в случай, че ви потрябват. С фалшиви етикети, разбира се.

Пендъргаст пхна снимките обратно в папката.

— Нора, това ще ни е от изключителна полза. А аз заслужавам най-строго порицание, че ви изложих на опасност. Не очаквах това нападение, особено в музея, и много съжалявам. От този момент

нататък няма да се занимавате със случая. Ние ще се справим. Докато заловим убиеца, трябва да бъдете особено внимателна. Никакво оставане до късно в музея.

Нора погледна в сребристите очи на агента.

— Имам още информация за вас.

Едната вежда на агента се повдигна въпросително.

— Прегледах скорошните статии на Бил. Пишеше серия истории за издевателства над животни в Ню Йорк — борби с петли, с кучета... и жертвоприношения на животни.

— Настина ли?

— Има малка община в Инууд, известна като Вилата. Намира се дълбоко във вътрешността на Инууд Хил Парк, отрязана от останалата част на града. Както изглежда, някои от живеещите на Индиан роуд са се оплаквали, че чуват как измъчват животни във Вилата. Една група, занимаваща се с правата на животните, се е намесила — говорителят им, на име Естебан, се изказвал против това повече от веднъж. Полицията направила повърхностно разследване, но нищо не било доказано. Както и да е, Бил се поразтърсил. Беше написал една статия и работеше по втора. Очевидно неговото... ъ-ъ-ъ... последно интервю, е било с жител на Инууд, един от хората, които са се оплаквали. Някой си Пизети.

Д'Агоста си водеше бележки.

От почти нетърпеливия блясък в очите на Пендъргаст тя виждаше, че тези новини бяха посрещнати с голям интерес.

— Вилата — повтори той.

— Както ми се струва, ще се наложи да поискаме още една заповед за претърсване — промърмори Д'Агоста.

— Ходих там миналата нощ — каза Нора.

— Господи, Нора! — извика Д'Агоста. — Не можеш да предприемаш сама подобни стъпки. Остави ни ние да се занимаваме с това.

Тя продължи, сякаш не го бе чула.

— Стигнах до самото място, до което явно води само един път. Приблжих се от южната страна, една висока скала в парка гледа към Вилата.

— И какво видях?

— Нищо, освен група разпадащи се постройки. С изключение на няколко крушки, няма белези на живот. Зловещо място.

— Ще го проуча, ще говоря с този Пизети — каза Д'Агоста.

— Във всеки случай, като се замислих, осъзнах, че странните неща, които започнаха да се появяват пред вратата ни — малките фетиши, изписания прах — започнаха точно по времето, когато Бил публикува първата си статия за Вилата. Не знам точно как и защо, но си мисля, че може да са свързани по някакъв начин с всичко това.

— Недоказаното самоубийство на Фиъринг е извършено наблизко до там — каза Д'Агоста. — От люлеещия се мост на Спайтън Дайвъл, близо до Инууд Хил Парк.

— Това е изключително важна информация, Нора — каза Пендъргаст, без да отмества от нея внимателния си поглед. — А сега ме послушайте, моля ви. Умолявам ви да спрете по-нататъшните разследвания. Направили сте повече от достатъчно. Сторих ужасна грешка като ви помолих да ни помогнете с ДНК пробите — явно смъртта на съпруга ви е замъглила преценката ми.

Нора отвърна на погледа му.

— Съжалявам, вече е *твърде* късно да ме спрете.

Пендъргаст се поколеба.

— Не можем едновременно да ви пазим и да се занимаваме с разрешаването на убийството на съпруга ви.

— Мога да се грижа за себе си.

— Настоявам да се вслушате в съвета ми. Вече изгубих един приятел в лицето на Бил — не искам да губя и втори.

Той задържа очите си върху нейните миг по-дълго. След това отново ѝ благодари за ДНК резултатите, кимна за довиждане и последва Д'Агоста на излизане от офиса.

Нора остана до бюрото си, докато стъпките им заглъхнаха. Известно време тя не правеше нищо, само потропваше с химикал разсеяно по бюрото. Най-накрая вдигна телефона и се свърза с Кейтлин Кид.

— Нора Кели е — каза тя, когато репортерката вдигна. — Имам информация за вас. Да се срещнем тази вечер в полунощ на ъгъла на Индиан роуд и Западна 240-а.

— Двеста и четиридесета? — дойде отговорът. — Какво може да има толкова далече?

— Имам за вас една история — *голяма* история.

24.

Д'Агоста още се настаняваше в дълбоката кожена седалка на Ролса, когато Проктър излезе от Мюзийм драйв и се насочи на север по Сентръл Парк Уест. Той видя Пендъргаст да изважда нещо от черното си сако и се изненада, когато разбра, че е айфон.

— Господи, и ти ли?

Агентът бързо започна да набира по него с дългите си бели пръсти.

— Намирам, че е изненадващо удобен.

— Какво ще правим с Нора? — попита Д'Агоста. — Очевидно е, че няма да се съобрази изобщо с това, което й каза.

— Знам. Тя е една много решителна млада дама.

— Не разбирам защо този тип — Фиъринг или не — преследва Нора. Имам предвид, след като веднъж избяга след убийството на Смитбак. Защо поема риска втори път?

— Очевидно Фиъринг е смятал да убие и двамата. Сигурен съм, че посланието е напълно преднамерено: ако се месиш в работите ни, ще убием не само теб, но и семейството ти. — Той се наведе към предната седалка. — Проктър? Двеста четиридесет и четвърта и Сто двадесет и седма улица, ако обичаш.

— Къде отиваме? — попита Д'Агоста. — Това е испанският Харлем.

— Отиваме да направим нещо за Нора.

Д'Агоста изсумтя.

— Започнахме да работим по доказателствата на Клайн.

— Ах — каза Пендъргаст. — И?

— Дишам му във врата — оказа се, че всички онези африкански глупости, които измъкнахме от офиса му, са предмети на йоруба от осемнайсети и деветнайсети век и струват цяло състояние. Помисли само: всичко това има връзка с една изчезнала религия, известна като Севи Лоа — непосредствен предшественик на вуду, която идва на островите със западноафриканските роби.

Пендъргаст не отговори. По лицето му бързо премина учудено изражение, преди престорената неутралност да се завърне.

— Това не е всичко. Комисарят проявява интерес към нашето разследване на онзи ненормалник. Иска да се срещне с мен този следобед.

— А!

— Какво искаш да кажеш с това „а“? Иззетото показва, че Клайн знае всичко за вуду — до степен да пръска милиони за произведения на вуду изкуството. Ето ти връзката!

Д'Агоста се облегна назад в седалката, силно раздразнен. Десет минути по-късно Ролсът зави по Ленъкс авеню и се спусна по 127-а към Ийст ривър. После спря пред малко магазинче с нарисувана на ръка табелка в цветовете на дъгата, увенчана от рисунка на широко отворено око и множество надписи.

РАЗВАЛЯНЕ НА МАГИИ ВСЯКАКВИ

Кукли вуду

Черна магия

Бяла магия, Червена магия

Чародейство, Вещерство

Баене за късмет и магически отвари

На мръсния преден прозорец на магазина се виждаше огромна пукнатина, залепена с тиксо. Останалата част бе почти изцяло затъмнена от странни висящи предмети — снопчета косми, кожа, пера, памучни парцалчета, слама и други още по-озадачаващи и противно изглеждащи материали.

Д'Агоста хвърли бегъл поглед към магазинчето.

— Шегуваш се, нали?

— След теб, скъпи ми Винсънт.

Д'Агоста излезе от колата, последван от Пендъргаст. Вратата към магазина се отвори със стенание на ръждясали панти и прозвънване на звънчета. Д'Агоста мигновено бе залят от натрапчивата миризма на пачули, сандалово дърво, билки и старо месо. Един древен афроамериканец вдигна очи зад тезгяха. След като съзря Пендъргаст в черния му костюм, лицето на мъжа внезапно се затвори като затръшната врата.

— Мога ли да ви помогна? — Равният тон и черният поглед изразяваха точно обратното.

— Вие ли сте мосю Равел, човекът, който се занимава с оби?
Мъжът не отговори.

— Аз съм Алойзиъс Пендъргаст, от рода Пендъргаст в Ню Орлиънс. Много се радвам да се запознаем. — Той пристъпи напред с протегнатата ръка, използвайки най-богатия си нюорлиънски акцент.

Мъжът погледна предложената ръка без да се помръдне.

— Пендъргаст, онзи от имението „Рошеноар“, на „Долфин“ стрийт — продължи агентът. Протегнатата му ръка не се сви. Д'Агоста бе изненадан колко бързо Пендъргаст е в състояние да приеме напълно нова индивидуалност. Този тук беше приветлив, ексцентричен нюорлиънски аристократ.

— Имението „Рошеноар“? — Проблясък на разпознаване светна в кървясалите очи на странния продавач. — Онова, което беше изгорено през 71-а?

Сега Пендъргаст се наведе напред и каза с нисък глас:

— *Oi chusoi Dios aei enriptousi.*

Дълга тишина, след което Равел вдигна огромната си ръка. Пендъргаст я стисна в своята.

— Добре дошли.

— Това е мой колега, господин Д'Агоста.

Мъжът наведе глава.

— Останалите са измамници — каза Пендъргаст. — Крадци и мошеници. Ти обаче си нещо друго. Знам, че мога да ти вярвам напълно и да купя стоката ти.

Мъжът кимна в съгласие и не каза нищо, но Д'Агоста видя, че макар и неохотно, прие комплимента.

— Може ли? — Пендъргаст посочи с бялата си като слонова кост ръка към вътрешността на магазина.

— Гледайте, но не пипайте нищо.

— Naturellment^[1].

Когато Пендъргаст тръгна да обикаля с една от своите бавни походки, стиснал ръце на гърба си, като се взираше във всяко нещо, Д'Агоста огледа магазина. Беше натъпкан с висящи вързопи; шкафове от пода до тавана със стотици малки чекмедженца; контейнерчета с парфюми; ламаринени кутии и малки кутийки; рафтове със стъклени шишета, съдържащи билки, оцветена пръст, течности, криви корени и

изсушени насекоми. Върху всичко имаше малки етикети, педантично написани на ръка на френски.

Пендъргаст се обърна към собственика.

— Във висша степен впечатляващо. А сега, мосю Равел, трябва да направя покупка. Една по-скоро тъжна покупка. Изглежда един мой приятел е бил жертва на *черна магия*. Трябва да се подготвя, трябва ми *амулет*.

— Кажете ми съставките и ще ви ги дам. — Равел сложи една стегнато изплетена кошница на плота.

— Листо от дървото така^[2].

Мъжът излезе иззад тезгяха и протегна ръка към високо чекмедже, измъкна го, извади едно набръчкано листо и го сложи в кошницата. От него се разнесе ужасна миризма на леш.

— Кости от младо бяло петле и месо от къдрав петел, раздробени заедно с перушината.

Само след миг поръчаното бе доставено от един тъмен ъгъл на магазинчето.

Д'Агоста гледаше ставащото с нарастващо недоверие. Пендъргаст действаше малко странно. Той се запита дали имаше нещо общо с продължителното пътуване на агента до Тибет миналото лято или тежкото океанско плаване, което е трябвало да понесе. А може би бе друга скрита страна от личността на Пендъргаст, която се проявяваше за първи път.

— Зъб от алигатор и прясна ракия.

Към увеличаващата се купчинка бе добавено малко мускалче с течност.

— Смяна на прах човешка кост.

При тези думи Равел се поколеба, отиде в дъното на магазина и се върна с малка стълба, протегна се към едно от най-високите чекмеджета и свали едно найлоново пликче като тези, които използваха наркочилърите. Беше пълно с белезникав прах. Той го сложи в кошницата, като гледаше Пендъргаст.

— Вода, използвана при къпане на мъртвец.

Последва една по-дълга пауза, преди Равел да се върне с исканото.

— Светена вода.

При тези думи Равел спря и отново заби очи в Пендъргаст. После отново отиде в дъното и донесе малка ампулка.

— Това ще е всичко, надявам се.

— Само още едно нещо.

Мъжът изчака.

— Осветена нафора.

Дълъг, твърд поглед.

— Мосю Пендъргаст, изглежда приятелят ви... се е изправил пред нещо много по-опасно от обикновена черна магия.

— Вярно е.

— Може би това не е в категорията ми, мосю.

— Толкова се надявах, че ще можете да ми помогнете. Животът на приятеля ми е в опасност... смъртна опасност.

Равел погледна тъжно Пендъргаст.

— Знаете последствията за вас, мосю, при използването на *envoi morts arret*^[3].

— Напълно наясно съм.

— Този ваш приятел трябва да ви е много близък.

— Тя наистина ми е близка.

— Тя. А-а-а, разбирам. Тази... нафора, която искате, е скъпа.

— Цената е без значение.

Равел сведе очи и остана замислен известно време. След това с дълга въздишка се обърна и изчезна в една странична врата. След няколко минути се върна с малък стъклен диск, направен от две големи часовникови стъкла, прилепнали едно към друго и запечатани със сребърен кант, във вътрешността на който имаше едно-едничко зрънце нафора. Той сложи диска внимателно в кошницата.

— Това ще ви струва хиляда двеста и дваайсет долара, мосю.

Д'Агоста погледна невярващо как Пендъргаст бръква в сакото си, изважда дебела пачка шумолящи банкноти и започва да ги брои.

Когато се върнаха в Ролса и Пендъргаст прегърна кошницата, Д'Агоста не можа да се сдържи:

— За какво, по дяволите, беше всичко това?!

— Спокойно, Винсънт, не дразни стоката.

— Не мога да повярвам, че наброи хиляда долара за тези вуду глупости.

— Има много причини и ако можеше да превъзмogneш емоциите си, щеше да видиш защо. Първо, установихме истински отношения с Мосю Равел, който в бъдеще може да се окаже информатор от немалко значение. Второ, типът, който преследва Нора, може също да вярва в оби, и в такъв случай *амулетът*, който ще направим, може да се окаже спирачка. И най-накрая — тук той понижи глас, — може да се окаже, че нашият *амулет* действа.

— *Действа?* Искаш да кажеш, че истинско зомби преследва Нора? — Д'Агоста поклати глава невярващо.

— Предпочитам да го наричам *envoi mort*.

— Каквото и да е. Идеята е нелепа. — Д'Агоста погледна Пендъргаст. — Ти каза на онзи тип, че къщата ви в Ню Орлиънс е била изгорена от тълпата. Леля ти Корнелия също спомена нещо такова. Там ли си научил за тези вуду и оби? Занимавал ли си се с тези глупости на млади години?

— Предпочитам да не отговарям. Вместо това, позволи ми да те попитам нещо: чувал ли си някога за Облога на Паскал?

— Не.

— Един атеист е на смъртно легло. Внезапно обаче моли да му доведат свещеник, за да се изповяда и да бъде опростен. Логично ли се държи?

— Не.

— Напротив: няма значение в какво вярва. Атеистът осъзнава, че ако съществува и най-слабият шанс той да бърка, трябва да действа сякаш има Бог. А ако няма Бог, не губи нищо.

— Звучи ми прекалено пресметливо.

— Това е облог с безкрайни преимущества и никакви недостатъци. И, мога да добавя, облог, който всяко човешко същество трябва да приеме. Не по избор. Облогът на Паскал... тук логиката е безукорна.

— Какво общо има това с Нора и зомбитата?

— Сигурен съм, че ако помислиш още малко, ще видиш логичната връзка.

Д'Агоста намръщи лице, помисли и накрая изсумтя.

— Мисля, че разбрах какво имаш предвид.

— В такъв случай — отлично. Обикновено нямам навика да се обяснявам, но за теб понякога правя изключения.

Д'Агоста гледаше през прозореца как отминават испанския Харлем. След малко се обърна отново към Пендъргаст.

— Какво каза ти преди малко?

— Моля?

— На собственика на магазина. Каза му нещо на чужд език.

— А, да. *Oi chusoi Dios enriptousi* — заровете на Бога са винаги готови за хвърляне. — И той се облегна в седалката с полуусмивка.

[1] Естествено (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] *Vois-saca, bois rouant* (фр.) — „смърдящо дърво“, растение, чиито листа се използват в някои магически практики в Мартиника, Гваделупа, Хавай и др. — Бел.прев. ↑

[3] Проклятие, магия за смърт; *arret* (фр.) означава „присъда“, забрана, а също и „амулет“; *envoi* — изпращане, известие, наричане, вменяване; *envoier* — пращам някого (по дяволите), нанасям (удар), отървавам се, избавям се от някого. — Бел.прев. ↑

25.

Рокър прие Д'Агоста веднага, по-малко от минута, след като беше пристигнал във външния офис на комисаря на последния етаж на площад „Полиция“ номер едно. Д'Агоста прие това за добър знак. Убийството на Смитбак беше предизвикало голям, много голям обществен отзвук, и той не се съмняваше, че Рокър следи напредването по случая с интерес. Когато мина покрай помощничката на Рокър, Алис, жена с вид на типичната баба със сивата си коса, той ѝ смигна и ѝ се усмихна. Тя не му отвърна.

Той влезе във външния офис, украсен с всички символи на властта — огромно махагоново бюро със зелена кожена повърхност, дъбова ламперия, персийски килим, всичко някак солидно и традиционно. Като самия Рокър.

Рокър стоеше до прозореца и не се обърна, когато Д'Агоста влезе. Нито пък, напълно нехарактерно, покани Д'Агоста да се настани в един от меките фотьойли, които украсяваха къта за сядане срещу бюрото му.

Д'Агоста изчака малко, преди да се одързости да изрече едно кратко:

— Комисар Рокър?

Мъжът се обърна, стиснал ръце зад гърба си. При вида на тъмночервеното му лице, Д'Агоста усети, че му прилошава.

— Каква е тази работа с Клайн? — попита рязко комисарят.

Д'Агоста превъртя бързо лентата назад.

— Ами, сър, свързано е с убийството на Смитбак...

— Знам това — сопна се комисарят. — Имам предвид нескопосания обиск. Изнесли сте целия офис на човека.

Д'Агоста си пое дълбоко дъх.

— Сър, господин Клайн е отправил директни заплахи към Смитбак малко преди неговата смърт, което може да бъде доказано. Той е пръв заподозрян.

— Тогава защо не го обвинихте, че е заплашвал покойника?

— Заплахите бяха много премерени, бяха точно на границата на закона.

Комисарят го изглежда.

— И това е всичко, което имате срещу Клайн? Неопределени заплахи към журналист?

— Не, сър.

Рокър почака, скръстил ръце.

— При обиска открихме колекцията на Клайн от западноафриканско изкуство — изкуство, което може да се свърже пряко с една стара вуду религия. Предмети, подобни на тези, намерени на местопрестъплението и върху трупа на жертвата.

— Подобни? Мислех, че става въпрос за маски.

— Маски, да, но от същата традиция. В момента ги проучва специалист от нюйоркския музей.

Комисарят продължаваше да го гледа с уморените си, зачервени по ръбовете очи. Не му беше присъщо да е толкова безцеремонен. *Исусе*, помисли си Д'Агоста, *Клайн е стигнал до Рокър*. По някакъв начин Клайн се беше добрал до него.

Рокър най-накрая каза:

— Повтарям: това ли е всичко?

— Той сипеше заплахи, колекционер е на вуду изкуство — мисля, че това е солидно начало.

— *Солидно?* Лейтенант, нека ви кажа с какво разполагате: с лайна.

— Сър, моето уважение, но не съм съгласен. — Д'Агоста нямаше намерение да отстъпва. Целият му екип стоеше зад него в тази работа.

— Не разбирате ли, че си имаме работа с един от най-богатите хора в Манхатън, приятел на кмета, филантроп, познат на целия град, стоящ начело на една дузина бордове на „Форчън 500“? Не можете да изнасяте офиса му, без да имате солидна причина!

— Сър, това е само началото. Сигурен съм, че разполагаме с достатъчно аргументи, за да докажем правотата на разследването и възнамерявам да сторя точно това. — Д'Агоста се опита да запази гласа си мек, неутрален, но твърд.

Комисарят го гледаше.

— Нека ви кажа следното: докато не хванете мъжа с димящо дуло в ръце — имам предвид наистина *димящо* — стойте настрана. Обискът е бил неуместен. Било е грешка. И не ми играйте невинен. И аз съм бил някога ченге, точно както вас. Знам защо сте обърнали мястото надолу с главата и не одобрявам тези методи. Не хвърляйте тази кал върху един уважаван жител на този град.

— Той е мръсник.

— Точно за това лошо отношение говоря, Д'Агоста. Вижте, няма да ви казвам как да водите разследване за убийство, но ви предупреждавам, че следващия път, когато решите да направите нещо такова като това у Клайн, първо трябва добре да си помислите. — Той изглежда хладно Д'Агоста.

— Разбрах, сър. — Д'Агоста каза, каквото трябваше да каже. Нямаше смисъл да предизвиква комисаря повече.

— Не ви изваждам от разследването на убийството на Смитбак. Още не. Но ще ви наблюдавам, Д'Агоста. Не ме правете на глупак.

— Да, сър.

Комисарят махна с ръка презрително, когато се обърна отново към прозореца.

— А сега изчезвайте оттук.

26.

Макар Нюйоркската обществена библиотека да бе затворила преди час и половина, специален агент Пендъргаст имаше изключителни привилегии за влизане и никога не допускаше официалното работно време да му попречи. Той огледа одобрително празните редици от маси в Голямата читалня; кимна на пазача на входа, който бе забил нос в някакъв вестник; след това хлътна в приемния пункт и продължи надолу по стръмните метални стъпала. След като слезе четири етажа надолу, той се озова в подземие с нисък таван, което сякаш продължаваше напред безкрай, изпълнено от пода до тавана с купчини книги върху метални рафтове. Като премина в напречния коридор, той отвори една мръсна сива врата без табелка. Зад нея имаше друго стълбище — тясно и още по-стръмно, — което водеше още по-надолу.

Още три етажа и той се озова в странно и полуразрушено книгохранилище. На слабата светлина купчините древни и разпадащи се книги бяха подпрени една срещу друга, за да не паднат. Масите бяха отрупани с неподвързани книжни тела, бръснарски ножчета, бурканчета с печатарско лепило и други принадлежности на ръкописната хирургия. Навсякъде се виждаха пръснати печатни материали. Цареше напрегната тишина. Застоялият въздух миришеше на прах и разложение.

Пендъргаст остави пакета, който носеше, върху една съседна купчина и прочисти гърлото си.

В продължение на една-две минути никой не наруши тишината. След това — някъде отдалеч, от разстояние, което не можеше да се определи — се чу шум от бързи стъпки. Ставаха все по-силни. И накрая, между две колони от книги, се показа един стар мъж, дребен и плашещо мършав. Върху разрошената му бяла коса мъдреше миньорска каска с лампа.

Мъжът се приближи и свали лампата от главата си.

— Читателю притворен^[1] — каза той с глас, тънък и сух като брезова кора. — Очаквах те.

Пендъргаст се поклони леко.

— Интересен аксесоар, Рен — каза той, сочейки каската. — Напълно в духа на модните тенденции на Западна Вирджиния, доколкото разбирам.

Старецът леко се засмя.

— Бях пещерняк. А тук долу в „Антиподите“^[2] трудно може да се намери крушка, която работи.

Дали Рен беше назначен от управата на библиотеката, или просто бе решил да се премести да живее тук в това дълбоко подземие, никой не знаеше. Онова, което не можеше да бъде обуздано, обаче, бе неговият уникален талант за езотерични търсения.

Рен погледна с жадни очи пакета.

— Какво си ми донесъл днес?

Пендъргаст го вдигна и му го подаде. Старецът разкъса нетърпеливо опаковките и отвътре се показаха три книги.

— Ранното издателство „Аркам Хауз“ — подсмръкна той. — Боя се, че никога не съм проявявал особен интерес към литературата, посветена на свръхестественото.

— Разгледай по-внимателно. Това са най-редките, най-търсените от колекционерите издания.

Рен разгледа книгите една след друга.

— Хм. Сигнален екземпляр на „Аутсайдер“^[3], с пробната зелена суперобложка. „Винаги настъпва вечер“^[4]... — Той свали обложката, за да види корицата. — С релефно гръбче. И „Злокобната къща“^[5] от Лъвкрафт, подвързана с кожа с подписа на Барлоу върху предния форзац. И датирана в *Мексико сити*, малко преди самоубийството му. Забележителен екземпляр. — Рен вдигна вежди и остави внимателно книгите. — Говоря прекалено прибързано. Наистина прекрасен подарък.

Пендъргаст кимна.

— Доволен съм, че го одобри.

— След твоето обаждане успях да направя някои предварителни проучвания.

— И?

Рен потри ръце.

— Представа нямах, че Инууд Хил Парк има такава интересна история. Знаеше ли, че вековната гора в него е от времената на Американската революция? Или че някога там се е намирала лятната резиденция на Исидор Строс — докато Строс и съпругата му не загинали на борда на „Титаник“?

— Така съм чувал.

— Интересна история. Старецът отказал да се качи на спасителните лодки преди жените и децата, а госпожа Строс отказала да остави съпруга си. Вместо това настанила прислужницата си в лодката, а те двамата със съпруга си умрели заедно. След смъртта им тяхната „вила“ в Инууд Хил започнала да се руши. Но проучванията ми показват, че години преди това собственикът на земята е бил убит и е имало и други неприятни събития, които държали семейство Строс далеч от...

— А Вилата? — прекъсна го Пендъргаст внимателно.

— Искаш да кажеш Вила Жирондел? — Рен направи гримаса. — Човек трудно може да си представи по-сенчеста, по-потайна група. Боя се, че проучването ми върху тях е все още в началото си — и предвид обстоятелствата, не съм сигурен, че някога ще съм в състояние да науча много.

Пендъргаст махна с ръка.

— Просто ми кажи какво си научил до този момент, моля те.

— Много добре. — Рен притисна върховете на показалците си един срещу друг, сякаш да подчертае степента на важност. — Изглежда първите пострройки във Вилата — както е известна сега, — са били изградени първоначално в ранната 1740-та година от религиозна секта, която напуснала Англия, за да избегне гоненията. Установили се в северния край на Манхатън, където в момента е въпросният парк. Както често ставало, тази група пилигрими били по-скоро идеалисти, отколкото прагматици. Били градски хора — писатели, учители, един banker — и били много наивни в намеренията си да си изкарват прехраната от земята. Изглежда са имали странни възгледи по отношение на колективния живот. Вярвайки, че цялата общност трябва да живее и работи заедно като едно цяло, те накарали корабните дърводелци да построят огромна пострройка от местен камък и дъски. Било отчасти жилище, отчасти работно място, отчасти църква, отчасти крепост.

Той вдигна пръст.

— Но краят на острова, който били избрали за свое селище, бил каменист и негостоприемен за земеделие или животновъдство — дори за тези, които разбирали от такава работа. Наоколо нямало местни индианци, които да ги посъветват — уекъсгийк и линап отдавна били напуснали тези места, а най-близкото европейско селище било на другия край на Манхатън, на два дни път. Новите заселници се оказали посредствени рибари. Имало няколко земеделци, пръснати наоколо, които вече били избрали най-хубавите места и въпреки, че искали да продадат част от реколтата си за пари в брой, не били склонни да осигуряват безплатно прехраната на цялата колония.

— Така че глупостта на плана им скоро станала очевидна — промърмори Пендъргаст.

— Точно така. Разочарованието и кавгите последвали бързо. За около десетина години колонията постепенно се загубила, жителите ѝ се преместили някъде в Нова Англия или се върнали в Европа и мястото било изоставено: паметник на несбъднати надежди. Водачът им — не успях да открия неговото име, но той е осигурил кораба и е купил терена — се преместил в южен Манхатън и станал порядъчен фермер.

— Продължавай — подкани го Пендъргаст.

— Изминали сто години. През 1858 или 1859-та година една група пропаднали типове стигнали до Ню Йорк откъм юг. От регистрите по онова време се вижда, че това била доста разнородна сбирщина. В основата ѝ стоял един харизматичен проповедник от Батон Руж, преподобният Мишъм Уокър, който бил събрал около себе си известен брой френски креоли занаятчии, избягвани от тяхната общност по причина, която не съм открил, заедно с няколко роби западни индианци. По пътя към тях се присъединили и други: кейджъни^[6], някои португалски еретици и известен брой от обитателите на блатата, напуснали, според слуховете, Британия заради практикуване на паганизъм, друидизъм и магьосничество. Пътуването им от затънтения Юг до Ню Йорк било изпълнено с трудности. Където и да се опитали да се установят, местните се противопоставяли на религиозните им ритуали; те постоянно били принуждавани да се местят. За тях се носели отвратителни слухове: че крадели бебета, правели жертвоприношения с животни, съживявали умрели хора.

Групата била потайна по характер; заплахите, които получавали, изглежда ги направили усамотени. Уокър и шайката му най-накрая намерили отдалечената постройка, която религиозните пилигрими изоставили в северния край на Манхатън един век по-рано и си я присвоили, като зазидали прозорците и укрепили стените. Говорело се за масови действия, които ще се предприемат срещу тях, но от това не излязло нищо, освен няколко странни сблъсъка, описани мъгляво от местната преса. С годините Вилата се изолирала все повече и повече.

Пендъргаст кимна бавно.

— А в последно време?

— Оплакванията за жертвоприношения на животни са продължили през годините. — Рен направи пауза, после по устните му се плъзна суха усмивка. — Изглежда, че са били... че са... безбрачна общност. Като шейкърите^[7].

Веждите на Пендъргаст отскочиха нагоре в изненада.

— Безбрачна? И въпреки това продължават да съществуват?

— Не само продължават, но... както изглежда — винаги броят им остава един и същ: сто четиридесет и четирима. До един мъже, до един възрастни. Говори се, че биват набирани нови. Насила, ако е необходимо, и винаги нощем. Твърди се, че тяхна плячка стават недоволните, душевно нестабилните, самотниците: идеални кандидати за вербуване. Когато някой член умре, трябва да бъде намерен друг. И ето тук тръгват *слуховете*. — Тъмните очи на Рен блестяха.

— За какво?

— За кръвожадни същества, които бродят нощем. *Зомби*, както ги наричат някои. — И той подсвирна развеселено.

— А историята на мястото и постройките?

— Теренът бил придобит от Нюйоркския отдел „Паркове“ през 1916 г. Някои от другите запуснати сгради в парка били съборени, но не и Вилата. Изглежда отдел „Паркове“ не е бил склонен да форсира нещата.

— Разбирам. — Пендъргаст погледна Рен със странно изражение на лицето. — Благодаря ти, началото е отлично. Продължавай, моля те.

Рен отвърна на погледа, тъмните му очи горяха от любопитство.

— За какво е всичко това, *читателю притворен*? Защо се интересуваш от него?

Пендъргаст не отговори веднага. За един миг сякаш се пренесе някъде далеч. След това се съвзе.

— Прекалено рано е да се обсъжда.

— Поне ми кажи: интересът ти... от нещо богохулно ли е породен? — повтори Рен.

Пендъргаст направи още един лек поклон.

— Моля те, уведоми ме, когато откриеш нещо повече. — При тези думи той се обърна и започна дългото изкачване обратно към горния свят.

[1] Цитат от стихотворението „Към читателя“ в „Цветя на злото“ от Бодлер. — Бел.прев. ↑

[2] Острови южно от Нова Зеландия, открити в 1800 г. от английския капитан Хенри Уотърхаус; наречени са така, защото географски са точно „от обратната страна на Земята“ спрямо Англия — Бел.прев. ↑

[3] Произведение на Х. Лъвкрафт, издадено от „Аркам Хаус“ през 1939 г. — Бел.прев. ↑

[4] Стихосбирка от американския писател Робърт Хауърд. — Бел.прев. ↑

[5] „Shunned House“, първата книга в областта на фантастиката. Отпечатана е през 1928 г., но се смята за публикувана едва през 1961 г., когато биват подвързани 300-те готови комплекта. Около 150 от тях придобива Робърт Барлоу, журналист и колекционер. — Бел.прев. ↑

[6] Потомци на френски преселници, съставляващи голяма част от населението на американския щат Луизиана. — Бел.прев. ↑

[7] Религиозна група, възникнала в Англия през 1747 г., разклонение на квакерите. — Бел.прев. ↑

27.

Нора добави последна информация към базата данни във връзка с пробите, затвори програмата, затвори торбата с чирепите и я сложи настрана. Протегна се и погледна часовника си. Беше почти десет вечерта и музейните офиси бяха тихи и бдящи.

Тя огледа лабораторията си: рафтовете с артефакти, папките и натрупаните листи, заключената врата. Това бе първият ден, в който бе успяла да се концентрира малко, да свърши някаква работа. Отчасти се дължеше на факта, че потокът съчувствия, с който колегите ѝ я заливаха, най-после бе спрял. Но имаше нещо повече от това. Тя знаеше, че прави нещо — нещо конкретно — във връзка с убийството на Бил. ДНК анализите, предназначени за Пендъргаст, бяха началото. Но сега, точно тази вечер, тя бе подела битката срещу врага.

Пое си дълбоко въздух и издиша бавно. Странно, не чувстваше никакъв страх. Само непоколебима решителност: да стигне до дъното на смъртта на Бил, да възстанови поне в някаква степен порядъка и спокойствието на разбития си живот.

Вдигна торбата с парчетата глинени съдове и я остави на поставката ѝ. По-рано този следобед беше посетила новия си шеф, Андрю Гетц, завеждащ антропологичния отдел. Беше поискала — и получила — писмена гаранция за финансирането на нейната експедиция до Юта следващото лято. Искаше да разполага с дългосрочен план, с нещо, което да я поддържа през очертаващата се дълга, тъмна зима.

В този момент дочу слабо нещо, което прозвуча като детски вик, който отекна по коридорите. Музеят се бе съгласил да разреши през уикенда на ученически групи посещения с преспиване в някои от силно охраняемите зали. Тя поклати глава: както изглежда, бяха готови на всичко, само и само да получат някакви пари.

Когато ехото заглъхна, се появи друг звук: някой почука силно на вратата ѝ.

Тя замръзна и се обърна по посока на шума. Интересно, колко бързо сърцето ѝ започна да тупти силно. Напомни си бързо, че Фиъринг няма да вземе да чука.

Чукането се чу отново. Тя прочисти гърлото си:

— Кой е?

— Агент Пендъргаст.

Това бе неговият глас, добре. Тя бързо се приближи към вратата и я отключи. Агентът стоеше в коридора, облегнат на рамката на вратата, облечен в черно кашмирено палто върху обичайния си черен костюм.

— Може ли да вляза?

Тя кимна и отстъпи. Агентът се плъзна вътре, бледите му очи бързо обходиха лабораторията, преди да се обърне към нея:

— Исках да ви благодаря отново за помощта.

— Не ми благодарете. Готова съм да направя всичко, за да помогна убиецът да бъде предаден на правосъдието.

— Наистина. Точно затова исках да разговаряме. — Той затвори вратата и се обърна към нея: — Предполагам, че каквото и да кажа, няма да успея да ви възпра да продължите собственото си разследване.

— Точно така.

— Настояването да оставите нещата на специалистите — напомнянето, че излагате собствения си живот на огромна опасност — няма да обърнете внимание на тези думи.

Тя кимна.

Той я гледа изпитателно известно време.

— В такъв случай има нещо, което трябва да направите за мен.

— Какво е то?

Пендъргаст бръкна в джоба си, извади нещо и го притисна към дланта ѝ.

— Носете го около врата си непрекъснато.

Тя погледна надолу. Беше някакъв амулет, направен от пера и малко велурено топче, прикачено към фина златна верижка. Тя леко натисна велура: изглежда съдържаше някакъв прах.

— Какво е това?

— Arret. Амулет, който да ви предпазва.

— Какво?!

— Казано на обикновен език, амулет, който гони враговете.

Тя го изгледа.

— Не говорите сериозно.

— Изключително полезен за спасяване на най-близки членове на семейството. Има и нещо друго. — Той бръкна в другия си джоб и извади торбичка от червен бархет, здраво пристегната с шнур от многоцветна прежда. — Носете го непрекъснато у себе си, в джоб или чанта.

Нора се намръщи.

— Агент Пендъргаст... — Тя поклати глава. Не знаеше какво да каже. Измежду всички хора, които познаваше, Пендъргаст винаги се бе откроявал като олицетворение на непоколебима логика и прагматизъм. А ето го сега, дава й амулет?

Той я погледна, очите му блесяха леко, сякаш четеше мислите ѝ.

— Вие сте антрополог — каза той. — Чела ли сте „Гората на символите“ от Виктор Търнър?

— Не.

— А „Елементарни форми на религиозен живот“ от Емил Дюркем?

Тя кимна.

— Тогава знаете, че някои неща могат да бъдат анализирани и класифицирани, а други не могат. И със сигурност като човек, следвал антропология, разбирате концепцията на феноменологията, нали?

— Да, но... — Тя млъкна.

— Тъй като нашият ум е затворен в тялото ни, не можем да определим крайната истина или неистина. Най-доброто, което сме в състояние да постигнем, е да опишем онова, което виждаме.

— Обърквате ме...

— На тази земя, Нора, съществува мъдрост, която е тайнствена, която е много стара и срещу която не трябва да вървим. Истина ли е? Не е ли? Не можем да знаем. Заради това ще направите ли каквото ви помолих? Ще носите ли тези неща?

Тя погледна амулетите в ръката си.

— Не знам какво да кажа.

— Кажете „да“, моля ви. Защото това е единственото условие, което ще *приема*.

Тя бавно кимна.

— Много добре. — Той се обърна да си тръгне, след това спря и се извърна да я погледне. — И, доктор Кели?

— Да?

— Не е достатъчно човек просто да носи тези неща. Трябва да *вярва*.

— Да вярва в какво?

— Да вярва, че те действат. Защото онзи, който ви желае злото, със сигурност вярва. — След тези думи той излезе от офиса и затвори тихо вратата след себе си.

28.

Полунощ. Нора спря на ъгъла на Индиан роуд и 214-та да погледне в картата си. Въздухът беше студен и миришеше на есен. Оттатък ниските жилищни блокове тъмните върхове на Инууд Хил Парк се издигаха черни на фона на осветеното нощно небе. Липсата на сън я караше да се чувства леко замаяна, сякаш е пила концентрат.

Докато разглеждаше картата, Кейтлин Кид надникна любопитно зад рамото ѝ.

Нора мушна картата обратно в джоба си.

— След една пресечка.

Двете продължиха по Индиан роуд — тиха улица, окъпана в жълта светлина, с тухлени жилищни сгради от двете страни, мрачни и обикновени. Една кола мина бавно, сви по 214-та и фаровете ѝ разцепиха тъмнината. Там, където Индиан роуд извиваше към 214-та улица, се отклоняваше един неотбелязан път — малко по-широк от изоставена алея, — който водеше на запад между жилищни сгради и ателие за химическо чистене със спуснати капаци. Ограждаше го ръждясала желязна верига, закрепена към стари железни стълбове, които се редяха от двете страни на улицата. Нора погледна нататък към тесния път, който минаваше край някакво баскетболно игрище и се губеше в мрака. Асфалтът беше напукан, с откъртени парчета. Тук-там в дупките стърчаха кичури изсъхнала трева. Тя провери още веднъж в картата — от предишното си идване знаеше кой е най-добрият път, по който може да се стигне.

— Това е.

Двете с Кейтлин Кид се наведоха и минаха под веригата. Напред, покрай игрището, старият път пресичаше огромно пространство незасяти площи, след което изчезваше в гората на Инууд Хил Парк. Бяха останали само няколко старинни фенери върху стълбове от ковано желязо, и те бяха тъмни; като погледна нагоре, Нора си помисли, че може да види дупките от куршуми в стъклата им.

Някъде напред в тъмнината лежеше Вилата.

Тя закрачи и Кейтлин побърза да я настигне. Павираният път се стесни и дърветата го обградиха. Миризма на мъртви листа изпълни въздуха.

— Носиш фенерче, нали? — попита Кейтлин.

— Да, но предпочитам да не го използвам.

Пътят се издигна отначало леко, после стръмно, до височина, която разкриваше изглед към Хенри Хъдзън Паркуей и Кълъмбиъс Бейкър Фийлд. Двете жени спряха да си поемат дъх. Напред пътеката се спускаше към залива на река Харлем. Докато се движеха, Нора започна да различава през паравана от дървета пръснатите жълти светлини на около четвърт миля нататък.

Кейтлин я побутна по лакътя:

— Това ли е?

— Така мисля. Да разберем.

След миг колебание те продължиха надолу по хълма, следвайки извивките на пътеката. Дърветата станаха по-гъсти и закриха неясните светлини на града. Далечният грохот на трафика се изгуби. Пътеката отново изви и нещо тъмно се изпречи пред тях: стара ограда от мрежа, силно разнебитена, препречваше достъпа нататък. Една голяма дупка в мрежата беше запречена с опъната бодлива тел. В центъра на оградата се мъдреше порта, със закрепена на нея табелка с грубо изписан надпис:

ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ
НЕ ПРЕМИНАВАЙ
НЕ ВЛИЗАЙ

— Това е градска улица — каза Нора. — Не е законно. Не забравяй да го споменеш в статията си.

— Макар да не прилича много на улица, нали? — отвърна журналистката. — Във всеки случай, строго погледнато, може да се каже, че целият комплекс не е особено законен. Заселили са се на държавна земя.

Нора огледа портата. Беше от ковано желязо, черната боя се лющеше, а металът отдолу бе разяден и покрит с ръждиви шупли. По горната ѝ рамка минаваха един ред шипове, но половината от тях бяха вече изпочупени или паднали. Въпреки древния ѝ вид, Нора забеляза, че пантите ѝ са добре смазани и веригата и катинарът са доста нови. Откъм дърветата не идваше никакъв звук.

— По-лесно ще е да прескочим оградата, отколкото да минем през вратата — каза Нора.

— Да.

Но нито едната от тях не помръдна.

— Наистина ли смяташ, че идеята е добра? — попита Кейтлин.

Преди да е успяла да си промени мнението, Нора пое инициативата, хвана ръждясалата верига с ръце и пъхна палците на краката си в дупките, вдигайки се нагоре колкото може по-бързо. Оградата беше висока около десет стъпки. Скобите по горния ръб показваха, че някога е завършвала с бодлива мрежа, изчезнала много отдавна.

За по-малко от минута тя се прехвърли. Скочи запъхтяна върху меките листа от другата страна и прошепна:

— Твой ред е.

Кейтлин хвана оградата и направи същото. Оказа се, че не е в чак толкова добра форма, колкото Нора, но успя да се изкачи и да се спусне отгатык с тихо издрънчаване на метал.

— Брей — каза тя, като изтръскваше листата и ръждата от себе си.

Нора се огледа в заобикалящия полумрак.

— По-добре да минем през гората, отколкото да следваме пътя — прошепна тя.

— Няма спор.

Като се движеше предпазливо и се опитваше да не шумоли с листата, Нора тръгна по пътя надясно, където едно тъмно дърво се спускаше надолу през дъбовете към края на чист терен. Чуваше как Кейтлин я следва отзад. Дърето скоро стана стръмно и се налагаше да спират от време навреме и да се огледат пред себе си. Сред дърветата беше тъмно, но не биваше да използват фенерчето. Нора имаше всички причини да вярва, че хората във Вилата проявяват бдителност към неканени гости и могат да забележат подскачащата светлина в гората.

Теренът под краката им стана равен и скоро забелязаха края на една нива около самата Вила. Дърветата рязко свършиха и мъртвото поле се простря пред тях, стигайки до гърба на масивната древна църква, долепена до безразборно струпани помощни постройки — а може би дори подпирана от тях. Откъм полето духна студен вятър и Нора чу потракването на сухи плевели.

— Мили боже — чу тя Кейтлин да мърмори до нея.

Този път Нора беше стигнала до Вилата от обратната страна. Отблизо можа да види, че странната постройка е дори по-недодялана, отколкото си беше мислила. На бледата светлина на нощното небе тя почти различаваше следите от тесла по масивните греди, които изграждаха ребрата на крепостта. Централната църква явно е била строена постепенно, всеки следващ слой леко надвиснал над този под него, оформяйки един обърнат зигзаг, който изглеждаше перверзен и заплашителен. Големият брой прозорци бяха високо горе на страничните ѝ стени. Тези, незазиданите, бяха пълни със стари корабни стъкла, бледозелени, макар някои изглежда да бяха покрити с мушама или восъчна хартия. Отблизо светлината от свещ от отсрещните прозорци не можеше да бъде сбъркана. Един единствен прозорец — малък и правоъгълен — се намираще на нивото на очите, сякаш специално за тях.

— Направо е невероятно, че в Манхатън още може да съществува такова място — каза тя.

— Невероятно е, че изобщо може да съществува. Какво ще правим?

— Почакай. Нека първо разберем дали не се навърта някой наоколо.

— Колко ще чакаме?

— Десет, петнайсет минути. Достатъчно, за да се появи пазач, ако има такъв. След това можем да отидем по-близо. Старай се да не пропускаш нищо. Искаме читателите на „Уест Сайдър“ наистина да получат колкото се може повече подробности.

— Точно така — каза Кейтлин с треперещ глас и стисна бележника в ръката си.

Нора се приготви да чака. Когато се намести, усети грубия амулет около врата ѝ да я одрасква. Вдигна го и го погледна. Изглеждаше странно, като предметите, които намираще оставени пред външната врата на апартамента: снопче пера, парче велур. Пендъргаст беше настоял, беше я накарал да обещае, че ще го носи, да обещае, че няма да се разделя от бархетната торбичка. С нюорлиънски произход или не, той не изглеждаше от хората, които вярват във вуду, нали така? Тя го пусна отново, чувствайки се леко глупаво и беше доволна, че репортерката не я видя.

Лек шум я накара да застане нащрек. Беше дошъл от тъмнината, ниско бръмчене, като звук на безброй цикади, и ѝ отне известно време да осъзнае, че идва от църквата. Усили се и стана по-отчетлив: звук от гърлено пеене. Не, не точно пеене — по-скоро монотонен речитатив.

— Чу ли това? — попита Кейтлин с внезапно стегнато гърло.

Нора кимна.

Звукът се усили, увеличавайки звучността си, докато тембърът се понижи. Той потрепери, като се издигаше и падаше в сложен ритъм, Нора видя, че Кейтлин трепери и се загръща по-плътено в якето си.

Докато чакаха и се вслушваха напрегнато, монотонното припяване стана по-бързо и по-настоятелно. Започна да се издига нагоре малко по малко.

— По дяволите, това изобщо не ми харесва — каза Кейтлин.

Нора я прегърна през раменете.

— Просто стой и не мърдай. Никой не знае, че сме тук. Тъмнината пречи да ни видят.

— Не трябваше да се съгласявам да идвам. Беше лоша идея.

Нора усети треперенето ѝ. Учуди се на собствената си липса на страх. Трябваше да благодари на смъртта на Бил за това. Това не бе толкова безстрашие, колкото безчувственост към страха. След неговата смърт какво би могло да бъде по-лошо? Собствената ѝ смърт щеше да е вид облекчение.

Монотонният речитатив стана още по-настойчив. След което се намеси нов звук — блеене на коза.

— О, не — промърмори Нора. Тя прегърна по-силно Кейтлин.

Поредно жално изблейване. Речитативът сега стана висок и бърз, почти като машина, като бръмчене на огромно динамо.

Още едно блеене — по-силно и по-уплашено — се вряза в пеенето. Нора знаеше какво става; искаше ѝ се да запуши ушите си, но знаеше, че не може.

— Това има нужда от свидетели. — Тя започна да се изправя.

Кейтлин я сграбчи за ръката.

— Не. Почакай, моля те.

Нора се изтръгна.

— Точно за това дойдохме.

— *Моля те.* Ще те видят.

— Никой няма да ме види.

— Чакай...!

Но Нора стана и хукна приведена през нивата. Тревата беше влажна и хлъзгава под краката. Тя се подпря на задната стена на църквата; изпъля до малкия жълт прозорец; спря и погледна през него; сърцето ѝ думкаше.

Порцеланов умивалник, пожълтял от годините; счупено китайско нощно гърне; шкаф от дървени летвички. Стар, празен клозет.

По дяволите. Тя се плъзна надолу, с лице към студената грапава греда. Мястото изглежда излъчваше необичайна миризма: на мускус и пушек. От разстоянието, на което беше сега, звуците вътре се чуваха много по-силно. Тя притисна ухо към стената и се вслуша напрегнато.

Не долавяше думите, не можеше да каже дори какъв е езикът, макар да бе ясно, че не е английски. Френски? Креолски?

Ведно с речитатива се чу нещо като меко шляпане на боси крака, бързо и ритмично. Един глас се издигна над упоритото остинато. Трептящ, писклив, безжизнен, вече несъмнено като част от ритуала.

Още едно дълго, уплашено блеене: силно и ужасено. После внезапна, пълна тишина.

Един крясък проряза въздуха — проявление на животинска изненада и болка. Звукът бе почти незабавно задавен, последван от дълга, мъчителна кашлица. И отново тишина.

На Нора не ѝ бе нужно да гледа, за да знае какво точно беше станало.

След това припяването започна отново — бързо, тържествено, един глас, който очевидно принадлежеше на свещеник, ликуващо се извиси. Смеси се със звуци от нещо друго: нещо хрипящо, дишащо и влажно.

Нора отвори уста и си пое дълбоко въздух, струваше ѝ се, че всеки момент ще повърне. Звуците я бяха пронизали до кости и неочаквано съживиха онзи ужасен момент, когато видя съпруга си неподвижен, плувнал в локва кръв на пода в тяхната дневна. Тя се парализира. Земята сякаш се завъртя около нея и пред очите ѝ затанцуваха петна. Кейтлин беше права: това бе лоша идея. Тези хора, които и да бяха те, нямаше да се отнесат любезно с натрапник. Тя се подпря на тухлената стена и остана така известно време, докато чувството премина, след което осъзна: те щяха да излязат, и то сега!

Когато се обърна, мерна нечие движение в тъмното, на ъгъла на по-далечната сграда. Нечия тровава походка, нечия приведена стойка; неясна жълтеникава плът на призрачната лунна светлина; после всичко изчезна.

Ужасена, тя затвори очи, постоя така, и след малко ги отвори. Всичко беше тихо и тъмно; монотонното припяване бе спряло. Настина ли беше видяла нещо? Тъкмо когато заключи, че ѝ се е сторило, то отново се появи: без косми, странно подпухнало, облечено в дрипи. Движеше се към нея с походка, която изглеждаше едновременно безцелна, но и изпълнена с ужасяваща целеустременост.

Докато го следеше с широко отворени очи, Нора не можеше да не си спомни преследването из залата със скелети на китове преди две вечери. Тя изохка, олюля се напред и хукна през нивата.

— Кейтлин! — С незнайно откъде взела се сила, без да усеща краката си, само след миг вече беше при репортерката и я дърпаше за якето. Дробовете ѝ горяха. — Трябва веднага да се махаме оттук!

— Какво стана?

— Бягай! — Нора я хвана за ризата и се опита да я изправи на крака, но Кейтлин се спъна, докато се мъчеше да стане.

— О, Господи — прошепна тя, обръщайки се назад, внезапно парализирана. — Мили боже!

Нора проследи погледа ѝ. Нещото — подпухналото му и разкривено лице не можеше да се различи на слабата светлина — сега се носеше право към тях с ужасна, изкълчена походка.

— Кейтлин! — изкрещя Нора и я блъсна. — Бягай!

— Какво...?

Но Нора вече тичаше към тъмното дърво, хванала репортерката за ръката, и я влачеше след себе си. Кейтлин изглеждаше като упоена, хлъзгаше се по листата и падаше, но непрекъснато се обръщаше да гледа назад.

Сега преследвачът им се движеше по-бързо, приближи ги с няколко големи скока, в които се четеше зловецко намерение. Чуваше се лигавото му, нетърпеливо дишане.

— Идва — на пресекулки произнесе Кейтлин. — Настига ни.

— Мълчи и тичай!

О, Господи, помисли си Нора, без да спира. О, Господи! Не може да е Фиъринг, нали?

Макар да беше напълно сигурна, че е възможно.

Стигнаха до най-горната част на дерето. Портата и оградата се намираха напред.

— Размърдай си задника! — извика Нора, когато Кейтлин се плъзна и без малко не падна. Тя дишаше с широко отворена уста. Отзад през мрака се носеше техният преследвач с бързи, тежки стъпки. Нора издърпа Кейтлин.

— О, Иисусе...

Стигнаха до оградата и Нора блъсна Кейтлин към нея, след което сама се хвърли напред с цялата сила, която ѝ бе останала. Репортерката драска известно време срещу мрежата, най-накрая намери опора и се вдигна. Нора я последва. Двете се прехвърлиха отгоре, скочиха в листата и отново затичаха.

Нещо се блъсна в оградата зад тях. Нора спря и се обърна. Въпреки бумтенето на сърцето си, искаше да знае. *Трябваше* да знае.

— Какво правиш? — изкрещя Кейтлин, без да спира.

Нора пъкна ръка в раницата си, измъкна фенерчето, включи го и го насочи към оградата...

... Нищо — освен една издутина в ръждясалата мрежа, където странното създание се бе блъснало, и лекото полюляване на оградата от удара, която поскърцваше, докато най-накрая тишината се възстанови.

Каквото и да ги беше гонило, бе избягало.

Тя чуваше как Кейтлин тича, стъпките ѝ се отдалечаваха нагоре по стария път.

Нора хукна след нея и скоро я настигна. Журналистката се беше превила на две, разтърсвана от конвулсии, и най-накрая повърна.

— Какво... какво беше *това*? — успя тя да изрече най-последно.

Нора не каза нищо, само ѝ помогна да се изправи. Десет минути по-късно двете вървяха по Индиан роуд, назад към познатия Манхатън, но Нора — като несъзнателно опипваше амулета около врата си — не можеше да прогони чувството на ужас от преживяното: нещото, преследвачът им, задавената кашлица на обречената коза. Една ужасна мисъл продължаваше да изниква отново и отново в съзнанието ѝ, една ирационална, безполезна, противна мисъл:

Дали и Бил е звучал така, докато е умирал?

29.

Лейтенант Д'Агоста седеше в офиса си на площад „Плаза“ и гледаше светлината на компютърния екран. Той беше писател, бе публикувал два романа. Книгите бяха получили страхотни отзиви от критиката. Тогава защо писането на този рапорт му беше толкова дяволски трудно? Още му пареше от думите на комисаря, който го бе скастрил предишния следобед. Клайн беше стигнал до него, без съмнение.

Той се извърна от екрана и разтърка очите си. Слабата утринна светлина нахлуваше от единствения прозорец, от който можеше да зърне късче небе. Отпи глътка от третата си чаша кафе и се опита да проясни съзнанието си. От един момент нататък кафето изглежда го караше да се чувства още по-уморен.

Наистина ли бе изминала само една седмица, откак Смитбак бе убит? Той поклати глава. Точно сега трябваше да бъде в Канада, на посещение при сина си, и да подписва документи за предстоящия си развод. Вместо това беше прикован към Ню Йорк и един случай, който ставаше все по-странен с всеки изминал ден.

Телефонът на бюрото му иззвъня. Само това му липсваше: да се разсее още. Той го вдигна и въздъхна вътрешно.

— „Убийства“, Д'Агоста на телефона.

— Винсънт? Фред Столфутц.

Столфутц беше помощникът на прокурора, който помагаше на Д'Агоста да извади заповед за обиск за Вилата.

— Здравсти, Фред. Какво мислиш?

— Ако се опитваш да влезеш там и да търсиш доказателство за убийство, няма да извадиш късмет. Доказателството е прекалено неубедително, никой съдия няма да одобри разрешително. Особено след онова, което стори на Клайн онзи ден.

— Исусе Христе, как са разбрали за това?

— Вини, всички знаят. Да не споменавам как комисаря...

Д'Агоста го прекъсна нетърпеливо:

— Значи какви са опциите?

— Ами, ти каза, че това място е навътре в гората, нали?

— Точно така.

— Кое то изключва простия вариант: не можеш да се приближиш достатъчно, да видиш доказателство за престъпление на повърхността, да подушиш миризма на марихуана, образно казано. И няма да са налице никакви неотложни обстоятелства — някой да крещи за помощ или нещо подобно.

— Имало е достатъчно крясъци — от животни.

— Виж, ето какво мисля. Никога няма да проникнеш там на базата на обвинение в убийство, но вероятно мога да измъкна нещо, свързано с проявена жестокост към животни. Има закон, на който можем да се опрем. Ако отидеш там със служител по ветеринарен контрол, нищо не ти пречи да си отваряш очите и за други доказателства, каквито търсиш.

— Интересно. Мислиш ли, че това ще мине?

— Да, мисля.

— Фред, ти си гений. Звънни ми, когато научиш повече. — Д'Агоста затвори телефона и се върна към настоящия си проблем.

На повърхността не изглеждаше сложно. Добри свидетели, отлични свидетели бяха видели Фиъринг да влиза и да напуска сградата. И въпреки, че резултатите не бяха официални и не можеха да бъдат използвани в съда, ДНК-то на човека беше намерено на местопрестъплението, нещо, което официалните резултати в края на краищата биха потвърдили. Фиъринг беше преследвал Нора и отново имаше доказателство за неговата ДНК. Гробът му беше празен — вътре нямаше тяло. Това беше доказателството от една страна.

От друга страна? Един преуморен, небрежен патолог, който не би признал, че е направил грешка. Татуировка и родилен белег, всяко от които би могло да бъде подправено или сбъркано, като се има предвид времето, през което тялото е престояло във водата. Самоличността на сестрата... но фалшиви самоличности е имало и преди, когато член на семейството е бил прекалено объркан или тялото — прекалено променено. Може би това бе застрахователна измама, с участието на сестрата. Фактът, че беше изчезнала веднага, само увеличаваше подозрението.

Не: Колин Фиъринг беше жив, Д'Агоста бе сигурен. И не беше никакво зомби. Но дали Клайн стоеше зад него, или Вилата? Той би притиснал и двете.

Взе кафето си, погледна го, след което го изля в кошчето за боклук, изпращайки след него и чашата. Достатъчно от тази гадост. Замисли се за самото престъпление. Не му изглеждаше като неуспешно изнасилване. Пък и типът беше *гледал* в камерата, докато е влизал. Знаел е, че е сниман — и все пак *не го е било грижа*.

Пендъргаст беше прав. Това не беше неорганизирано убийство: тук имаше план. Но какъв? Той изруга под нос.

Телефонът отново иззвъня.

— Д'Агоста.

— Вини? Лора е. Тази сутрин виждал ли си „Уест Сайдър“?

— Не.

— По-добре иди и си купи един брой.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто иди и си го купи. И...

— И какво?

— Очаквай комисаря да те потърси. Не му казвай, че аз съм ти казала, просто бъди готов.

— По дяволите, не и отново. — Д'Агоста остави телефона на мястото му. След това стана и се насочи към най-близките асансьори. Вероятно можеше да открие един брой от вестника на етаж, но ако Лора беше права, той се нуждаеше от известно време, за да смели публикуваното, каквото и да бе то, преди комисарят да го потърси.

Звънецът на асансьора иззвъня и вратите се отвориха. Няколко минути по-късно Д'Агоста се приближи към стенда за вестници във фойето. Видя „Уест Сайдър“ да виси на горната лява стойка, както обикновено. Той пусна на тезгяха две монети, издърпа най-горния брой от купчината и го пхна под мишница. Влезе в „Старбъкс“ срещу фойето, поръча си чаша еспресо, отнесе го на масата и отвори вестника. Уводната статия почти му изкреця:

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЯ НА ЖИВОТНИ!

Ритуално умъртвяване във „Вилата“

Възможни връзки с вуду и убийството на Смитбак

От Кейтлин Кид

Д'Агоста се взираше в еспресото, което едва покриваше дъното на картонената чашка. Какво се беше случило с предварително затопляните порцеланови чаши, в които преди го сервираха? Той го остави, едва отпивайки, разтвори вестника и започна да чете.

Трябваше да признае, че като за жълта история, беше ефективна. Нора Кели и репортерката бяха отишли във Вилата през нощта, бяха прескочили оградата и бяха чули всичко със собствените си уши. След това някой ги беше подгонил, но кой или какво — оставаше неясно, макар репортерката да намекваше, че е изглеждало като зомби. Репортерката продължаваше да се чуди как градската управа е позволила обществен път да бъде затворен и дали проявата на жестокост към животни е в нарушение на закона. Имаше цитати от статия на Смитбак за Вилата, описания на *предметите*, оставени пред вратата на апартамента преди убийството му, както и странни неща, намерени на самата сцена на местопрестъпление. Имаше кратки цитати от шефа на групата за защита на животните. Макар репортерката да не правеше директни твърдения за връзка между Вилата и убийството на Смитбак, налагащият се извод от статията не можеше да бъде сбъркан: Смитбак беше започнал да пише за жертвоприношенията на животни и бе планирал да направи повече. И ето тук имаше едно изречение, което буквално го парна, типично за този вид репортажи. „Многократните опити да се свържем с лейтенант детектив Винсънт Д'Агоста се оказаха неуспешни“.

Многократни опити. Клетъчният му телефон беше включен денем и нощем, а стационарният в офиса му записваше обажданията след работно време. Сега, като се замислеше, наистина бе получил едно или две обаждания от тази журналистка, Кид, но кой ти има време да отговаря на всяко звънене? *Многократни опити, да те вземат мътните.* Да бяха най-много два пъти. Добре де, може би три.

Сега знаеше точно защо бе звъняла Кейтлин Кид.

Предишната статия за вуду е била шега. Но в тази имаше материал за размисъл и сърцераздирателното описание на блещото

животно, докато го колят... всичко оказваше доста силен ефект. Защитниците на животни можеха като нищо да побеснеят.

В кафенето прозвуча рефренът от „Добрият, лошият и грозният“. Д’Агоста бързо взе клетъчния си телефон, отвори го и излезе във фойето.

Комисарят.

— Говорим отново — каза комисарят.

— Да, сър.

— Предполагам, че вече си видял статията в „Уест Сайдър“?

— Да, сър, видях я. — Той се опита да звучи почтително, сякаш вчера нищо не се беше случило.

— Изглежда, че си обвинявал не когото трябва — имам предвид Клайн — а, лейтенант? — В гласа му се усетиха студени остри нотки.

— Държа отворени всички линии в това разследване.

Изсумтяване.

— Е, и какво мислиш? Вилата или Клайн?

— Както казах, следваме двете линии.

— Статията наистина разбуни духовете. Кметът е разтревожен. Току що ми се обадиха от „Нюз“ и от „Поуст“. Тази работа около теб, че не те намират за коментар... Виж, трябва да се покажеш, да говориш с хората, да дадеш отговори.

— Ще насроча пресконференция.

— Направи го. Два часът е подходящо време. Фокусирай се върху Вилата — и остави Клайн на мира. — Чу се пропукване и връзката прекъсна.

Д’Агоста се върна в кафенето.

— Дайте ми четири чаши еспreso — каза той. — За навън.

30.

И в най-добрите времена Д'Агоста мразеше пресконференциите. А това трудно можеше да мине за подходящ случай. Имаше малко за казване — пък и то направо не беше за вярване. Докато гледаше през вратата към стаята за брифинги — как се пука по шевовете, как репортерите, операторите и офицерите се надвикват един през друг — комисар Рокър изникна зад него.

— Готов ли си с изявлението си, лейтенант?

— Да, сър. — Д'Агоста го погледна. Рокър носеше обичайния си тъмен костюм, на единия му ревер бе забодена малка значка на НПУ. Комисарят отвърна на погледа му, изглеждаше по-уморен от обикновено.

— И помни какво ти казах: никакъв Клайн.

Д'Агоста преглътна. Забрави за всичките тези кафета — точно сега му трябваше един двоен бърбън. Той така или иначе не беше планирал да споменава Клайн; не искаше да го дадат на съд за клевета.

Когато влязоха в залата за брифинги и се качиха на подиума, шумът вътре стана още по-силен. Разрази се експлозия от светкавици, когато се включиха дузина фотографски апарати. Комисарят пристъпи към катедрата и вдигна ръце за тишина. Отне трийсет секунди тълпата да бъде накарана да се успокои. Най-накрая комисарят прочисти гърлото си.

— Детектив лейтенант Д'Агоста, който се занимава с убийството на Смитбак, ще каже няколко думи за това докъде е стигнало разследването. След това ще ви дадем думата за въпроси. Преди лейтенант Д'Агоста да започне, бих искал да ви помоля да проявите отговорност по отношение на това как ще представите този случай на обществеността. Това е изключително сензационно престъпление, в резултат на което градът вече е настръхнал. Създаването на допълнително безпокойство може само да нанесе още по-големи вреди. А сега, лейтенант, ако обичате.

— Благодаря. — Д'Агоста приближи микрофона с трепет. Погледна към морето от лица и преглътна болезнено. — Както вече знаете — започна той, — Уилям Смитбак, жител на Горен Уест Сайд, стана жертва на убийство преди една седмица. Служители на силите на реда и закона започнаха настойчиво разследване на случая под мое ръководство. В резултат на това предприехме действия в много и различни посоки. Обсъждаме няколко следи и сме уверени, че те ще бъдат отговорно идентифицирани и анализирани в най-близко бъдеще. Междувременно ще ви помолим, ако някой от вас получи някаква информация във връзка с разследването, да се свърже с управлението незабавно. — Той направи пауза. — Сега очаквам въпросите ви.

Глъчката мигновено се възобнови. Д'Агоста вдигна ръце да въдвори ред.

— Тишина, моля! — произнесе той в микрофона. — Тишина! — Отстъпи и почака вълнението да утихне. — Благодаря ви. Вие, отпред. — Той кимна към жена на средна възраст в жълта блуза.

— Какво можете да ни кажете за тази Вила? Там наистина ли правят жертвоприношения?

— Имало е няколко оплаквания за шум от животни от това място. Това е един от районите, които се разследват активно. Мога да добавя, че не открихме пряка връзка между Вилата и убийството на Смитбак.

— Като заговорихме за убийството на Смитбак — продължи жената, — получиха ли се резултатите от аутопсията? Каква е причината за смъртта?

— Причината за смъртта е прободна рана в сърцето.

Той огледа тълпата: вдигнати ръце във въздуха, светкавици на фотоапарати и камери, дигитални рекордери. Беше странно да не вижда Смитбак сред нетърпеливите лица, викащ и жестикулиращ, с лизнато на челото.

— Да — каза той, посочвайки към мъж на третата редица, с голяма ярка папийонка.

— Потвърдихте ли самоличността на убиеца на Смитбак? Фиъринг ли е бил, съседът му?

— Фиъринг не му е бил непосредствен съсед. Живее е в същата сграда. Тестовите още продължават, но към момента всички улики ни насочват към Фиъринг и той определено представлява интерес за нас в

това разследване. В момента е на свобода и се смята, че се крие от закона.

Ако е възможно да се смята, че един труп се крие от закона.

— Каква е връзката на Фиъринг с Вилата?

— Не сме установили връзка между Фиъринг и Вилата.

Вървеше по-добре, отколкото бе предполагал: предвид обстоятелствата, пресата изглеждаше овладяна, едва ли не почтителна. Той кимна към друга вдигната ръка.

— А какво ще кажете за обиска в офиса на Клайн? Той заподозрян ли е?

— В този момент не е заподозрян. — Д'Агоста избягваше да гледа Рокър. Исусе, как медиите винаги научаваха всичко?

— Тогава защо е бил обискът?

— Съжалявам, не мога да се впускам в този аспект на разследването.

Той понечи да посочи към друг репортер, но внезапно един глас се откри над другите. Д'Агоста се обърна намръщен. Един мъж стоеше почти отпред: висок, с вид на човек, завършил скъпо частно училище, с къса жълтеникавочервена коса, рипсена вратовръзка и трапчинка на брадичката, в която можеш да паркираш камион.

— Искам да знам какъв *реален* прогрес е направен — каза той със силен, гръмовит глас. Въпросът беше толкова неясно формулиран, толкова агресивен, че за момент Д'Агоста замълча слисан.

— Моля? — произнесе след малко той.

— Аз съм Брус Хариман — продължи мъжът. — От „Таймс“. Член на нийоркското дружество на журналистите — моят добър приятел Бил Смитбак — е бил брутално убит. Измина една седмица. Така че нека го кажа по друг начин: защо има толкова малък напредък по случая?

Сред тълпата се понесе ропот. Няколко глави кимнаха в съгласие.

— Всъщност напредък има. Очевидно не съм свободен да се впускам във всички подробности. — Д'Агоста знаеше колко неубедително прозвуча, но това бе най-доброто, което можеше да направи.

Само че Хариман не му обърна внимание.

— Това беше нападение над журналист за това, че си върши работата — каза той с чувство. — Нападение срещу нас, срещу нашата

професия.

Одобрителният шепот се засили. Д'Агоста понечи да извика друг, но Хариман отказа да млъкне.

— Какво става във Вилата? — повиши глас той.

— Както казах, няма доказателства, че Вилата е намесена...

Хариман го прекъсна.

— Защо са им позволили открито да измъчват и убиват животни? А може би дори не само животни? Лейтенант, сигурно знаете, че много нюйоркчани си задават същия въпрос: *Защо полицията не е направила абсолютно нищо?*

Изведнъж тълпата се разkreця — питаха, жестикулираха, лицата им бяха гневни. И когато един след друг станаха на крака, Хариман седна със самодоволно изражение на патрицианското си лице.

31.

Ролсът мина през голяма бяла порта и продължи по калдъръмената алея, която се извиваше сред древни дъбове, преди да се отвори внезапно към голямо имение, заобиколено от допълнителни постройки: конюшня, белведере, зимна градина и голям хамбар с червен покрив, изграден върху основа от стар камък. Отвъд, една обширна, грижливо поддържана ливада водеше към водите на Лонг Айлънд Саунд, проблясващи на утринната светлина.

Д'Агоста подсвирна.

— Исусе, не му е зле!

— Настина. А дори не можем да видим къщата на пазача, летището за хеликоптери и рибния развъдник от мястото, на което сме.

— Припомни ми отново защо сме тук — каза Д'Агоста.

— Господин Естебан е един от хората, които са се оплаквали най-много от Вилата. Любопитен съм да чуя неговото мнение за мястото от първа ръка.

При един знак от Пендъргаст Проктър спря колата пред хамбара. Вратите му бяха широко отворени, и без да каже и дума, агентът излезе бързо от Ролса и изчезна във вътрешността на постройката.

— Хей, къщата е насам... — Д'Агоста се запъна. Той се огледа неспокойно. Какво, по дяволите, беше измислил този път Пендъргаст?

Чу звук от цепене на дърва. Шумът спря и миг по-късно иззад бараката за дърва се показа един мъж с брадва в ръка. В същото време Пендъргаст изникна от тъмнината на хамбара.

Мъжът се приближи без да изпуска брадвата.

— Изглежда, че попаднахме тук на истински Пол Бъниън^[1] — промърмори Д'Агоста, когато агентът се присъедини към него.

Мъжът беше висок, с къса прошарена брада, дълга коса, която стигаше до под яката му и плешивина на върха на главата. Въпреки испанската фамилия, изглеждаше като англичанин — всъщност, с изключение на прическата, можеше да мине спокойно за ходеща реклама на „Лендс Енд — магазини за облекло“, стегнат в спретнато

изгладен войнишки камуфлажен клин, карирана риза, с работни ръкавици — жилав и в отлична физическа форма. Той изтупа няколко дървени стърготини от ризата си, праметна брадвата на рамо и свали едната си ръкавица да се ръкува с тях.

— Какво мога да направя за вас? — попита той. В мелодичния му глас не се усещаше и следа от акцент.

Пендъргаст показа значката си.

— Специален агент Пендъргаст, Федерално Бюро за Разследване. Лейтенант Винсънт Д'Агоста, НПУ, отдел „Убийства“.

Очите се присвиха, устните се стегнаха, докато мъжът внимателно разглеждаше значката. Най-послед той вдигна поглед и го плъзна по Ролса.

— Хубави коли карате там.

— Бюджетът е орязан — отвърна Пендъргаст. — Всеки прави най-доброто, каквото може.

— Така е.

— Вие ли сте Алигзандър Естебан? — попита Д'Агоста.

— Същият.

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса, ако не възразявате.

— Имате ли съдебна заповед?

— Търсим някой да ни помогне за убийството на Уилям Смитбак, журналиста от „Таймс“ — каза Пендъргаст. — Бих го счел за услуга, ако отговорите на въпросите ни.

Мъжът кимна, поглади брадата си.

— Познавах Смитбак. Ще направя каквото мога, за да помогна.

— Вие продуцирате филми, така ли е? — попита Пендъргаст.

— Правех го. Напоследък прекарвам повечето от времето си във филантропски занимания.

— Видях статията за вас в „Мадмоазел“. Онази, в която ви наричат „модерният Де Мил“.

— Историята е моя страст. — Естебан се засмя с фалшива скромност. Не се получи.

Д'Агоста внезапно си спомни: Естебан беше онзи тип, който направи сензационните, евтини исторически филми. Беше ходил с Лора Хейуърд да гледа последния, „Бягство“ — за прочутото бягство на трийсет и трима затворници в началото на шейсетте години. Нито

той, нито Лора го бяха харесали. Имаше и един друг, който той едва си спомняше: „Последните дни на Мария Антоанета“.

— Но повече ни интересува организацията, която ръководите. „Хора за Други Животни“ — така беше, нали?

Той кимна.

— ХДЖ, точно така. Въпреки че аз съм само говорител. Едно добре познато име, отдадено на каузата. — Той се усмихна. — Рич Плок е шефът.

— Разбирам. А вие сте се свързали с господин Смитбак във връзка със серията материали, които е планирал да напише за Вила Жирондел, известна като Вилата?

— Нашата организация винаги е проявявала загриженост към оплакванията за жертвоприношения на животни там. Това се прави от дълго време насам, но не се вземат никакви мерки. Свързах се с всички вестници, включително с „Таймс“, и най-накрая господин Смитбак ме потърси.

— Кога беше това?

— Чакайте да видим... мисля, че беше около седмица или там някъде, преди той да публикува първата си статия.

Пендъргаст кимна, след това изглежда загуби интерес към задаването на въпроси. Д'Агоста се възползва.

— Разкажете ни за това.

— Смитбак ми се обади и се срещнахме в града. Бяхме събрали доста информация за Вилата — оплаквания от съседни, свидетелства на очевидци за това, че са били доставяни живи животни, фактури за продажби, такива работи — и аз му предадох копия от тях.

— Те съдържаха ли някакво доказателство?

— Много доказателства! Хората в Инууд чували, че от години там се измъчват и убиват животни. Градската управа не направила абсолютно нищо заради някои политически коректни идеи относно свободата на религиите или някакви такива глупости. Не ме разбирайте погрешно, аз съм изцяло за свободата на религиите — но не и ако това означава да се измъчват и избиват животни.

— Дали Смитбак си е създал някакви врагове, за които да знаете, след като е публикувал първата си статия за жертвоприношенията?

— Сигурен съм, че да, точно както и аз. Тези хора във Вилата са направо фанатици.

— Разполагате ли с точна информация за това? Нещо, което му е било казано, заплашителни обаждания по телефона, или имейли към вас или към него, нещо такова?

— Получих нещо веднъж в пощенската си кутия, някакъв амулет или нещо подобно. Изхвърлих го. Не знам дали е дошло от Вилата или не — въпреки, че пратката носеше клеймо от Горен Манхатън. Тези хора се поддържат. Една много, *много* странна група. Със силно развито родово чувство и назадничави възгледи, казано най-меко. Винаги са живели тук, на това парче земя.

Д'Агоста потътри крак по калдъръма, мислейки какво друго да попита. Мъжът не им беше казал нещо, което вече да не знаеха.

Пендъргаст внезапно заговори отново.

— Хубаво имение си имате тук, господин Естебан. Държите ли коне?

— Категорично не. Не одобрявам робството на животни.

— Кучета?

— Животните са предопределени да живеят на воля, а не да бъдат унижавани да служат на човека.

— Вегетарианец ли сте, господин Естебан?

— Естествено.

— Женен ли сте? Деца?

— Разведен, без деца. Но вижте...

— Защо сте вегетарианец?

— Убиването на животни за удовлетворяването на апетитите ни е неетично. Да не споменаваме вредата за планетата, разхищението на енергия, докато милиони умират от глад. Както и тази ваша отвратителна кола — съжалявам, не искам да ви обиждам, но няма оправдание за това да се возиш в кола като тази. — Устните на Естебан се изкривиха неодобрително и за миг неговото лице напомни на Д'Агоста една от монахините, която го удряше с линеала по ръката за това, че говори в час. Запита се как ли Пендъргаст ще приеме това, но лицето на агента остана напълно спокойно.

— Има доста хора в Ню Йорк сити, които практикуват религии, в които се допускат жертвоприношения на животни — Сантерия^[2], Странгити^[3] и други — каза агентът. — Защо се фокусирате върху Вилата?

— Защото са най-известните и от най-отдавна. Все отнякъде трябва да започнем.

— Колко хора членуват във вашата организация?

Естебан изглеждаше затруднен.

— Ами, Рич е човекът, който може да ви даде точния брой. Мисля, че сме няколкостотин души.

— Четохте ли последните статии в „Уест Сайдър“, господин Естебан?

— Да.

— Какво мислите?

— Мисля, че онази репортерка е напипала нещо. Както казах, тези хора са побъркани. Вуду, оби... Разбрах, че дори земята не е тяхна, че са един вид незаконни заселници. Градската управа трябва да ги изгони.

— И къде да отидат?

Естебан се изсмя кратко.

— Не ме интересува, да отидат по дяволите, ако искат!

— Значи смятате, че е окей да се измъчват хора, но не и животни?

Смехът секна в гърлото на Естебан. Той внимателно изгледа агента.

— Това е просто израз, господин...?

— Пендъргаст.

— Господин Пендъргаст. Свършихме ли?

— Не мисля.

Д'Агоста беше изненадан да чуе внезапната острога в гласа на Пендъргаст.

— Е, аз пък мисля.

— Вярвате ли във вуду, господин Естебан?

— Питате ме дали вярвам, че някои хора практикуват вуду, или дали вярвам, че магията наистина действа?

— И двете.

— Вярвам, че онези фанатици там, във Вилата, практикуват вуду. Дали вярвам, че съживяват мъртъвци? Кой знае? Не ме интересува. Просто искам да се махнат.

— Кой финансира организацията ви?

— Тя не е моя. Аз съм само неин член. Получаваме голям брой малки дарения, но ако трябва да кажем истината, аз съм главният поддръжник.

— Става въпрос за организация по член 501(с)(3) — освободена от данъци?

— Да.

— Откъде получавате вие парите си?

— Печелех добре във филмовия бизнес — но, честно да ви кажа, не виждам вас какво ви интересува. — Естебан свали брадвата от рамото си. — Въпросите ви изглеждат несвързани и безсмислени, господин Пендъргаст, и вече се уморих да отговарям на тях. Така че, бихте ли били така любезни да се качите обратно в скъпото си и усмърдяващо въздуха чудовище, и да се разкарате от имота ми?

— С най-голямо удоволствие. — Пендъргаст направи полупоклон и с лека усмивка на лицето се качи в Ролса, следван от Д'Агоста.

Когато тръгнаха обратно към града, Д'Агоста се размърда в седалката си и се намръщи.

— Какъв самодоволен позьор. Обзалагам се, че не се отказва от стек алангле, когато никой не го гледа.

Пендъргаст се беше загледал през прозореца, потънал в собствените си размисли. При тези думи се обърна.

— Виж ти, Винсънт! Наистина вярвам, че това е един от най-проникновените коментари, които съм те чул да правиш днес. — Той извади едно тънко контейнерче от стиропор от джоба на самото си, свали капачката му и го подаде на Д'Агоста. Вътре имаше абсорбиращ тампон, сгънат на две, заедно с етикет, прикрепен към разкъсано парче от полиетиленова обвивка. Миришеше на гранясало месо.

Д'Агоста се дръпна и му го върна бързо.

— Какво е това, по дяволите?

— Намерих го в боклука в хамбара. Според този етикет някога е съдържало печено агнешко, по 19,99 долара за фунт.

— Не ме занасяй.

— Отлична цена за такова парче. Изкушавах се да попитам господин Естебан кой е месарят му. — И Пендъргаст затвори

контейнера, сложи го на кожената седалка между тях, облегна се назад и възобнови разглеждането на отминаващия зад стъклата пейзаж.

[1] Митологичен дървосекач, за когото се е вярвало, че е гигант с необичайни умения; живеел в малкия провинциален град Биър Лейк, Мичиган. — Бел.прев. ↑

[2] Название на религията на африканците от Нигерия, от исп. „Пътят на светците“. — Бел.прев. ↑

[3] Друго име на Църквата на Мормоните по името на Джеймс Странг, провъзгласил се за лидер. — Бел.прев. ↑

32.

Нора Кели зави зад ъгъла на Пето авеню и се насочи по Западна 53-та улица с чувство на боязън. Оттатък улицата, в градината от скулптури на Музея за модерно изкуство, се носеха вихрушки от кафяви и жълти листа. Беше привечер и в остротата на въздуха се долавяше предзнаменование за настъпващата зима. Тя бе тръгнала по обиколен път от Музея — първо с градски автобус през парка, след това с метрото — с извратената надежда за авария, претоварен трафик, каквото и да е, което би й дало извинение да избегне онова, което й предстои. Но като никога общественият транспорт беше ефективен.

И сега тя бе тук, на крачки от дестинацията си.

Стъпките й от само себе си се забавиха, след което спряха. Тя бръкна в чантата си, извади кремавия плик, адресиран на ръка до Уилям Смитбак Джуниър и гости. Издърпа отвътре картичката и я прочете може би за стотен път.

Сърдечно ви каним
На
Сто двадесет и седмата ежегодна
Церемония за награждаване на журналисти
Пресклуб „Готам“
Западна 53-та улица, № 25, Ню Йорк сити
15 октомври, 19 ч.

Беше посещавала достатъчно подобни събития — типични Манхатънски истории с много пиене, клюки и обичайните журналистически фукни. Така и не свикна с тях. А този път щеше да е по-лошо от обикновено: безкрайно по-лошо. Ръкостискания, прошепнати съболезнования, съчувствени погледи... направо й прилошаваше като си помисли. Беше направила всичко, което можеше, за да избегне точно такива неща в музея.

А сега се налагаше да превъзмogne себе си. Бил беше получил — щеше да получи — похвала и да бъде номиниран за една от наградите. Той обичаше тези неща, многолюдните събирания с хапване и пийване. Изглеждаше обидно за паметта му да го пропусне. Като си пое дълбоко дъх, тя натъпка поканата в чантата си и закрачи напред. Още беше разтърсена от посещението във Вилата онзи ден: ужасените звуци на животните, нещото, което ги беше преследвало с Кейтлин Кид, Фиъринг ли беше? Понеже не бе сигурна, не го бе споменала на Д'Агоста. Но споменът я преследваше, караше я да се стряска. А може би точно от това имаше нужда: да излезе, да се смеси с други хора, да го остави зад себе си.

Пресклуб „Готам“ беше тясна сграда, дразнеща с мраморната си фасада в стил рококо. Нора изкачи стъпалата и мина през излетите от бронз врати, предаде палтото си на гардеробната и получи талонче. Напред, откъм „Хорас Грийли Бенкит Хол“ можеше да чуе музиката, смеха и подрънкването на чашите. Чувството за боязън се засили. Тя нагласи дръжката на чантичката върху рамото си, изкачи плюшения червен килим и влезе в облицованата с дъбова ламперия зала.

Тържеството беше започнало преди час и всичко бе пълно. Шумът беше оглушителен, всички се надвикваха един друг, да не би да останат неоценени. Поне половин дузина барове бяха подредени покрай стените: журналистически събития като това бяха прочути вакханалии. Покрай стената отдясно беше издигната временна сцена, върху която стърчеше подиум, окичен с микрофони. Тя си проби път през тълпата, опитвайки се да стигне до отсрещния край. Ако успееше да застане в някой отдалечен ъгъл, може би щеше да изгледа церемонията спокойно, без да се налага да изтърпява...

Сякаш по знак един мъж наблизко заби лакътя си в реброто ѝ. Той се обърна и я изгледа кратко, преди лицето му да омекне. Беше Фентън Дейвис, шефът на Бил в „Таймс“. В полукръг около него бяха застанали група колеги на Бил.

— Нора! — възкликна той. — Колко добре направихте, че дойдохте. Ние всички ужасно, *ужасно* много съжаляваме за загубата ви. Бил беше един от най-добрите — страхотен репортер и забележителен човек.

Хор от гласове го подкрепи.

Нора местеше поглед от едно съчувстващо лице към друго. Това беше всичко, което можеше да направи, за да не избяга. Тя се насили да се усмихне.

— Благодаря. Това означава много.

— Опитвах се да се свържа с вас. Получихте ли обажданията ми?

— Да, получих ги, съжалявам. Имаше толкова много подробности, които трябваше да се оправят...

— Разбира се, разбира се. Наясно съм. Не е спешно. Просто... — Тук Дейвис понижи гласа си и прилепи устни към ухото ѝ — от полицията се свързаха с нас. Изглежда мислят, че може да е било нещо, свързано с неговата работа. Ако е така, тогава ние в „Таймс“ трябва да знаем.

— Ще си отбележа да ви се обадя, когато... когато се почувствам по-добре.

Дейвис се изправи и продължи с нормалния си глас:

— Освен това, говорихме за организирането на някакво мероприятие на името на Бил. Награда „Уилям Смитбак“, например, или нещо от този род. Ще трябва да го обсъдим с вас, когато имате възможност.

— Разбира се.

— Обещаха ни съдействие. Може дори да стане част от тази годишна церемония.

— Наистина е страхотно. Бил щеше да го оцени.

Дейвис докосна с ръка лъскавата си плешивина и кимна доволен.

— Отивам само да си взема питие — каза Нора. — Ще ви се обадя по-късно.

— Извинете, бихте ли... — започнаха няколко гласа.

— Това е всичко, благодаря. — И като се усмихна още веднъж, Нора се отдалечи и се смеси с тълпата.

Тя се опита да се върне в дъното на залата, без да влиза в разговор с някой друг. Застана близо до бара и се опита да възстанови нормалния си ритъм на дишане. Изобщо не трябваше да идва. Тъкмо се канеше да си поръча питие, когато усети, че някой я докосва по ръката. Обърна се и видя Кейтлин Кид.

— Не бях сигурна, че ще дойдеш — каза репортерката.

— Съвзе ли се от преживяването?

— Разбира се. — Кейтлин не изглеждаше да се е съвзела обаче — лицето ѝ беше бледо и измъчено.

— Аз представям първата награда от страната на „Уест Сайдър“ — каза журналистката, — така че трябва да тръгвам. Нека се уговорим сега, преди да си си тръгнала. Имам идея за следващата ни акция.

Нора кимна и като махна с ръка, репортерката изчезна в многолюдната тълпа.

Нора се обърна към бармана, взе си напитка и се върна до шкафа за книги покрай задната стена. Тук, между бюста на Уошингтън Ървинг^[1] и една подписана снимка на Ринг Ларднър^[2] тя гледаше възбудените журналисти и гости на събитието, като бавно отпиваше от коктейла си.

Насочи поглед към сцената. Беше интересно, че „Уест Сайдър“ спонсорира една от наградите. Без съмнение кавгаджийският таблоид се опитваше да си купи някакво уважение. Интересно беше също, че Кейтлин представяше...

Тя чу някой да извиква името ѝ над врявата от гласове. Огледа тълпата и се намръщи, идентифицирайки източника. Ето го, изправен там: мъж към четиридесетте, който ѝ махна с ръка. Известно време тя го гледа с празен поглед. След което внезапно си спомни патрицианските черти и модерния костюм на юпито Брус Хариман. Вечният отмъстител на Бил, докато Бил работеше в „Поуст“ и „Таймс“. Имаше поне десетина души между тях и щеше да му отнеме само минута-две да си проправи път и да цъфне до нея.

Можеше да изтърпи много, но това вече бе прекалено. Като остави полуизпитата си чаша на една близка маса, тя се приведе зад един едър мъж и се отдалечи, изчезвайки от погледа на Хариман.

Точно тогава лампите угаснаха и водещият излезе на сцената. Музиката утихна и шумната тълпа замря.

— Дами и господа! — извика мъжът и обгърна подиума с ръце. — Добре дошли на годишната церемония по връчване на наградите в прес клуб „Готам“. Казвам се Одън Макджордж и оглавявам тазгодишния комитет по номинациите. Радвам се да ви видя всички тук. Приготвили сме ви чудесно събитие тази вечер.

Нора се приготви да изслуша несвързаното встъпление, изпълнено със самоиронични анекдоти и нескопосани шеги.

— Беше ми приятно да стоя тук, да ви разсмивам с тъпи майтапи и да говоря за себе си — каза Одън. — Но тази вечер имаме да раздаваме много награди. Така че да се залавяме! — Той извади една картичка от джоба на сакото си и я сканира бързо. — Нашата първа награда е нова за тази година: наградата Джак Уилсън Донахю за разследваща журналистика, спонсорирана от вестник „Уест Сайдър“. И сега наградата за пет хиляди долара от страна на „Уест Сайдър“ ще връчи достойната за подражание от журналистическата общност, самата Кейтлин Кид!

Нора гледаше как Кейтлин се изкачи на сцената под хор от аплодисменти, одобрителни викове и няколко възхитени подсвирквания. Тя се ръкува с Одън, след което извади един микрофон от поставката му.

— Благодаря, господин Макджордж — каза тя. Изглеждаше малко нервна пред цялата тази възбудена тълпа, но гласът ѝ беше силен и ясен. — „Уест Сайдър“ е толкова млад, колкото този клуб е стар — започна тя. — Някои хора казват: прекалено млад. Но фактът е, че нашият вестник не би могъл да бъде по-щастлив от това да е част от тазвечерното събитие. И с тази нова награда нашите пари отиват при тези, които имат смелост да говорят истината!

Буря от одобрителни викове.

— Има много награди за журналистически постижения — продължи тя. — Повечето от тях са съсредоточени върху качеството на отпечатаната дума. Или може би нейната навременност. Или — позволявам си да кажа — политическа коректност.

Подигравки, смях, дюдюкания.

— Но какво ще кажете за една награда за проявена смелост? За настойчивостта да направиш всичко, каквото трябва, за да напишеш историята, да я напишеш *правилно*, да я напишеш *сега*. За това да те гонят от едната врата, а ти да влизаш от другата!

Този път виковете и ръкоплясканията разтърсиха цялата зала.

— Това е, на което държи „Уест Сайдър“. Да, ние сме нов вестник, така е. Но това ни прави само още по-нахъсани.

Точно когато последните ръкопляскания заглъхнаха, в единия край на залата се надигна някаква суматоха.

— Следователно е съвсем справедливо „Уест Сайдър“ да спонсорира тази нова награда!

Странна тръпка — полуахване, полустон — премина през залата. Нора се намръщи, загледана над морето от глави. Около входа тълпата се дръпна рязко назад, опразвайки мястото. Чуха се викове, изпълнени едновременно със смут и със страх.

Какво ставаше, по дяволите?

— И така, аз... — Кейтлин спря по средата на изречението, когато забеляза смута. Тя погледна към входа. — Ъ-ъ-ъ... един момент...

Вълнението се засили, присъстващите се разцепиха на две, освобождавайки коридор по посока на сцената. В центъра ѝ имаше нещо, фигура, от която хората явно се ужасяваха. Последваха несвързани крясъци, викове. И изведнъж залата утихна странно.

Кейтлин Кид произнесе в тишината:

— Бил? *Смитбак?!*

Фигурата тръгна напред и стигна до основата на сцената. Нора гледаше с широко отворени очи; усети, че ѝ се завива свят, не можеше да повярва на очите си.

Това беше Бил. Облечен в широка зелена болнична престилка, отворена на гърба. Кожата му беше жълтеникава, а лицето и ръцете му бяха покрити със спечена кръв. Беше страшно, ужасно променен, призрак от някъде *отвъд* — призрак ужасно приличащ на онзи, който я беше преследвал във Вилата. И все пак не можеше да бъде сбъркано лизнатото над челото му, стърчащо от сплъстената коса; не можеше да бъдат сбъркани дългите крайници.

— Боже — чу се да простенва Нора. — О, боже...

— *Смитбак!* — изкрещя Кейтлин с пронизителен глас.

Нора не можеше да помръдне. Кейтлин извика — стенание, което проряза въздуха в залата като бръснач.

— Това си *ти!* — извика тя.

Странното същество се изкачваше на сцената. Движенията му бяха несигурни, тътреше краката си.

Ръцете висяха, отпуснати встрани. Едната държеше тежък нож, острието едва се виждаше под дебелия слой засъхнала кръв.

Кейтлин отстъпи и изкрещя вече от ужас.

Докато Нора гледаше, неспособна да се помръдне, подобие на съпруга ѝ взе последното стъпало и се затътри по сцената.

— Бил! — каза Кейтлин и се притисна към катедрата. Гласът ѝ почти не се чу сред надигащите се викове наоколо. — Почакай! Мили боже, не! Не и мен! Не...!

Ръката с ножа се поколеба, треперейки във въздуха. След това се спусна рязко надолу — и се заби в гръдния кош на Кейтлин; вдигна се отново и отново се спусна; плисна внезапен фонтан от кръв по покритата със струпеи ръка, която удряше надолу, вдигаше се, отново удряше. След това фигурата се обърна и избяга зад сцената, а Нора усети, че краката ѝ омекват и я поглъща мрак, скрива всичко, залива я напълно.

[1] У. Ървинг (1783–1859): американски есеист, биограф и историк на ранния 19 век. — Бел.прев. ↑

[2] Р. Ларднър (1885–1933): американски журналист. — Бел.прев.

↑

33.

Коридорът миришеше на котки. Д'Агоста тръгна по него и стигна до апартамент 5Д. Натисна звънеца и чу звука да отеква силно вътре. Последва тътрене на чехли, после шпионката се затъмни, когато някой допря око до нея.

— Кой е? — чу се треперлив глас.

— Лейтенант Винсънт Д'Агоста. — Той откачи значката си.

— Доближете я, не мога да я прочета.

Той я вдигна към шпионката.

— Застанете така, че да мога да ви видя.

Д'Агоста пристъпи и въздъхна.

— Какво искате?

— Госпожо Пизети, говорихме с вас преди. Разследвам убийството на Смитбак.

— Нямам нищо общо с никакво убийство.

— Знам, госпожо Пизети. Но вие се съгласихте да говорите с мен за господин Смитбак, който ви е интервюирал за „Таймс“. Спомняте ли си?

Мина известно време. След това се чу издърпването на едно, две, три резета, сваляне на верига и вратата се отвори с изщракване, задържана от втора верига.

Д'Агоста вдигна отново значката си и чифт малки кръгли очички се плъзнаха за втори път по нея.

Последната верига изтрака и вратата се отвори до края.

Дребната възрастна дама, която Д'Агоста си бе представял, се материализира пред него, крехка като китайска порцеланова чаша за чай, с хавлиен халат, придържан от ръка с изпъкнали сини вени, и стиснати устни. Очите й, черни и блестящи като на мишка, го изгледаха отгоре до долу.

Той бързо пристъпи вътре, за да избегне затръшването на вратата в лицето му. Апартаментът беше старомоден, затоплен до екваториални равнища, голям и разхвърлян, с кресла, с издута до

пръсване тапицерия, дантелени покривчици на облегалките, лампи с ресни, дрънкулки и антикварни предмети. И котки. Естествено.

— Може ли? — Д'Агоста посочи едно кресло.

— Че кой ви спира?

Д'Агоста избра креслото, което изглеждаше най-малко издуто, но въпреки това задникът му потъна обезпокоително дълбоко като в плаващи пясъци. Една котка мигновено скочи на облегалката за ръце и започна да мърка, извивайки гръб.

— Слез долу, Скамп, и остави човека на мира. — Госпожа Пизети имаше силен куински акцент.

Естествено, котката не я послуша. Д'Агоста не обичаше котки. Той леко я побутна с лакът. Котката замърка само още по-силно, очевидно приемайки движението му за проява на нежност.

— Госпожо Пизети — Д'Агоста извади бележника си и се опита да игнорира котката, която осея с косми чисто новия му костюм „Ротманс“, — разбрах, че сте говорили с Уилям Смитбак на... — той се консултира с бележките си — трети октомври.

— Не си спомням кога беше. — Тя поклати глава. — Просто става все по-лошо и по-лошо.

— Можете ли да ми кажете за какво говорихте?

— Нямам нищо общо с убийството.

— Знам това. Определено не сте заподозряна. Вижте, срещата ви с господин Смитбак...?

— Той ми донесе малък подарък. Чакайте да видя... — Тя започна да търси из апартамента, парализираната ѝ ръка най-сетне се спря на малка порцеланова котка. Тя я занесе на Д'Агоста и я пусна в скута му. — Подари ми това. Китайска е. Могат да се намерят на Кънел стрийт.

Д'Агоста прехвърли фигурката в ръката си. Това бе страна на Смитбак, която не познаваше — да носи подаръци на дребни възрастни дами, дори такива кисели като Пизети. Разбира се, сигурно е било за да си подсигури интервю.

— Много мило. — Той я остави на една странична масичка. — Та за какво говорихте, госпожо Пизети?

— Онези ужасни убийци на животни — тя посочи към близкия прозорец. — Там, във Вилата.

— Разкажете ми онова, което му казахте.

— Ами, човек може да чуе крясъците нощем, когато вятърът духа откъм реката. Ужасни звуци, колят животни, прерязват им гърлата! — Гласът ѝ се извиси и тя произнесе последното изречение с особено удоволствие. — Някой трябва да пререже *техните* гърла!

— Имаше ли нещо особено, някакви инциденти по-точно?

— Казах му за вана.

При тези думи Д'Агоста усети, че сърцето му се разтупква силно.

— Ван?

— Всеки четвъртък, като по часовник. Излизат от вана в пет. Влизат в него в девет вечерта.

— Днес е четвъртък. Видяхте ли го?

— Разбира се, че го видях, точно както всеки друг четвъртък.

Д'Агоста се изправи и се приближи до прозореца. Той гледаше на запад, към гърба на сградата. Беше дошъл тук, оглеждайки бързо района, преди разговора със старицата. Един стар път — явно водеше към Вилата — се виждаше долу, минаваше покрай нивите и изчезваше сред дърветата.

— От този прозорец ли? — попита той.

— Че от кой? Да има някакъв друг?

— Има ли някакви надписи по вана?

— Аз поне не съм видяла. Обикновен бял ван.

— Модел, производство?

— Не ги разбирам тези неща. Бял е, мръсен. Стар. Таратайка.

— Виждали ли сте шофьора?

— Как мога оттук да видя някого в купето? Но когато прозорецът ми е отворен нощем, чувам звуци от вана. Точно това ме накара да го забележа първия път.

— Звуци? Какви звуци?

— Блеене. Скимтене.

— Звуци на животни?

— Определено звуци на животни.

— Може ли? — Той посочи прозореца.

— И да влезе студен въздух? Трябва да видите сметките ми за парно.

— Само за миг. — Без да чака жената да отговори, той отвори прозореца и се наведе навън. Есенната вечер беше студена и тиха.

Може и да беше чула нещо откъм вана, ако звуците са били достатъчно силни.

— Ама вижте, ако искате чист въздух, направете го за нечия друга сметка.

Д'Агоста затвори прозореца.

— Как сте със слуха, госпожо Пизети? Използвате ли слухов апарат?

— А вие как сте със слуха, офицер? — сопна му се тя в отговор. — Моят е перфектен.

— Да си спомняте да сте казвали нещо друго на Смитбак, или нещо друго за Вилата?

Тя сякаш се поколеба.

— Хората приказват, че са виждали нещо да броди там, зад оградата.

— Нещо? Животно ли?

Тя сви рамене.

— Пък и те понякога излизат нощем. Тези с вана. Ходят по цяла нощ и се връщат на сутринта.

— Често ли?

— Два-три пъти годишно.

— Някаква идея какво може да правят?

— О, да! Набират нови членове. За техния култ.

— Откъде знаете?

— Хората разправят. Кореняците.

— И какво по-точно разправят, госпожо Пизети?

Тя сви рамене.

— Можете ли да ми дадете някакви имена?

— О, не. Няма да замеся съседите си в това. Ще ме убият.

Д'Агоста се улови, че започва да се дразни на тази инатлива старица.

— Какво друго знаете?

— Не си спомням нищо друго. Освен котките. Той много обичаше котки.

— Извинете, кой е обичал котки?

— Онзи репортер, Смитбак. Кой друг?

Обичал котките. Смитбак беше добър в работата си, знаеше как да печели доверието на хората, как да установява контакт с тях.

Д'Агоста си спомни, че Смитбак не можеше да понася котки. Той прочисти гърлото си и погледна часовника.

— Значи ванът трябва да се върне след час?

— Никога не пропуска.

Лейтенантът излезе от сградата и вдиша дълбоко нощния въздух. Мирен, с дъх на листа. Трудно беше да се повярва, че това е остров Манхатън. Той хвърли отново поглед на часовника си: минаваше осем. Беше видял надолу по улицата един ресторант; отиде там, поръча си чаша кафе и зачака.

Ванът пристигна точно по разписание, Шеви Експрес'97 с прозорци само отпред, силно затъмнени, и подвижна стълба, която стигаше до покрива. Колата сви от Западна 214-та към Индиан роуд и намали, измина дължината на пресечката, след което зави към затворения път, водещ към Вилата. Спря точно пред заключената с катинар верига.

Д'Агоста нагоди крачките си така, че да се озове зад вана точно когато шофьорската врата се отвори. От нея излезе един мъж, приближи се до катинара и го отключи. На слабата светлина не се виждаше добре, но явно беше необичайно висок. Носеше дълго палто, което изглеждаше почти древно, като излязло от уестърн. Д'Агоста спря да си извади цигара и да я запали, като държеше главата си наведена. След като свали веригата, мъжът се върна обратно, влезе в кабината, прекара вана през веригата и отново спря отатък.

Д'Агоста пусна цигарата си и хукна напред, така че ванът да остане между него и мъжа. Чу как онзи вдига веригата, как я заключва и се връща до шофьорската врата. Д'Агоста мина незабелязано, стъпи на бронята и се хвана за стълбата. Това беше обществена земя, градска земя, нали така? Нямахше причина служител на закона да не може да влезе, доколкото не навлиза в частна собственост.

Ванът запълзя напред, шофьорът караше предпазливо и бавно. Скоро оставиха зад себе си слабите светлини на Горен Манхатън и навлязоха сред тъмните тихи дървета на Инууд Хил Парк. Въпреки, че прозорците бяха плътно затворени, звуците, за които госпожа Пизети беше споменала, стигаха съвършено ясно до Д'Агоста: хор от крясъци, блеене, мяукане, лаене, къткане на кокошки и — още по-ужасяващо —

тънко цвилене, което можеше да е само на малко жребче. При мисълта за бъдещата състрадание менажерия вътре и съдбата, която щеше да ги сполети, Д'Агоста усети как гневът кипва в него.

Ванът изкачи хълма, спусна се надолу и спря. Чу се как шофьорът излиза. Тогава Д'Агоста скочи от задницата на вана и изтича до близката гора, мушвайки се в тъмните листа. Притаи се и погледна назад по посока на вана. Шофьорът отключваше една стара врата в оградата от мрежа и за част от секундата лицето му попадна в светлината на фаровете. Кожата му беше бледа и в чертите му имаше нещо удивително изтънчено, почти аристократично.

Ванът мина през вратата; мъжът изскочи отново и заключи, след което се върна в кабината и продължи с вана напред. Д'Агоста се изправи и изтупа листата от себе си, ръцете му трепереха от ярост. Нищо не можеше да го задържи отвън, не и сега, след като вече бе сигурен, че онези откачалници вътре се готвят да леят кръв. А кой знае докъде бяха готови да стигнат в отвратителните си ритуали... Беше служител на закона и изпълняваше дълга си. Като детектив от отдел „Убийства“ обикновено не носеше униформа; извади значката и я закопча на ревера си, огледа преценяващо оградата и пое надолу по пътя, където бяха изчезнали стоповете на вана. Пътят зави и очите му едва различиха отпред заострения връх на голяма, грубо построена църква; тук-там около нея се виждаха мъждиво осветени прозорци.

След минута той спря в средата на пътя и се обърна, вирайки се в тъмнината. Инстинктът на ченге му подсказа, че не е сам. Той извади фенерчето си и плъзна лъча по дънерите на дърветата и сухите храсти с техните шумолящи листа.

— Кой е там?

Тишина.

Д'Агоста изключи фенерчето и го пусна в джоба си. Продължи да се вира в тъмното. От лунния сърп идеше бледа светлина и дънерите на буковете сякаш се носеха в тъмнината като дълги, покрити със струпеи, крака. Той се послуша напрегнато. Имаше нещо. Можеше да го почувства — а сега и да го чуе. Шум от стъпване по влажни листа, пропукване на клон.

Бръкна за служебния си пистолет.

— Аз съм нюйоркски полицаи — извика той. — Моля, излезте на пътя. — Не включи фенерчето — можеше да вижда в мрака и без него.

Сега забеляза едва-едва нещо бледо да се движи със странно приведена походка между дърветата. То приклекна, спря за миг сред храстите, след което профуча нататък и той го изгуби от поглед. Странно стенание долетя откъм гората, нечленоразделно и гробовно, сякаш идващо от широко зинала, отпусната уста.

Той извади фенерчето, светна го и пак го насочи към дърветата. Нищо.

Това беше пълна глупост. Някакви деца си играеха игрички с него.

Тръгна към храсталака, занемарени, преплетени азалии и голямо количество лаврови дървета, които се простираха стотици стъпки напред. Той спря, но след малко пристъпи сред тях.

В отговор чу шумолене от дясната си страна. Насочи светлината нататък, но яркият лъч се натъкна на здраво преплетени храсталаци, които му пречеха да вижда по-навътре. Изключи светлината и зачака очите му да се адаптират към мрака. Заговори спокойно:

— Това е обществена собственост, а аз съм полицейски служител — покажете се веднага или ще ви арестувам за неподчинение.

Пропука клон, отново отдясно. Когато се обърна нататък, видя една фигура да изскача иззад орловата папрат: бледа, болнаво зеленикава кожа; отпуснато лице, оцапано с кръв и слюз, дрехите висяха на парцали около крайниците.

— Хей ти!

Фигурата се дръпна назад, сякаш временно изгубила равновесие, после се втурна и започна да се приближава с почти диаволично настървение. Едното око се завъртя към него, след това се отклони: другото беше скрито под засъхнала кора от кръв и може би мръсотия. *Aaaaaaaaxxxxxxxxxxъъъъъъъ...*

— Исусе Христе! — Д'Агоста се дръпна, изпусна фенерчето и трескаво започна да търси служебния си пистолет, Глок 19.

Внезапно фигурата се хвърли към него, трошейки храсталака; той вдигна оръжието, но в същия момент усети страшен удар в главата, бучене и после нищо.

34.

Моника Хато потрепна с клепачи и отвори очи, изправи се зад бюрото, опъвайки рамене и се опита да изглежда будна. Огледа се неспокойно. Големият часовник на облицованата с плочки стена показваше девет и половина. Последната рецепционистка нощна смяна в моргата беше уволнена за това, че е заспала на работното си място. Като оправи листовите на бюрото, тя отново се огледа и си отдъхна. Флуоресцентните лампи в пристройката хвърляха обичайната си дразнеща светлина върху подовете и стените, и въздухът миришеше на познатите химикали. Всичко беше тихо.

Но *нещо* я беше събудило.

Хато стана и приглади с ръце дрехите си, подръпна униформата над пищния си бюст, опитвайки се да изглежда спретната, отговорна и представителна. Това беше работа, която не можеше да си позволи да изгуби. Плащаше се добре и — което беше особено важно — вървеше със здравна осигуровка.

Чу се шум от тътрене, нещо като суматоха, някъде на горните етажи. Може би някой „пътник“ си беше хванал пътя. Хато се усмихна на себе си, горда, че овладява жаргона. Извади едно огледалце от дамската си чанта и начерви устните си, поправи косата си с няколко сръчни потупвания и огледа носа си за онзи противен мазен блясък.

До слуха ѝ достигна втори звук, лекото блъскане на вратите на асансьора. Още един преценяващ поглед, малко парфюм, и огледалцето изчезна в чантата ѝ, чантата увисна на облегалката на стола, документите върху бюрото отидоха в другия му край.

Звукът от стъпки се усили, идваше не откъм асансьорите, а откъм стълбището. Това беше странно.

Стъпките бързо приближаваха. След малко вратата се отвори с трясък, една жена връхлетя и се понесе по коридора. Беше облечена в черна коктейлна рокля, носеше обувки с високи токчета, а медената ѝ на цвят коса се развяваше.

Хато беше изненадана и не знаеше какво да каже.

Жената спря в средата на крилото, лицето ѝ сивееше на призрачната флуоресцентна светлина.

— Мога ли да ви помогна...? — започна Хато.

— Къде е? — извика непознатата. — Искам да го видя!

Моника Хато се облещи.

— Какво да видите?

— Тялото на съпруга ми! Уилям Смитбак!

Хато отстъпи ужасена. Тази жена беше луда. Докато чакаше за отговор и трепереше, Хато чу трополенето на асансьора, който бавно тръгна.

— Името е Смитбак! *Къде е той?*

На бюрото зад нея един глас внезапно извика по интеркома:

— Пробив в охраната! Имаме пробив в охраната! Хато, чуваш ли?

Гласът прекъсна. Хато натисна бутона.

— Тук има...

Гласът по интеркома я надвика:

— Към теб идва някаква побъркана! Може да прояви насилие! Не я предизвиквай физически! Охраната е на път!

— Тя е вече...

— Смитбак! — извика жената. — Журналистът, който беше убит!

Очите на Хато неволно трепнаха и се завъртяха към Морга 2, където патолозите бяха аутопсирали трупа на известния репортер. Беше страшна работа, обади се полицейският комисар, всички вестници публикуваха статии на първа страница.

Жената се насочи към вратата на Морга 2, която беше оставена отворена от нощната смяна чистачи. Твърде късно Хато осъзна, че е трябвало да бъде затворена и заключена.

— Почакайте, не можете да влизате там...!

Жената изчезна през вратата. Хато стоеше като вкоренена, обхваната от паника. В наръчника за служители не се казваше какво да се прави в подобна ситуация.

С едно „зън!“ вратата на асансьора се отвори и отвътре излязоха двама едри охранители. Бяха ядосани.

— Хей — попита единият, като се задъхваше. — Накъде отиде...? — Ново задъхване.

Хато се обърна и посочи безмълвно Морга 2.

Двамата мъже спряха за момент. Откъм моргата се чу трясък, тръшване на стоманена врата, изскърцване на метално чекмедже. И отчаян вик.

— О, Исусе — произнесе единият гард. Те затичаха тежко, прекосиха коридора и се насочиха към отворената врата. Хато ги последва с омекнали крака, нездравото ѝ любопитство надделя.

Пред очите ѝ се разкри сцена, която никога нямаше да забрави, докато е жива. Жената стоеше в средата на стаята, лицето ѝ беше разкривено, косата разрошена, очите ѝ горяха. Зад нея се виждаше издърпано едно от хладилните чекмеджета. Жената разтърсваше с една ръка празния чувал, в който трябваше да е трупът; в другата си ръка държеше нещо, което приличаше на малко снопче пера.

— *Къде е тялото?* — изкрещя жената. — *Къде е тялото на съпруга ми? И кой е оставил това тук!*

35.

Д'Агоста паркира полицейския автомобил на Ривърсайд Драйв 891, излезе и потропа на тежката дървена врата. Трийсет секунди покъсно тя беше отворена от Проктър, който го изгледа безмълвно за миг, след което се отмести встрани.

— Ще го намерите в библиотеката — промърмори той.

Д'Агоста мина покрай трапезарията, прекоси приемната и влезе в библиотеката, като през цялото време притискаше силно една кърпичка към раната на главата си. Завари Пендъргаст — и странният стар архивар на име Рен — да седят в кожени фотьойли от двете страни на запалената камина, с маса между тях, отрупана с вестници и бутилка портвайн.

— Винсънт! — Пендъргаст скочи бързо и тръгна към него. — Какво се е случило? Проктър, човекът трябва да седне.

— И сам мога да се справя, благодаря. — Д'Агоста седна, потупвайки леко главата си. Кървенето вече бе спряло. — Имах малък инцидент във Вилата — каза той с нисък глас. Не знаеше кое го е ядосало повече: мисълта, че всички онези животни ще бъдат заклани, или фактът, че е позволил да го събори някакъв пияница. Или поне се надяваше да е пияница. Не беше подготвен да размишлява над друга алтернатива.

Пендъргаст се наведе да види порязаното, но Д'Агоста му махна да се дръпне.

— Нищо сериозно, просто драскотина. Раните на главата винаги кървят силно.

— Мога ли да ти предложа нещо освежаващо? Портвайн, например?

— Бира. Бъд лайт, ако ти се намира.

Проктър излезе от стаята.

Рен седеше във фотьойла си, сякаш не се бе случило нищо неприятно. Остреше един молив с малко джобно ножче: оглеждаше

върха, издухваше графитния прах, свиваше устни и продължаваше отново да остри.

Изстудената кутийка пристигна скоро на сребърен поднос, заедно с изстудена чаша. Игнорирайки чашата, Д'Агоста взе бирата и отпи дълга глътка.

— От това имах нужда — каза той и отпи още.

Пендъргаст се върна на кожения си фотьойл.

— Скъпи ми Винсънт, целите сме слух.

Д'Агоста разказа за старицата на Индиан роуд и последвалите събития. Не спомена факта, че в гнева си почти беше влязъл във Вилата сам — нещо, което смяташе, че ще е по-добре да остави за по-късно. Пендъргаст слушаше внимателно. Винсънт реши също така да отмени и факта, че е загубил клетъчния си телефон и пейджъра при нападението. Когато свърши, над библиотеката увисна тишина. Огънят пропука и се разгоря.

Най-накрая Пендъргаст се раздвижи.

— А това... с този мъж? Казваш, че се е движел нестабилно, така ли?

— Да.

— И че е бил покрит с кръв?

— На лунната светлина така изглеждаше.

Пендъргаст направи пауза.

— Имаше ли прилика с фигурата, която видяхме на видеолентата на охранителната камера?

— Да, имаше.

Още една пауза, този път по-дълга.

— Колин Фиъринг ли беше?

— Не... Да. — Д'Агоста поклати пулсиращата си глава. — Не знам. Не видях лицето достатъчно добре.

Пендъргаст мълча известно време, гладкото му чело леко се набръчка.

— И кога точно се случи това?

— Преди около час. Бях за малко в безсъзнание. След като се върнах в града, дойдох право тук.

— Странно. — Но изражението върху лицето на Пендъргаст не беше странно. Изглеждаше по-скоро тревожно.

Агентът погледна към съсухрения старец.

— Рен тъкмо се канеше да сподели плодовете от последните си проучвания на мястото, на което си бил нападнат. Рен, би ли продължил?

— С удоволствие — отвърна той. Две тежки, прорязани със сини вени ръце, се вдигнаха към купчината вестници и сръчно измъкнаха една кафява папка.

— Да прочета ли статията...?

— Можеш да повториш сбито, ако обичаш.

— Разбира се. — Рен прочисти гърлото си, подреди внимателно листите върху скута си и ги прелисти. — Хм. Да видим... — Той вдигна вежди, изсумтя и потропа с пръсти, преди да започне: — Вечерта на 11 юни 1901-а година...

— *Сбито* е точната дума — промърмори Пендъргаст, но тонът му не беше неодобрителен.

— Да, да! Сбито. — Рен се изкашля. — Изглежда, че Вилата е била, как да кажа — *обсъждана* известно време. Имам събрани редица статии от „Ню Йорк Сън“, датирани от началото на века — на двайсети век, — в които са описани оплаквания от съседите, не особено различни от днешните. Странни звуци и миризми, обезглавени животински трупове, намерени в гората, съмнително поведение. Има много непотвърдени съобщения за някаква „бродеща сянка“, която се скита из горите на Инууд Хил.

Осеяната с кафяви петна ръка измъкна пожълтяла изрезка с изключително внимание, сякаш бе лист от свещен ръкопис. Той зачете.

— Според източници, с които журналисти от този вестник са разговаряли, този призрак — описан от очевидци като тромаво, и както изглежда, лишено от разум същество — е гонело гражданите на Готам, които нямали голям късмет и били достатъчно безразсъдни да попаднат в околностите на Инууд Хил след мръкнало. Нападенията му често били смъртоносни. Оставените след него трупове са намерени да лежат в ужасни пози, осакатени по най-мъчителния възможен начин. Други пък просто са изчезнали — за да не бъдат никога видени отново.

— Как точно са били осакатени? — попита Д'Агоста.

— Изкормени, с по някой отрязан пръст — най-често средните пръсти на ръцете и краката — или поне така твърди вестникът. „Сън“,

лейтенант, не се е славел с честността си. Основоположникът на „жълтата преса“. Разбирате ли, печатал се е на жълта хартия, като най-евтината достъпна по онова време. Избелването и размерът оскъпявали с още двайсет процента цената на вестникарската хартия в онези дни...

— Много интересно — прекъсна го Пендъргаст спокойно. — Моля ви, продължете, господин Рен.

Последва прехвърляне на страници, сумтене.

— Ако се вярва на тези истории, излиза, че четирима души са били убити от това лишено от разсъдък същество.

— Четирима души? Това е броят на „гражданите на Готам“?

— Както ви казах, лейтенант, „Сън“ е бил сензационен вестник. Преувеличението е било негова запазена марка. Статиите в подобен вестник трябва да се четат с едно наум.

— Кои са били убитите граждани?

— Първият обезглавен останал неидентифициран. Вторият бил архитект по озеленяване на име Фипс Гормли. Третият — член на комисията по парковете, също високоуважаван гражданин, очевидно излязъл на вечерна разходка. Корнелиъс Спраги. Убийството на двама уважавани граждани един след друг вдигнало голям шум. Четвъртото убийство, почти веднага след третото, било на един пазач на местно имение, лятната къща на семейство Строс в Инууд Хил. Странното в това последно убийство било, че мъжът изчезнал няколко месеца преди тялото му да бъде намерено. Но бил току-що убит.

Д'Агоста се размърда в стола си.

— Обезглавен? И, казвате, пръстите на ръцете и краката отрязани?

— Другите — да. Но пазачът не бил обезглавен. Намерили го плувнал в кръв, с нож в гърдите. Според вестниците, е възможно сам да се е наранил.

— Какво е било заключението? — попита Д'Агоста.

— Полицаяте нахлули във Вилата и арестували няколко души, които по-късно трябвало да бъдат пуснати поради липса на доказателства. Претърсванията не показали нищо и случаите така и никога не били разрешени. Нищо определено не свързвало убийствата с Вилата, освен близостта на селището до сцените на престъпление. Историите за тромави, лишени от разум създания, с времето замрели, а

съобщенията за жертвоприношения на животни се появявали сравнително рядко — Вилата сякаш се снишила с тревата. До този момент, разбира се. Но най-интересното е нещо, което успях да изровя при повторната проверка на редица други стари документи. Изглежда, че през 1901-а година семейство Строс поискало да изсече един голям северен участък от Инууд Хил, който да им открива по-добра гледка към река Хъдзън. Наели ландшафтен специалист да проектира новия парков дизайн с изискан вкус. Познайте как се е казал! Настъпи кратка тишина.

— Да не би да е Фипс Гормли? — предположи Пендъргаст.

— Същият. А ще се опитате ли да предположите кой е служителят от отдел „Паркове“, който се е занимавал с документацията по изсичането?

— Корнелиъс Спраги. — Пендъргаст седеше във фотьюла си, приведен напред, със скръстени ръце. — И ако тези планове за изсичането на парка са се привели в действие, нямало ли е да засегнат жителите на Вилата?

Рен кимна.

— Селището е стояло точно на пътеката. Несъмнено е щяло е да бъде разрушено.

Д'Агоста премести очи от Пендъргаст към Рен и после обратно.

— Да не би да казвате, че от Вилата са убили онези хора, за да обезкуражат семейството да осъществи по-нататъшните си планове за промяна на ландшафта?

— Или са ги убили, или са *уредили* да бъдат убити. Полицията така и не установила връзка. Но посланието очевидно било схванато. Защото планът за озеленяването на парка е бил изоставен.

— Нещо друго?

Рен прелисти страниците.

— В статиите се говори за „дяволски култ“ във Вилата. Членовете били безбрачни и поддържали броя си като вербували нови, обикновено бездомни и нещастни хора.

— Все по-интересно и по-интересно — промърмори Пендъргаст. Той се обърна към Д'Агоста. — Лишен от разум призрак... Не особено различен от онзи, който те е нападнал, а, Винсънт?

Д'Агоста се намръщи.

Еlegantните бели ръце се разтвориха, след което отново се скръстиха, когато Пендъргаст потъна в дълбок размисъл. Някъде от дълбините на огромното имение долетя старомодното звънене на телефон.

Пендъргаст се надигна.

— Ще е полезно да се докопаме до останките на някоя от тези жертви.

Д'Агоста изсумтя.

— Гормли и Спраги по всяка вероятност са погребани в семейни парцели. Никога няма да получиш разрешение.

— Ах. Но четвъртата жертва, пазачът на семейство Строс — предполагаемото самоубийство — сигурно ще се съгласи да разкрие по-лесно своите тайни. В такъв случай ще извадим късмет. Тъй като от всички трупове, *неговият* най-много ни интересува.

— И защо да е така?

Пендъргаст се усмихна слабо.

— Защо ли, скъпи ми Винсънт? Ти защо мислиш?

Д'Агоста се намръщи. Беше раздразнен.

— По дяволите, Пендъргаст, главата ме боли. Не съм в настроение да си играя на Шерлок Холмс!

Изражение на обида премина за миг по лицето на агента.

— Много добре — каза той след малко. — Очебийно е. За разлика от останалите, това тяло не е било обезглавено. Било е покрито с кръв, дрехите са били разкъсани. Възможно е да е било самоубийство. И е *последното намерено* тяло. След като го открили, убийствата секнали. Подчертавам, че е изчезнал няколко месеца, преди да започнат убийствата — къде е бил дотогава? Живял е във Вилата, може би. — Той седна отново във фотьюйла.

Д'Агоста опипа предпазливо цицината отзад на главата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Пазачът не е бил жертва — той е бил *извършителят*.

Въпреки всичко Д'Агоста не можа да не изпита тръпка на възбуда.

— Продължавай.

— В големи имения като това, за което говорим, е било честа практика слугите и работниците да имат свой собствен семеен парцел,

където починалите били погребвани. Ако съществува такъв парцел до лятната къща на Строс, може да намерим вътре останките на пазача.

— Но ти разчиташ само на казаното във вестниците. Не съществува връзка. Никой няма да даде разрешение за ексхумация на базата на такова неубедително доказателство.

— Можем да го направим независимо.

— Моля те, не ми казвай, че се каниш да го изровиш през нощта. Леко утвърдително кимане с глава.

— Исусе, никога ли не правиш нещо по правилата?

— Боя се, че да, не се случва често. Лош навик, с който — установявам — ми е трудно да скъсам.

Проктър се появи на прага.

— Сър? — Гласът му прозвуча преднамерено неутрално. — Обади ми се един от моите познати от града. Имало развитие.

— Сподели с нас, ако обичаш.

— Имало убийство в прес клуб „Готам“; убита е репортерка на име Кейтлин Кид. Извършителят е изчезнал, но много свидетели се кълнат, че убиецът е бил Уилям Смитбак.

— Смитбак! — Пендъргаст скочи рязко.

Проктър кимна.

— *Кога?*

— Преди деветдесет минути. В добавка, тялото на Смитбак е изчезнало от моргата. Съпругата му отишла да го търси там и направила сцена, когато не го намерила. Както изглежда, на негово място е оставена вуду кукла. — Проктър направи пауза, едрите му ръце бяха скръстени пред гърдите.

Д'Агоста бе обхванат от ужас. Всичко това се беше случило там — а той беше без пейджър и без клетъчен телефон.

— Разбирам — промърмори Пендъргаст. Лицето му внезапно преbledня като на мъртвец. — Какъв отвратителен обрат на събитията. — Той добави почти шепнешком, без да адресира думите си към някого: — Може би настъпи времето да се потърси помощта на мосю Бертен.

36.

Д'Агоста можеше да види как сивото утро пропълзя през завесите на прозорците на прес клуб „Готам“. Той беше изтощен и главата му пулсираше при всеки удар на сърцето. Криминалистите бяха свършили работата си и си бяха тръгнали; екипът за събиране на косми и влакна дойде и си замина; фотографът дойде и си замина; патолозите вдигнаха трупа; всички свидетели бяха разпитани или записани по график за разпити. И сега Д'Агоста се оказа сам на запечатаната сцена на местопрестъплението.

Чуваше трафика от 53-та улица, ранните камиони за доставка, колите за събиране на боклука, шофьорите на таксите от дневната смяна, които започваха деня с обичайния ритуал на събуждане с надуване на клаксони и ругатни.

Д'Агоста остана да стои тихо в ъгъла на залата. Това бе един много елегантен и стар Ню Йорк; стени, покрити с тъмна дъбова ламперия, камина с изящни полици над нея, мраморен под в черно и бяло, кристален полилей отгоре и високи прозорци с избродирани със злато завеси. Залата миришеше на застоял дим, стари ордъври и разлято вино. Огромно количество храна и счупени чаши — хвърлени на пода в паниката по време на убийството. Но Д'Агоста нямаше какво повече да види без свидетели или доказателства. Убиецът беше извършил убийство пред повече от двеста души — нито един страхлив журналист не се беше опитал да го спре, — след което беше излязъл от кухнята през серия врати, оставени незаключени от кетъринговата компания, чийто ван бе паркиран в една тясна уличка зад сградата.

Дали убиецът го е знаел? Да. Всички свидетели съобщаваха, че извършителят е тръгнал уверено — не бързо, но целенасочено — право към един от задните служебни входове на залата, минал по коридора, през кухнята и излязъл навън. Познавал е плана на сградата, знаел е, че вратите не са заключени, знаел е, че изходите, блокиращи задната уличка, ще са отворени, знаел е, че тя води към 54-а улица и

анонимността на тълпата. А може би го е чакала кола. Тъй като това изглеждаше като добре планирано престъпление.

Д'Агоста разтърка носа си, опита се да диша бавно, за да намали туптенето в слепоочията си. Едва успяваше да мисли. Тези негодници във Вилата щяха да осъзнаят, че са направили сериозна грешка като са нападнали полицейски служител. Те бяха замесени в това по един или друг начин, беше сигурен. Смитбак беше писал за тях и си плати скъпо за това; сега същата участ бе сполетяла и Кейтлин Кид.

Защо продължаваше още да стои тук? Нямахше нищо ново, което да извлече от сцената на местопрестъплението, нищо, което вече да не е било проучено, регистрирано, фотографирано, взето, анализирано, подушено, огледано и записано. Беше крайно изтощен. И въпреки това не можеше да се застави да тръгне.

Смитбак. Това, знаеше той, бе причината да не може да си тръгне.

Всички свидетели се кълняха, че е бил Смитбак. Дори Нора, която беше разпитал — натъпкана с успокоителни, но с достатъчно ясен разум — в нейния апартамент. Нора беше видяла убиеца от другата страна на залата, така че бе по-малко надеждна, но имаше други, които го бяха видели отблизо и се кълняха, че е бил той. И все пак няколко дни по-рано Д'Агоста беше видял със собствените си очи мъртвото тяло на Смитбак върху маса от неръждаема стомана, с отворен гръден кош, с извадени и висящи органи, с отворен отгоре череп.

Тялото на Смитбак го нямаше... Как е възможно някой идиот просто да влезе в моргата и да открадне труп? Може би не е толкова изненадващо — Нора беше влязла направо и никой не я беше спрял. Имаше само един дежурен, а хората на такова място изглежда редовно си спяха по време на работа. Но Нора я бяха гонили и накрая охраната я бе заловила. А да влезеш в моргата беше много по-лесно, отколкото да си тръгнеш с труп.

Освен ако трупът не е излязъл на собствените си...

Какво, по дяволите, си мислеше? В главата му напираха дузина теории. Той беше сигурен, че по някакъв начин Вилата е замесена. Но, разбира се, не би могъл да отхвърли и онзи софтуерен предприемач, Клайн, който бе заплашвал Смитбак толкова открито. Както беше казал на Рокър, някои експонати от африканската му скулптурна колекция

бяха определени от музейните специалисти като вуду артефакти с особено неясно значение. Въпреки че веднага изскачаше въпросът защо Клайн би искал да убие Кейтлин Кид. Дали и Кид беше писала за него? Или нещо в нея му е напомнило за журналиста, който веднъж бе разсипал неговата многообещаваща кариера? Струваше си да се провери.

Имаше и друга теория, която Пендъргаст, въпреки всички негови преструвки, изглежда приемаше сериозно: че Смитбак, както и Фиъринг, бяха възкръснали.

— *Кучи син* — промърмори той гласно, обърна се и излезе от залата във фойето. Ченгето, което охраняваше входната врата, вписа напускането му и той излезе в студеното сиво октомврийско утро.

Погледна часовника си. Шест и четиридесет и пет. Трябваше да се срещне с Пендъргаст в центъра в девет. Като остави служебната кола, паркирана на Пето авеню, той тръгна по 53-та към Медисън, влезе в едно кафене и се отпусна на най-близкия стол.

Когато келнерката дойде, вече спеше.

37.

В девет и десет сутринта Д'Агоста се отказа да чака Пендъргаст и тръгна от фойето на Градския съвет към един анонимен офис във високите етажи на сградата, което му отне още десет минути, докато го намери. Най-накрая застана пред затворената врата на офиса и впери поглед в пластмасовата табелка:

Марти Уортик

Заместник-директор

Нюйоркско управление „Жилищно настаняване“

Район Манхатън

Той почука силно два пъти.

— Влез — долетя слаб глас.

Д'Агоста отвори вратата. Офисът беше изненадващо просторен и удобен, с диван и две кресла от едната страна, бюро от другата и ниша, в която се бе свряла възрастна секретарка. Един единствен прозорец гледаше към гората от кули, които съставляваха Уол Стрийт.

— Лейтенант Д'Агоста? — попита мъжът иззад бюрото и посочи едно от креслата. Д'Агоста обаче седна на дивана: изглеждаше по-удобен.

Мъжът заобиколи бюрото и се настани на креслото. Д'Агоста го огледа бързо: дребен, слаб, зле прилягащ кафяв костюм, избръснат до синьо, кичури тънка коса, тръгващи от средата на оплешивяваща глава, нервно сновящи кафяви очи, малки трепереци ръце, стисната уста, самодоволно изражение.

Д'Агоста започна да сваля значката си, но Уортик бързо поклати глава.

— Не е необходимо. Всеки може да види, че сте детектив.

— Така ли? — Д'Агоста се почувства някак си засегнат. Осъзна, че е очаквал да бъде засегнат. *Вини, момчето ми, просто се успокой.*

Тишина.

— Кафе?

— Благодаря. Обикновено.

— Сузи, две обикновени кафета, ако обичаш.

Д'Агоста се опита да подреди мислите си. Беше изтощен.

— Господин Уортик...

— Моля ви, наричайте ме Марти. — Човекът полагаше усилия да се държи дружелюбно, отбеляза си Д'Агоста. Нямахше нужда да му отвръща с гадно поведение.

— Марти, тук съм, за да говорим за Вилата. Горе в Инууд. Знаете какво имам предвид.

Предпазливо утвърдително кимане.

— Четох статиите.

— Искам да знам защо, по дяволите, тези хора са окупирали общинска земя и са блокирали достъпа до обществен път — и им се разминава. — Д'Агоста не възнамеряваше да е толкова рязък, но така се получи. Беше дяволски уморен, за да му пука.

— Ами... — наведе се напред Уортик. — Виждате ли, лейтенант, има една точка от закона, наречена „забранително сервитутно право“ или „право на придобиване по владееене“ — той направи жест за кавички с нервно движение на пръстите си, — което казва, че ако парцел земя е бил зает без разрешение на собственика, но ползван открито и общоизвестно за определен период от време, тогава ползващата страна придобива известни законови права над собствеността. В Ню Йорк този период от време е двайсет години.

Д'Агоста гледаше втренчено. Казаното от този тип беше много шум без никакво съдържание.

— Съжалявам, не следих мисълта ви.

Въздишка.

— Изглежда жителите на Вилата живеят на тази територия поне от Гражданската война насам. Било е изоставена църква с многобройни допълнителни постройки, доколкото знам, и те просто са се заселили там. В Ню Йорк по онова време е имало много заселници, които са се настанили на държавна земя. Сентръл Парк е бил пълен с такива: малки ферми, кочини, колиби и тъй нататък.

— Но сега не са в Сентръл Парк.

— Наистина, наистина — заселниците били изгонени от Сентръл Парк, когато се взело решение това да стане парк. Но северният край на Манхатън е бил винаги нещо като ничия земя. Скалист и горист, неподходящ за селско стопанство или застрояване. Инууд Хил Парк не

е съществувал до трийсетте години. По онова време жителите на Вилата са получили право на владение по давност.

Настоятелният назидателен тон на мъжа започваше да дразни.

— Вижте, не съм юрист. Знам само, че те нямат право на собственост над земята и са блокирали обществен път. Продължавам да чакам да ми обясните как е възможно това. — Д'Агоста скръсти ръце и се облегна назад.

— Лейтенант, моля ви. *Опитвам* се да ви го обясня. Тези хора са там от сто и петдесет години. И са придобили право на собственост.

— Право да блокират градска улица?

— Може би.

— Значи според вас ако аз реша да барикадирам Пето авеню, всичко е наред? Имам право да го направя, така ли?

— Ще бъдете арестуван. Градът ще се противопостави. Законът за придобиване на владение по давност не би бил приложен.

— Добре, тогава, нахълтвам в апартамента ви, докато ви няма, живея си там, без да плащам наем двайсет години, и той става мой?

Кафетата пристигнаха, с мляко и изстинали. Д'Агоста гаврътна наведнъж половината. Уортик отпи от своето с шумно сърбане.

— Всъщност — продължи той, — би бил ваш, ако ползването на апартамента е било открито и общоизвестно, и ако аз никога не съм ви давал разрешение да сте там. Накрая вие бихте придобили право на собственост поради...

— Какво става, по дяволите — в комунистическа Русия ли се намираме или какво?

— Лейтенант, не аз съм писал закона, но трябва да кажа, че той е напълно основателен. Целта му е да ви защити, ако вие, да кажем, случайно построите септична система, която навлиза незаконно в съседски терен и този съсед не забележи или не възрази двайсет години — мислите ли, че трябва да я махнете, ако той я забележи след това?

— Едно цяло селище в Манхатън не може да се приравнява до септична система.

Гласът на Уортик ставаше неравен, когато се ядоса, а по шията му избиваха червени петна.

— Септична система или цяло село — изграчи той — принципът е един и същ! Ако собственикът не възрази или не забележи, а вие

използвате имота открито, тогава *наистина* придобивате законови права. Приема се, че собствеността е била изоставена — не много различно от закона в корабоплаването за спасяване на имуществото при корабкрушение.

— Значи ми казвате, че градската управа никога не се е противопоставила на Вилата.

Мълчание.

— Ами, не знам.

— А може би са се противопоставили? Може би в някоя папка писмата си стоят? Обзалагам се...

Д'Агоста млъкна, когато една облечена в черно фигура се плъзна в стаята.

— Кой сте вие? — Гласът на Уортик прозвуча високо и тревожно. Д'Агоста трябваше да признае, че Пендъргаст имаше по-скоро смуцаващо присъствие, когато човек го видеше за първи път — целият в черно и бяло, с кожа толкова бледа, че почти изглеждаше мъртъв, сребристите му очи бяха като току-що изсечени монети.

— Специален агент Пендъргаст, Федерално Бюро за Разследване, сър. — Пендъргаст се поклони леко. Бръкна в джоба на сакото си и извади кафяв плик, който сложи на бюрото и отвори. Вътре имаше фотокопия на стари писма върху бланки на Ню Йорк сити.

— Какво е това? — присви очи Уортик.

— Писмата. — Той се обърна към Д'Агоста. — Винсънт, моля те да простиш закъснението ми.

— Писма? — Уортик се намръщи.

— Писмата, в които жителите на града са изказвали неодобрението си от Вилата. Започват от 1864-та година.

— Откъде ги взехте?

— Имам изследовател в библиотеката. Отличен колега, силно ви го препоръчвам.

— Така-а — поклати глава Д'Агоста. — Значи ги намери. Никакви права за придобиване по давност и всякакви други глупости.

Петната по шията на Уортик се зачервиха още повече.

— Лейтенант, няма да започне процедура по изгонване срещу тези хора само защото вие и този агент на ФБР искате да го направите. Подозирам, че този ваш кръстоносен поход може да има нещо общо с

определени религиозни практики, които намирате за осъдителни. Но тук изниква въпросът за религиозните свободи, също така.

— Свобода на религиите — да измъчват и да убиват животни... или още по-лошо? — изгледа го Д'Агоста с присвити очи. — Да бият полицаи при изпълнение на дълга му? Да нарушават реда и спокойствието в квартала?

— Трябва да има съответна процедура.

— Разбира се — намеси се Пендъргаст спокойно. — Съответна процедура. И точно тук трябва да се намеси вашият офис — да възбуди съответната процедура. Именно по тази причина сме тук, за да ви предложим да го направите по възможно най-бързия начин.

— Този вид решения изискват дълго и внимателно проучване. Нужни са юридически консултации, събрания и проучване на документацията. Не може да се направи за една нощ.

— Само ако имахме времето, скъпи ми господин Уортик! Общественото мнение се движи срещу нас, дори докато говорим. Видяхте ли вестниците тази сутрин?

Червенината изби по цялото лице на Уортик и той започна да се поти. Изправи се в целия си скромен сто и шестдесетсантиметров ръст.

— Както казах, ще проучим проблема — повтори той, като ги избутваше към вратата.

По пътя надолу в асансьора, пълен със сънливи чиновници в сиви костюми, Пендъргаст се обърна към Д'Агоста:

— Колко прелестно, скъпи ми Винсънт, е да се види нюйоркската бюрокрация, бликаща от енергия и в действие.

38.

Чакалнята на Терминал 8 на летище „Кенеди“ се намираше в основата на широка площадка за асансьори. Пендъргаст и Д’Агоста стояха заедно с шумна група внушителни мъже в черни костюми, държащи малки табелки с изписани върху тях имена.

— Кажи ми отново — каза Д’Агоста. — Кой е този тип? И какво прави тук?

— Мосю Бертен. Беше ни домашен учител, когато бяхме малки.

— *Ние?* Искаш да кажеш, ти и...

— Да. На мен и на брат ми. Мосю Бертен ни преподаваше зоология и естествена история. Бях заинтригуван от него — той беше очарователен и харизматичен човек. За съжаление, трябваше да напусне семейството.

— Какво се случи?

— Пожарът.

— Пожар? Искаш да кажеш, когато къщата ви е изгоряла? Да не би да е имал нещо общо с това?

Настъпи внезапна, хладна тишина.

— Та значи специалността на този човек е... зоология? А ти го викаш да дойде във връзка със случай на убийство? Пропускам ли нещо?

— По времето, когато мосю Бертен беше нает да ни преподава естествена история, той беше изключително добре осведомен за местните обичаи и легенди: вуду, оби и правене на магии.

— Очевидно ви е научил на повече от това да правите дисекция на жаба.

— Предпочитам да не мисля за миналото. Фактът е, че мосю Бертен знае по въпроса повече от всеки друг жив човек. Ето защо го помолих да долети тук от Луизиана.

— Наистина ли мислиш, че е замесено вуду?

— А ти не мислиш ли? — Пендъргаст обърна сребристите си очи към Д’Агоста.

— Мисля, че някакъв задник се опитва да ни накара да *мислим*, че е замесено вуду.

— Има ли разлика? Ах. Ето го.

Д'Агоста се обърна и трепна. Към тях вървеше слаб мъж, облечен във фрак. Кожата му беше почти толкова бледа, колкото тази на Пендъргаст, и носеше увиснала широкопола бяла шапка. На тежка златна верижка около врата му се поклащаше нещо с вид на спаружена глава. В едната си ръка държеше стара пътна чанта; с другата почукваше с масивна, резбована пръчка пред себе си. Не беше подходящо да се нарече *пръчка*, реши Д'Агоста; повече приличаше на *бастун*. А *тояга* беше дори още по-добре. Мъжът приличаше на някакъв лецител от пътуващо медицинско шоу или на някой от лудите, които се разхождат из летището, защото вътре е по-топло, отколкото навън. Дори на място като Ню Йорк сити, където хората са виждали какво ли не, този чудака привличаше доста погледи. Беше придружен от един носач, който слезе с обезпокоителен брой куфари.

— Алойзиъс! — Мъжът изтича на подобните си на птичи крака и целуна Пендъргаст по двете бузи по френски маниер. — *Quelle plaisir*^[1]! Изобщо не си остарял.

Той се обърна към Д'Агоста, като го изгледа отдолу догоре с острите си черни очи.

— Кой е този човек?

— Аз съм лейтенант Д'Агоста. — Той подаде ръка, но тя беше игнорирана.

Мъжът върна вниманието си към Пендъргаст.

— *Полицай*?

— Аз също съм полицай, *maitre*^[2].

— Пендъргаст изглеждаше развеселен от раздражението на дребния си приятел.

— Пфу! — Бялата шапка се вдигна и изплющя долу с пренебрежително неодобрение. В ръката на Бертен се появи пакет малки тънки цигари, той измъкна една и я постави в седефено цигаре.

— Съжалявам, *maitre*, но тук не се пуши.

— Варвари. — Бертен въпреки всичко пъкна цигарето в устата си, без да запали. — Покажете ми колата.

Те излязоха и отидоха до тротоара, където Проктър ги чакаше.

— Какво е това, Ролс Ройс? Колко просташко!

Докато носачът товареше куфарите в багажника, Д'Агоста се смая, когато видя, че Пендъргаст се плъзва отпред до шофьора, оставяйки го да сподели задната седалка с Бертен. След като влезе, мъжът веднага извади златна запалка и запали цигарата.

— Извинете — имате ли нещо против? — каза Д'Агоста.

Мъжът обърна ясните си черни очи към него.

— Имам. — Той вдиша дълбоко и затвори прозореца, като хвърли подозрителен поглед на Д'Агоста, след което издиша тънка струйка дим през свитите си устни. После се наведе напред. — Алойзиъс, трябва да ти кажа, че обмислих информацията, която ми даде. Снимките, които ми изпрати на намерените амулети на сцената на престъплението — те са *mal, tres mal*^[3]! Куклата от пера и испански мъх; иглите, увити в черна прежда; името, изписано върху пергамента; и онзи прах — селитра, предполагам?

— Правилно.

Бертен кимна.

— Няма съмнение. Магия за смърт.

— Магия за смърт? — повтори Д'Агоста невярващо.

— Известна също като „смъртоносна рана“ — прогърмя гласът на Бертен назидателно. — Това си е чиста магия. Която може да се купи много лесно. Но този... този *призрак*, този мъртвец, който върви... Това е сериозно. Това вече е вуду. Особено... — Тук той понижи глас: — ... като се има предвид, че жертвата също така се е върнала. — Той погледна Пендъргаст. — Има съпруга, казваш?

— Да.

— Тя е в сериозна опасност.

— Поисках полицейска защита — каза Д'Агоста.

Бертен се изсмя:

— Ха!

— Купих й един амулет за прогонване на злите духове — каза Пендъргаст.

— Това може да е от полза срещу *първия*, но не за него се тревожа толкова. Подобни амулети са безполезни срещу членове на семейството или роднини — включително съпрузи.

— Освен това й подготвих една кесийка с амулети и й казах да я носи непрекъснато в чантата си.

Изражението на Бертен се разведри.

— Моджо хенд^[4] — Много добре. Кажи ми: какво има в нея?

— Масло за защита, ипомеа джеласа^[5], върбинка и пелин.

Д'Агоста не можеше да повярва на онова, което чуваше.

Той погледна от Пендъргаст към Бертен и после обратно.

Бертен се облегна назад в седалката.

— Това ще продължи, освен ако не намерим специалист по магия. Да обърне действието.

— Сега се опитваме да извадим разрешително за обиск на Вилата. Освен това говорихме с общинската служба за евентуална процедура по изселване.

Бертен промърмори нещо под нос, след това изпусна нова струя дим. Д'Агоста навремето обичаше да пуши, но от цигарите с нормален размер, каквито пушеха нормалните хора. Купето на Ролса се изпълни с отвратителен дим с мирис на карамфил.

— Чух веднъж за някакъв тип — промърмори Д'Агоста. — Пушел от тези тънки малки цигари.

Бертен му хвърли кос поглед.

— Получил рак. Наложило се да му отрежат устните.

— Че на кого са му притрябвали устни? — попита Бертен.

Лейтенантът чувстваше малките му като мъниста очи върху лицето си. Той отвори прозореца си, скръсти ръце и се облегна, затворил очи.

Точно когато се унасяше, новият му клетъчен телефон се обади. Той се наведе и прочете съобщението.

— Най-после заповедта за обиск на Вилата е минала — каза той на Пендъргаст.

— Отлично. В какви граници?

— Доста ограничени, всъщност. Публичните площи на самата църква, олтара и параклиса — предполагам, че е един, — но не и ризницата или останалите непублични пространства, или извънлежащите сгради.

— Много добре. Достатъчно е да влезем — и да ни представят на хората там. Мосю Бертен ще ни придружи.

— И как ще обясним присъствието му?

— Ангажирал съм го като специален консултант към ФБР по случая.

— Да, добре. — Д’Агоста прокара ръка през оредяващата си коса, въздъхна и се облегна в седалката, после затвори отново очи с надеждата да подремне няколко минути. Невероятно. Направо невероятно.

[1] Какво удоволствие (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Учителю (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Лоши, много лоши (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Амулет, съдържащ автентични традиционни корени и символични съставки, сложени в торбичка от трикотажна материя. Всяка е направена с молитва. — Бел.прев. ↑

[5] Растение от семейството на сладкия картоф, чиито корени се използват за приготвяне на амулети за привличане на късмета, парите и за постигане на надмощие. — Бел.прев. ↑

39.

Нора гледаше в тавана на спалнята си, погледът ѝ се местеше напред-назад по една пукнатина в мазилката. Напред-назад, напред-назад, очите ѝ следваха извивките ѝ, както човек следва притоците на река върху географска карта. Тя си спомни как Бил искаше да запълни и да измаже тази пукнатина, как казваше, че го вбесява, когато легнеше и се опиташе да подремне през деня — което често правеше, принуден да будува по цели нощи в преследване на репортерските си задачи. Тя беше възразила, че това е разхищение, да се хвърлят пари за ремонт на апартамент под наем, и той вече не го спомена.

А сега пукнатината вбесяваше *нея*. Не можеше да откъсне очи от тавана.

С огромно усилие обърна глава и погледна през отворения прозорец отстрани на леглото. През решетките на пожарния изход се виждаше жилищната сграда срещу алеята и крачещите наперено гълъби по дървения резервоар за вода на покрива ѝ. Звуците от трафика — клаксони, двигатели, стържене на спирачки — се процеждаха от близката улица. Тя чувстваше крайниците си тежки, а сетивата си — измамливи. Нереални. Всичко беше станало нереално. Изчезването на трупа на Бил; мъртвата Кейтлин, убита от ръцете на... Тя стисна очи за момент, опитвайки се да прогони мисълта. Беше се отказала да се опитва да търси някакъв смисъл.

Очите ѝ се спряха върху будилника на масичката до леглото. Червените му цифри светеха срещу нея: три следобед. Беше тъпо да лежи в леглото по средата на деня.

С усилие на волята се надигна, тялото ѝ беше отпуснато и тежко като олово. Стаята за момент се завъртя, след което малко се стабилизира. Тя оправи смачканата възглавница и се облегна върху нея; погледът ѝ неохотно се отклони към пукнатината на тавана и тя въздъхна.

От външната страна на прозореца се чу изскърцване на метал. Нора погледна натам, но не видя нищо на ярката светлина на

циганското лято.

Утре трябваше да се състои погребението на Бил. През последните няколко дни тя правеше всичко възможно да се подготви за изпитанието: щеше да е болезнено, но поне щеше да доведе до някакъв край, може би да ѝ позволи да продължи нататък. Но сега дори този завършек ѝ беше отказан. Как можеше да има погребение без тяло? Тя затвори очи и простена.

Друг стон — нисък, гърлен — повтори нейния.

Тя отвори очи. Един силует се изкачваше по пожарния изход точно от външната страна на нейния прозорец — гротескна фигура, чудовище: сплъстена коса, бледа кожа, покрита с груби шевове. Приведеното тяло бе облечено с болничен халат, втвърден от телесни течности и съсирена кръв. Една костелива ръка стискаше полицейска палка.

Лицето беше подпухнало и уродливо, покрито със засъхнала кръв — което още можеше да се разпознае. Нора усети гърлото ѝ да се свива от ужас: чудовището беше нейният съпруг, Бил Смитбак.

Странен звук изпълни спалнята, мек, пронизващ, и ѝ отне известно време, за да осъзнае, че идва от собствените ѝ устни. Тя бе разтърсена от погнуса — и болезнен копнеж. Бил — жив?! Възможно ли беше? Можеше ли наистина да е той?

Фигурата бавно се премести, като се движеше напред с присвитите си крака.

Бели петна затанцуваха пред очите ѝ и по тялото ѝ се разля топлина, сякаш бе на път да припадне или здравият разум я напускаше. Той беше измъчен, а кожата му имаше болнав жълтеникав тен — не се различаваше от онова нещо, което я бе преследвало в гората до Вилата.

Бил ли беше това? Възможно ли бе?

Фигурата отново се наклони напред, все още присвита, вдигна ръка и потропа с един пръст на прозореца. Чук, чук-чук.

Това нещо — той — Бил — я гледаше със сълзящи, кървясали очи. Увисналата му уста зейна по-широко, езикът се завъртя, произвеждайки неясни, нечленоразделни звуци.

Нима се опитва да говори с мен? Жив... възможно ли е?

Чук, чук, чук.

— Бил? — гласът ѝ прозвуча дрезгаво и глухо, а сърцето ѝ блъскаше като чук в гърдите.

Приведената фигура се сепна. Очите се разшириха и се завъртяха, преди отново да се спрат на нея.

— Можеш ли да говориш с мен? — попита тя.

Последва нов звук, полустон, полускимтене. Костеливите ръце свиваха и разпъваха пръсти; безнадеждният му поглед се впи в нея умолително. Нора се вираше в него напълно парализирана. Беше отблъскващ, подивял, почти изгубил всичко човешко. И все пак под засъхналата кръв и сплъстената коса тя различаваше чертите на своя съпруг в подпухналата гротеска на лицето. Това бе мъжът, когото бе обичала както никой друг на света, който допълваше нейното аз. Това бе човекът, който пред очите ѝ бе убил Кейтлин Кид.

— Кажи ми нещо. Моля те.

От разложената уста се откъсна подобие на думи, които сега изразяваха по-силна настойчивост. Сгърченото тяло събра ръце и ги протегна към нея в умоляващ жест. Въпреки целия ужас Нора усети как сърцето ѝ се къса, как дълбокият копнеж и скръбта заплашват да я победят.

— О, Бил — изхълца тя и за пръв път след нападението се разрида с глас. — Какво са ти сторили?

Съществуването на противопожарната стълба простена. Остана така за миг, като я гледеше напрегнато, без да помръдва, с изключение на тика, който от време на време разтърсваше тялото му. После, много бавно, една от съсухрените ръце се протегна и се хвана за долния ръб на прозореца.

След което го отвори.

Нора гледаше, а риданията замряха в гърлото ѝ докато — бавно, много бавно — прозорецът се занадига, в един момент наполовина отворен. Създанието се наведе и се провря отдолу. Болничната нощница се закачи в един стърчащ пирон и се раздра с внезапен звук. Нещо в неочаквано пъргавите му движения ѝ напомни за хищник, промъкващ се в дупката на заек. Устата отново зейна, от долната устна се проточи тънка струя лигава слюнка. Ръката се пресегна към Нора.

Инстинктивно, без нито една мисъл в главата си, тя се дръпна назад.

Протегнатата ръка спря. Смитбак вдигна поглед към нея изотдолу, полуотвън, полувлязъл в стаята. Още един мъчителен стон. Този път ръката му се вдигна по-решително.

Нннгах... Нннгах... Нннгах... Чудовището започна да се задъхва, докато конвулсивно потръпващият пръст докосваше устните ѝ. После пръстът се плъзна към вътрешността на устата ѝ.

Тя се задави и извърна рязко глава.

— Не...

По вратата се разнесе думкане. Виковете ѝ явно бяха довели някого.

— Нора! — долетя приглушен глас. — Хей, добре ли си? Нора!

Сякаш в отговор на това готовата за удар ръка се разтресе.

Нннга! Нннга! Нннга! Тежкото дишане премина в настойчиво гъргорене.

Нора стоеше парализирана, безмълвна, обладана от всепоглъщащ ужас.

Дясната ръка се свлече с едно рязко движение, палката се стовари върху черепа ѝ — и светът потъна в мрак.

40.

Д'Агоста седеше на пасажерската седалка в полицейската кола, мрачното настроение, което го бе обхванало, отказваше да се разсее. Дори по-скоро се задълбочаваше с приближаването към Вилата. Поне не се налагаше да седи отзад с дразнещия френски креол, или какъвто там беше, по дяволите. Той погледна към него крадешком в огледалото за обратно виждане, стиснал неодобрително устни. Седеше си спокойно, разположен на седалката, с вид на портиер от Горен Ийст Сайд, облечен в този фрак.

Шофьорът спря полицейската кола там, където Индиан роуд завиваше към 214-та, ванът с криминалисти, който ги следваше, прогърмя и спря зад тях. Д'Агоста погледна часовника си: три и половина. Шофьорът излезе, вдигна капака на багажника и Д'Агоста скочи на земята, измъкна грамадните клещи-резачи и щракна катинара, оставяйки веригата да падне на земята. Постоя известно време, загледан в краката си, после върна резача обратно в багажника, затвори го с трясък и седна отново в колата.

— Мръсници — произнесе той гласно, без да адресира към някого думите си.

Шофьорът натисна педала на газта и гумите изскърцаха при потеглянето на колата.

— Хей, водача — наведе се напред Бертен, — внимавай как караш, ако обичаш.

Мъжът — детектив Перес от отдел „Убийства“ — завъртя очи.

Те спряха отново до оградата от мрежа и железната врата и Д'Агоста изпита огромно удоволствие, когато сръза катинара и го хвърли сред дърветата. След това, за да се увери, че работата е свършена както трябва, преряза двете панти, блъсна вратата и изхвърли двете парчета далеч от пътя. Върна се в колата леко задъхан.

— Пътят е обществен — обяви той, отново безадресно.

Ново изскърцване на гуми и пътиците политнаха назад. Колата се изкачи, после слезе надолу и прекоси тъмна здрачна гора, докато

накрая излезе до една суха нива. Вилата се виждаше напред, окъпана в ялната светлина на есенния следобед. Въпреки слънцето тя изглеждаше тъмна и уродлива, обвита в сянка: безразборно струпани кули и покриви, като в някакво кошмарно село на доктор Сойс^[1]. Цялата конструкция беше нараствала около грамадна, полукаменна, полудървена църква, невероятно стара. Предната част бе заобиколена от висока ограда от колове, в която имаше една-единствена дъбова врата, обкована с железни ленти.

Возилата се придвижиха към един мръсен паркинг до дъбовата врата. От едната страна бяха паркирани няколко очукани коли, заедно с вана, който Д'Агоста беше видял по-рано. Само при вида му го разтърси нов пристъп на отвращение и гняв.

Мястото изглеждаше безлюдно. Д'Агоста се огледа, после се обърна към Перес:

— Вземи бокса и тарана. Аз ще нося сандъка за доказателства.

— Разбира се, лейтенант.

Д'Агоста отвори вратата и пристъпи навън. Ванът беше прекаран отзад и служителят от ветеринарния контрол излезе. Беше стеснителен човек със злощастни на вид руси мустаци, с червено лице, тънки ръце и шкембе. И страшно нервен, тъй като явно никога не бе изпълнявал съдебна заповед. Д'Агоста се опита да изрови името му от паметта си. Пулчински.

— Предупредили ли сме ги? — попита той с треперещ глас.

— Не се предупреждава човек, когото ще претърсваш. Последното нещо, което искаш, е да му дадеш време за унищожаване на доказателствата. — Д'Агоста отвори багажника и извади сандъчето. — Документите в ред ли са?

Пулчински потупа издутия си джоб. По челото му вече се стичаше пот.

— Детектив? — обърна се Д'Агоста към Перес.

Перес вдигна тарана.

— Готов съм.

Междувременно Пендъргаст и приятелят му — дребосъкът Бертен — бяха излезли от полицейската кола. Агентът беше загадъчен както обикновено, сребристите му очи — безизразни. Бертен — направо невероятно — се беше навел и миришеше някакви червени и розови цветя.

— О, небеса — възкликна той, — каква чудесна пясъчна герардия! Застрашен вид! Цяла нива от нея! — Той обгърна цвета в шепа и вдиша шумно.

Перес, който бе нисък, як и стегнат, застана до вратата; подпря тарана отпред и го хвана за дъното; уравни го за миг на нивото на хълбоците, залюля го назад, след това с изпъкване рязко го тласна напред. Двайсеткилограмовият таран мощно удари в дъбовата врата и тя се разтресе на касата си.

Бертен подскочи.

— Какво беше това? — извика той.

— Изпълняваме съдебна заповед — обясни Д'Агоста.

Креолът се изтегли зад Пендъргаст и се огледа.

— Никой не спомена, че ще има *насилие!*

Дум! Втори удар, последван от трети. Нитовете на старата врата започнаха да се показват.

— Почакай. — Д'Агоста вдигна тарана и го притисна под един нит, използвайки го като лост. Нитът изскочи с изпукване. Лейтенантът извади по същия начин още четири и отстъпи назад, кимайки на детектива.

Перес засили отново тарана срещу тежката врата, като с всеки следващ удар я разцепваше все повече. Желязната верига отскочи и се освободи, падайки с дрънчене на земята. В дъба се отвори дълга вертикална пукнатина и наоколо се разхвърчаха трески.

— Още няколко и сме готови — каза Д'Агоста.

Дум! Дум!

Внезапно той усети нечие присъствие зад себе си. Обърна се. На десетина крачки отзад стоеше един мъж и го гледаше. Беше странен субект, облечен в дълъг сив плащ с кадифена яка и странно, меко средновековно кепе на главата с два наушника върху ушите. Лицето му бе в сянка. Дългата му бяла коса беше вързана отзад на опашка. Беше много висок — най-малко шест стъпки и седем инча — около петдесетгодишен, жилав и мускулист, с разтревожен поглед. Кожата му беше бледа, почти колкото тази на Пендъргаст, но очите бяха черни като въглини, лицето — изсечено, носът — тънък, орлов. Д'Агоста веднага разпозна в него шофьора на вана.

Мъжът го гледаше с острите си очи. Откъде беше дошъл, как се бе приближил без да го чуят, беше загадка. Без да каже дума, той

бръкна в джоба си и извади голям железен ключ.

Д'Агоста се обърна към Перес.

— Доколкото разбирам, май имаме ключ.

Ключът изчезна отново в плаща.

— Първо ми покажете заповедта — каза мъжът и приближи към него безчувственото си лице. Но гласът бе като мед и Д'Агоста за пръв път чуваше някой да говори с акцент, отдалечено напомнящ акцента на Пендъргаст.

— Разбира се. — Пулчински нервно бръкна в джоба си и извади един куп хартии, които започна да прелиства. — Ето я.

Мъжът я пое с едрата си ръка.

— „Заповед за претърсване и конфискуване“ — прочете той гласно със звучния си глас. Акцентът беше като на Пендъргаст и все пак беше много различен — с нотка на френски и нещо друго, което Д'Агоста не можа да определи.

Мъжът погледна към Пулчински.

— А вие сте...?

— Морис Пулчински, Ветеринарен контрол. — Той нервно протегна ръка, но тъй като онзи не я пое, побърза да я свали. — Имаме оплаквания за жестокост над животни, измъчване на животни, може би и жертвоприношения тук, и тази заповед ни позволява да претърсим помещенията и да съберем доказателства.

— Не помещенията. В заповедта изрично се упоменава само църквата. А тези другите?

Д'Агоста показва значката си.

— Нюйоркско полицейско управление, отдел „Убийства“. Вие имате ли някакъв документ за самоличност?

— Ние не носим идентификационни документи — каза мъжът. Гласът му прозвуча като сух лед.

— Ще трябва да се идентифицирате, господине, по някакъв, какъвто и да е, начин.

— Аз съм Етиен Босонг.

— Произнесете името си буква по буква. — Д'Агоста извади бележника си и отгърна една страница.

Мъжът го произнесе бавно, сухо, като изговаряше всяка буква, сякаш говори на дете.

Д'Агоста го записа.

- И каква е позицията ви тук?
- Аз съм ръководителят.
- На какво?
- На тази общност.
- А каква точно е „тази общност“?

Последва дълга тишина. Босонг мълчаливо гледаше Д'Агоста. После произнесе с подчертано съмнение:

— Нюйоркско полицейско управление? По проблем с ветеринарния контрол?

— Ние се присъединихме само за развлечение — саркастично отвърна Д'Агоста.

— Тези другите не са се идентифицирали.

— Детектив Перес, Нюйоркско полицейско управление, отдел „Убийства“. Специален агент Пендъргаст, Федерално Бюро за разследване. И господин Бертен, консултант на ФБР.

Всички показаха значките си, с изключение на Бертен, който просто гледаше към Босонг с присвити като цепки очи. Босонг потрепна, сякаш го разпозна, след това отвърна с твърд поглед. Нещо сякаш премина между двамата: някакво електричество. Това накара косата на Д'Агоста да настръхне.

— Отворете вратата — каза той.

След дълъг, напрегнат момент, Босонг отмести тежкия си поглед от Бертен. Извади масивния железен ключ от джоба си и го пъкна в ключалката. Завъртя го силно, резето изщрака шумно и вратата се отвори.

— Ние не търсим конфронтация — каза той.

— Добре.

Оттатък се простираше тясна пътека, завиваща надясно. Малки дървени постройки се редяха от двете страни, горните етажи бяха надвиснали над долните. Постройките бяха толкова стари, че се бяха кипнали една към друга и стръмните фронтони на надстройките им почти се допираха над алеята. Гаснещата есенна светлина се процеждаше надолу, но празните входове и прозорците със счупени стъкла оставаха забулени в мрак.

Босонг мълчаливо поведе групата по пътеката. Когато заобиколиха, Д'Агоста видя самата църква да се издига пред тях: безброй несиметрични, несамостоятелни структури, прикрепени към

нея като прилепала. От страничните флангове стърчаха големи стари греди, прикрепени към дори още по-тежки, чудновато огънати вертикални трегери, забити в земята като примитивни опори. Босонг поведе групата между две от колоните, отвори една врата във външната стена на църквата и влезе. Още с влизането си извика нещо в мрака на език, който Д'Агоста не разпозна.

Д'Агоста се поколеба на прага. Вътрешността тънеше в абсолютен мрак. Излъчваше кисела миризма на животинска тор, изгорено дърво, восъчни свещи, тамян, страх и немити хора. Откъм горните греди дойде злоещо изскърцване, сякаш нещо се срутваше.

— Светнете лампите — нареди Д'Агоста.

— Тук няма електричество — отвърна Босонг от мрака. — Не позволяваме на модерните нововъведения да оскверняват вътрешната ни светая светих.

Д'Агоста извади фенерчето си и насочи лъча му из помещението. Мястото приличаше на пещера.

— Перес, донеси портативната халогенна лампа от колата.

— Разбира се, лейтенант.

Той се обърна към служителя по ветеринарен контрол.

— Пулчински, знаете какво да търсите, нали?

— Да ви кажа право, лейтенант...

— Просто си вършете работата, ако обичате.

Д'Агоста погледна над рамото си. Пендъргаст разглеждаше интериора на светлината на собственото си фенерче, Бертен стоеше отстрани до него.

Перес се върна с халогенна лампа, свързана с кабел към голяма батерия в брезентова торба.

— Аз ще я нося. — Д'Агоста я прехвърли през рамото си. — Аз влизам пръв. Останалите, последвайте ме. Перес, вземи сандъчето за доказателства. Знаете правилата, нали? Тук сме във връзка с контрола на животни. — Гласът му беше пълен с нескрита ирония.

Той пристъпи в тъмнината и включи лампата.

Стъписа се. Покрай стените бяха наредени хора, мълчаха, гледаха, всички облечени в груби кафяви дрехи.

— Какво става, *по дяволите*?

Един от мъжете пристъпи напред. Беше по-нисък от Босонг, като него слаб, но за разлика от другите, кафявата му роба беше украсена

със спирали и сложни завъртулки в бяло. Лицето му беше грубо, сякаш изсечено с брадва. Носеше тежък жезъл.

— Това е свещена земя — каза той с треперещ глас на проповедник. — И няма да се толерира такъв вулгарен език.

— Кой сте вие? — попита Д'Агоста.

— Името ми е Шариер. — Мъжът почти изсъска думите.

— А кои са тези хора?

— Това е храм. А те са нашето паство.

— О, вашето *паство*! Да не би да ги черпите с куул-ейд^[2] след работа?

Пендъргаст се плъзна леко зад Д'Агоста и се наведе напред:

— Винсънт? — промърмори той. — Господин Шариер е свещеник. Бих ти препоръчал да избягваш да се опълчваш срещу него или тези хора, ако не е необходимо.

Д'Агоста си пое дълбоко въздух. Ядоса се, че Пендъргаст му дава съвети. Но в същото време осъзна, че е ядосан, а едно добро ченге не трябваше да е ядосано. Какво му ставаше? Гневът не го беше напускал от началото на случая. Трябваше да го превъзмогне. Той си пое отново въздух, кимна, и Пендъргаст отстъпи назад.

Дори на халогенна лампа помещението беше толкова голямо, че се губеше в тъмнината. А лошото беше, че във въздуха му се носеше отвратителна смрад. Мълчаливите, застанали до стените богомолци, вперили неподвижни очи в него, всичко това го накара да настръхне. Бяха десетки, може би дори над сто души. Всички възрастни, всички мъже, бели, чернокожи, азиатци, индийци, испанци и всякакви други. Всички с тъжни лица и опулени очи. Обзе го мрачно предчувствие. Помисли си, че трябваше да дойдат с по-голямо подкрепление. С много по-голямо.

— Добре, хора, чуйте ме. — Той говореше високо, така че всички да чуят, като се опитваше да предизвика доверие. — Получихме съдебна заповед за претърсване на тази църква, а това означава, че можем да претърсим района и всички присъстващи на това място. Имаме право да вземем всичко, касаещо заповедта. То ще бъде описано и ще ви бъде надлежно върнато. Всички ли разбраха?

Той направи пауза, гласът му отекна и замря далеч. Никой не помръдна. Очите им блестяха червени на светлината на фенерчето и лампата като очи на животни в нощта.

— Затова ви моля: никой да не мърда, никой да не се намесва. Подчинявайте се на заповедите на офицерите. Разбрано ли е? Това е единственият начин да свършим колкото е възможно по-бързо.

Той отново се огледа. Така ли му се стори или те леко бяха стеснили кръга? Сигурно си беше въобразил. Не беше чул, нито видял някой да мръдва. В тишината можеше да усети присъствието на мрачните древни греди, сведени отгоре, скърцането и разместването им.

Самите хора не издаваха никакъв шум. Никой от тях. В следващия миг долетя слаб звук от отсрещния край на църквата: трогателно блеене на агне.

— Добре — каза Д'Агоста, — да започнем отзад и да се движим към вратата.

Те отидоха до центъра на църквата. Подът беше покрит с големи квадратни блокове от камък, излъскани от стотиците крака; нямаше столове, нямаше пейки. Церемониите и ритуалите им — Д'Агоста дори не можеше да си представи какви можеше да са — сигурно се извършваха, докато стояха прави. Или може би клекнали. Той забеляза странни шарки, нанесени с боя по стените: завъртулки и очи, разлистени растения, всички свързани със сложни линии. Напомниха му силно за одеждата на свещеника — и още повече на кървавата шарка, която бе нарисувана на стената в апартамента на Смитбак.

Той посочи към Перес:

— Снимай това.

— Готово.

Светкавицата накара Пулчински да трепне.

Агнето проблея отново. Стотици очи ги гледаха и сега Д'Агоста беше сигурен, че мерна блясъка на наточен метал, скрит в гънките на робите им.

На дължина малката група стигаше до края на постройката. И там, където по принцип би трябвало да е хорът, имаше кошара за животни, оградена с дървена ограда, с разхвърляна по пода слама. В средата стоеше стълб, със закачена на него верига, към която бе привързано агне. Влажна слама, опръскана с тъмни петна, покриваше пода. Стените бяха покрити със засъхнала кръв, съсиреци и изпражнения. Стълбът навремето очевидно е бил резбован като тотемен стълб, но върху него се бяха напластили толкова остатъци и

животинска тор, че резбата вече не се забелязваше. Отзад стоеше тухлен олтар, върху който се виждаха глинени стомни за вода, полирани камъни, фетиши и храна. Отгоре, на малък пиедестал, се виждаха някакви инструменти, които смътно напомняха на моряшки, но които Д'Агоста не разпозна: навити, изкривени метални парчета с дървена основа, почти като някакви огромни отварачки. Бяха идеално лъснати, подредени като свещени реликви. Близо до олтара стоеше сандък, покрит с конски косми, заключен с катинар.

— Симпатично — каза Д'Агоста, докато осветяваше сцената. — Наистина симпатично.

— Това е ужасно — каза Пулчински. Взе камерата и започна да снима.

Появата ѝ предизвика шумолене и ропот, който постепенно се усили.

— Това е свещено място — каза висшият свещеник и гласът му отекна в затвореното пространство. — А вие го *осквернявате*. Осквернявате религията ни!

— Снимайте всичко, господин Пулчински — нареди Д'Агоста.

Свещеникът връхлетя с движение като на прилеп, робата му внезапно се развя, той размаха жезъла си и изби видеокамерата от ръцете на Пулчински, изпращайки я с трясък на пода. Пулчински отстъпи назад и извика ужасен. Д'Агоста извади служебното си оръжие.

— Господин Шариер, дръжте ръцете си така, че да ги виждам и се обърнете... казах: *обърнете се!*

Свещеникът не направи нищо. Оръжието беше насочено към него, но мъжът не изглеждаше разтревожен.

Пендъргаст, който обикаляше наоколо, стържеше проби от многобройните артефакти и предметите на олтара и ги пускаше в малки шишенца за тестове, бързо застана пред Д'Агоста.

— Един момент, лейтенант — каза той спокойно, после се обърна. — Господин Шариер?

Очите на свещеника се насочиха към него.

— Нечестивци! — извика той.

— Господин Шариер. — Пендъргаст произнесе името отново, като особено го натърти, и мъжът млъкна. — Вие току-що нападнахте

служител на закона. — Той се обърна към инспектора по ветеринарен контрол. — Добре ли сте?

— Няма проблем, добре съм — кимна Пулчински, като се опитваше да изглежда смел. Коленете му обаче още трепереха. Д'Агоста се огледа с безпокойство. Този път не си беше въобразил: тълпата беше стеснила обръча.

— Това, което направихте, господин Шариер, беше много глупаво — продължи Пендъргаст, а гласът му — макар и не силен, някак си пронизваше. — Сега сте в наша власт. — Той се огледа. — Така ли е, господин Босонг?

Усмивка раздвижи лицето на свещеника. При повечето хора усмивките озаряват лицата; а усмивката на свещеника обезобрази неговото, разкривайки белези, които преди не се виждаха.

— Единствената власт идва от боговете на това място, властта на Лоа и техните жреци. — Той удари силно с жезъла си по пода, сякаш да подчертае смисъла. После в наелектризираната тишина изпод краката им се чу заглушен звук.

— *Ааааахххххххъъъъ...*

Д'Агоста трепна, разпознал звука — беше същият, който бе чул в храстите предишната вечер.

— Какво е това, по дяволите?

Никой не отговори. Тълпата изглеждаше настръхнала, наелектризирана, готова за действие.

— Искам да претърся долу.

Сега Босонг, водачът на общността, пристъпи напред. До този миг бе гледал конфронтацията от страни, с непроницаем израз на лицето.

— Заповедта не се простира дотам — каза той.

— Имам основателна причина. Явно долу има животно или нещо друго.

Босонг се намръщи.

— Нямате право да влизате.

— За нищо на света няма да позволя — намеси се свещеникът Шариер, обърна се и заговори на тълпата: — Той не бива да влиза!

— *Той не бива да влиза!* — отвърнаха те едновременно. След пълното мълчание внезапният им оглушителен вик прозвуча ужасяващо.

— Първо ще завършим работата си тук — продължи спокойно Пендъргаст. — Всеки по-нататъшен опит да ни попречите, ще бъде посрещнат с неодобрение. Може би дори с възникване на сериозен конфликт.

Шариер заби пръст в палтото на Пендъргаст със замръзнала върху лицето му усмивка, наподобяваща гримаса:

— *Вие* нямате власт над мен.

Пендъргаст се дръпна.

— Лейтенант? Продължаваме ли?

Д'Агоста прибра оръжието си в кобура. Пендъргаст им беше спечелил още минута-две.

— Пулчински, вземете агнето и стълба. Перес, счупи катинара на онзи сандък.

Перес се подчини, счупи катинара и вдигна капака на сандъка. Д'Агоста освети вътрешността му. Беше пълен с инструменти, увити в парчета кожа. Д'Агоста взе един и го разви — беше извит нож.

— Вземете сандъка заедно със съдържанието му.

— Слушам, сър.

Из тълпата се понесе ропот и стотиците крака се придвижиха по-напред, затягайки още малко обръча около тях. Свещеникът с изкривено лице ги гледаше как работят и повтаряше нещо монотонно под носа си.

Д'Агоста улови един кос поглед на Бертен с крайчеца на окото си. Беше почти забравил за ексцентричния дребосък. Креолът сочеше към ъгъла, където от тавана висяха дузина одрани кожи със забодени в тях фетиши. След това той отиде до една чудата конструкция от пръчки, хиляди на брой пръчки, свързани в разкривен триизмерен квадрат. Лицето му беше съсредоточено и разтревожено.

— Вземете и това — каза Д'Агоста и посочи към лежащия на пода фетиш. — Това също! И това! — Той освети с фенерчето ъглите, после насочи лъча около вратите и шкафовете, опитвайки се да види зад масата от хора.

— Дано гибелният дъжд на *Лоа* се изсипе над развратния *бака*, който оскверни храма! — извика свещеникът. Сега в ръката си държеше странен амулет — малка тъмна хлопка с обла дръжка, завършваща с изсушена буца колкото топка за голф — и го размахваше пред неканените гости.

— Вземи амулетите от олтара — нареди Д'Агоста. — И тези инструменти, и онези боклуци там. Всичко.

Перес бързо пълнеше пластмасовото сандъче за доказателства.

— Крадец! — прогърмя Шариер и размаха още по-силно амулета в ръката си. Тълпата пристъпи напред.

— Успокойте се, ще си получите обратно всичко — каза Д'Агоста. По-добре щеше да е да побързат и после да слязат долу да проверят.

— Лейтенант, не забравяйте и онези неща. — Пендъргаст кимна към друг олтар, разположен в тъмна ниша, украсена с отрязани палмови листа, върху които бяха натрупани голямо количество малки глинени гърнета, амулети и жертвена храна.

— Добре.

— Бака! Мръсни свине!

Внезапно откъм тълпата се чу рязък съскащо-тракащ звук, като от гърмяща змия. Първо дойде от едно място, после от друго, а след това бе многократно повторен отвсякъде. Д'Агоста насочи фенерчето си към тълпата и видя хората — вече по-близо: всеки насочил напред резбована дръжка от кост с привързан накрайник от опашката на гърмяща змия, и явно това бе причината за тракането.

— Увийте и това — каза Д'Агоста, като се престори на равнодушен.

— Може би — промърмори Пендъргаст — търсенето долу трябва да почака.

Д'Агоста кимна. Исусе, наистина трябваше да побързат да се махнат оттук.

— Неверници! — изкрещя свещеникът.

Д'Агоста се обърна да излезе. Изходът сега бе напълно блокиран от хора.

— Хей, свършихме. Тръгваме си. — Пулчински нямаше търпение да се измъкнат, както и Перес. Пендъргаст се беше върнал да събира малките си проби. Но къде, по дяволите, беше Бертен?

В този момент се чу шумно сборичкване в един тъмен ъгъл. Д'Агоста се обърна и видя Бертен, който се нахвърли върху тромавата фигура на свещеника с писък на диво животно. Шариер отстъпи назад и двамата се вкопчиха в схватка за амулета, който свещеникът стискаше в ръката си.

— Хей! — провикна се Д'Агоста. — Какво става, по дяволите?

Тълпата се люшна напред и тракането се превърна в ниско съскащо бучене.

Двамата биещи се паднаха на пода, заплетени в робата на Шариер. За миг Пендъргаст се озова при тях. Малко след това се изправи, като дърпаше Бертен за ръката.

— Остави ме да му дам да се разбере! — извика Бертен. — Ще го убия! Ти, ти ще умреш, *масиси*^[3]!

Шариер само оправи робата си, изтупа се и се усмихна с противната си усмивка.

— Ти си този, който ще умре — произнесе той тихо. — Ти и твоите приятели.

Босонг, лидерът на общността, погледна бързо към свещеника.

— Стига!

Бертен се опита да се изтръгне, но Пендъргаст го хвана бързо и му прошепна нещо на ухото.

— Не! — извика Бертен. — *Не!*

Тълпата стесни обръча си и започна да трака безумно с костените дръжки. Д'Агоста забеляза проблясъци на наточени остриета в тъмните гънки на дрехите им. Бертен внезапно утихна, лицето му побеля и той се разтрепери.

Тълпата направи още една крачка напред.

Д'Агоста преглътна. За конфронтация не можеше да става и дума. Те можеха единствено, с повечко късмет, да успеят да си пробият път за навън, разбира се в случай, че никой от тази сган нямаше оръжие; но тогава щяха да прекарат остатъка от живота си по съдилища.

— Тръгваме си — успя да каже той и се обърна към останалите: — Хайде.

Шариер застана пред него, блокирайки пътя му. Тълпата стесни обръча като менгеме.

— Не сме дошли да се бием — каза Д'Агоста. Той отпусна ръката си върху служебното си оръжие.

— Вече е прекалено късно за това — извиси се гласът на първосвещеника внезапно. — Вие сте осквернителите, развратници. Само пълно изчистване ще премахне петното.

— Да изчистим църквата! — извика един глас, подет от останалите. — *Да изчистим църквата!*

Пръстът на Д'Агоста разкопча кобура на пистолета и той пресметна бързо наум. В пълнителя на пистолета му, Глок 19, имаше петнайсет патрона; това щеше да е достатъчно да разчисти пътека към вратата през всяка нормална тълпа. Но тази тълпа тук съвсем не беше нормална. Той стегна хватката около приклада на пистолета и си пое дълбоко дъх.

Внезапно Пендъргаст пристъпи към Шариер.

— Какво е това? — Като мълния ръката му се стрелна напред и отпра нещо от ръкава на свещеника. Вдигна го и го освети с фенерчето си. — Вижте! Амулет за предпазване с неправилно усукан конец, направен в обратна спирала. Амулетът за лъжливо приятелство! Господин Шариер, защо носите това, щом сте пастор на тези хора? Защо се страхувате от тях?

Агентът се обърна към тълпата и размаха малката муска с пискюли.

— Той се съмнява във вас! Виждате ли?

Пендъргаст се завъртя отново към Шариер.

— Защо не вярвате на тези хора? — попита той.

С рев Шариер се наведе напред, за да го удари с жезъла си, при което робата му се изду; Но агентът от ФБР се извъртя толкова ловко, че мъжът се олюля във въздуха, завъртя се и един внезапен ритник го накара да плюсне в мръсотията долу. Гневен рев премина през тълпата. Босонг пристъпи бързо, сложи опънатата си ръка върху свещеника, докато той се изправяше, и гневно, изпълнено с ненавист изражение, разкриви лицето му.

— Ах, ти! Никаквец! — каза той на Пендъргаст.

— Несъмнено е време да си тръгваме — промърмори агентът.

Д'Агоста хвана предната дръжка на големия колкото ковчег сандък за доказателства, Перес хвана задната, и те се насочиха напред, разпръсквайки изненаданата и объркана тълпа. Със свободната си ръка Д'Агоста извади Глока си и стреля във въздуха; гърмежът отекна и сводестото пространство го повтори няколко пъти.

— Да тръгваме! *Хайде!* — Той прибра пистолета си и буквално сграбчи Бертен за яката, като го повлече към изхода, разблъсквайки

хората. За миг проблесна нож, но Пендъргаст с внезапно движение запрати нападателя на земята.

Те вървяха към вратата, а освирепялата тълпа ги следваше по петите. Наложиха се Д'Агоста да стреля втори път във въздуха.

— Назад! — изкрещя той.

Сякаш от нищото изникнаха дузина ножове и стоманата блесна матово на слабата светлина.

— В колите! — провикна се Д'Агоста. — *Веднага!*

Те се скупчиха, хвърляйки доказателствата в задната част на вана, като вкараха после и агнето вътре. След това ванът изскърца и се понесе още преди да са успели да затворят вратите, последвани от круизера, който посипа камъчета върху крещящата тълпа зад тях. Д'Агоста чу стенание откъм задната седалка. Обърна се и видя французина — побледнял и треперещ — да стиска ревера на Пендъргаст. Пендъргаст беше извадил нещо от вътрешния джоб на палтото си: един от странните, изкривени инструменти, които лежаха върху олтара в църквата. Сигурно го беше взел незабелязано по време на мелето.

— Ранен ли сте? — обърна се Д'Агоста към Бертен. Сърцето му биеше оглушително в гърдите и той едва можеше да си поеме дъх.

— Този жрец, този свещеник Шарриер...

— Какво?

— Взе проби...

— Какво е направил?

— Проби от мен, от всички нас... косми, дрехи — не видяхте ли? Чухте го, чухте заплахите му. Магия за смърт. Ще го разберем, ще го *усетим*. Скоро. — Мъжът имаше вид на умиращ.

Д'Агоста се обърна рязко. Да работиш с Пендъргаст означаваше да се съобразяваш с врели-некипели.

[1] Американски писател и карикатурист (1904–1991). — Бел.прев. ↑

[2] Kool-Aid е разтворима напитка, но изразът „да пиеш една куул-ейд“ става крилата фраза след зловеците събития в Джонстаун на 18 ноември 1978 г., когато 918 души от сектата на „пастор“ Джим Джонс по негова заповед едновременно се самоубиха с цианид, разтворен в тази напитка. — Бел.прев. ↑

[3] Обиден хаитянки израз за хомосексуалист. — Бел.прев. ↑

41.

— Какво да бъде, скъпи? — попита келнерката с измъчено лице, облегла лакът на хълбока си, с отворен тефтер и готов за писане химикал.

Д'Агоста отмести менюто настрана.

— Кафе, черно, и овесена каша.

Жената погледна през масата.

— А вие?

— Палачинки с боровинки — каза Хейуърд. — Затоплете сироп, ако обичате.

— Няма проблем — кимна келнерката, затвори тефтера си и се обърна.

— Един момент — спря я Д'Агоста.

Тези досадни съображения. От опита си по времето, когато живееха заедно, Лора Хейуърд поръчваше — или приготвяше сама — палачинки с боровинки само по две причини. Чувстваше се виновна, че е прекалила с работата и го е игнорирала; или искаше да покаже любовта си. И двете опции звучаха добре. Какво става, сигнали ли му изпращаше? Идеята за закуска все пак беше нейна.

— Нека порциите палачинки бъдат две — каза той.

— Няма проблем. — Келнерката се отдалечи.

— Видя ли днешния „Уест Сайдър“? — попита Хейуърд.

— Видях го. За съжаление. — Скандалната страница изглежда беше довела целия град до истерия. И не само „Уест Сайдър“ — всички таблоиди вдигаха шум до бога. Вилата беше описана с най-отвратителни изрази и намекваха не особено деликатно, че именно тя стои зад убийството на „звездната репортерка“ на „Уест Сайдър“ — Кейтлин Кид.

Но най-болезненото беше, че пресата се спираше надълго и нашироко върху самия Бил Смитбак. Убийството на репортерката Кид от Смитбак, след като вече е бил обявен за мъртъв и подложен на аутопсия; изчезналият му труп от Патологията — проклетниците бяха

проучили всичко и разсъждаваха над него с върховно удоволствие. И, разбира се, намекваха дебело, че в края на краищата всичко сочи към Вилата.

Колкото до Д'Агоста, и той се тревожеше, че именно Вилата е отговорна. И въпреки нарастващия гняв знаеше, че последното нещо, от което се нуждае градът, е импулсивно правосъдие.

Келнерката се върна с кафето му. Той отпи от него с благодарност и погледна крадешком към Хейуърд. Очите им се срещнаха. Изражението ѝ не беше нито виновно, нито пък проникнато от любов. Беше разтревожено.

— Кога посети Нора Кели?

— Снощи, веднага щом разбрах. Точно след претърсването на Вилата.

— Какво стана, нали се беше погрижил да я охраняват?

Д'Агоста се намръщи.

— Нескопосана работа. Всеки от двата екипа се оправдава с другия. Шибани идиоти.

— Как е Нора?

— Ударена на няколко места, порязана тук-там, има и охлузвания. Но най-много ме тревожи второто сътресение, което е получила. Ще остане в болницата поне още няколко дни за наблюдение.

— Съседите ли са се намесили?

Д'Агоста отпи нова глътка и кимна.

— Виковете ѝ са ги накарали да дотичат. Разбили са вратата.

— И Нора настоява, че е бил Смитбак?

— Дотолкова, че е готова да свидетелства в съда. Както и съседите.

Хейуърд заби поглед във фалшивото мраморно покритие на масата.

— Това е толкова абсурдно. Искам да кажа: какво става?

— Проклетата Вила, ето какво става! — Само мисълта за Нора накара гнева му да се върне отново с пълна сила. Изглежда в последно време непрекъснато беше ядосан: ядосан на Вилата; ядосан на Клайн и мазните му заплахи; ядосан на комисаря; ядосан на висшата бюрокрация, която му връзваше ръцете; ядосан дори на Пендъргаст с

дразнещата му престорена свенливост и непоносимия му съветник, френския креол.

Хейуърд го погледна отново. Тревогата ѝ бе още по-силно изразена.

— Каква точно е връзката с Вилата?

— Не виждаш ли? Те стоят зад всичко. *Сигурно* са те. Смитбак е бил прав.

— Може ли да отбележа, че още нямаш доказана сигурна връзка. Смитбак е писал за непотвърдени убийства на животни — това е всичко.

— Не са непотвърдени. Чух животните във вана. *Видях* ножовете, пропитата с кръв слама. Само да беше видяла мястото, Лора. Господи, мантиите, качулките им, тракането... Тези хора са фанатици.

— Което не ги прави автоматично убийци. Вини, трябва ти *пряка връзка*.

— Освен това имат мотив. Онзи техен свещеник, Шариер... — Той поклати глава. — Истински мръсник. Дали е способен на убийство? Обзалагам се.

— А какъв е този Бертен, за когото четох в рапорта. Кой е той?

— Пендъргаст го домъкна. Експерт по вуду или нещо такова. Шарлатанин, ако ме питаш.

— Вуду?

— Пендъргаст е дяволски заинтригуван. Преструва се, че не е, но го интересува. Все ми е тая, че може да започне да бодее с карфици разни кукли — нали всичко в края на краищата се връща във Вилата.

Поръчката им пристигна, миришеше вкусно на пресни боровинки. Хейуърд поръси малко кленов сироп върху чинията си, взе вилицата, но я остави и се наведе напред.

— Вини, чуй ме. Прекалено си ядосан, за да се занимаваш с този случай.

— За какво говориш?

— Не можеш да бъдеш обективен. Ти обичаше Смитбак. Страхотно ченге си, но трябва да обмислиш сериозно предаването на случая на някой друг.

— Шегуваш се. Потънал съм в този случай — двадесет и четири часа, седем дни в седмицата.

— Точно това имам предвид. Занимаваш се с лов на вещици, убеден си, че виновникът е Вилата.

Д'Агоста си пое дъх дълбоко, задържа го за малко, след което го изпусна, преди да си отхапе от палачинката.

— Не трябва ли да следваме убежденията си, вътрешното си чувство? Не е ли най-естествено да разследваш най-вероятния заподозрян?

— Това, за което ти говоря, е, че си заслепен от гняв, от емоция, че пропускаш да разследваш други вероятности.

Д'Агоста отвори уста и пак я затвори. Не знаеше какво да каже. Дълбоко в себе си чувстваше, че е права. Не, *знаеше*, че тя е права. Проблемът беше, че в някаква степен това изобщо не го интересуваше. Смъртта на Смитбак го беше шокирала, беше оставила дупка, каквато не можеше да заличи. И искаше виновният за това да си плати.

— И какво правите с Пендъргаст? Всеки път, когато влезе в картинката, причинява неприятност. Този човек не ти се отразява добре, Вини — стой далеч от него. Работи сам за себе си.

— Това са глупости — озъби се Д'Агоста. — Той е блестящ. Получава резултати.

— Да, получава. И знаеш ли защо? Защото е прекалено нетърпелив да го направи както му е редът. Затова заобикаля системата. И те повлича и теб в извънзаконовите си приключения. И кой ще пострада накрая? Ти!

— Работил съм с него по половин дузина случаи. Стигна до дъното на всеки от тях и изправи убийците пред правосъдието.

— Пред правосъдието на Пендъргаст, искаш да кажеш. Като знам как събира доказателства, съмнявам се, че Пендъргаст може да обвини виновниците в съдебната зала. Може би не е случайност, че умират преди процеса.

Д'Агоста не отговори. Само избута настрана чинията си. Тази закуска не мина, както се беше надявал. Почувства се изморен — изморен и объркан.

Тогава Хейуърд направи нещо, което той не очакваше. Протегна се през масата и хвана ръката му.

— Виж, Вини. Не се опитвам да ти усложнявам живота. Опитвам се да ти помогна.

— Знаем. И го оценявам, наистина го оценявам.

— Беше толкова близко да загубиш всичко заради онзи последен случай на Пендъргаст, в който се замеси. Комисарят сега те гледа под лупа. Знам колко е важна кариерата за теб и не искам да те виждам как отново я рискуваш. Ще ми обещаеш ли поне, че няма да му позволиш да те въвлича в някоя още по-незаконна авантюра? Ти си този, който отговаря за разкриването на този случай. Ти си в края на краищата човекът, който ще дава показания на пейката за свидетели за онова, което си направил — и което не си направил.

Д'Агоста кимна.

— Окей.

Тя стисна ръката му и се усмихна.

— Помниш ли първия път, когато се срещнахме? — попита я той. — Аз бях ветеранът, големият лош лейтенант от НПУ.

— А аз бях сержант-новобранец, директно от пътната полиция.

— Точно така. Преди седем години... можеш ли да повярваш? Тогава аз се грижех за теб. Пазех ти гърба. Смешно е, как се променят ролите.

Тя отново заби поглед в масата. Лека руменина обагри бузите ѝ.

— Но знаеш ли какво, Лора? Това по някакъв начин ми харесва.

Изад рамото на Хейуърд дойде бърз, задъхан глас.

— Това *той* ли е?

Д'Агоста погледна нататък. Една слаба жена в бяла блуза и черна пола се беше обърнала и сочеше право към него, притиснала клетъчния си телефон към ухото си. В първия миг той не разбра на кого говори жената — на него, на задъхания си събеседник или на човека от другата страна на телефонната линия.

— Той е! Познах го от снощните новини! — Като пусна телефона в дамската си чанта, жената се измъкна иззад масата и се приближи. — Вие сте лейтенантът, който разследва убийствата на зомбитата, нали?

Келнерката, дочула думите ѝ, също се приближи.

— Ама наистина ли е той?

Слабата жена се наведе към него и притисна маникюрираните си нокти в масата толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Моля ви, кажете ми, че ще разрешите това скоро, тикнете тези ужасни хора зад решетките!

Една възрастна жена, случайно уловила разговора, пристъпи напред:

— Моля ви, полицай — умолително произнесе тя, докато един йоркширски териер надничаше от кошницата, която бе прегърнала. — Напоследък направо не мога да спя. Както и всичките ми приятелки. Общината не прави нищо. Вие *трябва* да спрете това!

Д'Агоста местеше очи от едната жена към другата изумено, загубил дар слово. Никога не се бяха случвали подобни убийства. Нюйоркчани бяха преситени, материалистично настроени, леко презрителни. Но тези хора тук — очите им, настойчивостта в гласовете им, не можеха да се сбъркат.

Той се усмихна уверено.

— Ще направя всичко по силите си, мадам. И няма да е след дълго, обещавам ви.

— Надявам се да сдържите обещанието си! — Жената се оттегли и се присъедини към общия разговор.

Д'Агоста погледна Хейуърд. Тя отвърна на погледа му.

— Интересно — произнесе накрая тя. — Проблемът наистина се задълбочава, и то много бързо, Вини. Внимавай.

— Ще ставаме ли? — кимна той към вратата.

— Ти тръгвай. Аз ще остана и ще си допия кафето.

Д'Агоста остави една двайсетачка на масата.

— Ще огледаме ли доказателствата след обед?

След като тя кимна, той се обърна и мина възможно най-спокойно между разтревожените лица.

42.

Д'Агоста се боеше, че може да се направи нещо с новите доказателства в мазето на площад „Полиция“ № 1. Мястото, както и всички процедури, свързани с него, се държаха под строг контрол заради изхвърляните от съда един след друг случаи поради грешка в поредицата от доказателства, и сега влизането в пристройката беше като получаването на достъп до Форт Нокс^[1].

Той подаде документите на една секретарка зад бронираното стъкло геше и след това той, Хейуърд, Пендъргаст и Бертен отидоха да охладят страстите в чакалнята — без столове, без списания, само портрет на губернатора, — докато документите се обработваха. След петнайсет минути една енергична жена, сбръчкана като мумия, но пък забележително въодушевена, се появи с радиостанция в едната ръка и ги снабди с баджове и памучни ръкавици.

— Насам — каза тя с ясен глас. — Движете се заедно. Не докосвайте нищо.

Те я последваха по празен коридор с флуоресцентни лампи от двете страни и номерирани метални врати. След дълго вървене жената спря пред една от тях, пъкна карта в слота и с невероятна прецизност набра някакъв код върху охранителното табло; вратата се отвори. В стаята покрай трите стени се редяха шкафове с доказателства, а в центъра стоеше една маса под серия от ярки лампи. Ако се работеше както едно време, доказателствата вече щяха да са сложени на масата. И до тях да лежи списъкът на фотографите, които са ги снимали. А те трябваше направят специално запитване за артикулите — не да се ровят безразборно.

— Застанете зад масата — долетя ясният глас.

Те се подчиниха — Хейуърд, Пендъргаст и дразнещият Бертен. Д'Агоста вече усещаше неодобрителните вибрации откъм Хейуърд. Тя бе възразила срещу присъствието на Бертен — фракът и бастунът от тръстика не се връзваха никак с обстановката. Дребният мъж

изглеждаше разрошен, лицето му беше бледо и по слепоочията му се стичаха струйки пот.

— Така — Жената се изправи зад масата. — Правили ли сме го преди?

Д'Агоста не каза нищо. Останалите промърмориха:

— Не.

— Имате право да изискате само по един комплект доказателства наведнъж. Аз съм единствената, която позволява пипането на доказателствата, ако е необходимо да бъдат разгледани отблизо — което, да добавя, трябва да бъде препотвърдено. Тестовете можете да получите след подаване на писмена молба. На списъците тук са изредени всички доказателства, изети при съдебното претърсване, както и други доказателства, събрани по случая. Както виждате, всичко е снимано. А сега — тя се усмихна и лицето ѝ едва не напука като стара мазилка — какво искате да разгледате?

— Първо — започна Пендъргаст, — може ли да изнесете доказателството, което намерихме в урната на Колин Фиъринг?

След кратко забавяне малкото хартиено ковчеже и съдържанието му — наподобяваща скелет кукла — беше доставено.

— Какво е второто? — попита жената.

— Бихме искали да видим сандъка от Вилата и съдържанието му. — Д'Агоста посочи. — Тази снимка, тук.

Жената плъзна пръста си по списъка, записа си номера, после се обърна, отиде до един от шкафовете, отвори чекмедже и извади от него поднос.

— Доста тежък е за мен — каза тя.

Д'Агоста пристъпи.

— Ще ви помогна.

— Не. — Жената се обади по радиостанцията и няколко минути по-късно влезе едър мъжага, който ѝ помогна да вдигнат сандъка върху масата, след което застана в ъгъла.

— Отворете го, ако обичате, и извадете съдържанието му — каза Д'Агоста. Той не беше видял добре нещата, когато ги взеха от Вилата.

С вбесяваща предпазливост жената отвори капака и извади увитите в кожа предмети, след което ги остави върху масата все тъй внимателно.

— Развийте ги, ако обичате — помоли Д'Агоста.

Всеки предмет беше развързан и разопакован като същински музеен експонат. Разкри се серия от ножове, един от друг по-странни, по-екзотични и с по-неясно предназначение. Остриетата им бяха сложно закривени и назъбени, костните и дървените дръжки инкрустирани със странни завъртулки и шарки. Последният разопакован предмет се оказа дебело парче тел, огънато и извито в изключително странна форма, с костна дръжка в единия край и кука в другия, като външният ръб на куката бе наточен като бръснач. Точно като този, който Пендъргаст беше открил във Вилата.

— Жертвени ножове с амулет — каза Бертен и отстъпи назад.

Д'Агоста се обърна към него с раздразнение:

— Ах, нима?

Бертен покри устата си с ръка и се изкашля.

— Върху дръжките — каза той със слаб глас — има амулет, шарките на *Лоа*.

— И какво, по дяволите, е „*Лоа*“?

— Демон или дух. Всеки нож олицетворява един от тях. Кръглите шарки представляват вътрешният танц или „гrobiщен танц“ на този определен демон. Когато животните или... или живите същества... се принасят в жертва на *Лоа*, трябва да се използва ножът на *Лоа*.

— С други думи вуду глупости — каза Д'Агоста.

Дребният мъж измъкна една кърпичка и попи слепоочията си с трепереща ръка.

— Не е вуду, а оби.

Френското произношение на Бертен отново подразни Д'Агоста.

— И каква е разликата?

— Оби е истинското нещо.

— „Истинското нещо“ — повтори Д'Агоста. Той погледна към Хейуърд. Лицето ѝ беше непроницаемо.

Пендъргаст извади една кожена торбичка от самото си, отвори я и започна да вади съдържанието ѝ — малка стойка, епруветки, пинсети, топлийка, няколко капкомера — като постави всяко на масата.

— Какво е това? — попита остро Хейуърд.

— Тестове — дойде краткият отговор.

— Не можете да си правите лаборатория тук — каза тя. — Чухте служителката — необходимо е да се получи препотвърждение.

Една бяла ръка се мушна в черното сако и се появи отново с лист хартия. Хейуърд взе листа и го прочете, лицето ѝ потъмня.

— Това е абсолютно незаконно — подзе мумифицираната служителка. Преди да е успяла да завърши, във въздуха пред погледа ѝ увисна втори лист. Тя го взе, прочете го, но не направи опит да го върне.

— Много добре — произнесе служителката накрая. — С кой предмет бихте искали да започнете?

Пендъргаст посочи към огънатата в странна форма телена кука.

— Трябва да я взема.

Жената погледна отново листа, после кимна.

Пендъргаст прикрепи една лупа към окото си, взе куката с облечената си в ръкавица ръка, обърна куката, огледа я внимателно, после я остави на масата. Като използва карфицата с изключителна прецизност, той свали няколко люспици от материала, напластен близо до дръжката, и го сложи в една епруветка. Взе тампон, навлажни го в едно от шишенцата, мина с него по дължината на куката, после запечата тампона в друга епруветка. Повтори процедурата с няколко от ножовете, дръжките и остриетата, като всеки тампон се слагаше в съответна малка епруветка. После, като използва капкомер, добави реагенти към всяка. Само първата епруветка промени цвета си.

Той се изправи.

— Колко странно. — Лабораторното оборудване изчезна в кожената торбичка също така бързо, както се бе появило. Пендъргаст дръпна ципа ѝ и я върна обратно в джоба на сакото си.

После се оправи и кръстоса ръце пред гърдите си. Всички го гледаха.

— Да? — попита той невинно.

— Господин Пендъргаст — каза Лора, — ако няма да ви *затрудня* много, бихте ли споделили с нас плодовете от вашия труд?

— Боя се, че предпочитам да работя по-скоро сам.

— Колко жалко — присви устни Лора.

— Чували ли сте за Уейд Дейвис, канадски етноботаник и книгата му, която излезе през 1988-а година — „Прекосяване на мрака: Етнобиологията на хаитянските зомбита“?

Хейуърд продължи да го гледа, без да казва нищо.

— Изключително интересно изследване — продължи Пендъргаст. — Препоръчвам ви го настоятелно.

— Ще го поръчам по „Амазон“ — кимна тя.

— Изследванията на Дейвис показват, че жив човек може да бъде зомбиран, като му се поставят два специални химикала, обикновено през рана. Първият прах има за основна съставка тетродотоксин — същият токсин, намиращ се в японския рибен деликатес фугу. Вторият е свързан с екстракт от подобно на татула растение. Определена комбинация от тези субстанции, вкарана в съответната доза, може да държи човек в близко до смъртта състояние дни наред, мобилен, с минимална мозъчна дейност и несамостоятелна воля. Накратко, според теорията, с определени химически съставки може да се създаде действително зомби.

— И вие открихте тези химически съставки? — попита Хейуърд с хаплив тон.

— Това е изненадата. Не ги открих — нито тук, нито в независимите тестове, които проведох във Вилата. Трябва да призная, че съм изненадан и разочарован.

Тя се обърна рязко настрана.

— Донесете следващата партида доказателства. Загубихме достатъчно време с това.

— Открих, обаче — добави Пендъргаст, — че по куката има човешка кръв.

Настъпи тишина.

Д'Агоста изсумтя, обръщайки се към сбръчканата служителка.

— Искам ДНК тест на тази кука, прекарайте я през базата данни, тест за наличие на човешка тъкан, също така. Всички тези инструменти да бъдат изследвани както за човешка, така и за животинска кръв. Уверете се, че по дръжките има отпечатъци от пръсти — трябва ми списък на всички, които са ги докосвали. — Той се обърна към Пендъргаст. — Имаш ли идея за какво може да е тази кука?

— Признавам, че съм объркан. Мосю Бертен?

Бертен изглеждаше силно развълнуван. Той направи знак на Пендъргаст да застане на една страна.

— Mon frere^[2], не мога да продължа — произнесе той с нисък, напрегнат шепот. — Болен съм, казвам ти — болен! Това е работа на

онзи жрец, Шариер. Магията му за смърт — ти още ли не я усещаш да действа?

— Чувствам се добре.

Хейуърд премести погледа си от тях към Д'Агоста и поклати глава.

— Трябва да тръгваме — каза Бертен. — Трябва да се приберем вкъщи. Нуждая се от сироп — трябва да сръбна сироп. От онзи слабия — знам, че имаш! Нищо друго няма да ме успокои.

— *Ще се успокоите, ще се успокоите, учителю.* Съвсем скоро. — След това, като се обърна към групата, Пендъргаст произнесе по-високо: — А сега, ще бъдете ли така добър да изследвате тази кука, *мосю?*

Бертен пристъпи напред неохотно, наведе се предпазливо към предмета и подуши. Той се потеше обилно и лицето му беше подпухнало. Дишането му прозвуча като хриптенето на стара гайда в малка стая.

— Колко странно. Никога не съм виждал нещо подобно преди.

Повторно подушване.

— И миниатюрния ковчег, който взехме от урната на Фиъринг. Това е работа на една и съща секта.

Бертен се приближи с още една крачка към малкото ковчеже. Капакът му сега бе на място: направен от кремаво оцветена хартия, украсена ръчно с черепи и дълги кости в черно мастило. Беше сложно сгъната, като оригами, за да прилепва плътно върху ковчежето от папиемаше.

— Муската, нарисувана върху този хартиен капак — каза Пендъргаст. — С какъв *Лоа* се идентифицира?

Бертен поклати глава.

— Не ми е позната. Бих допуснал, че е тайна, известна само на някоя единична секта оби. Каквато и да е, тя е много странна. Никога не съм виждал такава. — Той протегна ръка — и я дръпна мигновено назад, когато служителката изцъка с език, — след което я протегна отново и взе капака.

— Оставете го долу — произнесе рязко жената.

Бертен завъртя внимателно капака в ръце, като се взираше в него напрегнато и си мърмореше под нос.

— Господин Бертен — каза Лора с предупредителен глас.

Бертен изглежда не я чу. Въртеше хартиената конструкция в ръцете си, първо на една страна, после на друга, и продължаваше да си мърмори. След което с внезапен удар на пръстите си я разкъса на две.

Изпод гънките отдолу се посипа сивкав прах по панталоните и обувките му.

Той се дръпна назад от потрес и ужас, а хартиените ленти се разлетяха. Възрастната служителка направи опит да ги събере и започна да сипе забележки. Едрият мъж, който досега бе стоял мълчаливо в ъгъла, хвана Бертен за яката и го повлече навън, извеждайки го от стаята за доказателства. Пендъргаст клекна със скоростта на нападаща змия, извади малка епруветка от джоба на самото си, започна да събира сивия прах и да я пълни с него. А Хейуърд стоеше сред всичко това и гледаше Д'Агоста, сякаш казваше: *Предупредих те. Предупредих те.*

[1] Строго охранявана военна база в Южен Кентъки. Там се съхранява златният резерв на САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Братко мой (фр.). — Бел.прев. ↑

43.

Проктър спря Ролса на пустия паркинг зад бейзболното игрище в края на Инууд Хил Парк и изключи фаровете. Когато Пендъргаст и Д'Агоста излязоха от колата, Проктър отиде до багажника, отвори го и извади оттам дълга брезентова торба с инструменти, пластмасово сандъче за доказателства и метален детектор.

— И мислиш, че няма никакъв проблем просто да оставим колата? — попита със съмнение Д'Агоста.

— Проктър ще я наблюдава. — Пендъргаст взе брезентовата торба и я подаде на Д'Агоста. — Да не си губим времето тук, Винсънт.

— Няма.

Той преметна торбата през рамо и те тръгнаха напърно през празните бейзболни ромбове към гората. Погледна часовника си: два след полунощ. Какво правеше? Току-що бе обещал на Хейуърд, че няма да позволи Пендъргаст да го въвлече в някакви неразумни действия — а ето го сега, посред нощ, на експедиция за отвлечане на тяло в обществен парк, без разрешение или съдебна заповед. Думите на Хейуърд още звучаха в главата му: „Като знам как събира доказателства, съмнявам се, че Пендъргаст може да обвини виновниците в съдебната зала. Може би не е случайно, че умират преди процеса.“

— Припомни ми пак, ако обичаш, защо се промъкваме като крадци на гробове? — каза той.

— Защото сме крадци на гробове.

Добре поне, помисли си Д'Агоста, че Бертен не беше с тях. Беше излязъл от колата в последната минута, оплаквайки се от сърцебиене. Дребосъкът беше напълно обзет от паника, защото Шариер бе успял да отскубне няколко негови косъма. Беше невъзможно обаче свещеникът да вземе коса от него, помисли си Д'Агоста със задоволство: едно от предимствата да си плешив. Той си помисли за малката сцена, която се бе разиграла в стаята за доказателства и се намръщи.

— Какво, по дяволите, иска приятелчето ти Бертен? — попита той. — Да сръбне сиропче?

— Един коктейл, който той предпочита, когато е... прекомерно възбуден.

— Коктейл?

— Нещо такова. Сода с лимон и лайм, водка, разтворен кодеин и бонбон за смучене.

— И какво?

— Бертен предпочита от онези с вкус на диня.

Д'Агоста поклати глава.

— Исусе. Такова нещо е възможно само в Луизиана.

— Всъщност, разбрах, че тази смес произхожда от Хюстън.

Като отминаха игрището, те се промушиха през една дупка в ниската ограда от мрежа, прекосиха някаква незасята нива и влязоха в гората. Пендъргаст включи GPS устройство и слабият син блясък на екранчето озари с призрачна светлина лицето на агента.

— Къде точно е гробът?

— Няма знак. Но благодарение на Рен знам местоположението. Изглежда, че тъй като се предполагало, че пазачът се е самоубил, останките му не могли да бъдат погребани в осветения семеен парцел. Затова бил погребан близо до мястото, където било намерено тялото му. В едно описание на погребението се казва, че се намира близо до паметника Шоракопоуч.

— Кой паметник?

— Паметникът на мястото, където Питър Минът е купил Манхатън от индианците.

Пендъргаст поведе, Д'Агоста го следваше. Насочиха се към гъстите дървета и шубраци, каменистата почва ставаше все по-неравна. Д'Агоста отново се удиви, че все още са в Манхатън. Под краката им ту ставаше стръмно, ту внезапно земята се спускаше; пресякоха малък ручей със съвсем малко вода в коритото, на места се виждаше гола скала. Гората ставаше все по-гъста, клоните закриха луната и Пендъргаст извади фенерчето си. Изминаха още километър и половина, спускайки се надолу по силно каменист терен и внезапно в светлината на фенерчето изникна един голям кръгъл камък.

— Паметникът — каза Пендъргаст, проверявайки GPS-а си. Той насочи лъча към една бронзова плоча, занитена в камъка, която

описваше как на това място през 1626-та година Питър Минът е купил остров Манхатън от местните индианци за шейсет гулдена, стойността на шепа евтини дрънкулки.

— Добра инвестиция — каза Д'Агоста.

— Много лоша инвестиция — каза Пендъргаст. — Ако шейсетте гулдена са били вложени през 1626-та година при петпроцентна сложна лихва, щеше да се натрупа много по-голяма сума от стойността на земята на Манхатън в наши дни. — Пендъргаст направи пауза и освети с фенерчето си тъмнината. — По наша информация тялото е било заровено на 22 рода^[1] на север от магнолията, която навремето се издигала до този монумент.

— Дънерът още ли е тук?

— Не. Дървото било отсечено през 1933-та година. Но Рен ми намери една стара карта, според която местоположението на дървото е осемнадесет ярда югозападно от паметника. Вече бях записал данните в GPS устройството.

Агентът тръгна на югозапад, като следеше внимателно GPS-а.

— Тук. — Той се обърна на юг. — Двадесет и два рода по пет метра е равно на сто и десет метра. — Той натисна няколко копчета върху GPS-а. — Следвай ме, ако обичаш.

Пендъргаст тръгна отново в мрака, почти призрачен в черния си костюм. Д'Агоста закрачи след него, повдигайки тежката торба по-високо на рамото си. Можеше да подуши блатата и тинята покрай Спайтън Дайвъл и скоро различи процеждащите се между дърветата светлини на високите жилищни сгради по склоновете на Ривърдейл отвъд реката. Гората свърши внезапно и двамата се оказаха пред широко пространство, обрасло с трева, което се спускаше стръмно към застлания с дребни камъчета сърповиден бряг. Реката се пенеше във въртопи, светлините на алеята „Хенри Хъдзън“ се извиваха отгоре, а блоковете от другата страна на водата се оглеждаха в бързите вълни, отминаваха с течението на реката, за да изплуват отново сякаш от дълбините. Над водата се носеше тънка мъглица; чу се боботенето на кораб.

— Почакай за момент — промърмори Пендъргаст и спря на линията, където свършваха дърветата.

Едно полицейско корабче се приближи бавно, разпенвайки водата надолу по Спайтън Дайвъл, призрачните му очертания

изникнаха от мъглата и светлината на прожектора обходи брега. Те се приведоха точно когато лъчът мина над тях и побързаха да се мушнат сред дърветата.

— Исусе — промърмори Д'Агоста. — Крия се от собствените си колеги. Не е ли лудост?

— Това е единственото решение. Имаш ли представа колко време ще отиде за получаване на съответното разрешение за ексхумация на един труп, погребан не в гробище, а на обществен терен, без смъртен акт, само с няколко вестникарски статии като поддържащи доказателства?

— Правили сме го.

Като се изправи, Пендъргаст излезе от дърветата и тръгна през тревата към брега. На изток, на половината разстояние от урвите, Д'Агоста различи голямата порутена постройка на централната църква на Вилата, издигаща се като корен на зъб над дърветата, слаба жълта светлина, надничаше от прозорците на горния етаж.

Пендъргаст спря.

— Точно тук.

Д'Агоста огледа чакълестия бряг.

— Няма начин. Кой ще тръгне да погребва мъртвец тук, на такова открито място?

— По-лесно се копае. А преди сто години никоя от тези сгради от другата страна на реката не е била построена.

— Приятничко. Как се предполага, че ще изравяме труп, като ни гледа цял свят?

— Възможно най-бързо.

Д'Агоста с въздишка свали торбата и извади лопата и кирка. Пендъргаст завинти пръчките на металния детектор, надяна чифт слушалки, които свърза към прибора, и го включи. После закрочи бавно.

— Много метал има тук — каза той.

Размаха детектора напред-назад, напред-назад, като продължи да се движи бавно. След пет-шест крачки обаче се завъртя и се върна.

— Получавам постоянен сигнал тук, две стъпки отдолу.

— Две стъпки? Вижда ми се ужасно плитко.

— Рен ми каза, че общата ерозия на почвеното ниво в този район би трябвало да е шест стъпки от времето, когато е било извършено

погребението. — Той остави настрана металния детектор, съблече самото си и го закачи на едно близко дърво, взе кирката и с изненадваща сила започна да копае земята. Д'Агоста си сложи чифт работни ръкавици и се зае да изгребва разкопаната пръст и камъчетата.

Силно боботене извести завръщането на полицейското корабче. Д'Агоста се хвърли на земята, когато лъчът на прожектора облиза брега, а Пендъргаст го последва, просвайки се по очи до него. Когато корабчето отмина, агентът се изправи.

— Колко неприятно — каза той, като изтръска праха от себе си и отново хвана кирката.

Правоъгълната дупка постепенно ставаше по-дълбока — дванайсет инча, осемнайсет. Пендъргаст хвърли кирката, коленичи и започна да работи с мистрия, изстъргвайки пластове мръсотия, които Д'Агоста после изхвърляше. От отвора се носеше тежкият мирис на солена морска вода и изгнил хумус.

Когато изкопът достигна двайсетина инча дълбочина, Пендъргаст размаха отново металния детектор.

— Почти стигнахме.

След малко повече от пет минути работа мистрията стигна до някаква кухина. Пендъргаст бързо изхвърли настрана пръстта, разкривайки задната част на череп. След още малко стъргане се показа едната лопатка от гърба на покойника и краят на дървена дръжка.

— Нашият приятел изглежда е бил погребан с лицето надолу — каза Пендъргаст. Той разчисти около дръжката и скоро се показа ефес и ръждясало острие.

— С нож в гърба.

— Мислех, че е прободен в гърдите — каза Д'Агоста. Луната разкъса мъглата и той премести поглед от трапа към Пендъргаст. Лицето на агента беше много мрачно и бледо.

Работеха заедно, постепенно откривайки гърба на скелета. На светлината се показаха изгнили дрехи: чифт сбръчкани обувки около костите на краката, изгнил колан, стари ръкавели и тока. Разкопаха още малко отстрани и почистиха пръстта от старите потъмнели кости.

Д'Агоста се изправи, огледа реката за някакъв знак за полицейския кораб, и освети наоколо. Скелетът лежеше с лице надолу, ръцете и краката бяха спретнато прибрани, пръстите на краката — обърнати навътре. Пендъргаст посегна и вдигна няколко изгнили

парчета от дрехите около скелета, като разкри горната му част; след това пусна всичко в сандъчето. Ножът стърчеше от гърба, беше забит до дръжката в лявата плешка, непосредствено над сърцето. Д'Агоста се вгледа внимателно и забеляза нещо, което приличаше на сериозна фрактура в задната част на черепа.

Пендъргаст се наведе над импровизирания гроб и направи серия снимки на скелета от различни ъгли. След това се изправи.

— Да го преместим — каза той.

Докато Д'Агоста държеше фенерчето, агентът вдигаше костите една по една с върха на лопатката, като започна от тези на краката и продължи нагоре, подавайки ги на Д'Агоста да ги прибере в сандъчето за доказателства. Когато стигна до гръдния кош, той бавно извади ножа от почвата и го вдигна нагоре.

— Виждаш ли това, Винсънт — попита той, като сочеше. Д'Агоста насочи лъча към предмет от ковано желязо, приличен на дълъг клин или лост. Единият му край беше огънат върху костите в горната част на ръката на жертвата. Дългото острие на клина беше заровено дълбоко в пръстта. — Прободен в гроба. Прикован.

Пендъргаст го измъкна и го сложи при другите останки.

— Любопитно. А това... виждаш ли това?

Сега Д'Агоста насочи фенерчето към тила на жертвата. Още можеха да се видят останките от тънка, усукана връв от коноп, здраво стегната около костите на врата.

— Задушен — каза Д'Агоста. — Това нещо направо го е обезглавило.

— Наистина. Хиоидната кост е почти раздробена. — Пендъргаст продължи зловещото си занимание.

Скоро единственото, което остана, беше черепът, забит с лице в пръстта. Пендъргаст изрови него и челюстната кост с малко джобно ножче, почисти ги и ги отдели едно от друго, след което ги обърна нагоре с острието на ножчето.

— О, боже! — Д'Агоста отстъпи назад. Устата беше затворена, но пространството зад зъбите, където е бил езикът, беше пълно със зеленикавобял пращец, размесен сред забъркани конци. Отпред се подаваше извит нагоре конец, единият му край беше прокаран между два зъба.

Пендъргаст измъкна конеца и го огледа, подуши черепа, взе малко количество от пращеца и го разтърка между палеца и показалеца си.

— Арсеник. Устата е била пълна с него, а устните — защити.

— Исусе. Що за самоубийство да се удушиш с нож в гърба и да напълниш устата си с арсеник? Според мен хората, които са го погребали, би трябвало да забележат.

— Първоначално тялото не е било погребано така. Никой не погребва мъртвец с лицето надолу. След като близките заровили тялото, някой друг — тези, които вероятно, хм, са „реанимирали“ трупа — са се върнали, изкопали са го и са го подредили по този специален начин.

— Но защо?

— Достатъчно често срещана церемония в оби. За да го убият втори път.

— За какво, по дяволите?

— За да са сигурни, че е много, много мъртъв. — Пендъргаст се изправи. — Както ти вече забеляза, Винсънт, това не е било самоубийство. Нито пък несчастен случай. Всъщност, след като е бил убит дважди, вторият път с арсеник и нож в гърба, изобщо не може да има съмнение. След първоначалното погребение този мъж е бил изровен — изровен с *определена цел* — и когато тази цел е била осъществена, заровен отново с лицето надолу. Това е виновникът — „съживеният труп“ на „Ню Йорк Сън“ — за убийствата в Инууд Хил през 1901-а година.

— Казваш, че от Вилата са го отвлекли или вербували, превърнали са го в зомби, накарали са го да убие онзи архитект по дизайна и комисаря по парковете — и всичко това, за да не бъде разрушена църквата им?

Пендъргаст махна с ръка към трупа.

— Ессе signum^[2].

[1] Мярка за дължина, равняваща се на около 5 метра. — Бел.прев. ↑

[2] Това е знакът (лат.). — Бел.прев. ↑

44.

Д'Агоста отпи една глътка кафе и потръпна. Това бе петото му кафе за деня, а още нямаше пладне. Разходите за напитки в Старбъкс бяха станали разорителни и така той се бе върнал към черния катран, произвеждан от древната кафе машина в стаята за почивка в дъното на коридора. Докато сърбаше, погледна към Пендъргаст, който седеше в ъгъла, потънал в мисли, събрал върховете на пръстите си.

Внезапно до слуха му достигна раздражен глас откъм коридора — някой искаше да се срещне с него. Звучеше познато, но Д'Агоста не можа веднага да се сети. Той стана и надникна през вратата. Един мъж в кадифено сако спореше с една от секретарките.

Секретарката вдигна поглед и го видя.

— Лейтенант, казвам на този господин, че трябва да предаде съобщението си на сержанта.

Мъжът се обърна.

— Ето ви и вас!

Това беше онзи продуцент на филми, Естебан. С превръзка на челото.

— Сър — каза секретарката, — трябва да си запишете час за среща с лейтенанта...

Д'Агоста му махна с ръка.

— Шели, ще разговарям с господина. Благодаря.

Д'Агоста се върна в офиса си и Естебан го последва. Когато забеляза Пендъргаст, седящ мълчаливо в ъгъла, той се намръщи; при първата им среща в имението на Естебан в Лонг Айлънд между двамата мъже бяха прехвърчали искри.

Д'Агоста седна уморено зад бюрото си, а мъжът се разположи на стола срещу него. Имаше нещо в този човек, което Д'Агоста не харесваше. И главното — мъжът беше самодоволен фукльо.

— Какво е това? — попита Д'Агоста и посочи превръзката му.

— Нападнаха ме — каза Естебан. — Вижте! Нападнаха ме с нож!

— Подадохте ли оплакване в полицията?

— Какво, по дяволите, си мислите, че правя сега?

— Господин Естебан, аз работя в отдел „Убийства“. Ще ви изпратя при друг разследващ полицай...

— Това е опит за убийство, не е ли така? Бях нападнат от зомби.

Д'Агоста спря. Пендъргаст бавно вдигна глава.

— Извинете ме... зомби ли казахте? — попита Д'Агоста.

— Точно това казах. Или някой, който се държеше като зомби.

Д'Агоста вдигна ръка и натисна интеркома.

— Шели? Изпрати ми веднага един разследващ полицай, за да снем свидетелски показания.

— Разбира се, лейтенант.

Мъжът се опита да говори отново, но Д'Агоста го възпря с ръка. След минута влезе един полицай с дигитален микрофон и Д'Агоста му кимна да седне на свободния стол. Той включи микрофона, след което Д'Агоста се обърна към Естебан:

— Добре, господин Естебан. Нека чуем историята ви.

— Снощи останах до късно да работя в офиса си.

— Адрес?

— Трийсет и трета и Западна Трийсет и пета улица №5, близо до Конгресния център „Джейвитс“. Излязох към един след полунощ. Този район на града е напълно безлюден през нощта и аз тръгнах на изток по трийсет и пета, когато осъзнах, че някой върви след мен. Обърнах се и видях някакъв скитник, пиян или може би дрогиран, облечен в дрипи, да залита. Не му обърнах особено внимание. Точно преди да стигна ъгъла на Десето авеню, го чух да тича след мен. Извърнах се и той ме удари по главата с един нож. Беше само страничен удар, слава богу. Човекът — или човекоподобното нещо — се опита да ме прободне отново с ножа. Но аз се поддържам в добра форма, освен това бях боксьор в колежа, така че парирах удара и го ударих аз. Силно. Той ми налетя пак, но този път бях готов и го прострях на земята. Той се изправи, грабна ножа и, залитайки, изчезна в нощта.

— Може ли да опишете извършителя? — попита Пендъргаст.

— Много подробно. Лицето му беше подпухнало. Беше облечен в дрипи, изцапани, може би с кръв. Косата му беше кестенява, мръсна и стърчеше... Издаваше един особен звук, като... — Естебан спря и се замисли. — Напомня вода, всмукана от канал. Висок, кокалест, слаб,

тромав. На около трийсет и пет. Ръцете му бяха изцапани с нещо, което приличаше на засъхнала кръв.

Колин Фиъринг, помисли си *Д'Агоста*. Или *Смитбак*.

— Можете ли да кажете в колко часа се е случило?

— Погледнах часовника си. Беше един и единадесет минути след полунощ.

— Някакви свидетели?

— Не. Вижте, лейтенант, *знам* кой беше.

Д'Агоста изчака.

— От *Вилата* са излезли да ме хванат, след като повдигнах въпроса за жертвоприношенията на животни. Бях интервюиран от онзи репортер, *Смитбак* — след това беше убит. От някакво зомби, или от човек, облечен като зомби, според пресата. След това ме интервюира друг репортер, *Кейтлин Кид* — *и тя* беше убита от тъй наречено зомби. Сега са по петите ми!

— Зомбитата са по петите ви — повтори *Д'Агоста* с колкото е възможно по-неутрален тон.

— Вижте, не знам дали са истински или фалшиви. Въпросът е, че *идват от Вилата*. Трябва нещо да се направи — и то веднага. Тези хора вече не се владеят, режат глави на невинни животни, а сега убиват хората, които не одобряват практиката им да провеждат ужасни церемонии. Междувременно *Ню Йорк* не прави нищо, докато тези убийци си живеят необезпокоявани без разрешение на държавна земя!

Сега *Пендъргаст*, който беше необичайно мълчалив по време на тази тирада, се обади:

— Съжалявам за раната ви — каза той, като се наведе и загрижено огледа превръзката на *Естебан*. — Може ли...? — И започна да развива бинта.

— Не бих искал...

Но превръзката беше свалена. Под нея имаше няколкосантиметров разрез и няколко драскотини. *Пендъргаст* кимна.

— Късметлия сте, че ножът е бил остър и разрезът е чист. Натъркайте го с малко неоспорин и няма да остане белег.

— Късметлия? Чудовището едва не ме уби!

Пендъргаст превърза раната отново и се върна зад бюрото.

— Вече не е тайна защо ме нападна — каза *Естебан*. — Известно е, че аз планирах протестно шествие срещу жестокостите, извършвани

във Вилата — бях получил разрешение за този следобед, което беше оповестено в пресата.

— Знам за това — кимна Д'Агоста.

— Очевидно се опитват да ме накарат да млъкна.

Д'Агоста се наведе напред.

— Имате ли някаква конкретна информация, която да свързва Вилата с този нападател?

— Дори идиот може да види, че всичко сочи към проклетата Вила! Първо Смитбак, после Кид, сега аз.

— Страхувам се, че изобщо не е очевидно — обади се Пендъргаст.

— Какво искате да кажете?

— Питам се защо не са нападнали вас първо.

Естебан го погледна враждебно.

— Как така?

— Вие сте бил подстрекателят от началото. Ако бях аз, щях веднага да ви убия.

— На умник ли се правите?

— Няма значение. Просто показвам очевидното.

— Тогава позволете ми на мен да покажа очевидното — че в Инууд са се настанили група касапи-убийци и че нито градът, нито полицаите правят нещо по въпроса. Е, те ще съжеляват, че са се захванали с мен. Днес следобед ще вдигнем такъв шум, че няма да имате избор, освен да предприемете действия. — Той се изправи.

— Трябва да прочетете и да подпишете свидетелските си показания — каза Д'Агоста.

С раздражено изражение и недоволно сумтене, Естебан изчака показанията му да се принтират, прочете ги набързо и се подписа. Тръгна към вратата, но се обърна и насочи показалец към тях. Ръката му трепереше от обида и гняв.

— Днес всичко ще се промени. Вече ми дойде до гуша от бездействие, както впрочем и на всички нийоркчани.

Пендъргаст се усмихна, като допря пръст в челото си.

— Неоспорин, веднъж дневно. Прави чудеса.

45.

Д'Агоста и Пендъргаст стояха на ъгъла на 214-та улица и Сийман авеню и гледаха развитието на протестната акция. Д'Агоста беше изненадан от малкото присъстващи — бяха не повече от стотина души, може би дори по-малко. Хари Числит, заместник-кметът на района, се беше появил, но виждайки броя на хората, си беше тръгнал. Протестът течеше мирно, спокойно, почти заспало. Нямаше гневни викове, нямаше натиск срещу полицейските барикади, не хвърчаха нито камъни, нито бутилки.

— Прилича на реклама за каталог на L. L. Bean^[1] — каза Д'Агоста, примижавайки на светлината на яркия есенен ден.

Пендъргаст се беше облегал на един електрически стълб със скръстени пред гърдите ръце.

— L. L. Bean? Тази търговска марка не ми е известна.

Процесията зави на ъгъла на Западна 214-та и се насочи към Инууд Хил Парк с плакати и скандиране. Начело крачеше Алигзандър Естебан, още с превръзка на челото, заедно с друг мъж.

— Кой е онзи до Естебан? — попита Д'Агоста.

— Ричард Плок — отвърна Пендъргаст. — Изпълнителен директор на „Хора за Други Животни“.

Д'Агоста огледа с любопитство мъжа. Плок беше млад, не повече от трийсетгодишен, женствен, бял и с наднормено тегло. Той стъпваше енергично с късите си крачета, размахвайки отстрани закръглените си ръце, с решително изражение на лицето. Дори облечен с риза с къси ръкави на хладния есенен въздух, той се потеше. Докато у Естебан имаше харизма, у Плок изглежда нямаше нищо. Освен това около него витаеше някаква аура на официалност и тържественост, което направи впечатление на Д'Агоста: очевидно това бе човек с непоклатима вяра в правотата на каузата, зад която стои.

Зад двамата лидери вървеше една редица от хора, държащи обширен транспарант:

Вън убийците от Вилата!

Всички изглежда имаха своя собствена програма. Имаше плакати, обвиняващи Вилата за смъртта на Смитбак и Кид. Освен това протестиращите бяха събрани от кол и въже: вегетарианци, противници на използването на животински кожи за облекло, противници на дрогата, религиозни фанатици, които се противопоставяха на вудуто и на зомбитата, тук-таме се виждаха дори антивоенни лозунги. „Месото е убиец“, четеше се на един от плакатите; „Приятелят не е храна“, „Кожата е мъртва“, „Измъчването на животни не е хуманно“. Някои размахваха увеличени снимки на Смитбак и Кид, една до друга, с надписи под тях — „Убити“.

Д’Агоста отмести очи от размазаните снимки. Наближаваше един часът. Стомахът му изкъркори.

— Не се случва кой знае какво.

Пендъргаст не отговори, сребристите му очи сканираха тълпата.

— Обяд?

— Предлагам да изчакаме.

— Нищо няма да се случи — тези хора не искат да си мачкат ризите.

Пендъргаст огледа преминаващите.

— Предпочитам да остана тук поне докато ораторите не преминат.

Пендъргаст изглежда никога не яде, помисли си Д’Агоста. Проклет неделен протест. Той последва Пендъргаст по тротоара, чувствайки раздразнение. „Тълпата“ беше започнала да се събира в края на бейзболното игрище по пътя към Вилата. Дотук всичко се извършваше по правилата. Полицаяте започнаха да прибират във вановете принадлежностите за размирици и сълзотворния газ. От двете дузини полицейски коли, изпратени на мястото, половината вече бяха напуснали и се бяха върнали към нормалните си задължения.

Когато групата се завъртя, скандирайки и размахвайки лозунги, Плок се изкачи на една от пейките за зрители. Естебан пристъпи и се позиционира зад него, скръстил почтително ръце пред гърдите си, готов да слуша.

— Приятели и други животни! — извика Плот. — Добре дошли!
— Той не държеше мегафон, но острият му писклив глас се чуваше добре.

През тълпата премина шепот и парцаливите лозунги бяха смъкнати. Тази тълпа от юпита и жители на Горен Уест Сайд, помисли си Д'Агоста, не беше нещо по-различно от кудкудякане на колониални дами, събрали се на следобеден чай. Онова, от което лично той се нуждаеше в момента, беше чаша кафе и чийзбургер с бекон.

— Казвам се Рич Плок, изпълнителен директор на организацията „Хора за Други Животни“. Моя чест и привилегия е да ви представя главния говорител на организацията. Моля, посрещнете Алигзандър Естебан!

Това сякаш възбуди по някакъв начин тълпата и Естебан се изкачи над скандиращите, чиито викове се засилиха. Той се усмихна и огледа присъстващите, оставяйки шума да продължи още минута-две. Най-накрая вдигна ръце за тишина.

— Приятели — каза той с глас, пълна противоположност на този на Плок, — вместо да държа реч, искам да опитам нещо друго. Ако искате, наречете го познавателно упражнение.

Хората се размърдаха и през тълпата премина ропот на недоволство, че те са се събрали тук да протестират, а не да правят упражнения.

Д'Агоста подсмъркна.

— *Познавателно упражнение.* Явно забавното сега започва.

— Искам всички да затворите очи. И да почувствате човешкото си тяло за миг.

Тишина.

— И да си се представите в тялото на едно малко агънце.

Отново размърдване.

— Вие сте родени през пролетта в една ферма близо до Ню Йорк — зелени поля, слънце, прясна трева. През първите седмици от живота си сте с майка си, свободни сте, сгушвате се в защитната прегръдка на козинката си. Всеки ден скачате на воля из полето заедно с майка си, братчетата и сестричетата си, всяка нощ се прибирате в оградената кошара. Вие сте щастливи, защото живеете живота, който Господ иска да живеете. Това е истинското определение на щастието. Не съществува страх. Не съществува ужас. Не съществува болка. Дори не знаете, че ги има.

— Един ден идва голям дизелов камион. Отделят ви грубо от майка ви. Това е ужасно, почти немислимо преживяване. Набутват ви в

багажника на камиона. Вратата се затръшва. Вътре — воня на тор и на страх. Тъмно. Камионът се люшка по пътя. Можете ли да се опитате сега заедно с мен да си представите ужаса, който това малко беззащитно животно изпитва?

Естебан млъкна и се огледа. Тълпата беше притихнала.

— След едно ужасно пътуване камионът спира. Стоварят всички агнета — освен вас. Не, няма да ви сложат на яслата, участта ви е много по-лоша.

— Камионът продължава. Сега сте съвсем сами. Треперите от ужас в тъмното. Самотата ви смазва; тя е истинско чувство, биологична реакция. Отделеното от стадото агне е мъртво агне — винаги. И вие го усещате, усещате ужаса по-силно от самата смърт.

— Камионът отново спира. Един мъж се качва, увива един вонящ, изцапан с кръв синджир около врата ви. Отвеждат ви на едно много тъмно място. Това е църква, или поне нещо такова — но, разбира се, вие не го знаете. Пълно е с хора и мирише на лошо. На слабата светлина едва различавате нещо. Хората повторят монотонно някакви думи, след това започват да бият барабани. От тъмното надничат странни лица. Чуват се викове, съскане, тропане на крака. Ужасът ви е безграничен.

— Отвеждат ви до един стълб и привързват веригата към него. Блъскането на барабаните, тропането, застоялият неподвижен въздух — около вас няма нищо друго. Вие проблейвате от страх, продължавате да викаете майка си. Единственото нещо, което ви е останало, е надеждата. Надявате се, че майка ви ще дойде и ще ви изведе от това място.

— Една сянка се приближава. Това е мъж, висок, грозен мъж с маска, който държи нещо дълго и блестящо в ръката си. Приближава се към вас. Опитвате се да избягате, но веригата около шията ви задушават, щом се дръпнете. Мъжът ви хваща и ви хвърля на земята по гръб. Сега припяването става по-бързо и по-силно. Вие врецците и се борите. Мъжът хваща главата ви за козината и я изтегля назад, разкривайки деликатната долна част на врата. Блестящото нещо се приближава на слабата светлина. Усещате го, че притиска шията ви...

Той отново спря, оставяйки тишината да се нагнети.

— Сега искам да ви помоля да отворите очите си и да се опитате отново да се превъплътите в онова безпомощно агънце.

Отново тишина.

— Блестящото нещо се притиска към шията ви. Следва внезапно движение, ужасяваща болка — болка, каквато не сте знаели, че съществува на света. Започвате да се задушавате от гореща кръв. Малкият ви кротък мозък не е в състояние да проумее жестокостта на този акт. Опитвате се да издадете още един жален вик, да призовете майка си, стадото — онези слънчеви зелени поля на детството — и изчезналите си братя и сестри... Но не излиза нищо. Само клокочещи мехурчета в кръвта. И животът ви започва да изтича върху покрития с животинска тор под в мръсното сено. И последната мисъл в съзнанието ви не е омраза, нито гняв, не е дори страх. А само: *Защо?*

— А после всичко свършва безжалостно.

Той спря. Тълпата мълчеше. Дори Д'Агоста се почувства неудобно, изпитал нещо като угризения заради досадата и саркастичното си отношение към „прочувствената“ реч, която бе изслушал току-що. Беше сантиментално, беше сладникаво, но — мътните да го вземат, — действаше.

Без да говори — без да добавя някакъв коментар към речта на Естебан, без да призовава към действие — Рич Плок слезе долу и тръгна през полето със същата решителна походка като преди малко.

Тълпата се поколеба, гледайки го как се отдалечава. Самият Естебан изглеждаше изненадан, дори сякаш не беше сигурен какво прави Плок.

После хората се размърдаха и тръгнаха подир Плок. Ниският мъж пресече полето и стигна до пътя към Вилата. Зави и тръгна по него, като ускоряваше крачка.

— Господи — каза Д'Агоста.

— Към Вилата! — чу се един глас от развълнуваната тълпа.

— *Към Вилата! Към Вилата!* — дойде отговорът, вече по-силен, по-настоятелен.

Мърморенето в тълпата прерасна в ропот, който на свой ред се превърна в бучене.

— Към Вилата! Да се изправим срещу убийците!

Д'Агоста се огледа. Ченгетата още изглеждаха полузаспали. Никой не очакваше това. За част от секундата тълпата сякаш се наелектризира, готова за действие. Много на брой или не, тези хора щяха да направят нещо.

— *Към Вилата!*

— *Да изгоним убийците от Вилата!*

— *Да отмъстим за Смитбак!*

Д'Агоста откопча радиостанцията си и я включи.

— Тук лейтенант Д'Агоста. Събудете се, хора, размърдайте си задниците! Протестната демонстрация няма разрешение да се приближава до Вилата.

Но тълпата продължи да се движи — като приливна вълна, не бързо, но неумолимо — към пътя. И сега Естебан, с изражение на тревога върху лицето, се присъедини към тълпата, пробивайки си път през нея, като се опитваше да мине отпред.

— *Да се изправим срещу убийците!*

— Ако стигнат до Вилата — извика Д'Агоста в радиостанцията, — всичко ще стане ясно. И ще последва меле!

По радиостанцията се чу пращане и няколко откъслечни думи, след което останалите полицаи се опитаха да извадят палките си и да спрат тълпата. Но бяха само няколко и прекалено закъснели — бяха хванати неподготвени. Стотици или хиляди — без значение — той можеше да прочете кръвожадността в очите на тези хора. Речта на Естебан ги беше възбудила по невероятен начин. Групата мина покрай бейзболното игрище и излезе на пътя към Вилата, като сега се движеше бързо, блокирайки всяка възможност на полицията да застане отпред.

— Винсънт, последвай ме. — Пендъргаст тръгна бързо през игрището към дърветата. Д'Агоста веднага разбра плана му — да минат напречно през гората и да пресрещнат тълпата долу на пътя.

— Жалко, че някой е счупил портата към Вилата... нали, Винсънт?

— Не ми говори глупости, Пендъргаст — не сега. — Д'Агоста чуваше отдалече скандирането на групата, виковете и крясъците, докато крачеха надолу.

За броени минути излязоха на пътя, малко пред тълпата. Оградата се намираше от лявата им страна, портата беше съборена. Тълпата се движеше бързо, предните редици вече тичаха начело с Плок. Естебан не се виждаше. Ченгетата бяха изостанали далеч назад в една полицейска кола. Медиите, от друга страна, се справяха добре, неколцина репортери тичаха заедно с групата, понесли на рамо

видеокамерите си, придружени от фотографи и журналисти от вестниците. Това чудо тук щеше да е по всички канала в тазвечерните новини.

— Виж, май ни настигат — каза Д'Агоста. Той си пое дълбоко въздух, след това застана на пътя и извади полицейската си значка. Пендъргаст се изправи до него.

Той се обърна към тълпата, предвождана от Плок. Беше ужасно, като да гледаш стадо разярени бикове.

— Хора! — провикна се той. — Аз съм лейтенант Д'Агоста от Нюйоркското полицейско управление! Нямаме право да продължавате нататък!

Тълпата не спря.

— *Към Вилата!*

— Господин Плок, не го правете! Незаконно е и, повярвайте ми, ще бъдете арестувани!

— *Изселете ги!*

— *Да отиват по дяволите!*

— Ако се приближите до мен, ще бъдете арестуван! — Той хвана Плок и въпреки че мъжът не се възпротиви, жестът беше безнадежден. Останалите връхлетяха като вълна, хвърлиха се към него, а той не можеше да арестува стотици хора сам-самичък.

— Стой на мястото си — каза Пендъргаст до него.

Д'Агоста изскърца със зъби.

Сякаш по някаква магия до тях изникна Естебан.

— Приятели! — извика той и се обърна към приближаващата се тълпа. — Моите приятели симпатизанти!

При тези думи първите редици забавиха крачка.

— *Към Вилата!*

С изненадващо движение Естебан се завъртя и прегърна Плок, после отново се обърна към тълпата с вдигнати ръце.

— Не! Приятели мои, смелостта ви ме трогна дълбоко... дълбоко! Но ви умолявам: *не приближавайте!* — Той внезапно понижи глас и заговори поверително на Плок. — Рич, нуждая се от помощта ти. Това е необмислено — и ти го знаеш.

Плок погледна Естебан и се намръщи. Виждайки явното несъгласие между лидерите, предната редица протестиращи започна да се колебае.

— Благодаря ви за големите ви сърца! — извика Естебан отново към тълпата. — Благодаря! Но, моля ви, послушайте ме. Има си време и място за всичко. Рич и аз сме единомисленици: сега не е нито времето, нито мястото да се напада Вилата! Разбрахте ли ме? Изложихме нашето разбиране, демонстрирахме нашата непоколебимост и решителност. Показахме на обществото гнева си! Засрамахме бюрократите и накарахме политиците да обърнат внимание! Направихме онова, за което сме дошли! Но без насилие! Моля ви, без насилие!

Плок продължи да мълчи, лицето му потъмня.

— Дойдохме да спрем убийствата, а не да говорим! — извика един глас.

— И наистина ще спрем тези убийци! — каза Естебан. — Моля ви, какво ще постигнем с конфронтация? Не се шегувайте, тези хора ще ни посрещнат с бурна съпротива. Може да са въоръжени. Вие готови ли сте? Само неколцина от нас! Приятели мои, скоро ще настъпи времето, когато тези хора ще бъдат прогонени. Но не сега — не още!

Той направи пауза. Внезапната тишина беше впечатляваща.

— Съмишленици мои — продължи Естебан, — вие покажете смелостта на убежденията си. А сега ще се върнем на мястото, където се бяхме събрали. Ще поговорим, ще изнесем речи и ще покажем на целия град какво се случва тук! Ще доведем правосъдието.

Тълпата изглежда очакваше Плок да потвърди думите на Естебан. Най-накрая Плок вдигна ръка с бавен, неохотен жест.

— Ние показахме мнението си! — каза той. — Да се връщаме — веднага!

Медиите се стълпиха отпред, камерите на вечерните новини се вдигнаха, тук-там се показаха микрофони, но Естебан махна с ръка да ги изключат. Д'Агоста гледаше слисан как по призива на Естебан тълпата смени посоката, върна се на пътя и бавно се понесе на мирни групички като преди; някои вдигаха лозунгите, изоставени по пътя, докато само преди малко се носеха устремно към Вилата. Д'Агоста ги гледаше с удивление. Естебан беше възпламенил тези хора и ги бе накарал да действат — и в последния възможен момент ги беше охладил със студена вода.

— Какво става с този тип, Естебан? — попита той. — Мислиш ли, че се изплаши в последната минута?

— Не — промърмори Пендъргаст, вперил очи в гърба на Естебан. — Много любопитно — усмихна се той, сякаш на себе си. — Да знаеш, че нашият приятел яде месо. Агнешко, ако трябва да сме точни.

[1] Компания за производство на конфекция. — Бел.прев. ↑

46.

Когато Д'Агоста се появи в офиса на Марти Уортик, нервният бюрократ дребосък погледна гневното му изражение и набързо постла червената пътека: облече сакото си, придружи го до дивана и му донесе чаша изстинало кафе.

След това се върна на бюрото си.

— Какво мога да направя за вас, лейтенант? — попита той с тънкия си висок глас. — Удобно ли ви е?

Всъщност на Д'Агоста не му беше нито уютно, нито удобно. Чувстваше се все по-гадно от закуската насам — зачервен, всичко го болеше — и се чудеше дали не е пипнал някой грип. Опита се да не мисли за това как — по общо мнение — се влошаваше състоянието на Бертен или на служителя по ветеринарен контрол, Пулчински, който си беше тръгнал от работа предишния ден, оплаквайки се от втрисане и слабост. Оплакванията им не бяха свързани с Шариер и магическите му номера... не беше възможно. Но той не бе дошъл тук да говори за удобства.

— Знаете какво се случи на протестната демонстрация вчера следобед, нали?

— Четох вестниците.

Всъщност Д'Агоста забеляза екземпляри на „Нюз“, „Поуст“ и „Уест Сайдър“ на бюрото на заместник-началника, зле прикрити под папките със служебната документация. Явно беше, че началството следеше какво се случва във Вилата.

— Бях там. Едва не се стигна до сблъсъци. И не говоря за група левичарски настроени агитатори, господин Уортик. А за обикновени, спазващи закона, граждани.

— Обадиха ми се от офиса на кмета — каза Уортик, а гласът му прозвуча дори още по-високо. — Той също изрази тревогата си съвсем категорично относно размирното положение в Инууд Хил Парк.

Д'Агоста се почувства малко по-спокоен. Изглежда Уортик най-сетне бе схванал същността — или най-малко — посланието. Той сви

устните си още по-плътно и изсечената му остра брадичка се вирна леко нагоре. Изглеждаше точно като някой, който току-що с големи мъки е получил шестица.

— Е? Какво смятате да правите?

Заместник-началникът кимна бързо като птица, и извади един лист от бюрото си.

— Консултирахме се с нашите адвокати, огледахме подобни прецеденти в миналото и обсъдихме този въпрос на най-високо ниво. И решихме, че правото на владение на отсрещната страна не се прилага в този случай, където по-висшето обществено благо може да бъде компрометирано. Нашата позиция е... ъ-ъ-ъ... подкрепена от факта, че е вписано, че градът се е опълчил срещу окупирането на държавна земя още преди сто и четиридесет години.

Д'Агоста се отпусна по-дълбоко в дивана. Изглежда обаждането на кмета най-после бе запалило огъня.

— Радвам се да го чуя.

— Няма ясни архивни записи относно това кога точно е започнало окупирането. Доколкото можем да кажем, било е малко преди избухването на Гражданската война. Което поставя първоначалните възражения на гражданите в законови рамки.

— Значи тогава няма проблем? Ще ги изселите? — Юридическите увъртания на служителя го караха да се чувства несигурен.

— Абсолютно. Да не говорим за това, че дори и да са получили някакви права върху собствеността, пак можем да спечелим правото да отчуждим имота. Общественото благо има превес над всякакви индивидуални нужди.

— Кое?

— Общественото благо. Добруването на общността.

— И какъв е графикът?

— График?

— Ами да. Кога ще ги изгонят?

Уортик се размърда неспокойно на стола си.

— Съгласихме се да поставим проблема преди юристите ни да заведат съдебен процес за изселване възможно най-бързо.

— Кое е?

— С юридическата подготовка и проучването, с последващото дело, а след това и обжалването — което, разбира се, мога само да предполагам, — смятам, че случаят ще приключи в рамките може би на три години.

В стаята надвисна плътна тишина.

— Три години?!

— Може би две, ако се опитаме да ускорим нещата. — Уортик се усмихна нервно.

Д'Агоста се изправи. Беше невероятно. Шега.

— Господин Уортик, нямаме дори *три седмици!*

Дребният мъж сви рамене.

— Правим каквото трябва. Както казах на кмета, спазването на обществения ред е работа на полицията, а не на „Жилищно настаняване“. Да отнемеш дома на някого в Ню Йорк е трудна и скъпа съдебна процедура. Както и трябва да бъде.

Д'Агоста усещаше гнева, който пулсираше в слепоочията му, и мускулното напрежение. Направи усилие да овладее дишането си, канеше се да каже: „Не сте чули края на това“, но се отказа — нямаше смисъл да отправя заплахи. Вместо това просто се обърна и излезе.

Гласът на Уортик отекна в коридора, когато чиновникът се показа от офиса си:

— Лейтенант, ще направим пресконференция утре следобед, за да обявим какви действия ще предприемем срещу Вилата. Може би това ще успокои нещата.

— Кой знае защо се съмнявам — изръмжа Д'Агоста.

47.

Лора Хейуърд стоеше в тоалетната на трийсет и втория етаж на площад „Полиция“ № 1 и се оглеждаше в огледалото. От него я гледаше умно, мрачно лице. Костюмът ѝ беше безупречен. Нямаше и косъм от гарвановочерната ѝ коса, който да не бе на мястото си.

Като се изключи едната година, която си бе взела да завърши магистратурата си в Нюйоркския университет, Хейуърд беше работила като полицай през цялата си кариера — първо в пътната полиция, после в НПУ. На тридесет и седем, тя все още беше най-младият капитан — и единствената жена-капитан — в службите. Знаеше, че хората говорят за нея зад гърба ѝ. Някои я наричаха блюдолизка. Други казваха, че се е издигнала толкова високо и толкова бързо главно защото е жена, за да се изтъкне прогресивното отношение на отдела. Тя отдавна беше спряла да се интересува от тези приказки. Просто обичаше да си върши работата.

Отмествайки поглед от огледалото, тя погледна часовника си. Дванайсет без пет. Комисар Рокър беше поискал да се срещне с нея по обяд.

Усмихна се. Много често животът беше гаден. Но си имаше и своите прекрасни моменти. Този обещавахе да е един от тях.

Тя излезе от тоалетната и тръгна по коридора. Наистина, повишенията не я вълнуваха, но това бе различно. Този отряд за специални задачи беше нещо истинско, не някаква измишльотина, скалъпена за медиите. Години наред бе съществувало твърде малко доверие, твърде малко сътрудничество между кабинета на комисаря и този на кмета. Отрядът за специални задачи, уверяваха я на най-високо ниво, щеше да промени това. Можеше да означава много по-малко бюрокрация, възможност силно да се подобри ефикасността на отдела. Сигурно, разбира се, щеше да означава и силен тласък на кариерата — бърза писта към заместник инспектор, — но това не беше важно. Важна беше възможността да направи истинска промяна.

Тя пристъпи през двойната стъклена врата на офиса на комисаря и се представи на секретарката. Почти веднага се появи един помощник и я поведе по пътя обратно, покрай офиси и конферентни зали към светая светих на комисаря. Рокър седеше зад голямото си махагоново бюро и подписваше документи. Както винаги, изглеждаше изтощен: тъмните кръгове под очите му бяха още по-дълбоки от обикновено.

— Здравей, Лора — каза той. — Сядай.

Хейуърд седна на едно от креслата срещу бюрото изненадана. Педант по отношение на протокола и формалностите, Рокър почти никога не наричаше никого на първо име.

Той я погледна над бюрото си. Нещо в изражението му мигновено я накара да застане нащрек.

— Не съществува лесен начин да се каже това — започна той. — Така че ще го кажа направо. Няма да те назнача в отряда за специални задачи.

Няколко секунди Хейуърд не можеше да повярва, че е чула правилно. Тя отвори уста да заговори, но не излезе звук. Преглътна мъчително и си пое въздух.

— Аз... — понечи да каже, но спря. Беше обърквана, смаяна, не бе в състояние да оформи цяло смислено изречение.

— Много съжалявам — каза Рокър. — Знам колко много очакваше тази възможност.

Хейуърд си пое отново въздух. Усети необичайна горещина да залива крайниците ѝ. Едва сега — когато работата толкова неочаквано се бе изплъзнала от ръцете ѝ, — осъзна колко важна е била за нея.

— Кого назначихте на моето място? — попита тя.

Рокър отмести бързо очи, преди да отговори. Изглеждаше необичайно сконфузен.

— Санчес.

— Санчес е добър човек. — Имаше чувството, че сънува и че някой друг, а не тя, чете репликите.

Рокър кимна.

Хейуърд осъзна, че ръцете я болят. Погледна надолу и видя, че стиска дръжките на стола с цялата си сила. Искаше ѝ се да се отпусне, да възвърне хладнокръвието си.

— Сбъркала ли съм нещо? — избъбри тя.

— Не, разбира се, че не. Няма нищо такова.

— Разочаровах ви по някакъв начин? Не оправдах очакванията ви?

— Ти си образцов офицер и аз се гордея, че си в службите.

— Тогава *защо*? Неопитност?

— Смятам, че магистратурата ти по социология е идеална за отряда за специални задачи. Но едно такова назначение... би било изцяло политическо. Освен това се оказа, че Санчес има старшинство.

Хейуърд не отговори веднага. Тя не бе гледала на трудовия стаж като на фактор. Всъщност, това бе едно назначение, за което бе вярвала, че не е свързано с подобни глупости.

Рокър се размърда в стола си.

— Не искам да смяташ, че това решение е отражение на работата ти.

— Сигурно сте били наясно с относителността на годините трудов стаж преди да ми дадете причини да се надявам — каза тихо Хейуърд.

Рокър разпери ръце.

— Факт е, че тези формалности могат да са по-скоро тайни. Сбърках. Съжалявам.

Хейуърд не каза нищо.

— Ще има и други възможности — особено за капитан от твоя калибър. Можеш да си сигурна, че виждам колко здраво работиш и усилията ти ще бъдат възнаградени.

— Достойнството само си е награда, сър. Нали така се казва? — Хейуърд се изправи и виждайки по лицето на Рокър, че няма друго — тръгна на малко несигурните си крака към вратата.

Когато вратите на асансьора се отвориха към фойето, тя бе възвърнала спокойствието си. Кънтящото пространство беше пълно с шумове и обедно суетене. Хейуърд отмина охранителния пункт и излезе през въртящата се врата с широки крачки. Нямаше представа къде отива: просто трябваше да върви. Да върви и да не мисли.

Унесът ѝ беше прекъснат, когато някой се блъсна силно в нея. Тя погледна изненадано. Беше мъж: слаб и млад, с нашарено от акне лице.

— Извинете ме — каза той. После спря и се изправи. — Капитан Хейуърд?

Лора се намръщи.

— Да.

— Какво съвпадение!

Тя го изгледа. Имаше тъмни, студени очи, които контрастираха на усмивката му. Лора напрегна паметта си — познат, колега, престъпник? — и се увери, че е непознат.

— Кой сте вие? — попита го.

— Казвам се Клайн. Лукас Клайн.

— За какво съвпадение говорите?

— Тъй като в момента отивам точно там, където бяхте досега.

— О?! И къде трябва да е това място?

— Офисът на комисаря. Виждате ли, той искаше да ми благодари. Лично. — И преди Хейуърд да е успяла да каже още нещо, Клайн бръкна в джоба си, извади един плик, измъкна писмото от него и ѝ го подаде разтворено.

Тя се пресегна към него, но Клайн го дръпна обратно.

— О, не. Не пипайте.

Хейуърд отново го погледна, присвила очи. След това върна вниманието си към писмото. То наистина беше от офиса на комисар Рокър, върху официална бланка, с дата от предишния ден и в него се изразяваха благодарности към Клайн — като шеф на „Диджитал Върасити инк.“ — за току-що обявеното от него дарение от пет милиона долара към фонда „Дайсън“. Фондът, свещен сред офицерите и служителите на НПУ, наречен на името на Грег Дайсън, таен агент, който беше убит от наркодилъри преди десет години. Той бе основан да осигурява финансова и емоционална подкрепа на семейства на нюйоркски полицаи, убити при изпълнение на служебния си дълг.

Лора погледна още веднъж Клайн. От сградата излизаха потоци хора и ги заобикаляха. Усмивката още стоеше върху лицето му.

— Радвам се за вас — каза тя. — Но какво общо има това с мен?

— О, има много общо.

Тя поклати глава.

— Обърквате ме.

— Вие сте умно ченге. Ще разберете. — И той се обърна към въртящата се врата, пристъпи и погледна назад. — Но мога да ви дам

малка сламка, от която да започнете.

Хейуърд чакаше.

— Питайте гаджето си Вини. — При тези думи Клайн отново се обърна, усмивката му беше изчезнала.

48.

Нора Кели отвори очи. Известно време се мъчеше да разбере къде се намира. След това всичко се върна: миризмата на противен алкохол и лоша храна; бибишкането и шепотът; далечните сирени.

Болницата. *Все още.*

Лежеше тук с пулсираща глава. Тръбичките на системата, висеща от стойката близо до леглото, се люлееха на лунната светлина напред-назад, скърцайки като ръждясала табелка под вятъра. Тя ли я беше накарала да се движи така? Може би някоя сестра я е блъснала, докато е проверявала състоянието ѝ и е вкарала повече транквилизатор, от какъвто тя продължаваше да повтаря, че не се нуждае. Или може би ченгето, което Д'Агоста бе поставил отвън, е надникнало вътре. Тя се огледа; вратата беше затворена.

Бутилката на системата се люлееше и скърцаше непрекъснато.

Започна да я обзема странно чувство за откъснатост. Беше поуморена, отколкото съзнаваше. А може би това беше страничен ефект от второто мозъчно сътресение.

Сътресението. Не искаше да мисли за него. Защото би я върнало към онова, което го бе причинило: към тъмния ѝ апартамент, отворения прозорец и...

Тя завъртя глава леко; стисна очи; после започна да си поема дълбоки глътки въздух. Когато отново се успокои, отвори очите си и се огледа. Намираще се в същата двойна стая, в която бе прекарала последните три дни, в близкото до прозореца легло. Щорите бяха спуснати и една завеса отделяше нейното легло от онова до вратата.

Нора се обърна, вглеждайки се по-внимателно в дръпнатата завеса. Можеше да види очертанията на спящия човек в леглото на фона на процеждащата се светлина от банята. Но наистина ли бяха очертания на човек? Не беше ли празно леглото, когато беше заспала? Това бе третата ѝ нощ тук — докторите продължаваха да обещават, че е само за наблюдение, че ще я изпишат утре — и това легло винаги е било празно.

Ужасно чувство за дежа вю започна да се прокрадва в душата ѝ. Тя напрегна слуха си и можеше да чуе дишането, леките накъсани въздишки. Огледа се отново. Цялата стая изглеждаше странно, с неправилни ъгли, тъмният телевизор над леглото ѝ беше разкривен и неясен като репликите в немски експресионистичен филм.

Сигурно продължавам да спя, помисли си тя. Това е само сън. Вцепенението на съня изглежда я заобикаляше, увивайки я в своята прозрачна прегръдка.

Силуетът зад завесата се раздвижи; чу се въздишка. Изхрочване. После една ръка се вдигна бавно нагоре. С тръпки на ужас Нора стисна чаршафите, опитвайки се да изчезне. Но се почувства толкова слаба...

Завесата се плъзна обратно с бавна, ужасяваща отмереност, издаде лек звук, когато металните халки се плъзнаха по студената стоманена релса. Тя гледеше парализирана от ужас как изплуват тъмните контури на човек в сянката, а след това — на лунната светлина.

Бил.

Същото подпухнало лице, мръсна коса, черни, хлътнали очи, сиви устни. Същата засъхнала кръв, кал, мръсотия. Тя не можеше да помръдне. Не можеше да извика. Можеше само да лежи и да гледа как кошмарът на всички кошмари се развива.

Фигурата стана от леглото и се изправи, като се взираше в нея. Беше Бил... и все пак *не беше* Бил, жив — и същевременно мъртъв. Той пристъпи напред. Устата му бе отворена. Простря ръка, ноктите му бяха дълги и начупени като на животно, докато навеждаше глава бавно надолу към нея... да я целуне.

Тя седна в леглото с вик.

Един миг остана да седи така, трепереща от ужас, докато накрая осъзна, че всъщност е само сън, и облекчението я заля. Сън като последния — само че по-лош.

Отпусна се отново в леглото, окъпана в пот, сърцето ѝ забави ритъм, чувствайки, че кошмарът се оттегля като вълна. Бутилката на системата не се люлееше; телевизорът изглеждаше нормален. Стаята беше тъмна: без лунна светлина. Скромната завеса се спускаше около другото легло, но оттам не се чуваше дишане. Леглото беше празно.

Беше ли наистина?

Впери очи в завесата и ѝ се стори, че тя леко се люлее. Беше непрозрачна и не можеше да види отвъд нея.

Искаше ѝ се да се отпусне. Разбира се, че нямаше никого. Било е само сън. И освен това Д'Агоста беше ѝ казал, че достъпът в стаята ще бъде забранен. Тя затвори очи, но сънят не идваше, нито пък наистина ѝ се искаше да дойде. Сънищата ѝ бяха толкова ужасни, че се страхуваше да заспи.

Това беше глупаво. Тя отчаяно се нуждаеше от почивка.

Затвори очи, но въпреки това се чувстваше толкова будна, че почти не можеше да държи клепачите си спуснати. Мина една минута. После втора.

С раздразнена въздишка тя отвори очи. Противно на волята си откри, че погледът ѝ се плъзга отново към съседното легло. Завесата се движеше, дори по-силно.

Тя въздъхна. Наистина беше глупаво, дължеше се на свръхактивното ѝ въображение. Нищо чудно след подобен кошмар.

Но когато заспиваше тези завеси бяха ли всъщност дръпнати?

Не беше сигурна. Колкото повече мислеше, обаче, толкова по-убедена ставаше, че завесите са били дръпнати. Била е замаяна, с мозъчно сътресение, как би могла да разчита на паметта си? Нора се извърна решително към отсрещната стена, след което затвори очи отново.

И отново въпреки желанието си очите ѝ бяха привлечени към спуснатите завеси, все още леко полюшващи се. Беше само въздушно течение, дължеше се на въздушната циркулационна система: полъх толкова лек, че не можеше да го почувства, но достатъчен да раздвижи тези завеси.

Защо завесите бяха спуснати? Дали са били спуснати, докато е спяла?

Тя рязко седна и главата ѝ запулсира от усилието. Беше глупаво да се притеснява за това, след като едно просто действие би могло да разреши проблема веднъж завинаги. Тя праметна крака от едната страна на леглото и се изправи, като внимаваше да не заплете маркучетата на системата. Две бързи стъпки и протегна ръка към завесата — но се разколеба. Сърцето ѝ внезапно забумка от страх.

— О, Нора — произнесе тя гласно, — не бъди такава страхливка. След което силно дръпна завесата.

На леглото лежеше мъж, напълно неподвижен. Беше облечен в бяла колосана униформа на дежурен, ръцете му бяха кръстосани на гърдите, лежаха отгоре почти като на египетска мумия — само че очите му бяха широко отворени, блестящи на светлината. Гледаше право в нея. *Играеше* си с нея.

В този момент на сковаващ ужас фигурата скочи нагоре като котка, сложи ръка върху устата ѝ, избута я към леглото ѝ и я притисна.

Тя се бореше, риташе, опитваше се да издаде звук, но той бе много силен, а тя бе в капан. Принуди я да извърне глава на една страна и тя го видя, че в свободната си ръка държи стъклена спринцовка с игла за подкожна инжекция, с една капка, която трептеше на върха ѝ. Последва бързо движение и Нора усети как се забива дълбоко в бедрото ѝ.

Тя се опитваше да се бори, да мърда, да крещи — но парализата я обхвана като зъл дух, този път без сънища, но отвратително и несъмнено реално, обви я в непреодолима прегръдка и после тя сякаш започна да пада, да пада, да пада надолу в някакъв бездънен кладенец, който накрая се сви до една точка — и изгасна.

49.

Марти Уортик скръсти потните си ръце върху ръба на катедрата и огледа тълпата, събрана на площада пред сградата на „Жилищно настаняване“. Това беше първата му пресконференция и беше едно както обезкуражаващо, така и сензационно — ако трябваше да е искрен — преживяване. От лявата и от дясната му страна стояха неколцина подчинени — които набързо беше хванал, за да изглеждат нещата с по-голяма тежест, — както и двама-трима униформени полицаи. Катедрата беше сложена на по-ниско и отзад се виеха безброй кабели.

Очите му обходиха малката група протестиращи, събрани в единия ъгъл на площада, удържани от няколко пръснати наоколо полицаи. Скандирането им беше неуверено, което го окуражи да си помисли, че ще спре веднага, след като той започне да говори.

Той прочисти гърлото си и чу усиления звук по радиоуредбата. Огледа се, докато тълпата се успокои.

— Добър ден — започна той. — Дами и господа журналисти, ще ви прочета предварително подготвеното си изказване.

Започна да чете и постепенно всички утихнаха. Юридическият процес, обясни той, беше в ход. Щяха да бъдат предприети мерки, ако обвиненията срещу Вилата се потвърдяха. Правата на всички трябваше да бъдат уважавани. Процесът ще се наблюдава. И трябва да се спазват ред и спокойствие.

Гласът му звучеше монотонно, изтърканите фрази имаха сънотворен ефект върху групата журналисти. Беше кратко изказване, не повече от страница, написано от комисия и прегледано от половин дузина юристи. Имаше свойството да не казва нищо, да не съобщава информация, да не дава обещания, докато в същото време създава впечатлението, че е съобразено с исканията на всички. Най-малкото, това беше идеята.

Беше прочел половината страница, когато чу един вулгарен глас, който дойде от мегафон измежду групата на протестиращите. Той

продължи без да се колебае, без дори да поглежда нататък. Шумът се увеличи.

— Що за глупости!

Той издигна глас, надвиквайки крясъците.

— Ами животните?

— Ами убийството на Смитбак?

— Спрете убийците!

Уортик продължи с малко по-силен монотонен глас, забол очи в страницата, с наведена надолу плешива глава.

— Приказки! Само празни приказки! Искаме действия!

С ъгълчето на очите си можеше да види щръкналите микрофони и камерите, които се отдалечаваха от него и се обръщаха към протестиращите. Последваха още няколко вика, избухна спор, едно ченге издърпа развят лозунг. И това беше. Безредицата беше туширана; протестиращите — сплашени. Броят им не бе достатъчен, за да задейства манталитета на тълпата.

Уортик завърши, сгъна листа на две и най-накрая вдигна поглед.

— А сега очаквам въпросите ви.

Камерите и микрофоните отново се насочиха към него. Във въздуха висеше разочарование. Протестиращите останаха в ъгъла си, като размахваха плакати и скандираха, но гласовете им сега бяха тихи и заглушени от силния трафик на Чеймбърс стрийт.

Въпросите бяха предсказуеми и той отговори на всичките. Да, те бяха предприели действия срещу Вилата. Не, нямаше да е утре; юридическият процес е този, който ще определи графика. Да, той знаеше за обвиненията в убийство срещу групата; не, нямаше доказателства, разследването продължаваше, никой не е обвинен в престъпление. Да, изглежда от Вилата не притежават валиден документ за мястото; всъщност, мнението на градските власти беше, че те не са установили право на насрещно владение.

Въпросите започнаха да замират и той погледна часовника си: един без четвърт. Кимна на помощниците си и вдигна глава към журналистите за последен път.

— Благодаря ви, дами и господа, че присъствахте на тази пресконференция.

Думите му бяха посрещнати с още няколко дюдюкания от протестиращите. „Само приказки, никакви действия! Само приказки,

никакви действия!“

Доволен от себе си, Уортик пхна листа обратно във вътрешния джоб на сакото си и се заизкачва нагоре по стъпалата. Беше протекло точно както се бе надявал. Почти виждаше вечерните новини: няколко изречения от речта му, отговорите на един-два въпроса, няколко секунди, посветени на демонстрантите — това щеше да е. Беше спазил основните принципи като хвърли по кокал на всички присъстващи, демонстрирайки трезвото, скучно лице на нюйоркската бюрокрация. Що се касае до нюйоркските демонстранти, те бяха доста анемична групичка. Очевидно това бе допълнителна атракция към планираното от главната група. Той бе чул, че се готви втори протест срещу Вилата, много по-голям от първия, но слава богу, нямаше да е в неговия район. Доколкото не протестираха тук, това наистина не го засягаше. Ако тръгнеха да подпалват Вилата — ами, това би било едно удобно разрешение на неговия проблем.

Той стигна до най-горното стъпало и се насочи с двамата си помощници към въртящата се стъклена врата. Беше време за обедна почивка и от голямата сграда по стълбите се изливаха потоци общински чиновници. Беше като да плуваш срещу вълните.

Докато той и колегите му си пробиваха път срещу течението, Уортик усети, че някой от минаващите го блъсна силно с рамо.

— Ако обичате! — започна той с раздражение, но изпита странно усещане. Дръпна се назад, инстинктивно хващайки се за диафрагмата, и удивлението му нарасна още, когато почувства — и забеляза — един много дълъг нож да се измъква от тялото му, точно през стиснатите му ръце. Внезапно усети горещина и лед едновременно; лед във вътрешностите, в корема си; горещина, която го заливаше отвън и се спускаше надолу. Той вдигна очи и забеляза някакво подпухнало, противно лице; мръсна, стърчаща коса; напукани устни, които се бяха разтеглили и разкриваха изгнили зъби.

След което непознатият изчезна.

Занемял, Уортик залитна напред. Тълпата, носеща се покрай него, изглежда се поколеба, хората се струпаха и се заблъскаха един в друг.

Една жена извика в ухото му.

Уортик продължаваше да не разбира, съзнанието му беше празно и той, залитайки, направи още една стъпка.

— О-ох... — простена той тихо, повече на себе си.

Последва друг вик, хор от шумове, рев като на Ниагарския водопад изпълни въздуха. Краката му започнаха да се огъват и той чу несвързани викове, видя да се втурват сини униформи: полицаите бясно си проправяха път през тълпата. Около него настъпи безредие: хората тичаха — едни напред, други назад.

С върховно усилие той направи друга стъпка и се свлече; няколко чифта ръце го хванаха и го преместиха на земята. Чуха се нови разтревожени викове, няколко настоятелни думи пробиха врявата:

— *Линейка! Лекар! Намушкан е! Кърви!*

Той се запита за какво е целият този хаос, докато лежеше на земята и се унасяше в сън. Марти Уортик беше много, много изморен, а Ню Йорк беше толкова шумен град.

50.

Тя бавно се носеше, гмуркаше се и изплуваше от тежкия сън. Спеше, наполовина будна, после потъваше отново. Най-последно съзнанието ѝ се върна напълно. Наоколо беше тъмно като в рог и миришеше на пръст и мокър камък. Тя остана да лежи известно време, беше объркана. След това всичко случило се я връхлетя и тя простена от ужас. Ръцете ѝ напипаха влажната слама върху студения бетонен под. Опита се да седне, но ѝ се зави свят и тя се отпусна обратно с чувство на гадене.

Направи усилие да потисне импулса да изкрещи. След няколко минути отново се опита да седне бавно и този път успя. Господи, чувстваше се толкова слаба и немощна. Нямаше лампа, нямаше нищо, само плътен черен мрак. Ръката я болеше на мястото, където е била системата, и върху нея нямаше превръзка.

Започна да ѝ се изяснява, че е била отвлечена от болничната стая. Но от кого? Мъжът в униформа на санитар беше непознат. Какво се беше случило на полицая, който охраняваше пред вратата ѝ?

Тя се изправи неуверено на крака. С протегнати ръце, като стъпваше внимателно, тръгна напред, докато ръцете ѝ не докоснаха нещо — влажна, студена стена. Опипа я. Беше от груби, измазани с хоросан камъни, които се ронеха под пръстите. Вероятно се намираше в някакво мазе.

Тя тръгна покрай стената, тътрейки крака. Подът беше гол, нямаше препятствия, освен тук-там разхвърляна слама. Стигна до един ъгъл, продължи нататък, като пресмяташе разстоянието в стъпки. Още десет стъпки и стигна до ниша, която отмина — блъсвайки се в рамка на врата, а след това и в самата врата. Дървена. Опипа я отгоре, после спусна ръка по повърхността. Дървена, с железни ленти и нитове.

Лека светлинка се процеждаше през една пукнатина във вратата. Тя прилепи око до нея, но не успя да види нищо.

Вдигна юмрук; поколеба се; после удари силно по вратата: веднъж, два пъти. Последва дълга тишина, после се чу приближаване

на стъпки. Тя притисна ухо към вратата и се ослуша.

Съвсем внезапно над главата ѝ се чу стържещ звук. Когато погледна нагоре, заля я ослепителна светлина. Тя инстинктивно покри лицето си и отстъпи. Обърна се и присви очи срещу цепнатината във вратата. След известно време очите ѝ започнаха да се адаптират към ярката светлина и тя бавно се обърна.

— Помогнете ми — успя да каже с дрезгав глас.

Нямаше отговор.

Тя преглътна.

— Какво искате?

Отново никакъв отговор. Но се чу звук — ниско бръмчене. Нора се взря в ослепителното сияние. Сега различи малък правоъгълен отвор високо във вратата. Светлината идваше оттам. Но имаше и нещо друго: лещите на една видеокамера, дебели и големи, пъхнати в отвора и насочени право в нея.

— Кой... кой сте вие? — попита тя.

Лещите внезапно бяха издърпани. Бръмченето спря. И един нисък и предразполагащ глас отговори:

— Няма да живеете чак толкова дълго, че името ми да промени нещо.

След което лампата беше угасена, отворът — затворен шумно, и тя отново потъна в тъмнина.

51.

Кени Ройбол, отпаднал от гимназията ученик, седеше на една пейка край бейзболното игрище и бързо скубеше плевелите, изтръскваше семената и ги свиваше на дебела цигара. Запали я и пое дълбоко, след което я подаде на приятеля си, Роки Мартинели.

— Следващата година — Мартинели взе джойнта, като кимна към полето отвъд тъмното бейзболно игрище — ще приберем всичката трева, дето расте тук.

— Тъхъ — издиша Роки. — Първокачествена е.

— Мамка му, така е.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Ройбол погълна още една серия дим, върна цигарата и шумно издиша. Чакаше Мартинели да смукне, джойнтът пропукваше, връхчето се разгоря моментално, осветявайки продълговатото унесено лице на Мартинели с оранжев блясък. Ройбол взе отново джойнта, изтръска внимателно праха и префасонира крайчеца. Канеше се да я запали отново, когато видя през сгъстяващия се мрак една полицейска кола да намалява към отсрещния паркинг.

— Идва насам! — Той скочи зад пейките, следван от Мартинели. Те погледнаха през металните и дървените подпори. Полицейската кола спря и един прожектор обходи мрака, плъзгайки се по игрището.

— Какво прави?

— Откъде да знам, по дяволите?

Момчетата изчакаха свити, когато лъчът бавно заигра по пейките. Сякаш се поколеба, когато мина върху тях.

— Не мърдай — изсъска Ройбол.

— Не мърдам.

Лъчът продължи, после бавно се върна. Беше заслепяващ и проникваше между пейките. Възможно ли беше ченгетата да са ги видели, присвити отзад? Ройбол се съмняваше.

Той чу сумтене и видя, че шибаният Мартинели тича с пълна сила през игрището и после през полето, насочвайки се към гората. Светлината подскочи нагоре и го хвана в кръга си.

— По дяволите! — Ройбол хукна след Мартинели. Сега лъчът се спря върху него. Имаше чувството, че бяга, за да хване сянката си. Той прескочи ниската ограда от мрежа и зацепи през полето към гората, следвайки бързия неясен силует на приятеля си.

Продължиха да тичат, докато вече не можеха. Най-сетне Мартинели започна да намалява, после падна по очи, спъвайки се в един пън. Ройбол се свлече до него, останал без дъх.

— Гонят ли ни? — най-после успя да попита Мартинели.

— Не трябваше да се отделяш от мен, човече — озъби се Ройбол. — Онова ченге нямаше да ни види, ако не беше хукнал.

— Вече ни беше видял.

Ройбол се вгледа напрегнато в стената от дървета, но не можа да види нищо. Мартинели беше пробягал дълго разстояние. Той опипа джоба на ризата си. Беше празен.

— Заради теб изпуснах парите.

— Казвам ти, щяха да ни пипнат.

Ройбол се изплю. Не си струваше да спори. Той измъкна тънката хартия от джоба си. Притисна две от хартийките една към друга и тръсна малко марихуана във вдлъбнатината.

— Не мога да видя нищо в шибаната тъмнина.

Въпреки всичко процеждащата се през клоните лунна светлина му позволи да отчопли няколко семена, да свие цигара, да я запали и да смукне от нея. Той задържа дима за момент, издиша, пое нова глътка и отново издиша шумно. Започна да се смее, хъхрейки.

— Човече, ама ти изхвърча направо като заек, подгонен от ловджийска хрътка.

— Казвам ти, полицаят ни видя. — Мартинели смукна от джойнта и се огледа. — Знаеш ли какво? Онова шибано странно място, Вилата, е тук някъде.

— Отвъд блатото.

— Не, човече, право надолу от реката.

— Е? Да нямаш намерение пак да хукнеш? Ху-ху-у-у-у, тук идват зомбитата! — Ройбол размаха ръце над главата си. — Умници! Умници-и-и-и!

— Млъкни, мътните да те вземат!

Те си размениха няколко пъти цигарата в тишина, докато най-накрая Ройбол внимателно подряза фасата и го пусна в тънка кутийка за бонбони. Внезапно в тъмнината се разнесоха заглушените звуци на клетъчен телефон.

— Обзалагам се, че е майка ти — каза Ройбол.

Мартинели извади апарата от джоба си.

— Не отговаряй.

— Тя побеснява, ако не вдигна.

— Да ти го начукам!

— Ало? Да. Здравсти.

Ройбол слушаше раздражен разговора. Той вече бе напуснал дома си, имаше си собствена бърлога. А Мартинели все още живееше с майка си.

— Не, в библиотеката съм. Двамата с Кени учим за теста... Ще внимавам... Тук няма престъпници... Ама, мамо, още е едва единайсет!

Той затвори рязко телефона.

— Трябва да се прибирам.

— Ако е въпросът, още няма дванайсет. Гадно е, човече.

Мартинели стана и Ройбол го последва. Краката му се бяха схванали от тъпото тичане. Мартинели тръгна обратно през гората, вървеше бързо, дългите му крака едва се виждаха в мрака. Скоро спря.

— Не си спомням това паднало дърво — каза той.

— Как може да си спомняш нещо? Тичаше като ненормален — изхъхри Ройбол.

— Щях да си спомня, че съм го прескачал, или нещо такова.

— Давай, давай, не спирай — побутна го по гърба Ройбол.

Стигнаха до друг дънер и Мартинели пак спря.

— Вече съм сигурен, че *не сме минавали оттук*.

— Продължавай да вървиш.

Но Мартинели не помръдна.

— Каква е тази миризма? Човече, ти ли размириса така, да не се изпусна?

Ройбол подуши шумно. Огледа се, но беше твърде тъмно, за да види земята добре.

— Аз ще водя. — Той прескочи пъна и краката му потънаха в нещо твърдо, което поддаде. — Какво е това, по дяволите? — Той измъкна крака си и се наведе да види.

— Мамка му! — извика и се дръпна назад. — Труп! Да му се не види! Току що стъпих върху труп!

Сега и двамата се наведоха надолу. Лунната светлина освети едно лице — бледо, съсипано, окървавено, неவிждащите очи гледаха стъклено.

Мартинели се закашля.

— О, Господи!

— Обади се на 911!

Като се запрепъва назад, Мартинели измъкна телефона си и започна да набира с трепереща ръка.

— Не мога да повярвам, това е труп!

— Ало? По дяволите... — Той внезапно се преви на две и повърна върху телефона.

— Мамка му, човече...!

Мартинели продължи да се надува, клетъчният телефон падна на земята, хлъзгав от повръщаното.

— Опитай се да се обадиш!

Поредни конвулсии.

Ройбол отстъпи с още една крачка. Невероятно, чу от телефона да идва глас.

— Кой е? — поиска да знае тънкия глас. — Ти ли си, Роки? Роки! Всичко наред ли е?

Той обърна отново очи към трупа, който лежеше настрани, усукан, с едната ръка вдигната нагоре, блед и разложен на лунната светлина. Това беше пълна бъркотия. Тогава той се обърна и хукна през гората: далече, далече, далече...

52.

Беше четири сутринта, когато Д'Агоста и Пендъргаст пристигнаха в чакалнята към моргата. Доктор Бекстейн вече ги очакваше, изглеждаше странно весел. Или може би, помисли си Д'Агоста, просто беше свикнал да се мотае тук посред нощ. Д'Агоста се чувстваше отвратително; единственото, което искаше, беше да се прибере вкъщи и да се хвърли в леглото.

А това бе последното, което можеше да направи. Нещата се случваха по-бързо, отколкото успяваше да ги проумее. От всички последни събития най-лошото според него беше отвличането на Нора Кели без следа за местонахождението ѝ. Полицаят, поставен да я охранява — дрогиран от прибавен към кафето му наркотик — бе намерен заключен в банята на Нора. За пореден път я беше изпуснал.

А сега и това.

— Е, господа — каза Бекстейн и надяна чифт ръкавици. — Мистерията се задълбочава. Моля ви, обслужете се. — И той кимна към една близка кофа.

Д'Агоста облече престилката, сложи си маска и хирургическа шапчица и надяна ръкавици. Чувството за страх се усили, докато се опитваше да се подготви за изпитанието, което трябваше да понесе. Нещо в смесицата от мъртва студена плът, клинични лампи и блестяща стомана караше стомаха му да се свива. Как щеше да издържи това? Той погледна към Пендъргаст, който, потопен заради щорите в нереална светлина на бели и зелени ивици, изглеждаше по-скоро като клиент на моргата, отколкото като посетител. Беше си точно на място.

— Докторе, преди да влезем — Д'Агоста се опита да говори с естествен глас, — искам да ви задам няколко въпроса.

— Разбира се. — Патологът спря.

— Трупът е бил намерен в Инууд Хил Парк, така ли? Недалеч от Вилата?

Бекстейн кимна.

— Двама тийнейджъри са го открили.

— И сте сигурни за самоличността на жертвата? Че става въпрос за Колин Фиъринг?

— Напълно. Портиерът в сградата на Фиъринг потвърди, а аз го смятам за надежден свидетел. Двама от наемателите, които са познавали Фиъринг, също идентифицираха тялото. Това се потвърждава и от татуировката и родилния белег. И за да сме сигурни, поръчахме да направят ДНК тестове, но си залагам кариерата, че това е Колин Фиъринг.

— Ами първият труп — на самоубиеца, скочил от моста? Онзи, който доктор Хефлър идентифицира като Фиъринг? Как се е случило?

Бекстейн прочисти гърлото си.

— Изглежда доктор Хефлър е направил грешка — обяснима грешка, предвид обстоятелствата — добави той бързо. — Аз определено също бих приел идентификацията, извършена от родна сестра, като надеждна и сигурна.

— Любопитно — промърмори Пендъргаст.

— Какво? — попита Д'Агоста.

— Това поставя въпроса чие тяло тогава е аутопсирал доктор Хефлър?

— Да.

— Погрешната идентификация — обади се Бекстейн, — не е чак такава рядкост. Виждал съм подобни случаи няколко пъти. Когато комбинирате скръбта и шока на близките с неизбежните промени, които смъртта причинява на тялото — особено при потъване във вода или разложение на горещо слънце...

— Да, да — побърза да каже Д'Агоста. — Само дето външните доказателства сочат, че това е една преднамерена измама. И като връх на всичко, доктор Хефлър е проявил също така небрежност при установяването на самоличността на *сестрата*.

— Стават грешки — каза неуверено Бекстейн.

— Намирам, че арогантността, от която доктор Хефлър страда — припя Пендъргаст, — е благодатната почва за процъфтяването на грешки.

Д'Агоста още не бе свършил с анализа на това последно изречение, когато Бекстейн им направи знак да го последват в залата за аутопсии. Вътре тялото на Фиъринг лежеше върху една стоманена маса

под ярка лампа, и Д'Агоста се оживи значително, когато откри, че е скрит под бяло полиетиленово покривало.

— Още не съм започнал да работя по него — обясни Бекстейн. — Чакаме санитаря. Извинявам се за закъснението.

— Не мислете за това — каза Д'Агоста малко припряно. — Ние сме ви признателни за бързата работа. Тялото е било докарано около полунощ, нали?

— Точно така. Извърших подготвителните работи и имаше някои... любопитни неща около трупа. — Бекстейн повдигна с пръст края на покривалото. — Може ли?

Любопитни. Д'Агоста можеше само да си представя какво би могло да е.

— Ами...

— Чудесно! — каза Пендъргаст.

Д'Агоста се стегна, задиша тежко през устата. Щеше да е отвратително: почерняло, подпухнало тяло, отделена от костите плът, разложена тлъстина... Господи, колко мразеше трупове!

Чаршафът се нагъна, когато Бекстейн го дръпна.

— Ето — каза той.

Това бе трупа на един нормално изглеждащ човек: чист, безупречен и толкова скорошен, че можеше да мине за заспал. Лицето беше прясно избръснато, косата сресана и намазана с гел, единственото доказателство за смърт беше отвратителната рана от куршум над дясното ухо и няколко вейки и листа, залепнали отзад на главата.

Д'Агоста погледна Пендъргаст и видя, че агентът от ФБР е слисан колкото самия него.

— Добре! — каза Д'Агоста с облекчение. — Дотук с твоите зомбита и ходещи мъртъвци, Пендъргаст. Както ти повтарях през цялото време, цялата тази работа е номер — скалъпен от Вилата. Човекът сигурно е бил спипан от крадец.

Пендъргаст не каза нищо, просто оглеждаше тялото с блестящите си сребристи очи.

Д'Агоста се обърна към Бекстейн:

— Определихте ли времето на смъртта?

— Аналната проба сочи, че е бил мъртъв от около два и половина часа, когато са го намерили в Инууд Хил Парк. Било е към

единайсет, което прави времето на смъртта около осем и половина.

— Причина за смъртта?

— Най-вероятно сериозната огнестрелна рана над дясното ухо.

Д'Агоста хвърли бърз кос поглед.

— Няма изходна рана. Прилича на калибър .22.

— Сигурен съм, че е така. Разбира се, няма да знаем със сигурност, докато не го отворим. Предварителните прегледи, които направих, показват, че е бил прострелян отзад, от близко. Няма белези за борба или насилие, нито свидетелства за удряне, драскане или стягане.

Д'Агоста се обърна.

— Какви изводи си правиш от това, Пендъргаст? Няма вуду, няма оби, само някакво шибано убийство с огнестрелно оръжие, каквито са половината в този град. Доктор Бекстейн, убиецът бил ли е *in situ*^[1], или тялото е било изоставено?

— Нямам информация по въпроса, лейтенант.

— Да, разбира се. Ще трябва да говорим с екипа за събиране на доказателства, когато привършат. — Д'Агоста не можеше да сдържи нотката на триумф в гласа си. — За мен е свършено ясно, че се занимаваме с някакви глупости, подклаждани от онези кучи синове от Вилата, за да плашат хората и да ги държат далеч.

— Споменахте някакви любопитни аспекти? — обърна се Пендъргаст към Бекстейн.

— Да. Първият може да ви се стори познат. — Бекстейн взе шпатула от един буркан, разкъса стерилната опаковка и я мушна в устата на трупа. Там, прикрепено към езика, се виждаше мъничко снопче пера и косми. Съответстваше почти точно на онова, намерено в устата на Бил Смитбак.

Д'Агоста го погледна невярващо.

— Има и друго. Ще ми трябва малко помощ да обърна трупа. Лейтенант?

С огромна неохота Д'Агоста помогна на Бекстейн да обърнат тялото. Между плешките беше нарисувана с дебел маркер сложна стилизирана рисунка на две змии, заобиколени от звезди, хиксове и стрели, и подобни на ковчези кутии. Странна рисунка на растение изпълваше гърба.

Д'Агоста преглътна. Разпозна рисунките.

— Амулет — промърмори Пендъргаст, — подобен на онзи, който видяхме върху стената в апартамента на Смитбак. Странно... — Той млъкна.

— Кое? — последва незабавният въпрос на Д'Агоста.

Вместо да отговори направо, Пендъргаст бавно поклати глава.

— Искаше ми се мосю Бертен да можеше да види това — промърмори той. След което се изправи. — Скъпи ми Винсът, не мисля, че този джентълмен е бил „спипан от крадец“, както казваш. Това е преднамерено убийство, екзекуция със съвсем определена цел.

Д'Агоста го изгледа за момент. След това обърна очи към трупа на масата.

[1] На място (лат.). — Бел.прев. ↑

53.

Алигзандър Естебан се настани на едно непривличащо вниманието място зад голямата маса от „Формика“ в запуснатата заседателна зала на „Хора за Други Животни“ на Западна четиринайсета улица. Навън бе ярко есенно утро, но малко от светлината проникваше в стаята през мръсния прозорец, който гледаше към един комин. Той скръсти ръце и проследи с очи как останалите членове на борда заемат местата си — действие, придружено със скърцане на столове, прошепване на поздравления и разговори по клетъчни телефони. Ароматът на двойно лате с канела от „Старбъкс“ и фрапучино с дъх на тиква изпълниха помещението, когато всички оставиха огромните си чаши с кафе.

Последен влезе Рич Плок, придружен от трима души, които Естебан не познаваше. Плок зае позиция в отсрещния край на залата, скръсти ръце, прикривайки изпъкналостта на шкембето си под зле прилягащия костюм; червеното му лице се потеше. Той незабавно поде реч с високия си самомнителен глас.

— Дами и господа от борда, радвам се да ви представя тримата ни изключително важни гости. Майлс Мондело, президент на „Зелената бригада“; Лусинда Лонг-Пиърсън, председателка на „Вегетарианска милиция“; и Морис Уейланд, директор на „Амнистия за животните“.

Тримата стояха там и гледаха към Плок, сякаш бяха излезли току-що от важен кастинг. Яростни идеалисти, отчаяно борещи се за каузата, съвършено неразбиращи какво става.

— Тези три организации са съорганизатори на тазвечерната демонстрация заедно с „Хора за Други Животни“. Нека ги приветстваме с добре дошли на нашата среща.

Ръкопляскания.

— Моля всички да седнат. Тази специална сесия на борда на „Хора за Други Животни“ е свикна по следната причина.

Последваха шумолене на листове, отпиване на кафе, присъстващите започнаха да вадят химикалки, папки и лаптопи. Плок изчака всичко това да свърши.

— В днешния ни дневен ред има една-единствена точка: протестната демонстрация тази вечер. В добавка към финансиращите организации, имаме още двайсет и една групи на борда. Точно така, дами и господа, чухте ме правилно: *още двайсет и една!* — Плок засия и се огледа. — Реакцията беше невероятна. Очакваме може би три хиляди души, но аз продължавам да контактувам с организации с други интереси и накрая може да се окажат доста повече. Много повече. — Той извади купчина листи от една папка и започна да ги подрежда пред себе си. — Това тук са подробностите. Малката, отвлечаща вниманието група, ще се събере на бейзболното игрище. Другите групи — всички са записани на листа — ще се съберат на футболното игрище, в парка по протежението на Западна двеста и осемнадесета улица, край блатата и на още няколко близки пункта. Както знаете, осигурил съм разрешение. В противен случай не бихме били допуснати близо до Вилата.

Шепот, кимания.

— Но, разбира се, градските власти нямат представа — *никаква* представа, — че една голяма група ще се съберат в търговската част на града.

Някои от присъстващите се ухилиха.

— Защото, дами и господа, положението е критично! Тези болни, покварени хора, незаконно заселили се в нашия град, не само убиват животни, но те очевидно стоят зад бруталното убийство на Мартин Уортик. Те са отговорни за убийството на двама репортери — Смитбак и Кид — и отвлечането на съпругата на Бил Смитбак. И какво прави кметството? Нищо. *Абсолютно нищо*. Настъпи време ние да действаме. Така че ще го направим тази вечер в шест. Ще сложим край на това. Веднъж завинаги!

Плок се потеше, гласът му беше висок, а физическото му присъствие не впечатляваше, но този човек притежаваше харизмата, която дават истинската вяра, страстта и истинският кураж. Естебан беше впечатлен.

— Подробният план за демонстрацията е върху листовете ви. Пазете ги внимателно — може да имаме неприятности, ако някой от

тях попадне в ръцете на полицията. Приберете се вкъщи, телефонирайте, изпращате имейли, започнете организацията! Това е графикът. Събираме се в шест. Тръгваме в шест и половина. — Той се огледа. — Някакви въпроси?

Никой не попита нищо. Естебан прочисти гърлото си и вдигна пръст нагоре:

— Да, Алигзандър?

— Аз съм малко объркан. Вие планирате всъщност да влезете във Вилата?

— Точно така. И приключваме с тази работа: сега.

Естебан кимна замислено.

— Не се казва какво планирате да правите, когато стигнете там.

— Ще проникнем в онова място и ще освободим нещастните животни. Освен това ще прогоним наглите нашественици. С това планът ни се изчерпва.

— Разбирам. Те, естествено, убиват — измъчват — животни най-хладнокръвно. И сигурно го правят от години. Но помисли: тези хора по всяка вероятност са въоръжени. Вече знаем, че са убили най-малко трима души.

— Ако изберат насилието, ще им отвърнем със същото.

— Планирате да отидете въоръжени?

Плок скръсти ръце.

— Ще кажа следното: никой няма да бъде разубеждаван да действа в своя самозащита — с всичко, с което разполага в момента.

— С други думи — продължи Естебан, — препоръчвате хората да идват въоръжени.

— Не препоръчвам нищо, Алигзандър. Само установявам един факт: със сигурност са възможни прояви на насилие — и всеки има право на самозащита.

— Разбирам. Ами полицията? Как ще се справите с нея?

— Точно по тази причина се събираме на различни места и тръгваме от различни посоки, като октопод. Те ще бъдат объркани, преди да разберат какво става. Хиляди от нас ще се движат през гората — как ще ни спрат? Не могат да издигнат барикади или да блокират пътя ни. Няма моторизиран достъп, освен един-единствен път, а той се покрива изцяло от протестиращите.

Естебан се размърда неловко.

— Ами... не ме разбирай погрешно — аз съм против Вилата, знаеш го от самото начало. Те са жалки, безчовечни. Имам предвид, погледни онзи беден, лишен от късмет Фиъринг. Промиват му мозъка, а след това го прострелват в главата — докато се опитва да пропълзи до мястото, където истинските садисти са го превърнали в зомби в началото. Щом са в състояние да причинят такова нещо на Фиъринг, могат да го причинят на всекиго. И ако ти пристъпиш към действия, някои от протестиращите могат да бъдат наранени. Дори убити. Помисли ли за това?

— *Вече* има убити хора. Да не споменаваме животните — стотици, може би дори хиляди, с прерязани гърла по най-ужасен начин. Не, сър: ще сложим край на тази работа. Тази вечер.

— Не съм сигурен, че съм готов — каза Естебан. — Това е прекалено радикална стъпка.

— Алигзандър, радвахме се, когато се присъедини към нашата организация. Доволни сме, че проявяваш силен интерес към работата ни. Щастливи бяхме да те изберем за член на борда. Оценяваме високо финансовата ти щедрост. Но идва време, когато всеки трябва да вземе страна. Говоренето не стига. Това време настъпи.

— Ще влезеш във Вилата — каза Естебан, — ще освободиш животните, и после какво?

— Точно каквото казах. Ще изгоним оттам убийците. Къде ще отидат си е тяхна работа.

— И после?

— После ще изгорим мястото, така че да не се върнат.

При тези думи Естебан бавно поклати глава.

— С хиляди хора около Вилата и вътре в нея, без достъп на пожарна, всеки палеж би довел до стотици мъртви. Мястото ще стане истински огнен капан. Ще загинат не само те, но и собствените ти привърженици.

Настъпи неловка тишина.

— Аз бих обърнал сериозно внимание на вероятността от пожар. Бих възложил пожарен контрол, избран от протестиращите, който да ги *предпазва* от подобна опасност. Ами ако обитателите, както онези побъркани от сектата на Уейко, вземат, че сами подпалят мястото, докато всички вие сте вътре?

Отново тишина.

— Благодаря ти, Алигзандър — каза Плок. — Трябва да призная, че повдигна резонен въпрос. Отказвам се от идеята за пожара. Ще обърнем надолу с главата мястото с голи ръце. Целта е да го направим необитаемо.

Чуха се възгласи на одобрение.

Естебан се намръщи, после поклати глава.

— Не мога да подкрепя такава инициатива. Аз съм известна личност с добра репутация. Съжалявам, просто не мога да си позволя да бъда свързан с такъв вид атака.

Разместване на столове и лек шепот.

— Това, разбира се, е твое право, Алигзандър — каза Плок хладно. — И трябва да кажа, че не съм съвсем изненадан, като се има предвид начина, по който ни заля със студена вода по време на последния ни сблъсък с Вилата. — Някой друг иска ли да се присъедини към мнението на господин Естебан?

Естебан се огледа. Никой не помръдваше. Можеше да прочете неуважението, дори презрението в очите на повечето от тях.

Той се изправи и излезе.

54.

Когато сутрешното слънце обля прозорците, Д'Агоста седеше на бюрото си с ръце на клавиатурата и се взираше в екрана пред него. Стоеше в тази поза без да мърда може би от десет минути. Имаше милион неща, които трябваше да прави, а се чувстваше като парализиран. Сякаш се намираще в окото на ураган: всичко около него се въртеше бясно, а тук, в самия епицентър на огромната буря, нямаше нищо.

Внезапно вратата на офиса му се отвори. Той се обърна и видя Лора Хейуърд да влиза бързо. Изправи се веднага.

— Лора.

Тя затвори вратата зад себе си и се приближи до бюрото му. Виждайки ледения ѝ поглед, Д'Агоста усети стомаха му да се свива болезнено.

— Вини, понякога можеш да си невероятен егоист и негодник — произнесе тя с тих глас.

Той преглътна.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво ли? Повишението ми беше отменено в последния момент. За което си виновен ти.

Известно време той я гледаше неразбиращо. После си спомни разговора в коридора на „Диджитал Върсити“, подметнатата заплаха на софтуерния бизнесмен.

— Клайн — каза той, отпусайки се на стола си.

— Дяволски си прав. Клайн.

Д'Агоста я изгледа. После сведе очи.

— Какво е направил?

— Дарил е пет милиона долара на Фондация „Дайсън“. При условие, че няма да бъде назначена в отряда за специални задачи.

— Не може да го направи. Това е подкуп. Това е срещу закона.

— О, я стига! Много добре знаеш как стават нещата в този град.

Д'Агоста въздъхна. Изпълни го справедливо възмущение, дори ярост, след което изведнъж се почувства уморен и отегчен.

— Рокър не е глупак — каза Лора горчиво. — Знае, че ще го разпънат на кръст, ако отхвърли подобно дарение — особено за такъв политически „горещ картоф“ като Фондация „Дайсън“. И аз съм гръмоотводът.

— Лора... Толкова съжалявам. Ти си последният човек, когото бих искал да видя пожертван. Но просто си върша работата. Какво се предполага, че трябва да направя — да позволя на този тип да се измъкне? Той наистина представлява интерес за нас. Заплашвал е Смитбак.

— Това, което се предполага, че трябва да направиш, е да действаш професионално. След убийството на Смитбак не си на себе си. Чух за онази твоя нескопосана заповед за претърсване, как си натрил носа на Клайн с нея. Знаеш, че на този тип малко му трябва, и въпреки това си го провокирал. И за да си отмъсти, се нахвърля на мен.

— Вярно е — *опитвах се* да го провокирам, направих погрешна стъпка. Той е от онези хора, които не могат да бъдат накарани да изгубят самообладание. Ако знаех, че ще си го върне на теб, не бих го направил. — Той наведе глава и започна да разтрива слепоочията си с пръсти.

— Какво мога да кажа? Тази работа означаваше за мен повече от *всичко*.

Думите ѝ увиснаха във въздуха. Д'Агоста бавно вдигна поглед нагоре и очите им се срещнаха.

По прозореца на офиса му се чу глухо почукване. Той погледна и видя един сержант да стои на прага.

— Извинете, сър — каза той. — Мисля, че трябва да обърнете на канал две.

Без да каже дума, Д'Агоста отиде до телевизора, закрепен високо на стената, и натисна бутона. Любителско видео изпълни екрана; беше зърнесто, но той мигновено разпозна жената в кадъра като Нора Кели. Беше облечена в тънък болничен халат, със смъртно бледо лице. Изглежда се намираше в някакво подземие: грубо изсечени каменни стени, разхвърляна слама върху циментов под. Той гледаше как тя пристъпва несигурно към обектива.

— Помогнете ми — произнесе тя.

Картината рязко подскочи и прекъсна.

Д'Агоста се обърна към полицая.

— Какво е това, по дяволите?

— Появи се в мрежата преди петнайсет минути. Изпращат оригинала сега.

— Искам най-добрите съдебни експерти да се захванат с това.

Веднага — разбрахте ли? Къде е било пуснато?

— Дойде по електронната поща.

— Проследете го.

— Да, сър. — Сержантът излезе.

Д'Агоста се отпусна и обхвана главата си с две ръце. Затвори очи. Измина цяла минута, преди да дойде на себе си. След това облиза устни и произнесе тихо:

— Ще я намеря, Лора — ако ще и това да е последната ми работа като офицер. Каквото и да изисква — *без значение* — моя лична задача е да видя, че Нора Кели не е умряла. И че виновните си плащат за това.

— Ето пак — намръщи се Лора. — Точно за това говорех. Ако искаш да спасиш Нора Кели, трябва да държиш емоциите си под контрол. Трябва да започнеш да се държиш отново като професионално ченге. Иначе следващият път няма да съм само аз наранена.

И без да каже друго, тя се обърна и напусна офиса, затваряйки силно вратата след себе си.

55.

Когато пролетното слънце позлати кремавите стени и се изкачи по керамичните пазви на сводовете на Дакота, пред входа на сградата на 72-а улица, се разигра едно странно шествие. Двама прислужници излязоха през черните порти от ковано желязо, всеки държеше три куфарчета. Те бяха последвани от една жена в бяла униформа на медицинска сестра, която излезе от мрака на тунела на двора и зае позиция до портиерската будка. След това се появи Проктър и отиде до чакащия на тротоара Ролс Ройс, отвори задната врата и застана отстрани очаквателно. След доста време от вратата се показва дребна фигура, отпусната в инвалидна количка, бутана от втора медицинска сестра. Въпреки топлия ден на циганското лято фигурата бе толкова дебело увита в одеяла, маншони и шалове, че бе трудно да се определи полът ѝ. Лицето беше скрито от голяма, отпусната бяла шапка. Под тъмните очила се показваше едно седефено цигаре.

Сестрата закара количката до чакащия Проктър. В този миг Пендъргаст изскочи от входа и се насочи към Ролса с ръце в джобовете.

— Няма ли начин да ви склоня да останете малко по-дълго, учителю? — попита той.

Човекът в инвалидната количка кихна оглушително.

— Не бих останал и минута повече, дори и ако самият Исус Христос ме беше помолил! — дойде киселият отговор.

— Нека ви помогна, мосю Бертен — каза Проктър.

— Един момент. — Изпод одеялото се показва бледа ръка, държаща спрей за нос. Тя го вдигна до едната трепкаща ноздра, и след като в нея бе изстреляно порядъчно количество от лековитото му съдържание, той бе върнат отново под одеялото. Тъмните очила бяха свалени и мушнати в пътната чанта, която изглежда никога не се отделяше от дребния мъж. — Можете да действате. *Doucement, pour l'amour du ciel — doucement*^[1]!

С известно усилие Проктър и сестрата успяха да преместят Бертен от инвалидната количка и — под дъжд от проклетия — да го сложат на задната седалка в колата. Пендъргаст се приближи и се наведе до прозореца.

— Не се ли чувствате поне малко по-добре? — попита той.

— Не, и няма да се почувствам, докато не се върна обратно до блатата — ако изобщо успея. — Бертен погледна изпод одеялата, стискайки голямата си тояга, а очите му блестяха като черни мъниста. — И ти трябва да внимаваш, Алойзиъс — магията за смърт на онзи жрец е силна: стара и силна.

— Наистина.

— Как се чувстваш?

— Не съм зле.

— Виждаш ли! — обяви Бертен с известна триумфалност. Ръката се появи отново, затършува из натъпканата чанта и извади оттам малко запечатано пликче. — Разтвори това в шест унции отвара от корените на сарсапарила^[2] и добави малко ленено масло. Два пъти дневно.

Пендъргаст прибра пликчето в джоба си.

— Благодаря, maitre. Съжалявам, че ви причиних такава неприятност.

За миг блестящите черни очи омекнаха.

— Пфу! Беше хубаво, че се видяхме след толкова години. Следващият път, когато се срещнем, обаче, ще е в Ню Орлиънс — няма да се върна в това място на мрака отново! — Той потрепери. — Желая ти късмет. Този Лоа на Вилата е истински дявол. Дявол.

— Има ли още нещо, което трябва да ми кажете, преди да си тръгнете?

— Не. Да! — Дребният мъж се закашля и се сви отново. — Почти го бях забравил при тези си страдания. Онова малко ковчеже, което ти ми показва — онова, в стаята за доказателства... — Странно е.

— За онова ли става въпрос — от гробницата на Колин Фиъринг? Което повредихте?

Бертен кимна.

— Отне ми известно време да го осъзная. Но аранжировката на черепите и костите на капака... — Той поклати глава. — Пропорцията е необичайна, противоречаща сама на себе си. Би трябвало да следва Истинската Матрица: две към пет. Едва доловима разлика, но все пак

разлика. Не си пасва с останалото. — Той махна презрително с пръсти. — Примитивно е, странно е.

— Анализирах сивкавия прах, който беше вътре в нея. Изглежда, че е обикновена дървесна пепел.

Поредно презрително махване с пръсти.

— Виждаш ли? Не си пасва с другите оби на Шариер и Вилата. Онези са безкрайно по-лоши. Защо този предмет не отговаря на матрицата, е загадка.

— Благодаря ви, учителю. — И Пендъргаст се изправи със замислено изражение върху лицето.

— Няма защо. А сега adieu^[3], скъпи ми Алойзиъс... adieu! Помни: разтваряш това в отвара от шест унции сарсапарила, два пъти дневно. — Бертен потропа по тавана на колата с върха на тоягата си. — Можете да тръгвате, добри ми господине! И не пришпорвайте конете, умолявам ви!

[1] По-полека, за бога — по-полека (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Тропическо дърво. — Бел.прев. ↑

[3] Сбогом (фр.). — Бел.прев. ↑

56.

Отдел „Мултимедии“ на площад „Полиция“ № 1 напомняше на Д’Агоста за контролна зала в подводница: гореща, натъпкана с електроника, задушна. Под ниския таван имаше най-малко дваайсет души, приведени над терминали и уъркстейшъни. Някой ядеше, пикантната миризма на къри се носеше във въздуха.

Той спря и се огледа. Най-голямата група беше концентрирана в дъното, където се намираше кабинката на Джон Лоудър, началник на техническите служби към следствието. Д’Агоста тръгна нататък и чувството му за безсилие нарасна, когато видя, че Числит вече е там. Заместник-началникът се обърна, изгледа Д’Агоста и отново се върна в предишната си поза.

Лоудър седеше пред дигиталния си уъркстейшън — компютър с могъщ процесор под бюрото и двоен трийсетинчов монитор върху него. Въпреки предположението на Д’Агоста, съдебният техник бе настоявал, че са му нужни поне два часа, за да обработи и подготви видеото. До този момент бяха изминали деветдесет минути.

— Дай ми последните данни — каза Д’Агоста, когато се приближи.

Лоудър се отблъсна от бюрото.

— Става въпрос за MPEG-4 файл, изпратен по електронната поща до Отдела за радио и телевизионни новини.

— А трасето?

Лоудър поклати глава.

— Който го е направил, е използвал сървър в Казахстан.

— Видеото?

Техникът посочи към екрана:

— То е в съдебния видеоанализатор.

— Това ли е, което отнема дваайсет минути?

Лоудър се намръщи.

— Синхронизирах и приведох кадрите в съответствие по време в целия клип, отстраних шумовете и изсветлих всяко изображение, след

което приложих дигитално стабилизиране на образа.

— А спомняте ли си дали сте сложили черешка отгоре?

— Лейтенант, изчистването на файла не е само изглаждане и контрастиране на образа, то включва също и редуциране на отвличащите вниманието елементи, и може да накара да изпъкнат доказателства, които иначе биха останали незабелязани.

Д'Агоста понечи да каже, че тук става дума за заложен човешки живот и че всяка минута е от значение, но се отказа.

— Достатъчно. Да го видим.

Лоудър дръпна джог шатъла по-близо — кръгъл черен механизъм с размерите на хокейна шайба — и видеото оживя на разположения отляво монитор. Сега изглеждаше по-малко зърнесто и неясно, отколкото когато го бе видял по новините. Чу се тракане, след това слаба светлина прониза мрака: и се появи Нора. Тя се вгледа в камерата, лицето ѝ, осветено от източника на светлина, приличаше на бял дух, който се носи в тъмнината. Зад нея Д'Агоста едва успя да различи разхвърляната на циментовия под слама, грубо измазаните с хоросан каменни стени.

— Помогнете ми — произнесе Нора.

Камерата трепна и фокусът се изгуби; след това отново се върна.

— Какво искате? — попита Нора.

Никакъв отговор, никакъв звук. После дойде нещо като заглушено стържене или скърцане. Светлината се завъртя и се отдалечи, мракът се върна и клипът свърши.

— Значи не можете да го проследите. — Д'Агоста се опитваше да говори със спокоен глас. — Има ли нещо друго около файла, което можете да ми кажете? Каквото и да е?

— Не беше мултиплексирано.

— Което означава?

— Не беше от затворена телевизионна мрежа. Източникът е най-вероятно стандартен потребител на дигитална видеокамера, може би с по-стар модел ръкохватка, което е причина за трепкането на образа.

— И няма никакво съобщение по имейла? Никакво искане за откуп, никакво послание от какъвто и да било род?

Лоудър поклати глава.

— Пуснете го отново, ако обичате.

Когато видеото тръгна, Д'Агоста се напрегна да различи нещо в тясното помещение, каквото и да е, което да му помогне да го идентифицира.

— Може ли да дадете увеличение на онази стена? — попита той.

Лоудър върна назад секунда-две от клипа; освети един отрязък от стената, близо до Нора; после го увеличи.

— Прекалено зърнест е — каза Д'Агоста.

— Изчакайте малко. Ей сега ще го оправим. Търпение. — Няколко кликания с мишката и стената се отвори значително — подредените груби камъни на зидарията, слепени с цимент.

— Мазе — каза Д'Агоста. — Със стара мазилка.

— За съжаление — обади се Числит за първи път, — няма как да определим къде е.

— Какво ще кажете за произхода на камъните?

— Невъзможно е да се определи специфичният им минералогичен състав — намръщи се Лоудър. — Може да са шисти, може да е базалт...

— Пусни го отново.

Те мълчаливо гледаха записа. Д'Агоста чувстваше как гневът му изпълва стаята. Запита се защо ли толкова го е грижа да се контролира: наглеците бяха отвлекли Нора.

— Този звук отзад — каза той. — Какво е това?

Лоудър дръпна джог шатъла на една страна.

— Работихме върху това. Ще използвам подобряващ качеството на звука софтуер.

На втория екран се появи един прозорец, в който се виждаше неравно извита лента, която приличаше на синусоида — звукова вълна.

— Малко по-тихо, ако обичате! — извика Лоудър. Залата притихна и той натисна бутона за включване в ъгъла на прозореца.

Извитата лента започна да се развива в средата на прозореца като лента на магнетофон. Д'Агоста чуваше заглушените движения на човека, който по всяка вероятност носеше камерата в тъмнината, краткото изцракване, когато камерата се включваше и стържещия звук, сякаш оставя камерата върху нещо — сякаш лещите бяха пъхани между решетки или в дупка. Чу се отново Нора да говори. И един звук. Изскърцване ли беше? Дращене? Беше прекалено тихо и имаше прекалено много странично съскане, за да се разбере.

— Можете ли да подобрите звука? — попита той. — Да го изолирате?

— Ще добавя едно параметрично устройство към сигналната писта. — Появиха се още прозорчета, някакви сложни графики тръгнаха през силуета на звуковата вълна. Лоудър пушна отново звуковия файл. Звучеше по-ясно, но все още имаше шумове. — Сега ще използваме един филтър, който ще блокира ниските шумове. — Още кликания, още работа с мишката, най-накрая вълновата форма се появи отново.

— Това е звук от животно — каза Д'Агоста. — Животно, което колят.

— Боя се, че не го чувам — обади си Числит.

— А вие? — обърна се Д'Агоста към Лоудър. — Чувате ли го?

Техникът разтърка чело малко неспокойно.

— Трудно е да се каже. — Той отвори друг прозорец. — Според този спектроанализатор, става въпрос за микс от много високи честоти, някои по-високи от онези, които човешкото ухо е способно да чуе. Предполагам, че в случая имаме скърцане на пантите на ръждясала врата.

— Глупости!

— С цялото ми уважение... — започна Лоудър.

— С цялото ми уважение, това е животно. Мазето е старо, грубо. Нека ви кажа нещо: тази лента е дошла от Вилата. Трябва да нападнем мястото. Веднага. — Той се обърна и тръгна войнствено към Числит. — Нали, шефе?

— Лейтенант — припя Числит, а гласът му бе самото възплащение на спокойствие и здрав разум, — вие по-скоро обърквате ситуацията, вместо да я изяснявате. Няма доказателства — никакви! — върху лентата, които да индикират източника ѝ. Този звук може да бъде от милион различни неща.

„Обърквате ситуацията, вместо да я изяснявате. Милион различни неща.“ Не можеше да се начуди как такъв претенциозен тип като Числит бе в състояние да превърне една обикновена среща във викторина по правопис и правоговор? Д'Агоста се опита да запази спокойствие.

— Шефе, знаете, че тази вечер ще има демонстрация срещу Вилата.

— Получиха разрешение за демонстрацията и всичко е напълно законно. Ще разполагаме с достатъчно хора по това време, за да държим нещата под контрол.

— Нима? Няма как да сме сигурни. Ако демонстрацията стане неуправляема, може да предизвика реакция от Вилата — и да стане причина да убият Нора. Трябва да ги нападнем сега, още днес, *преди* да е започнала демонстрацията. Да използваме елемента на изненада, да влезем бързо и да измъкнем Нора.

— Лейтенант, не чувате ли? Къде са ви доказателствата? Никой юрист няма да разреши нахлуване на базата на този единствен звук — дори и ако е от животно. Знаете го много добре. Особено — той подсмръкна — след злополучното ви претърсване на офиса на Клайн.

Д'Агоста се изправи. Усети, че бентът се пропуква, гневът и недоволството го заляха. Не го интересуваше.

— Погледнете се — произнесе той силно, — седите тук и се занимавате с апаратурата си.

Всички спряха работа и се обърнаха към него.

— Докато си играете с играчките си, една жена бе отвлечена, двама журналисти и един служител — убити. Онова, което ни трябва, е един внушителен многоброен отряд за бързо действие, с който да нанесем внезапен удар на онези торби с лайна вътре.

— Лейтенант — повиши глас Числит, — ваш дълг е да държите емоциите си под контрол. Знаем какви са залозите и правим всичко, каквото можем.

— Не, няма да сдържам емоциите си и не, не правим всичко! — Д'Агоста се обърна и напусна бързо стаята.

57.

Пендъргаст седеше в едно дебело кресло в салона на апартамента си на Дакота, прехвърлил крак върху крак, с отпусната върху свитите си пръсти брадичка. В също такава кресло от боядисана в бургундско червено кожа, на другия край на скъпия турски килим седеше Рен, а могъщата мебел почти бе погълнала дребното му птиче тяло. Между тях стоеше маса, върху която бе сложен чайник с чай Ей-Ли-Шан Джин Ксюан, кошничка с кифлички, кутия с масло и гърненца с мармалад и конфитюр от цариградско грозде.

— На какво дължа удоволствието от тази неочаквана визита посред бял ден? — попита Пендъргаст. — Би отнело доста време човек да ви измъкне в такъв час от бърлогата ви.

Рен кимна кратко.

— Вярно е, не съм привърженик на деня. Но открих нещо, което мисля, че трябва да знаете.

— За щастие, в апартамента ми рядко е ден. — Пендъргаст наля две чаши чай, сложи една пред госта си, след това вдигна другата към устните си.

Рен погледна към чашата си, но не я докосна.

— Все се каня да попитам. Как е прелестната Констанс?

— Получавам редовни съобщения от Тибет. Всичко се движи по график — или поне дотолкова, доколкото такива неща могат да стават по график. Надявам се да пътувам дотам в недалечно бъдеще. — Пендъргаст отпи нова глътка. — Казахте, че сте открил нещо. За бога, продължете.

— Докато проучвах историята на Вилата и нейните обитатели — и предшественици — аз, естествено, използвах голям брой счетоводни книги, вестникарски съобщения, обзори, ръкописи, стари издания и други документи. И докато го правех, забелязах нещо любопитно.

— И какво може да е то?

Рен се наведе напред.

— Че не съм първият, който прави подобно пътешествие във времето.

Пендъргаст остави чашата си.

— Наистина ли?

— На всеки, който проучва редки или исторически документи, му се издава идентификационен номер от библиотеката. Установих, че същият идентификационен номер се е появявал в базата данни за документите, които бях теглил за проучване. В първия момент си помислих, че е съвпадение. Но след като това се случи няколко пъти, влязох в базата данни и проверих на кого е този идентификационен номер. Напълно сигурно е: всеки документ за Вилата, за обитателите ѝ, за тези, свързани с историята ѝ, с историята на предишните ѝ жители — със специално внимание, както изглежда, към основателите — са били също така проучвани от този друг изследовател. Бил е доста старателен — всъщност, сетил се е да изследва няколко вестника, които не ми хрумна да погледна. — Рен се засмя и поклати глава тъжно.

— И кой е този мистериозен изследовател?

— Там е въпросът — неговият, или нейният файл са били изтрети от архивите на библиотеката. Като че ли не е искал никой да знае, че е бил там. Единственото, което е останало, са следите, тъй да се каже, от минаването му. Знам, че е бил професионалист — това личи от представката на идентификационния му номер. Освен това съм убеден, че е бил нает за тази работа, а не че е проявявал личен интерес. Направено е прекалено бързо и методично за много кратък период от време, за да е просто хоби.

— Разбирам. — Пендъргаст отпи от чая. — И кога се е случило?

— Започнал е да изследва библиотечните материали преди осем месеца. Тегленията са продължили приблизително една седмица. И рязко са прекъснали преди два месеца.

Пендъргаст го погледна.

— Завършил ли е проучванията си?

— Да. — Рен се поколеба. — Съществува, разбира се, и друга възможност.

— И каква е тя?

— Търсил е нещо — нещо много специално. И рязкото спиране на работата му означава, че го е намерил.

След като гостът му си тръгна, Пендъргаст стана от креслото, напусна салона и тръгна по централния коридор на апартамента, докато стигна до малка, старомодна лаборатория. Съблече сакото на черния си костюм и го закачи на една закачалка зад вратата. Стаята беше доминирана от лабораторна маса от стеатит, върху която имаше химическа апаратура и една Бунзенова лампа. Стари дъбови шкафове стояха около стените, стъклени бутилки се състезаваха за място с парцаливи списания и добре подвързани справочници.

Той измъкна един ключ от джоба си и отключи един от шкафовете. Оттам извади чифт гумени ръкавици, лакирано ковчеже от орехово дърво, една стойка за епруветки с етикети и запушалки и една увеличителна лупа с месингов обков. Подреди всичко това на масата. Крачейки из стаята, той надяна гумените ръкавици и отключи втори шкаф. Миг по-късно в ръцете му се появи един череп — черепът, който той и Д'Агоста бяха изкопали от гроба край речния бряг. По челюстта и очните дупки още имаше пръст. Той внимателно остави черепа на масата и отвори сандъчето, за да извади комплект зъболекарски инструменти от 19 век с дръжки от слонова кост. С безкрайно внимание почисти черепа, отстранявайки мръсотията, част от която прехвърли в многобройните епруветки, като слагаше съответните етикети. В бурканите бяха пуснати проби белезникав прах, един зъб също отиде в една епруветка, заедно с част от кожа, косми и мастна тъкан.

Когато свърши, агентът остави черепа върху масата и се вгледа в него. Секундите минаваха, превръщаха се в минути. Стаята беше напълно тиха. И тогава Пендъргаст рязко стана. Сребристите му очи блестяха, осветени от вътрешен плам. Той взе лупата и се зае да изследва черепа от близко разстояние, като се фокусира най-накрая върху дясната очна кухина. Остави лупата и вдигна черепа, оглеждайки кухината от всички посоки. Виждаха се няколко тънки, разкривени рисунки във вътрешността ѝ, същите като тези върху вътрешната задна стена на черепа.

Пендъргаст отиде до трети шкаф. Оттам извади странен инструмент, откъснат тайно от олгара във Вилата: остро, огънато парче метал, което стърчеше от дървена дръжка и приличаше на

разгънат чудат тирбушон. Той го занесе до лабораторната маса и го сложи до черепа. Подпря се замислено на плота с две ръце, очите му неспокойно се местеха от черепа към огънатия метал.

Най-накрая седна пред масата. После с изтънчена бавност взе черепа с дясната си ръка и инструмента с лявата и приближи изкривения край на куката към очната кухина. Бавно, внимателно плъзна куката по бледите знаци и я завъртя по такъв начин, сякаш искаше да я пъхне през горната орбитална фисура — дупката в дъното на очната кухина. Върхът се плъзна перфектно в дупката. Сякаш решаваше пъзел, Пендъргаст проникна с куката в черепната кухина, като напредваше все по-дълбоко, следвайки надрасканите знаци върху костта, докато един зъб в металния инструмент не се захвана за орбиталната фисура и изкривеният край не хлътна още по-дълбоко.

С внезапна сръчна манипулация — леко завъртане на дръжката — Пендъргаст накара изкривения връх на инструмента да направи кръгово режещо движение. Завъртя назад и напред — назад и напред, и малката остра кука влезе в мозъчната кухина с идеална малка дъга.

Безрадостна усмивка освети лицето на специален агент Пендъргаст и той промърмори една-единствена дума:

— Брока.

58.

Нора Кели лежеше в тъмното и се ослушваше. Стаята беше тиха като гроб. Колкото и да се опитваше, тя не откриваше нормалните, успокояващи звуци от външния свят: коли, гласове, стъпки, вятър в дърветата. Във влажното подземие не се чуваха дори мишки или плъхове.

След като съзнанието ѝ се върна и успя да потисне страха си, тя проучи набързо затвора си: веднъж, после още веднъж. Бяха минали часове. Трябваше да работи по усет — единствената светлинка, която бе проникнала в килията ѝ, бе, когато я снимаха, а по онова време тя бе доста дезориентирана и разтревожена, за да използва възможността да запомни обкръжението си.

Въпреки това доби някаква представа за мястото. Подът беше бетонен, скорошен и влажен, със силна миризма на цимент. Беше покрит със слама. Размерите на затвора ѝ, които бе измерила добросъвестно с крачки, бяха приблизително десет на шестнайсет стъпки. Стените бяха от грубо изсечен камък, по всяка вероятност гранит, и абсолютно монолитни, без какъвто и да е отвор, освен за вратата. Тя беше от тежко дърво с метални нитове; имаше чувството, че е нова, изработена по поръчка за килията, тъй като рамката ѝ беше по-ниска и по-тясна от стандартните. Таванът беше с нисък купол от циментирани тухли, който ставаше по-висок към средата. Имаше няколко ръждясали железни куки върху стената и тавана, показващи, че помещението някога е било използвано за сушене на месо.

В килията имаше две неща: кофа в единия ъгъл, която да служи за отходно място, и пластмасова бутилка, пълна с вода. През цялото време на затворничеството ѝ не ѝ бяха давали храна. В плътния мрак бе трудно да се каже колко време е минало, но тя бе сигурна, че е прекарала тук най-малко двайсет и четири часа. Странно, нямаше нищо против да не яде; това изостряше способността ѝ да мисли.

„Няма да живееш чак толкова дълго, че името ми да е от значение.“ Това ѝ бе казал човекът, който я бе затворил тук, и тя

знаеше, че наистина го мисли.

Изглеждаше невъзможно да бъде спасена. Сътрудничеството не съществуваше като опция — по-скоро би сключила сделка със собствената си смърт. Трябваше да избяга.

Със същата методичност, с която класифицираше глинени съдове, Нора проучи всеки възможен начин за бягство, за който се сети. Дали можеше да прокопае някак си не изцяло бетонирания под? С пластмасовата кофа и бутилката с вода не можеше да се направи нищо, а джобовете ѝ бяха изпразнени. Нямаше обувки, нито колан: все още бе облечена в размъкнатия болничен халат. Куките бяха здраво прикрепени към тавана. Не разполагаше с нищо, освен с нокти и зъби, с които да стърже, което бе невъзможно.

След това си помисли за измазаните с хоросан стени. Приближи се внимателно до едната, опипа всеки камък, проучвайки мазилката между тях. Без късмет. Камъните бяха здраво иззидани. Изглежда бяха скоро поставени и там нямаше дори пукнатина, в която да пъкне нокътя си.

Вратата бе невъзможен изход: неподвижна и изключително здрава. Отвътре нямаше ключалка, дори дупка за ключ: по всяка вероятност бе занитена и заключена с катинар от другата страна. Имаше обаче едно малко прозорче, с решетки от вътрешната страна, с метален капак, който оставаше затворен и заключен. Стаята бе толкова тиха, сигурно се намираще под земята и бе звукоизолирана.

Налице оставаше една опция: да надвие тъмничаря си, когато той се върне. Но за да го направи, трябваше да има план. И оръжие.

Помисли си първо за ръждясалите куки в стените и тавана; но те бяха от дебело желязо и прекалено здрави, за да ги разхлаби или отчупи. Дори кофата нямаше дръжка. Разполагаше единствено с ръцете, краката, ноктите и зъбите си като оръжие. Това е.

Явно му беше нужна жива, поне засега. Но защо? Той трябваше да докаже на някого, че тя е жива. Заради откуп ли беше? Може би. Или пък да я използва като заложница? Нямаше откъде да знае. Знаеше единствено, че след като веднъж получише онова, което искаше, той щеше да я убие.

Беше съвсем просто.

Учуди се на спокойствието си. Защо не се страхуваше? Това също беше просто. След смъртта на Бил не ѝ бе останало за какво да се

страхува. Най-лошото вече се беше случило.

Тя седна и направи трийсет коремни преси, за да раздвижи кръвообращението си. От внезапното упражнение, комбинирано с липсата на храна и мозъчното сътресение, веднага ѝ се зави свят. Но когато главата ѝ се проясни, се почувства по-свежа от всякога.

План. Дали не можеше да симулира болест, да се престори, че е в безсъзнание, за да го накара да влезе, и тогава да го нападне? Нямаше да проработи: беше изтъркан трик и той не би се хванал на въдицата.

Може би следващия път, когато се появеше, щеше да бъде, за да я убие. Трябваше да е сигурна, че когато тъмничарят ѝ се върне, не би могъл да я екзекутира с изстрел през процеп във вратата. Не, трябваше да се позиционира така, че да е необходимо той да отвори вратата и да влезе вътре, ако иска да я убие. Това място очевидно бе зад вратата. Тъмнината щеше да е нейният единствен съюзник. И когато той влезеше — настъпваше нейният момент. Трябваше да е готова да действа. Щеше да се цели право в очите. Това беше човекът, който бе убил съпруга ѝ — сигурна беше. Тя позволи на омразата да я изпълни с енергия.

Започна да разиграва предстоящата сцена в съзнанието си — представи си как вратата се отваря, как тя скача, той пада назад, а тя забива пръсти в очите му. След което щеше да потърси оръжието му, да го вземе и да го убие...

Неочакван звук я прекъсна, съвсем лек, едва различим. Тя отскочи като котка към далечния край на вратата и се сви в тъмнината, протягайки единия си крак напред, готова за скок. Чу отключване на катинар и дръпване на тежко резе. Леко изскърцване — и върху пода падна мъждива светлина. При отварянето си вратата се блъсна в крака ѝ и спря.

— Време за кино — произнесе гласът. — Влизам. — Светлината от камерата се включи, осветявайки килята ѝ с ярка бяла светлина, която временно я заслепи. Тя изчака напрегнато, опитваше се да фокусира очите си.

Ярката светлина внезапно се завъртя около вратата и се спря точно върху лицето ѝ. Тя замахна и насочи пръсти към главата на тъмничаря си. Но като изсумтя, мъжът хвана китката ѝ като в менгеме, изпускаяки камерата. Тя почувства силен ритник в стомаха и се

намери на пода. Лампата изтрака на бетона, но мъжът веднага я вдигна и отстъпи няколко крачки.

Светлината се фокусира отново върху нея, лещите отдолу примигваха; мъжът зад тях оставаше напълно невидим в мрака. През съзнанието ѝ мина отново мисълта: *Това е човекът, който уби съпруга ми.*

Като си поемаше въздух на пресекулки, тя се изправи и изтича, заби нокти в него, но той бе готов. Един неочакван силен удар с глава, и в следващия момент тя вече лежеше на пода, главата ѝ звънтеше и пред очите ѝ танцуваха звезди.

Осветлението на камерата изгасна; силуетът се отдръпна и вратата започна да се затваря. Нора се опита да коленичи, усети внезапна слабост и главата ѝ запулсира, но резето изтрака, преди да е успяла. Тя се хвана за вратата и се изправи нагоре, усещайки болка в цялото тяло.

— Мъртъв си — задъхано произнесе тя и стовари юмрук по вратата. — Кълна се, ще те убия!

— Тъкмо обратното, малка вещице — дойде гласът от другата страна. — Очаквай ме — скоро.

59.

Д'Агоста стоеше в дъното на залата в полицейския участък скръстил ръце пред гърдите си, загледан в редиците от седящи офицери пред него, и слушаше как Хари Числит важно ги инструктира за предстоящото „шествие“ — както надутият задник го наричаше, — което щеше да се състои извън Вилата. *Шествие, дрън-дрън*, помисли си Д'Агоста нетърпеливо. Само защото Естебан и Плок бяха осигурили разрешение за протестна демонстрация не означаваше, че планират да минат покрай Вилата с отмерена крачка, пеейки „Дайте шанс на мира“. Д'Агоста бе видял с очите си колко грозно и бързо се бе разраснала онази първа тълпа. За разлика от Числит — той практически бе напуснал преди шибаният протест да започне. А ето го сега тук — сочеше, изпълнен с увереност в собствената си върховна значимост, към диаграмите върху дъската, дрънкаше за защита, за контролиране на тълпата и различни тактически нюанси толкова спокойно, сякаш планираше бала на „Дъщерите на Американската Революция“.

Докато слушаше нескопосаното развиване на плановете, Д'Агоста усети, че ръцете му се свиват в юмруци. Беше се опитал да обясни на Числит, че съществува голяма вероятност Нора Кели да е държана във Вилата и че всяка проява на насилие от страна на протестиращите може да провокира смъртта ѝ. Бе нещо много повече от логистика; животът на Нора Кели можеше да бъде поставен на карта. Но заместник-шефът не виждаше нещата по този начин.

— Бремето на доказателствата лежи на вашите плещи — бе подчертал той помпозно. — Къде са ви доказателствата, че Нора Кели е във Вилата?

Д'Агоста направи всичко, за да не забие юмрук в тлъстата физиономия на този глупак.

— Ще имаме три контролни пункта — тук, тук и тук — произнесе напевно Числит с поредно почукване на показалката. — Два на централните точки за влизане и излизане, един на входа към Инууд

Хил Парк. Една верига полицаи ще се влее от тази позиция тук към предните полеви позиции...

— Изглежда на заместник-началник Числит наистина му убягва същността — произнесе един познат глас досами лявото ухо на Д'Агоста.

Той се обърна и видя Пендъргаст, изправен зад него.

— Добър ден, Винсънт — провлачи напевно агентът.

— Какво правиш тук? — изненада се Д'Агоста.

— Дойдох да те търся.

— Къде е приятелчето ти Бертен?

— Върна се на сигурно място у дома си. Само ти и аз отново, скъпи ми Винсънт.

Д'Агоста усети да се надига в него надежда — нещо, което не бе чувствал от дни. Добре поне, че Пендъргаст разбираше важността на ситуацията.

— Тогава би трябвало да знаеш, че не можем да чакаме повече — каза той. — Трябва да нахлуем веднага и да спасим Нора.

— Напълно съм съгласен.

— Ако този протест се проведе, докато Нора е във Вилата, съществува голяма вероятност да бъде убита веднага.

— Отново ще се съглася — ако допуснем, че е във Вилата.

— Ако допуснем? Че къде другаде може да е? Изгледах видеото и чух звуците.

— Знам — каза Пендъргаст. — Експертите изглежда не са съгласни с теб, че това са звуци, издавани от животни.

— Да вървят по дяволите всички експерти! Повече не мога да чакам. Отивам.

Пендъргаст кимна, сякаш го бе очаквал.

— Много добре. Само още едно нещо, Винсънт — не трябва да разединяваме силите си. Вилата е замесена по някакъв начин, така е. Но как? Това е загадката. Нещо става там, а още не мога да установя какво — нещо не е наред.

— Дяволски си прав, че не е наред. Нора Кели ще умре.

Специалният агент поклати глава.

— Не това имам предвид. Имам ли думата ти, Винсънт, че ще действваме заедно?

Д'Агоста го погледна.

— Имаш я.

— Отлично. Колата ми чака долу до стъпалата.

60.

Ричард Плок стоеше срещу паркинга на метростанцията на 207-а улица и гледаше гъстите редици на влакчетата в ярката светлина на късното следобедно слънце. Дворът беше тих, почти сънлив: някакъв работник пресече релсите и изчезна в работилницата; един машинист бавно вкара редица вагони в страничния коловоз, близо до депо за инспекция.

Плок огледа улицата в двете посоки зад оградата. Западна 215-а улица също беше тиха. Той изсумтя от задоволство и погледна часовника си: шест и петнайсет.

Един от цветово кодираните клетъчни телефони в джоба на якето му започна да звъни. Той го извади и видя, че е червеният. Трябва да беше Траум, който се намираше при Манастирите.

Той го отвори.

— Дай ми последните данни.

— Започнаха да идват през последните двацет минути.

— Колко са?

— Двеста, може би двеста и петдесет.

— Добре. Дръж ги разпилени, нека изглеждат колкото е възможно по-неорганизирани. Не искаме да ни извият ръцете преждевременно.

— Ясно.

— Дръж ме в течение. Излизаме след петнайсет минути. — Плок внимателно затвори телефона и го пусна обратно в джоба си. Беше почти време да се присъедини към собствената си група, която се събираше в южния край на двора на метрото.

Знаеше, че съвсем не изглежда като роден лидер. И ако го признаеше пред себе си, губеше също така и лидерската си харизма. Но той имаше страстта, убедеността — а това значеше повече. Факт беше, че хората го бяха подценявали през целия му живот. Щяха да го подценят и днес.

Рич Плок разчиташе на това.

След първия неуспешен митинг Плок бе непрестанно в действие: тайно достигна до различни организации в града, щата и дори страната, събирайки най-ревностните групи хора за вечерната акция. И сега идваше време да събира плодовете. Близо две дузини различни организации — „Хора за Други Животни“, „Вегетарианска милиция“, „Амнистия без граници“, „Зелените бригади“ — се събираха в Уест Сайд точно в този момент. А симпатизантите съвсем не бяха само вегетарианци и защитници на животните: убийствата на двамата журналисти и градския чиновник, заедно с отвличането на Нора Кели, бяха подбудили хората по забележителен начин. С подобно обществено одобрение Плок бе убедил няколко отцепнически групи с наистина сериозни искания да излязат от мълчанието си. Някои, които при други обстоятелства биха погледнали с подозрение едни на други — например „Световна артилерия“ и „Да си върнем Америка“ сега бяха привлечени, и благодарение на пламенността на Плок, всички бяха открили в лицето на Вилата общ враг.

Плок не искаше да рискува. Беше обмислил всичко перфектно. За да избегне преждевременно разпръскване или потушаване на митинга от ченгетата, различните групи се събираха на десет различни, предварително уточнени места: Виенския стадион, Дикман Хауз, Хай Бридж Парк. По този начин нямаше да привлекат вниманието на властите... докато Плок не дадеше заповед да се слоят в едно. А в този момент вече щеше да е прекалено късно да бъдат спрени. Полицаяте нямаше да имат подкрепа — не и този път.

Когато си спомни първия протест, лицето на Плок доби студен израз. Погледнато ретроспективно, бе много добре, че Естебан се беше уплашил. От него вече нямаше полза. Беше направил нужното: известното му име увеличи популярността им, осигури им жизненоважното финансиране, което бе дало възможност на Плок да събере достатъчно сила за работата си. Ако Естебан бе дошъл днес, сигурно щеше да ги посъветва да бъдат внимателни, да напомни на всички, че не могат да са сигурни, че става дума за заложничество, че няма доказателства, че именно Вилата стои зад убийствата.

Заради страха на Естебан бяха прекъснали последната си акция — но, с Божията помощ, това днес нямаше да се случи. Онези от Вилата щяха да бъдат спрени — веднъж завинаги. Безпричинната жестокост, убийството на безпомощни животни, както и убийствата на

журналисти, симпатизиращи на каузата им, никога повече нямаше да се случат.

Плок бе израснал във ферма в северен Ню Хемпшир. Всяка година като малко момче направо се разболяваше, когато настъпеше време да се колят агнетата и прасетата. Баща му не го разбираше, биеше го и го наричаше страхливец, мамино синче, когато Плок се опитваше да се измъкне и да не участва. Спомняше си как баща му колеше кокошки със секирата и се смееше, когато нещастната птица започнеше да се мята, рисувайки странни, неуверени татуировки в праха, с шуртяща от шията кръв. След един такъв ден Плок завинаги напусна дома. Дори не си взе багаж — само няколко книги — и потегли на юг.

Никога не се обърна назад. Не бе получил от баща си нито обич, нито подкрепа, нищо.

Това не беше съвсем вярно, помисли си той и съзнанието му се върна отново към Вилата. Баща му го бе научил на едно нещо. Беше го научил да мрази.

Сега започна да звъни друг от клетъчните му телефони. Синият. Макмолтри, до университета „Йешива“. Когато Плок го взе да отговори, видя нещо любопитно: една яркозелена тролейбусна кола, която пресичаше Десето авеню по пътя си на север и един лекар с пълно оборудване за спешни случаи на волана. Но телефонът продължаваше да звъни и след минута-две той откъсна очи от него. Като прочисти гърлото си, Плок отвори клетъчния телефон и го притисна уверено към ухото си.

61.

Ролсът се спусна по инерция в края на Западна 218-та улица и влезе на паркинга между един очукан товарен автомобил и последен модел джип. От лявата страна се виждаше редица обикновени нискоетажни блокове; отдясно — зеленият овал на игрището Кълъмбиъс Бейкър. Около игрището и пейките бяха пръснати приблизително двеста души, които изглеждаха неорганизирани, но Д'Агоста беше сигурен, че са част от предстоящия протест. Бе видял подобни подозрителни групи, докато пътуваха през Инууд. Възхитително невежият Числит щеше да се окаже в ситуация, която не може да контролира.

— Ще тръгнем странично, през Ишъм Парк — каза Пендъргаст, докато вземаше една брезентова торба от задната седалка.

Те пресякоха на бегом бейзболното игрище и добре поддържаните тревни площи, преди рязко да свият в пущинака на Инууд Хил Парк. Самата Вила все още бе невидима зад дърветата. Пендъргаст бе избрал добър подход и маршрут: вниманието на обитателите на Вилата щеше да бъде насочено другаде, което щеше да им позволи да се промъкнат незабелязано. Той можеше да чуе звуците, които вечерният бриз носеше от юг: бръмченето на мегафони, далечните викове, свирките. Който бе планирал това, бе постъпил умно — позволявайки на една шумна група да привлече вниманието на полицията, така че останалите групи да могат да се организират и след това да нахлуят масово. Ако не измъкнеха Нора преди главната сила да направи стъпка...

Отпред Пендъргаст спря, пусна брезентовата торба на земята, отвори я и извади два комплекта груби кафяви мантии. Д'Агоста вече се потеше в бронираната си жилетка, която бе облякъл и бе доволен, че поне денят е студен. Пендъргаст му подаде едната мантия и той веднага я надяна през главата, като смъкна качулката върху лицето си. Агентът от ФБР го последва, оглеждайки се в джобно огледалце, което подаде след това на Д'Агоста, за да направи същото. Не беше лошо,

ако държеше качулката вдигната, а главата — надолу. Той гледаше как агентът вади другите неща от торбата — малко фенерче с допълнителни батерии, нож, длето и чук, комплект шперцове — и ги подрежда в друга торба за през рамо, която бе пъхнал под мантията си. Д'Агоста се потупа по хълбока, доволен, че неговият Глок 19 и допълнителните пълнители са на достъпно място.

Пендъргаст сложи изпразнената вече торба под един паднал дънер, разхвърля малко листа наоколо и кимна на Д'Агоста да го последва по дигата, която лежеше точно пред тях. Телената ограда на Вилата се намиреше на двайсетина ярда оттук, ръждясала и разнебитена, с не малко дупки из нея. Петдесет ярда по-нататък се виждаше уродлива група постройките, призрачни на слабата светлина на вечерта, сред които се мъдреше огромната стара църква.

Д'Агоста си спомни първия път, когато бе дошъл в тази гора и бе получил един здрав удар по главата. Той взе Глока в ръка, докато се изправяше. Това нямаше да се случи отново.

Като следваше Пендъргаст, хукна към телената ограда, промуши се през една дупка и изтича приведен до основата на външната стена на Вилата. Не след дълго стигнаха до малка, изгнила врата в стената, заключена с катинар. Един силен удар — и длетото на Пендъргаст го разби. Агентът отвори вратата и зад нея се разкри тясна, пълна с боклуци алея, с надвиснали над нея покриви, които се нижеха от едната страна на масивната църква. Той надникна вътре и Д'Агоста го последва, затваряйки вратата зад тях. Пендъргаст притисна ухо към задната стена на църквата. Д'Агоста направи същото. Вътре се чуваше монотонно припяващ глас, който се издигаше и спускаше, треперещ и осъдителен, и убеждаващ като глас на свещеник, но прекалено заглушен, за да се доловят никакви думи — като че ли в началото бе започнал на английски. Периодично отговаряха десетки гласове като басова партия на безсмислен хор, а после побърканото монотонно припяване започваше отново.

Примесено с него идваше лекото, високо изцвилване на изплашено жребче.

Д'Агоста се опита да отпъди този ужас от съзнанието си и да се фокусира върху онова, което правеха. Той отиде по алеята до Пендъргаст, притичвайки от едната пътека до другата, като през цялото време държеше главата си наведена, а лицето си скрито. Не се

виждаше никой. Най-вероятно повечето бяха в църквата за отворотелната церемония. Алеята направи остра чупка в разнебитения комплекс от древни, рахитични сгради, след това мина покрай по-голяма постройка, залепена за църквата, която вероятно беше старият дом на енорийския свещеник или пастор.

Първата врата на сградата беше заключена, но Пендъргаст я отвори за по-малко от пет секунди. Те влязоха бързо вътре и се намериха в тъмна стая със спарен въздух. Когато очите им се адаптираха към мрака, Д'Агоста видя, че това е трапезария със стара дъбова маса, столове и много свещи в свещници с масивни подложки. Единствената светлина идваше от CRT терминала на стар компютър, съвсем не на място сред старата мебелировка. Врати на изток, юг и запад водеха към дори още по-тъмни стаи.

Декламацията на жреца тук се чуваше дори още по-силно, идваща от неопределена посока.

Изведнъж проблемът, за който бяха дошли — да намерят Нора в този лабиринт от сгради — им се строи непреодолим. Д'Агоста отпъди мисълта. Нещата трябваше да се вършат едно по едно.

— Кухните в тези стари къщи винаги имат вход към избените складове за провизии — прошепна Пендъргаст. Той избра една врата наслуки — тази на изток — и минаха през нея. Д'Агоста вървеше отзад. Озоваха се в килер, натъпкан с конопени чували, които изглеждаха пълни с жито. Там, в самия край, се намираше и примитивен асансьор. Като мина покрай Пендъргаст, Д'Агоста застана отпред, отвори вратата, светна фенерчето и погледна надолу — *пътя надолу.*

Внезапно зад тях се чу глас, силен и рязък.

— Вие двамата! *Какво правите тук!*

62.

Заместник-началник Хари Числит се измъкна от задната седалка на необозначения Краун Вик, бързо прекоси тротоара и отиде при личния си помощник, инспектор Минерва, който наблюдаваше тълпата през бинокъла си. *Тълпа*, помисли си Числит, беше малко преувеличено: имаше двеста, най-много двеста и петдесет души, пръснати из бейзболното игрище на входа на парка — размахваха плакати и скандираха. Изглеждаха като онези типове, които прегръщаха дърветата последния път, когато се бяха събрали. Докато гледаше, надигна се одобрителен вик, който замря почти толкова внезапно, както бе започнал.

— Виждаш ли онзи тип с брадата? — попита той. — Филмовия режисьор, онзи, който ги събра последния път?

Минерва сканира игрището с бинокъла си.

— Не.

— Контролните и нападателните позиции?

— Имаме екипи на всички места в игрището.

— Това е главното. — Числит чу да се издига друг нерешителен възглас. Протестиращите звучаха много по-апатично от миналия път. И без онзи говорител, който ги възпламеняваше, тази работа без съмнение скоро щеше да претърпи фиаско. А и да не претърпеше, той бе подготвен.

— Сър. — Той се обърна и за своя изненада видя до себе си жена с капитански нашивки на яката. Беше дребна и тъмнокоса и отвърна на погледа му с хладна самоувереност, която той мигновено намери за дразнеща и леко заплашителна. Тя не беше част от неговия състав, но я познаваше: Лора Хейуърд. Най-младият капитан жена в службите. И гадже на лейтенант Д'Агоста — или, ако слуховете бяха верни, — бивше гадже. Нито едно от качествата ѝ не печелеше симпатията му.

— Да, капитане? — каза той сдържано.

— Бях на брифинга ви по-рано. Опитах се да се срещна с вас след това, но излязохте преди да ви настигна.

— Да?

— С цялото ми уважение, сър, предвид плана, който описахте, не съм сигурна, че имате достатъчно войска, за да контролирате тази тълпа.

— *Войска?* Тълпа? Погледнете сама, капитане. — Числит махна с ръка към бейзболното игрище. — Не виждате ли колко са демонстрантите? Ще подвият опашка и ще хукнат само един от полицаите да каже „бум“.

Инспектор Минерва, който слушаше, се усмихна.

— Изобщо не вярвам в това. Може да дойдат още.

— И откъде точно ще дойдат, според вас?

— Има няколко сборни пункта в този квартал, където биха могли да се съберат — отвърна Хейуърд. — И лично аз забелязах доста групи — което не е характерно, особено за есенна вечер след работен ден.

— Точно поради тази причина сме разположили постове на предни позиции. Това ни дава гъвкавостта, от която се нуждаем, за да действаме бързо. — Той се опитваше да сдържа нотката на раздражение в гласа си.

— Видях вашата диаграма, сър. Тези предни позиции се състоят само от по половин дузина полицаи всяка. Ако линията ви се пропука, протестиращите може да нахлуят право във Вилата. И ако Нора Кели е вътре и я държат за заложница — което изглежда напълно възможно — тъмничарите ѝ може да се паникьосат. И животът ѝ да се окаже в опасност.

Това беше точно лайнната линия на разсъждение, която Д'Агоста бе избълвал. Може би точно той ѝ го бе втълпил.

— Отчитам загрижеността ви — отвърна той, без да се опитва да крие сарказма в тона си, — макар да отбелязвам за протокола, че един съдия по-рано днес изрази становище, че няма абсолютно никакви доказателства, че Нора Кели е там, и отказа да издаде заповед за претърсване на Вилата. А сега ще бъдете ли така любезна да ми кажете какво правите тук, капитане? Последния път, когато проверих, Инууд Хил Парк не беше във вашата юрисдикция.

Хейуърд не отговори. Той забеляза, че тя вече не гледа към него, а по-скоро някъде зад него.

Той се обърна. От изток се приближаваше друга група протестиращи. Не носеха плакати, но изглеждаха делово, крачеха

бързо и много спокойно към бейзболното игрище, стеснявайки редиците си, докато приближаваха. Беше разнородна група.

— Дай ми този бинокъл — каза той на Минерва.

Сканирайки групата през бинокъла, той видя начело закръгления мъж, който последния път водеше протеста. За миг, докато гледаше решителното изражение върху лицето му и студените черти на демонстрантите, Числит усети да го бодва безпокойство.

Но то отмина така бързо, както се бе появило. Какво променяха още сто или двеста души? Той имаше достатъчно хора, за да се справи с четиристотин протестиращи — че и с повече. Освен това планът му за съдържаност беше шедьовър на икономия и гъвкавост.

Той върна бинокъла на Минерва.

— Предай съобщението — произнесе той с най-смелия си тон, игнорирайки Хейуърд. — Започваме финалното разгръщане сега. Кажи на предните постове да бъдат готови.

— Да, сър — отвърна Минерва и извади радиостанцията си.

63.

Д'Агоста замръзна. Пендъргаст, с нахлупена качулка на главата, промърмори нещо и се затътри към мъжа колебливо, като старец на несигурните си крака.

— Какво правите тук? — попита отново мъжът със странния си екзотичен акцент.

Пендъргаст произнесе грубо:

— Va t'en, sale bete^[1]!

Влезият отстъпи една крачка.

— Да, но... не би трябвало да сте тук.

Пендъргаст, като влачеше крака, се приближи още и с едно намигане на окоето предупреди Д'Агоста да бъде готов.

— Аз съм само един старец — започна той с тих, хъхрещ глас и вдигна нагоре треперещата си ръка. — Можеш ли да ми помогнеш...?

Мъжът се наведе напред, за да чуе по-добре, и Д'Агоста пъргаво заобиколи и го удари по слепоочието с приклада на оръжието си. Фигурата се отпусна в безсъзнание.

Д'Агоста можеше да чуе други гласове, развълнувани гласове в стаята отвъд; не всички, изглежда, присъстваха на церемонията в централната църква. Нямаше задна врата към килера за провизии — беше без изход, и те бяха в капан с мъжа в безсъзнание.

— В асансьора — прошепна Пендъргаст.

Наблъскаха мъжа в асансьора, затвориха вратата и го спуснаха в мазето. Почти веднага след това на входа на килера се появиха други трима.

— Морведре, какво правиш? — попита единият. — Ела с нас. Ти също.

Те отминаха и Д'Агоста и Пендъргаст се оказаха зад тях, опитвайки се да имитират бавната им тиха походка. Д'Агоста усети, че чувството му за безизходица и напрежение нарастват. Нямаше начин да продължат дълго тази измама; трябваше да избягат и да започнат да претърсват мазето. Времето течеше.

Мъжете завиха и тръгнаха по дълъг, тесен проход, минаха през серия двойни врати и тогава влязоха в самата църква. Въздухът беше изпълнен с мирис на восъчни свещи и силен тамян; тълпата се блъскаше и шепнеше нещо, люлеейки се като море в ритъма на висшия жрец, Шариер, застанал отпред. Две редици запалени свещи осигуряваха светлината, докато четирима мъже се трудеха над плоска каменна поставка в пода. Зад тях във восъчната тъмнина стояха много други, дузини, мълчаха, само бялото на очите им просветваше като перли в гъстия мрак на покритите им с качулки фигури. Отстрани стоеше Босонг, изправен величествено в цял ръст, и наблюдаваше ставащото с неразгадаемо изражение.

Д'Агоста гледеше как четиримата мъже провряха въжета през железните пръстени, поставени в ъглите на дългата каменна поставка, завързаха ги, после ги пуснаха на каменния под и заеха места до тях. Настъпи тишина, когато върховният жрец отиде отпред с малък свещник в едната си ръка и хлопка в другата. Наметнат с груба кафява мантия, той се движеше с изключително внимание, докато накрая застана в центъра на камъка.

Раздвижи хлопката леко: веднъж, два пъти, три... като бавно се въртеше в кръг, восъкът от свещите капеше по ръката му и се търкаляше по камъка. Една ръка бръкна в джоба на наметката му, извади нещо малко, покрито с пера и го пусна, когато той се обърна. Ново потракване с хлопката, последвано от бавно завъртане в кръг. След това Шариер вдигна босия си крак високо и го стовари с плясък върху камъка.

Настъпи внезапна тишина и след това отдолу долетя неясен звук, стържещо, хрипливо дишане.

Тишината около олтара беше пълна.

Висшият жрец изтрака още веднъж, малко по-силно, и направи още един кръг. След това вдигна крак и за втори път го стовари шумно върху камъка.

Aaaaaaiihхххууууу... долетя скръбен звук отдолу.

Д'Агоста погледна към Пендъргаст, сърцето му биеше бясно в гърдите, но агентът от ФБР гледеше ставащото с напрегнато внимание изпод тежката, скриваща лицето му, качулка.

Жрецьт започна да танцува в лениви кръгове, старите му крака ситнеха леко, правейки кръгове около малкия предмет с перата. Всяка

следваща стъпка беше по-силна, плясък, след това отдолу идваше глух отведен стон. Когато танцът забърза, а плясъците зачестиха, стонове станаха по-продължителни и силни. Те идваха от някого или нещо, подбуждано към раздражение от звука на потропване отгоре. Изумен, Д'Агоста ги разпозна.

Aaaaaaiihxxхууууууу... идеше отчаяният вик, докато Шариер танцуваше, aaaaaaiihxxхъъъъу... aaaaaaiihxxхууууууу... провлачените стонове не съвпадаха с ритъма, но се откъсваха с нарастващо въодушевление и продължителността им бе все по-малка. С течение на времето събраната тълпа започна да ги повтаря с нисък глас като на себе си. Започна почти като шепот, но постепенно се извиси до такава интензивност, че думите станаха ясно доловими: envoie! envoie! envoie! — „Избави ни!“

Танцът на жреца стана още по-бърз, сега краката му едва се виждаха, ритмичните плясъци поддържаха ритъма като барабан от плът. *Aaiihxxхуууууу*, сумтеше нещото долу; envoi! скандираше групата над него.

Внезапно Шариер се закова на място. Скандирането утихна, гласовете отекнаха и замряха в църквата. Но шумовете отдолу продължиха, сливайки се един с друг — стонове и хъркане, заедно със звуците от неспокойния танц.

Д'Агоста гледаше от мрака, останал без дъх.

— Envoi! — извика върховният жрец, отдалечавайки се от камъка. — Envoi!

Мъжете в четирите края на каменната плоча хванаха въжетата, обърнаха се, повдигнаха ги на раменете си и започнаха да дърпат. Камъкът се наклони със скърцащ звук, разклати се и се вдигна.

— Envoi! — извика отново жрецът и вдигна длан нагоре.

Мъжете отстъпиха встрани и издърпаха камъка, разкривайки един отвор в пода близо до олтара. Те оставиха плочата и пушнаха въжетата. Кръгът от мъже се сви, всички чакаха мълчаливо. Помещението сякаш бе обхванато от вцепенение. Босонг, който не бе помръднал, ги гледаше един след друг с тъмните си очи. От отвора сега се надигна лека пара — парфюмът на смъртта.

Чу се драскане и бягане; звучно мляскане.

После *то* се появи от мрака, хвана края на камъка: една съсухрена ръка, по която мускулите и сухожилията изпъкваха като

върви. Появи се втора ръка и с драскащ звук се показа и една глава: с мръсна и сплетена коса, с празно изражение на неясен копнеж. Едното око се завъртя в очната си кухня; другото беше скрито от изсъхнала съсирена кръв и мръсотия. С внезапно движение странното същество се надигна от дупката и се стовари тежко върху пода на църквата, като драскаше с нокти. От средите на богомолците се чу ахване, заедно с одобрително промърморване.

Д'Агоста гледаше невярващо, застинал от ужас. Това беше човек — или най-малкото някога е било човек. И той не се съмняваше изобщо, че точно това същество го бе гонило и го бе нападнало близо до Вилата точно преди седем дена. Не изглеждаше да е Фиъринг и съвсем определено не беше Смитбак. Беше ли живо... или представляваше съживен мъртвец?

Кожата му настръхна, докато се вираше в злобното похотливо лице; пепелявата, повехнала кожа; изрисуваните завъртулки и филизи, и кръстове, които се показваха през мръсните дрипи, които трябваше да минат за дрехи. Вглеждайки се по-внимателно, Д'Агоста осъзна, че подобното на човек същество не е облечено в дрипи, а в останки от коприна или сатен, или някаква друга древна премяна, прогнила от годините и вкоравена от пръст, мръсотия и кръв.

Тълпата мърмореше нещо, близко до почитание, когато странното същество се придвижи колебливо и погледна върховния жрец, сякаш за инструкции, и от дебелиите му сиви устни се проточи слюнка. Дишането му напомняше изстискване на въздух от влажна торба. Единственото му здраво око изглеждаше мъртво — напълно.

Шариер бръкна между гънките на мантията си и извади малък месингов потир. Натопи пръсти в него и пръсна от течността, която изглеждаше като олио, върху главата и раменете на застаналата пред него фигура. След това за безкрайна изненада на Д'Агоста върховният жрец падна на колене пред създанието, покланяйки се ниско. Останалите направиха същото. Д'Агоста усети, че някой подръпва мантията му и видя, че Пендъргаст му дава знак да се поклони. Той коленичи, протегна напред ръце по посока на зомбито — ако наистина бе такова, — докато гледаше другите какво правят.

— Кланяме се на защитника! — пропя върховният жрец. —
Наша сила, наша опора, всички те поздравяваме!

Останалите скандираха.

Шариер продължи на чужд език, останалите сториха същото.

Д'Агоста се огледа. Босонг вече не се виждаше.

— Както боговете над нас ни дават сила — произнесе жреецът, преминавайки отново на английски, — така и ние можем да дадем сила на теб!

Сякаш по знак, Д'Агоста чу нещо като плач. Обърна се и видя в тъмнината малко червено-кафяво жребче — на не повече от седмица, — което водеха към дървен стълб с въже около шията; дългите му несигурни крака тропаха по пода, докато се движеше напред-назад и цвилеше сърцераздирателно; големите му кафяви очи бяха кръгли и уплашени. Мъжът, който го водеше, го завърза за стълба и се дръпна назад.

Жреецът се изправи. Като се приближи в нещо като полутанц и полюлявайки се, той вдигна един блестящ нож във въздуха, подобен на онези, които бяха взели при внезапното си нападение тук.

О, Господи, не, помисли си Д'Агоста.

Другите стояха, обърнати към върховния жрец. Церемонията стремително се приближаваше към кулминацията си. Шариер бързо се докара до ярост, танцувайки сега срещу жребчето; тълпата се полюляваше ритмично; блестящият нож се вдигна още по-високо. Жребчето потропваше и цвилеше ужасено, тръскаше глава и се опитваше да се освободи.

Жреецът се приближи.

В този момент Д'Агоста се извърна. Чу рязкото изцвилване, чу шумното издихание на тълпата — и после крясък на агония, който бързо замря в бълбукане.

Присъстващите ускориха монотонния си напев и Д'Агоста се обърна. Жреецът вдигна умиращото конче в ръцете си, кръвта му още струеше от разрязаната шия, краката му потръпваха. Той тръгна към нефа^[2] и тълпата се разтвори пред него, когато отново се приближи до противното подобие на човек. С вик жреецът пренесе тялото на кончето до каменния под, докато тълпата рязко се свлече на колене и Д'Агоста и Пендъргаст побързаха да я последват.

Зомбито падна върху мъртвото конче с противен звук и започна да го разкъсва със зъби, да плюе космите и да дърпа вътрешностите с животински звуци на задоволство, като ги пъхаше в устата си.

Шепотът се усили:

— Да нахраним защитника! Envoie! Envoie!

Д'Агоста гледаше в ужас приведения мъж и в него се надигна атавистичен страх. Той погледна Пендъргаст. Намигване на сребристите очи подсказа на Д'Агоста да насочи вниманието си към една странична врата в църквата — леко отворена, която водеше в тъмен, празен коридор. Път за бягство.

— Envoie! Envoie!

Странното същество ядеше с бясна скорост, цапаше се с кръв и съсиреци. Най-последно се засити. Изправи се с безизразно лице, сякаш очакваше заповеди. Тълпата също стана.

По знак от жреца хората се разделиха на две, оформяйки коридор. От далечния край на църквата дойде скърцане на желязо и водачът отвори вратата. Отвън нахлу лек повей свеж въздух. Високо над обиколната стена можеше да се види да блещука в мрака една-единствена звезда. Шариер положи едната си ръка върху рамото на зомбито, вдигна другата и насочи дългия си костелив пръст към отворената врата.

— Envoie! — прошепна той дрезгаво; пръстът му трепереше. — Envoie!

Фигурата бавно започна да се тътри към вратата. След миг прекрачи прага и изчезна. Вратата се затвори с глух звук.

Присъстващите сякаш си отдъхнаха, отпуснаха се, размърдаха се. Жрецът започна да слага останките от жребчето в един сандък, подобен на ковчег. Противната „служба“ отиваше към завършек.

Пендъргаст започна да се измъква към прохода, следван от Д'Агоста, който правеше всичко възможно да се държи спокойно. За минута Пендъргаст достигна до вратата и сложи ръка на бравата.

— Момент! — Един от най-близкостоящите се бе извърнал от ужасната сцена и ги бе забелязал. — Никой не може да напуска, докато церемонията не свърши — добре го знаете!

Пендъргаст посочи към Д'Агоста, като продължаваше да държи главата си извърната.

— Приятелят ми е болен.

— Никакви извинения не се приемат. — Мъжът пристъпи напред и се наведе да види лицето на Пендъргаст под качулката. — Кой си ти, приятелю?

Пендъргаст наведе глава, но мъжът вече бе забелязал лицето му.

— *Външни лица!*

Шариер бързо се втурна да затвори вратата към църквата.

— *Външни лица!* — извика той в тъмнината. — *Бака! Бака!*

— *Хвани го! Бързо!*

Внезапно Д'Агоста видя човекоподобното създание да изпълва рамката на вратата. То остана за миг там, полюлявайки се леко. След това тръгна със смразяващо целенасочена походка към тях.

— *Envoie!* — извика пронизително жрецът, като сочеше в тяхната посока.

Д'Агоста реагира пръв, изпращайки жреца на пода; Пендъргаст го прекрачи, втурна се и отвори страничната врата; Д'Агоста изхвърча през нея, следван от специалния агент, който я затвори с трясък след себе си и бързо я заключи.

[1] Разкарай се, говедо (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Главният кораб на църквата. — Бел.прев. ↑

64.

Те спряха. Намираха се в мъждиво осветен коридор с една врата в дъното. Внезапно чукане по вратата, която току-що бяха заключили, ги накара да се задействат. Хукнаха по коридора, но вратата на края му се оказа заключена. Д'Агоста отстъпи назад и се приготви да я разбие с ритник.

— Чакай. — Една бърза манипулация с шперца на Пендъргаст — и проблемът беше решен. Влязоха и Пендъргаст заключи отново след тях.

Намираха се в най-горната част на площадка с дървено стълбище, водещо надолу към зловонен мрак. Пендъргаст светна фенерчето си и лъчът му опипа тъмнината.

— Този... този човек... — задъхано произнесе Д'Агоста. — Какво, по дяволите, правят? Почитат ли го?

— Може би това не е идеалният момент за хипотези — отвърна Пендъргаст.

— Ще ти кажа едно: това е същото нещо, което ме нападна край Вилата. — Той чу думкането по вратата, последвано от звук на счупено дърво.

— След теб — посочи Пендъргаст стълбите.

Д'Агоста смръщи нос.

— Имаме ли друг избор?

— Уви, никакъв.

Двамата се спуснаха по старото стълбище, стъпалата простенваха шумно под краката им. Стигнаха до полуплощадка, която водеше към второ стълбище, този път от камък, и се спускаше спираловидно надолу към чернотата. Когато най-накрая стигнаха до дъното, Д'Агоста видя тухлен коридор, който се простираше пред тях, пълен с паяжини и мухъл. Въздухът миришеше на пръст и плесен. Отзад и отгоре идваха заглушени викове, думкане с юмруци по дърво.

Д'Агоста извади собственото си фенерче.

— Трябва да намерим каменна зидария, отговаряща на тази във видеото — каза Пендъргаст и плъзна лъча по влажните стени. Той се движеше бързо в мрака, а мантията му се влачеше след него.

— Още малко, и тези ненормалници ще ни настигнат — каза Д'Агоста.

— Не те са това, което ме плаши — промърмори агентът. — *А той.*

Двамата минаха под няколко свода и едно каменно стълбище, което водеше нагоре. Отвъд тунелът се разклоняваше и след кратко обмисляне, Пендъргаст избра пътя наляво. Миг по-късно се озоваха в голяма кръгла стая с ниши, изсечени на равни разстояния в стените. Във всяка от нишите бяха струпани човешки кости като наръчи съчки.

— Прелестно — промърмори Д'Агоста.

Пендъргаст рязко се закова.

Тогава Д'Агоста разбра какво го е спряло: от мрака зад тях се чуваше някакво тътрене. Извън обсега на фенерчето му някой подсмръкна шумно, сякаш душеше въздуха. Тежки провлачени стъпки, които ускоряха ход, движеха се по невидим коридор, очевидно успореден на помещението, в което се намираха. Д'Агоста усети силната животинска миризма на конска плът, която се разнасяше във влажния въздух.

— Подуши ли това?

— И още как. — Пендъргаст фокусира фенерчето си върху един проход, от който миризмата изглежда се носеше заедно с полъх чист въздух.

Д'Агоста извади „Глока“ си и усети да го пронизва чувство за страх.

— Това нещо е тук. Ти застани отляво, аз ще заема дясната страна.

Пендъргаст измъкна четиридесет и петкалибровия си пистолет изпод мантията и те изпъзяха към входа.

Оттатък не се виждаше нищо, освен голи стени от влажни тухли. Пендъргаст посочи към пода, където серия кървави отпечатащи водеха към мрака. Д'Агоста коленичи и докосна една; кръвта бе още прясна, дори не беше успяла да се съсире.

Той се изправи.

— Проклето нещо — промърмори той.

— Това е също загуба на време, което нямаме. Да продължаваме. Хайде.

Те се измъкнаха заднишком от стаята и притичаха през отворения некропол в един коридор в отсрещната страна. Той скоро ги изведе до друго, подобно на пещера пространство, грубо изсечено в живата скала. Влязоха и осветиха наоколо с фенерчетата си.

— И тук стените не са като онези във видеото — каза Пендъргаст полугласно. — Това са шисти, не гранит, и са изсечени по съвсем друг начин.

— Прилича на лабиринт.

Пендъргаст кимна към един нисък свод.

— Да опитаме оттук.

Те се приведоха и тръгнаха по ниския тунел.

— Исусе, тази *миризма* — промърмори Д'Агоста. Беше задушаваша воня от конска кръв, плътна, с намек за желязо, и поради това, че бе прясна — още по-ужасна. Беше придружена от периодични завихрянния студен въздух, идващи от някакъв невидим вентилатор от другата страна. В далечината отекваха виковете и крясъците на преследвачите им, които изглежда се бяха събрали в подземие и се бяха пръснали да ги търсят.

Продължиха през тунела. Пендъргаст се движеше толкова бързо, че Д'Агоста трябваше да подтичва, за да го настигне, цапайки през локвите вода и тиня. Селитра и паяжини покриваха изпотените стени, от време навреме притичваха бели паяци и се скриваха в дупките в тухления зид. Червените очи на плъховете проблясваха в плътния мрак.

Наближиха място, в което се срещаха и пресичаха три тунела, оформяйки шестоъгълно пространство. Пендъргаст забави, сложи пръст върху устните си и направи знак на Д'Агоста да се движи плътно покрай стената на тунела, а той се притисна към другата.

Когато стигнаха до възела, Д'Агоста по-скоро почувства, отколкото видя, рязко движение над себе си. Той приклепна и се претърколи на една страна точно когато нещото — *зомбито!* — се спусна долу, дрипите на древните одежди изплюяха и зашумоляха над възлестите му крайници като скършени корабни платна под бурен вятър. Д'Агоста стреля, но създаването бе готово и се отмести толкова неочаквано, че изстрелът му отиде нахалост. Куршумът прекоси

зрителното му поле, проблесна в лъча на фенерчето му и когато Д'Агоста се отпусна на земята, за да избегне атаката, мигновен ужасяващ отпечатък се вряза в ретините му: единственото висящо око; спиралите и кръговете на амулет, изрисувани или залепени върху кожата му; влажните устни, потръпващи в гримаса на отчаяно веселие. Но нямаше нищо неопределено или веселяшко в движенията му — то пристъпяше решително, с ужасяваща целенасоченост.

65.

Д'Агоста стреля отново, но това бе безсмислено: нещото се отдръпна назад в мрака и изчезна. Той легна на земята и освети наоколо с фенерчето.

— Пендъргаст?

Специалният агент излезе приведен от тъмнината на един тунел, стиснал „Колта“ с двете си ръце.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от звука на капеща вода.

— Още е тук — промърмори Д'Агоста, надигна се и се завъртя на триста и шестдесет градуса с насочен пистолет. Напрегна се да види в тъмното.

— Наистина. Не мисля, че ще се махне, освен ако не умрем — или пък *той* не умре.

Секундите минаваха и се превръщаха в минути. Най-накрая Д'Агоста се изправи и отпусна пистолета си.

— Няма време да си играем на чакане, Пендъргаст. Трябваше да...

Зомбито се появи като неясна светкавица отстрани, хвърли се право срещу фенерчето му, избяга го с ръка и го запрати в тъмнината с трясък. Д'Агоста стреля, но то избяга от полезрението му и се върна в относителната защита на тъмнината. Отнякъде чу „Колта“ на Пендъргаст, който стреля почти едновременно с него, но след оглушителния двоен изстрел преследвачът им се докопа и до неговото фенерче и то бе разбито в стената.

Проходът потъна в пълен мрак — и почти веднага след това той чу звук от отчаяна борба.

Приближи се нататък, прибра пистолета и извади ножа, значително по-подходящ за близка битка на тъмно и по-малко вероятно да нарани неволно Пендъргаст, който вероятно се бе вкопчил в битка на живот и смърт с отвратителното създание. Той се блъсна в зомбито и замахна към него с ножа, но то бе дяволски силно и бързо, обърна се

и сграбчи Д'Агоста като пантера, обвивайки го в задушлива смрад. Ножът бе избит от ръцете му и той се хвърли с юмруци напред, търсейки слабините, корема, главата му, като парираше жилестите ръце, които го драскаха. В тъмното, омотан в ужасната мантия, той бе в неизгодна позиция; дрипавото създание, от друга страна, изглежда бе в стихията си: без значение колко се въртеше и се бореше Д'Агоста, то държеше надмощие, подпомагано от хлъзгавината на тялото си, покрито с пот, кръв и мазнина.

Какво, по дяволите, се беше случило на Пендъргаст?

Една ръка се уви около врата му и се стегна като стоманен кабел. Д'Агоста се дръпна, като едновременно се опитваше да отхвърли нападателя си и да вдигне пистолета си. Но хлъзгавото същество имаше мускули като тиково дърво: както и да се бореше Д'Агоста, железната ръка не отпускате хватката си, спирайки въздуха му, докато другата бе приковала ръката му с оръжието. Вик на триумф, който напомняше по-скоро стенание на банши^[1] изригна от зомбито.

Бели светкавици заиграха пред очите на Д'Агоста. Осъзна, че му остават броени мигове. С последно усилие се дръпна и освободи дясната си ръка, вдигна пистолета и стреля, осветявайки погребалния тунел. Изстрелът прозвуча оглушително в тясното пространство.

— *Иииииииииии!* — изпищя зомбито и в същия миг Д'Агоста усети силен удар по главата. Пред очите му заиграха още звезди. Нещото отново бе приковало ръката му и я блъскаше в пода, опитвайки се да избие оръжието от пръстите му. — *Иииииииии!* — подзе то отново. Макар и замаян, Д'Агоста усети, че е улучил нападателя си — възбудата му, острите му пронизителни викове, всичко говореше за това, — но все пак онова нещо изглеждаше по-силно от всякога, изпълнено с нечовешка ярост. То настъпи с тежките си крака ръката му и той чу как костите му изпукват и се чупят. Почувства неописуема болка точно над китката; пистолетът излетя и нещото стъпи върху него още веднъж, стегнало ръце около шията му.

Д'Агоста се усукваше и въртеше в напразни опити да се освободи, но усещаше как силите му бързо се стопяват.

— Пендъргаст! — задавено извика той.

Стоманените пръсти се стегнаха още. Той се надигна, но без кислород битката беше изгубена. Усети странно трептене над себе си, придружено от бръмчащ звук. Протегна ръка, заби нокти в пода и

66.

От удобното си място за наблюдение в една широка дупка на телената ограда, където се бе разположил, Рич Плок огледа прииждащата тълпата с хладно задоволство. Десет първоначални групи от по близо двеста човека във всяка — това означаваше две хиляди — по-малко, отколкото бе очаквал, но пък непреодолимо решителни. Като за Ню Йорк може и да не беше голяма демонстрация, но определено бе различна. Тези хора се бяха посветили на делото. Те бяха упорити. Онези раздражителните със слабите сърца, едnodневките и приятелите само докато нещата вървяха добре — от рода на Естебан — този път си бяха останали вкъщи. Още по-добре. Групата се беше изчистила — хора с цел, а не такива, които се огъват пред най-малката пречка и насилие. Въпреки че нямаше как да има много насилие — жителите на Вилата сигурно бяха десетина пъти по-малко на брой от протестиращите. Може би щяха да се съпротивляват отначало, но бързо щяха да бъдат разбити.

Нещата вървяха като по часовник, да ти е драго да гледаш. Полицията беше напълно изненадана. Първоначалната група протестиращи, екипирани така, че да не изглеждат заплашително, бяха приспали бдителността на ченгетата и ги бяха накарали да си мислят, че става въпрос за малък, несполучлив протест, много шум за нищо. След което само за няколко минути пространството се напълни с останалите групи, които идваха тихо, пеша, от различни посоки — и веднага, както беше планирано, тълпата се задейства като едно цяло и всички се отправиха решително през полето към пътя за Вилата. Полицията не разполагаше с време да вдигне барикада, нямаше време да арестува лидерите, да премества позициите на предните си отряди или да вика подкрепление. Единственото, което можеше да направи, беше да вика в мегафоните и да призовава към ред, докато един-единствен полицейски „Чопър“ кръжи отгоре и отправя неразбираеми предупреждения. Той можеше да чуе безполезните сирени и мегафони

зад тях, докато полицията полагаше закъснели усилия да спре тълпата да не отива към Вилата.

Без съмнение подкрепленията вече бяха тръгнали за насам. Нюйоркското полицейско управление не беше сила, с която да си играеш. Но докато пристигнеха, Плок и хората му щяха да са във Вилата и на път да осъществят целта си — разгромяване на убийците и, може би, откриване на отвличената Нора Кели.

Последните от тълпата минаха през портата и се стекоха в игрището, обърнати към предния вход на Вилата, разгъвайки се като войскова част. Те се разделиха на две, когато Плок понечи да мине отпред, за да каже няколко последни думи. Самата Вила стоеше мълчалива във вечерния здрач, мрачна и монолитна, единственият признак за живот бяха няколко жълти прозорци високо в сградата на църквата. Предната врата беше затворена и заключена, но това не представляваше пречка за мъжете с тарани, застанали мълчаливо начело на тълпата, готови за действие.

Плок вдигна ръка и тълпата притихна.

— Скъпи приятели. — Той понижи глас, което доведе до още по-дълбока тишина. — За какво сме дошли? — Тук си позволи една пауза. — Нека си изясним всичко. За какво сме тук?

Той се огледа.

— Тук сме, за да разбием тази врата и да изгоним навън тези мъчители и убийци. Ще направим това, облягайки се на нашия непреклонен морал и нашето числено превъзходство. Ще ги притиснем откъм игрището. Ще освободим животните от тази дяволска дупка.

Полицейският хеликоптер кръжеше отгоре и продължаваше да излъчва неразбираеми послания. Той го игнорира.

— Искам да ви кажа нещо важно: ние не сме убийци. Ние сме тези, които ще опазят и ще спазват висшия морал. Но не сме и пацифисти, и ако те изберат да се бием — ще се бием! *Ще защитаваме себе си, ще защитаваме и животните.*

Той си пое дълбоко въздух. Знаеше, че не е красноречив оратор, но пък имаше силата на убеждението си и можеше да види, че тълпата е наелектризирана.

Полицаяте прииждаха сега откъм пътя, но броят им бе смешно малък, сравнен с техния, и Плок не им обърна внимание. Той и хората

му щяха да бъдат във Вилата, преди още полицията да се е прегрупирала.

— Готови ли сте? — извика той.

Отговорът беше:

— *Готови!*

Той протегна ръка напред:

— *Да вървим!*

Тълпата се устреми с рев напред към главните порти на Вилата. Те изглеждат наскоро бяха ремонтирани и подсилени. Двамата мъже с тараните застанаха начело и удариха вратите, като се засилваха — първо единия, после другия. Гредите потрепериха и се разцепиха и след по-малко от минута тълпата се втурна нататък и избута останките настрана. Плок се присъедини към масата, когато ги видя да се изливат в една тъмна тясна алея, покрай която се редяха наклонени дървени сгради. Беше странно пусто, никой от обитателите не се виждаше. Воят на тълпата се надигна като животински рев, усилен от тясното пространство, и те се понесоха бързо, завиха зад ъгъла и се озоваха срещу древната църква.

При вида ѝ тълпата се разколеба. Постройката изглеждаше заплашително; стоеше като чудата средновековна структура, изкривена, наполовина изградена с груби греди, стърчащи във въздуха, настръхнали и масивни. Порталът към църквата стоеше пред тях — втора серия дървени врати, обковани с метални ленти и нитове.

Колебанието трая само един миг. След това ревят беше подет отново, този път по-силен, и мъжете с тараните за пореден път застанаха най-отпред от двете страни на вратата, полюлявайки тараните в асинхронен ритъм: Бум... бум! Бум... бум! Бум... бум! Силно пропукване извести поддаването на стария дъб, когато неумолимите удари продължиха. Тези врати бяха много по-дебели от предишните, но накрая и от тях се разхвърчаха трески и парчета. Огънаха се навътре, после се срутиха под собственото си тегло с оглушителен трясък.

И тогава в полумрака на входа те видяха да стоят двама мъже. Единият беше висок и странен, облечен в дълго кафяво наметало, с дръпната назад качулка, тежки вежди, почти скриващи черните очи и масивни челюсти; бледата му кожа блестеше на светлината на току-що изгрялата луна, носът му напомняше острие на нож, извит и наточен.

Другият мъж, по-нисък и с по-груби черти, бе облечен в странно украсена церемониална мантия. Очевидно бе вуду-жрец или някакъв свещеник. Той гледаше нашествениците със злоба.

Вродената сякаш сила на по-високия мъж мигновено подчини тълпата. Той вдигна едната си ръка:

— *Не влизайте!* — Гласът беше тих, погребален, с лек акцент, който Плок не разпозна — и въпреки това излъчващ огромна власт.

Плок мина отпред и го погледна.

— Кой сте вие?

— Името ми е Босонг. А това е моята община, която вие осквернявате с присъствието си.

Плок изправи гръб. Прекрасно знаеше, че ръстът му е наполовина по-малък от този на опонента му, но за сметка на това беше два пъти по-широк от него. Независимо от това, когато започна да говори, гласът му изхрущя убедено:

— Ние ще влезем, а пък вие ще се дръпнете. Нямате право да сте тук!

Мъжът стоеше неподвижно, и за своя изненада Плок видя в червеникавия полумрак зад него най-малко стотина души.

— Не вредим на никого — продължи Босонг. — Искаме само да ни оставите.

— Не вредите ли? А как наричате прерязването на гърлата на беззащитни животни?

— Това са свещени жертви според нашата религия...

— Глупости! А какво ще кажете за жената, която отвлякохте? Къде е тя? И къде са животните? Къде ги държите? Отговорете ми!

— Не знам нищо за никаква жена.

— *Лъжец!*

При тези думи жрецът рязко вдигна хлопката в едната си ръка и едно странно изглеждащо снопче с пера в другата, след което поде силно, с треперлив глас да нарежда монотонно някакви думи на чужд език, сякаш отправяше проклятие към нахълталите.

Плок се пресегна и избя снопчето от ръката му.

— Разкарай това мъмбо-джъмбо от лицето ми! Дръпни се или ще те съборим.

Мъжът гледаше без да казва нищо. Плок пристъпи напред, сякаш се канеше да мине през него; в този миг тълпата зад гърба му отговори

с вик и се втурна, изтласка го въпреки волята му към жреца и той го блъсна назад; само след миг мъжът бе съборен; тълпата нахлу в тъмната църква, изтласквайки грубо Босонг на една страна; събраните вътре послушници изглеждаха все по-разколебани при вида на падналия жрец, викаха от страх, гняв и обида заради осквернената си светиня.

— Към животните! — извика Плок. — Намерете животните! Освободете животните!

67.

Дрехите на Пендъргаст бяха разкъсани и кървави, а ухото му още звънтеше от удара. Той се подпря и се изправи несигурно на краката си. Сблъсъкът с отвратителното създание го бе оставил в безсъзнание за няколко минути и когато дойде на себе си, наоколо бе пълен мрак. Облече самото си, извади едно малко фенерче, което носеше за непредвидени случаи като този, и обходи с лъча наоколо. Бавно и методично претърси влажния под за оръжието си, но то не се виждаше никъде. Успя да различи леки признаци на борба от кървавите отпечатъци на очевидно избягалия Д'Агоста, както и следите от босите крака на преследвача му.

Той изгаси светлината и остана в мрака. Направи една бърза сметка и взе решение. Това същество, това зомби, бе държано от своите пазачи с ужасната цел да убива. На свобода, то представляваше смъртна заплаха и за двамата им. А Пендъргаст имаше вяра на Д'Агоста — пълна вяра. Ако някой можеше да се грижи за себе си, това бе лейтенантът.

Но Нора — Нора още чакаше да бъде спасена.

Пендъргаст светна отново фенерчето и освети помещението. Беше истински некропол с дървени ковчези, положени върху редици повдигнати каменни пиедестали, някои струпани по два-три един върху друг, много от тях се бяха срутили и изсипали съдържанието си на пода. Изглеждаше сякаш голяма част от избените пространства на Вилата, първоначално строени с друга цел, бяха превърнати в складове за мъртъвци.

Но когато се обърна, приготвяйки се да поднови търсенето на Нора, забеляза с ъгълчето на окото си нещо — една необичайна гробница. Нещо в нея привлече вниманието му. Той се приближи да я изследва по-отблизо, и тогава — след кратък размисъл — сложи ръка отгоре.

Беше ковчег, направен от тежка оловна ламарина. Вместо да стои на постамент като останалите, той бе сложен в каменния под и само

горната му част стърчеше над земята. Това, което задържа погледа на агента, беше откrehнатият капак. Подземната гробница беше плякосана, както изглежда, съвсем неотдавна.

Той се вгледа по-внимателно. През миналите векове оловото често е било използвано при погребения на важни персони заради консервиращите му качества. Като освети с фенерчето вътре, той забеляза колко внимателно е бил запечатан ковчегът — оловният капак беше запоен здраво към горната част. Но някой беше успял да го разбие с брадва, разсичайки безжалостно печата, бе откъртил капака и разкрил вътрешността. Бе направено не само съвсем скоро, но също и много припряно. Следите в мекия метал бяха отчетливи и ясни, нямаше белези от окисляване.

Пендъргаст надникна вътре. Тялото — мумифицирано в запечатаното обкръжение — беше грубо разместено, нещо бе изтръгнато от извитите му ръце, превърналите се в кости пръсти бяха счупени и пръснати, едната ръка бе изтръгната.

Той бръкна вътре и опипа пращия труп, преценявайки доколко е сух. Това се бе случило толкова скоро, че дори не бе имало време влажният въздух в помещението да нахлуе в ковчега. Плякосването трябва да се бе случило преди не повече от трийсет минути.

Случайно съвпадение? Категорично не.

Пендъргаст насочи вниманието си към мъртвото тяло. Беше забележително добре запазен труп на възрастен мъж с гъста бяла брада и дълга бяла коса. Към очите му бяха притиснати две златни монети. Лицето беше спаружено като стара ябълка, изсъхналите устни разкриваха зъбите, кожата с цвят на фина стара слонова кост беше потъмняла. Тялото бе облечено в обикновени, прилични на квакерски, одежди — редингот в убит цвят, риза, кафява жилетка и светли панталони — но около гръдния кош дрехите бяха разкъсани и разбъркани при грабежа, копчета и парченца плат се виждаха разхвърляни в очевидно бясното претърсване. Върху раздърпаните дрехи Пендъргаст можеше да види следите от натиск, причинени от неголям предмет — вероятно контейнер.

Това, заедно с изпочупените пръсти, говореше достатъчно. Крадецът беше изтръгнал кутия от пращната хватка на ръцете на мъртвеца.

На пода зад ковчега Пендъргаст забеляза останки от нещо, което би могло да е единствено самата кутия, изтръгнатия прогнил капак. Той се наведе и се вгледа внимателно в него, подуши го, прецени размерите. Слабата миризма на пергамент затвърди първоначалното му впечатление, че кутията е съдържала документ с големина една четвърт от обикновен лист.

Пендъргаст бавно обиколи около капака на ковчега. В горния му край, отпечатан в оловото, той видя надпис, неясен от белезникавия цвят на окиса. Изтърка го с ръкава си и прочете написаното.

Илайя Естебан,

Напуснал този живот на 22 ноември 1745 г.

На петдесет и петгодишна възраст.

Колко скръбен е звукът,

Колко голям — ударът,

Който нанася смъртоносната рана.

Живя

И стигна до земята,

В която няма дълго да лежиш.

Пендъргаст се визира дълго в името върху гробницата. След това в един миг внезапно всичко си дойде на място и той разбра. Лицето му потъмня, когато си помисли за катастрофалната грешка, която бе направил.

Този плячкосан ковчег не беше случайност, маловажна, странична случка в шоуто — това бе главното събитие.

68.

Създанието го нямаше — или Д'Агоста беше избягал от него, или то се бе отказало от преследването. Макар последното да не изглеждаше вероятно: въпреки че зомбито се влачеше трмаво, то притежаваше решимостта и силата на питбул. Може би, помисли си той, отсъствието му беше свързано с вълнението, което бе чул от горе, и което напомняше паническо бягство. Той се отпусна на влажния камък полузамаян, като си поемаше дъх на пресекулки, и бученето в главата му постепенно утихна. Още чуваше глухата глъчка от църквата.

Надигна се и седна. В този миг между китката и лакътя на лявата ръка го прониза остра болка. Опипа внимателно и почувства как костите се трият една в друга. Явно ръката му бе счупена.

— Пендъргаст? — произнесе той в мрака.

Никакъв звук.

Опита да се ориентира в плетеницата от тунели, но беше тъмно като в рог. Беше невъзможно да разбере какво разстояние е пробягал или докъде е стигнал. Като присвиваше очи от болка, той пхна счупената си ръка в отвора на разкопчаната си риза, закопча я плътно и после запълзя по пода, докато здравата му ръка не напипа тухлена стена. Изправи се на крака и усети, че му прилошава. Гласовете над главата му не спираха, сега примесени с друг, много по-близък шум: виковете и крясъците, които отекваха срещу него от някъде другаде в мазето, бързо се приближаваха.

Което означаваше, че продължават да го търсят.

Той извика колкото му глас държи:

— Пендъргаст!

Никакъв отговор.

Фенерчето му го нямаше, но той си спомни за старата запалка „Зипо“, която носеше в джоба си — навик от времето, когато пушеше. Извади я и я запали. Намираще се в малко помещение с извита сводеста врата, водеща към тухлен тунел. Като се движеше бавно, така

че да не влошава болката и гаденето, той се затътри нататък и се огледа. Оттатък имаше още тунели.

Топлината от запалката започна да пари пръста му и той я загаси. Трябваше да се върне назад, да намери оръжието и фенерчето си, да открие Пендъргаст. И, преди всичко, да открие Нора.

Той изруга силно и отново щракна запалката. Като се опитваше да игнорира пробождащата болка в ръката си и се опираше в стената, стигна до главния тунел. Не го позна — приличаше на останалите.

Продължи напред бавно. Дали се бяха преместили нататък в този тунел? В трепкащата светлина на запалката можеше да види пресни следи върху влажния мръсен под, но дали не бяха неговите? След миг забеляза един голям, широк отпечатък от бос крак. Потръпна.

Звучите отгоре се усилиха: викове, шумен грак от мегафон, трясък. Съвсем не звучеше като церемония. А по-скоро като нахлули вътре демонстранти.

Дали затова преследвачът му беше изчезнал? Не виждаше друго обяснение.

— *Пендъргаст!*

Внезапно видя светлини в мрака и на завоя на тунела пред него се появила група послушници. Бяха с качулки и мантии. Някои държаха джобни фенерчета и факли в ръце, други — различни оръжия, лопати и вили. Бяха двайсетина, може би и повече.

Д'Агоста преглътна, отстъпи назад и се запита дали са го забелязали в тъмното.

Мъжете извикаха в един глас и се втурнаха към него.

Той се обърна и побягна, притиснал счупената ръка към гърдите си, тичайки с все сила по тъмните тунели, а пламъчето на запалката трептеше гаснеше на течението. Накрая изгасна и той спря да щракне запалката, пое си дъх и отново хукна. Зави зад един ъгъл и се оказа в мрачно мазе, натъпкано с прогнили купчини дървен материал. В отсрещния край имаше врата. Той мина през нея и побърза да затвори след себе си, след което се подпря с гръб, дишайки тежко. Болката в ръката не му позволяваше да мисли. Запалката бе изгаснала в стремителния му бяг и след като пламъчето отново заигра, установи, че се намира в друг голям склад. Погледна към краката си и онова, което видя, накара сърцето му да замръзне в гърдите.

На пет крачки пред него зееше яма, облицована с камъни. Навремето сигурно е била стар кладенец с хлъзгави, иззидани с камък стени. Той се приближи внимателно, вдигнал запалка над тъмната паст. Изглеждаше бездънна. Наоколо се валяха стари мебели, счупени керамични плочки, плесенявали книги и какво ли не още.

Той отчаяно се огледа за място, където да се скрие. Имаше достатъчно, но нито едно не представляваше сигурна защита, ако на онези им хрумнеше да претърсят всяко кътче и пролука. Обходи с пламъчето древната стена, след това изтича, събаряйки един гръстиков стол в бягството си, който се разпадна и се заплете в краката му. Той го изрита ядосано, след това се приведе и мина под един свод в дъното на склада. Озова се в огромно, подобно на гробница място, с големи каменни колони и кръстовидни тавани. Освети наоколо: това беше друга гробница, различна от първата, стените ѝ и подовите бяха облицовани с мраморни плочи; кръстове, плачещи върби и черепи, дати на раждане и смърт, грубо изсечени в тях. Имаше също така редици от груби дървени саркофази. Беше пълен хаос, всичко тънеше в прах, каменните стени се рушаха. Мястото бе много старо: очевидно предшестваше окупацията на Вилата с десетилетия, може би дори столетия. Над главата на Д'Агоста гласовете се усилиха: звучеше като начало на конфронтация, ако не и бунт.

Той чу вратата на помещението с кладенеца да се отваря зад него, чу тичане на много крака.

Съзирайки един сводест коридор в далечния край на криптата, той изтича нататък, хукна по него, зави на една пресечка, избра наслуки един коридор, после друг. Този беше по-груб, но явно от по-късен период, напомняше повече на катакомба, изкопана в земята, с ниши в твърдите глинени стени. Тук преобладаваха идоли на вуду с проядени от молците торбички, снопчета разложени пера, странни конструкции и рисунки, както и един-единствен странно оформен олтар.

Като изпълзя под ниския свод, Д'Агоста попадна в зала, чиито стени от пода до тавана бяха осеяни с ниши, във всяка от които имаше по един или повече скелети. Без да мисли се втурна към най-голямата ниша, пазейки счупената си ръка, изблъска настрана костите, и като се извиваше, се изтегли колкото се може по-назад, като същевременно придърпваше с крак костите на предишното им място.

И зачака.

Преследвачите му бяха близко: можеше да чуе гласовете им, отекващи странно в подземието. Това не беше добре: накрая все пак щяха да го намерят. Той огледа нишата на светлината на запалката и откри, че тя води още по-дълбоко в земята. С извъртане можеше да си пробие път нататък. За щастие, влагата не позволяваше да се надига прах при усилията му, въпреки, че сега го обгърна неприятната миризма на плесен и разложение. По някои от труповете още се виждаха дрипи от одеждите им, остатъци от коса, катарамии на колани, копчета и сбръчкани обувки. Изглежда обитателите на Вилата бяха слагали труповете на мъртъвците си в тези дълбоки ниши — като просто бяха избутвали навътре старите.

Хлъзгавите стени му позволиха да се изтегли бързо по наклона, докато напредваше с всички сили навътре.

Пое си дъх и зачака. Гласовете на преследвачите му ставаха все по-силни и по-силни с приближаването. Докато накрая стана ясно, че вече са в залата.

Той се намираще дълбоко в мрака, прекалено далеч, за да пробие там светлина на джобно фенерче. Чуваше тракащите звуци: осъзна, че мъжете мушкат прът в погребалните ниши, опитвайки се да го накарат да излезе отвътре. По едно време прътът се плъзна в скривалището му, но той бе дълбоко навътре, за да бъде достигнат. Опитите продължиха известно време, след което преминаха към съседните ниши. После внезапно гласовете на преследвачите му се издигнаха възбудено, за да се отдалечат и да замрат в далечината.

Тишина.

Дали не ги бяха извикали да отбраняват Вилата? Това бе единственото възможно обяснение.

Д'Агоста изчака една минута, после още малко, за да бъде сигурен. Накрая се размърда, за да се измъкне от скривалището си. Беше безполезно: откри, че в паниката си се беше заклецил здраво. Прекалено здраво. Заля го чувство за клаустрофобия; опита се да го овладее, да регулира дишането си. Изви се отново — по-точно опита, — но си оставаше залостен. Паниката заплашваше да се върне отново, по-силна.

Не можеше да бъде. Нали все пак беше влязъл някак си. Със сигурност би трябвало да може и да излезе.

Сгъна крака си, мушна го между пода и тавана и се опита да се задържи в равновесие, докато натискаше със здравата си ръка. Без резултат. Стените бяха хлъзгави от влага и тиня, а подът се издигаше под лек ъгъл нагоре. Той се въртеше, пъшкеше, драскаше с нокти наоколо. При един пореден пристъп на паника заби ноктите си във влажната пръст и се опита да си пробие път навън, изпочупвайки няколко.

Мили боже, помисли си той отчаяно. Сега съм жив погребан.
Прехапа устни.

Това бе единственото, което можеше да направи, за да не закрепци.

69.

Погрешните завои и връщането отнеха десет минути на Пендъргаст, за да стигне до кухненския асансьор, водещ към килера за провизии. Той изблъска стенещия мъж, който бе в полусъзнание, изпълзя, и — като мина през един панел в горната му част и хвана кабелите — успя да се изтегли нагоре и да излезе от подземие. Когато асансьорът се блъсна и спря срещу покрива на шахтата, агентът отвори вратата и изскочи навън. От църквата се носеха шум и викове, сякаш всички обитатели на Вилата бяха съвсем наблизо. Това му оставяше път за бягство. Той изтича през тъмните стаи на старото пасторско жилище, излезе през една странична врата и тръгна по извита задна алея. За по-малко от пет минути беше отново в гората на Инууд Хил Парк. Освободи се от качулката и мантията и ги пусна на покритата с листа земя, извади клетъчния си телефон и започна да набира.

— Хейуърд — отговори гласът отсреща.

— Обажда се Пендъргаст.

— Защо всеки път, когато чуя гласа ви, се изпълвам със страх?

— Наблизо ли се намирате до Инууд Хил Парк?

— Аз съм с Числит и хората му.

— А, да. Числит. Един завет към пълната безполезност от по-високо образование. А сега слушайте: Д'Агоста е в подземията на Вилата. Може би се намира в трудна ситуация.

Кратка тишина.

— Вини? Във Вилата? За какво, по дяволите?

— Мисля, че може да се досетите — търси Нора Кели. Само че аз току-що осъзнах, че Нора не е там. В момента назрява конфронтация...

— Не назрява. Вече се е разразила и...

Пендъргаст я прекъсна:

— Мисля, че Винсът може би се нуждае от помощта ви. Отчаяно.

Тишина.

— Какво точно имате предвид?

— Няма време за обяснения, всяка минута може да е от значение.

Чуйте: във Вилата пуснаха едно странно същество срещу нас, за да ни нападне.

— Например зомби? — долетя саркастичният отговор.

— Човек... или най-малкото създание, което някога е било човек, а сега е превърнато в нещо изключително опасно. Повтарям: Винсънт има нужда от помощ. Животът му е в опасност. Бъдете внимателни.

Без да дочака отговор, Пендъргаст затвори телефона. В далечината през дърветата виждаше лунната светлина да се отразява в река Харлем. Чу се звук на двигател и един опипващ лъч прониза тъмнината: полицейски катер патрулираше напред-назад, за да следи — със закъснение — протестиращите, които идват от запад или север. Пендъргаст бързо хукна между дърветата към реката. Когато стигна края на гората, той забави, оправи разкъсания си костюм, след това тръгна из мочурливата трева надолу към покрития с камъчета бряг. Помаха на полицейския кораб, извади значката си от ФБР и я освети с помощта на писалката-фенерче.

Корабчето намали, обърна, после насочи нос към залива, спирайки до покрития с камъчета бряг. Беше голям патрулен катер с мощен двигател, последният модел на НПУ. Вътре имаше двама души — един сержант от полицията и един офицер от флотската служба.

— Кой сте вие? — Сержантът хвърли фасата от цигарата си във водата. Беше ниско подстриган, с месесто лице, осеяно с белези от някогашно акне, дебели устни, солиден врат и малки пръсти. Партньорът му, застанал до таблото за управление, приличаше на човек, прекарващ цялото си извънслужебно време във фитнес залата. Мускулите на врата му бяха опънати като кабелите на Бруклинския мост.

— Човече, изглеждаш като газен от мечка.

Пендъргаст върна обратно значката си в джоба.

— Специален агент Пендъргаст.

— Така ли? ФБР? Случва се непрекъснато, нали, Чарли? — Той сръга партньора си. — ФБР идва твърде късно и с твърде малко. Как успявате да го правите, момчета?

— Сержант...? — Пендъргаст нагази във водата, приближи се към планшира на корабчето и сложи ръка върху него.

— Съсипваш си обувките, приятел — каза сержантът и смигна на партньора си.

Пендъргаст погледна табелката с името на мъжа.

— Сержант Мълвани, боя се, че настоявам да използвам този катер.

Сержантът го изгледа — изправен в скъсания си костюм, нагазил във водата, — и пусна една усмивка.

— *Боиш се и настояваш да използваш този катер?* — провлачи думите той. — Е, аз пък *се боя*, че *настоявам* да видя пълномощното ти за това. Защото не мога просто ей така да отстъпя полицейска собственост на някого, та дори той да е Джей Едгар Хувър^[1].

Партньорът му раздвижи мускули и изсумтя.

— Повярвайте ми, сержант, спешно е. Позовавам се на Раздел 302, алинея „б“, точка 2 от Кодекса на...

— Охо, имали сме си и адвокат тук. *Спешност*. Виж ти, виж ти, и какво е толкова спешно? — Мълвани повдигна колана си, раздрънка белезниците и ключовете си и зачака, наклонил глава на една страна.

— Животът на много хора е в опасност. Много приятно си поговорихме, но се боя, че нямам повече време за размяна на любезности с вас, сержант. Първо и последно предупреждение.

— Виж, имам заповед. Да държа под око подстъпите по вода към Вилата. И няма да ти отстъпя този катер само защото ми казваш да го направя. — Сержантът скръсти тежките си ръце и се усмихна на Пендъргаст.

— Господин Мълвани? — направи знак специалният агент към Мълвани, сякаш да му прошепне нещо тайно на ухото. Онзи се приведе да чуе; в този миг юмрукът на Пендъргаст се заби в слънчевия му сплит, изкарвайки въздуха от дробовете му, и мъжът увисна над планшира. С бързо движение Пендъргаст го блъсна във водата, където той цопна с плясък.

— Какво правиш, мамка му...? — Партньорът на ченгето се изправи гневно и посегна за пистолета си.

Пендъргаст издърпа мокрото ченге, взе му оръжието и го насочи към морския офицер:

— Хвърлете оръжието си на брега.

— Не можеш...

Отговорът на пистолета го накара да подскочи.

— Добре, добре. Исусе! — Мъжът извади пистолетите си и ги хвърли върху чакъла. — Това по протокола на ФБР ли е?

— Оставете ме аз да се грижа за протокола — каза Пендъргаст, като продължаваше да държи задъхания Мълвани. — Единственото, което трябва да направите, е да излезете от катера. Веднага.

Партньорът му предпазливо скочи във водата. За миг Пендъргаст се озова на мостика. Обърна катера и го отдалечи от брега.

— Ужасно съжалявам, че ви обезпокоих, господа — извика той, завъртя руля и блъсна лоста напред. Включи двигателя и с ръмжене изчезна зад завоя.

[1] Джей Едгар Хувър (1895–1972). Първият директор на ФБР. — Бел.прев. ↑

70.

Като събра цялото присъствие на духа си, Д'Агоста задиша побавно и се фокусира върху мисията си. Трябваше да освободи Нора. По някакъв начин тази мисъл го накара да се успокои. Проблемът не беше в това, че е в капан, а че стените са прекалено хлъзгави; нямаше как и в какво да се хване, особено при положение, че само едната му ръка бе здрава. Бе изпочупил ноктите си в напразни усилия, но онова, от което наистина се нуждаеше, беше нещо остро и здраво, с което да се захване към стената и да се измъкне.

Да се захване...

Там, на шест инча от ръката му, лежеше човешка челюстна кост, окичена с всичките си зъби. Той се изви отчаяно, опитвайки се да протегне достатъчно здравата си ръка, за да хване мандибулата. След това се обърна странично и притисна зъбите на челюстта към една пукнатина в тавана на нишата; от едновременния натиск и въртене най-накрая успя да се освободи.

Изпълзя навън с огромно облекчение и се изправи в залата, дишайки учестено. Навсякъде беше тихо. Явно зомбито и преследвачите му се бяха върнали да се разправят с протестиращите.

Д'Агоста се върна към централния коридор и предпазливо щракна запалката си да огледа. Коридорът нямаше изход. Виждаха се няколко груби погребални зали от всяка страна, изкопани в същата тежка глина и укрепени с греди, но те нямаха нищо общо с измазаните с хоросан каменни стени, заснети на видеото. Нищо, което бе видял до този момент, не напомняше на онази конструкция — самият камък бе различен. Трябваше да търси другаде.

Като се върна по стъпките си, движейки се покрай кладенеца, той се озова отново в района на сводестия некропол. По дължината на стените имаше голям брой малки железни врати, които водеха вероятно към семейни крипти; разгледа ги една по една, но нямаше и следа от Нора.

С нарастващо безпокойство се помъчи да възстанови маршрута си по пътя на проби и грешки, попадайки най-накрая в централната крипта. Тук остана за миг и се опита да състави карта на избените помещения в главата си, като мислено попълни секциите, през които бе минавал в полусъзнание. Имаше врати във всички посоки; една водеше към катакомбите, друга — осъзна той — към коридора без изход, от който току-що се бе върнал. Оставаха още две, които предстоеше да провери.

Избра една напосоки.

Тя отново водеше към тунел. Но по някакъв начин изглеждаше по-обещаващо: стените бяха от грубо изсечен камък. Не точно такива като във видеото, но доста подобни.

Откъм коридора се носеше отвратителна смрад. Д'Агоста спря и щракна запалката си за миг, като се опитваше да пести горивото. Коридорът беше мръсен, камъните — оплескани с тиня и покрити с плесен, подът предизвикваше неприятно чувство при допир.

Когато освети наоколо с пламъчето, от тъмнината напред чу слаб, заглушен вик, пълен с ужас.

— ... *Нора?*

Като държеше запалката пред себе си, той спринтира по коридора по посока на звука.

71.

Плок поведе решително демонстрантите през църквата, шумната възбудена тълпа преобръщаше вуду олтарите и окичените с фетиши гробници. Когато жрецът им падна на земята, облечените в мантии и качулки фигури се дръпнаха объркано встрани, превъзхождани значително по численост от нашествениците. Плок осъзна, че предимството бе на негова страна; трикът беше да се възползват от него и да го задържат. С тълпата след себе си той тръгна към централния олтар. Тук имаше един дървен стълб, изпръскан с кръв, където явно стояха животните, които трябваше да бъдат принесени в жертва, и прясна локва кръв.

— Разрушете тази касапница! — извика Плок, когато тълпата започна да настъпва към издигнатата платформа. Те не чакаха втора покана — събориха стълба, счупиха отворените ковчези и започнаха да хвърлят на всички страни мощите.

— *Богохулници!* — избоботи дълбокият глас на Босонг. Той стоеше над падналия жрец, изоставен и стъпкан от възбудената тълпа. Самият Босонг също не бе пощаден — когато тръгна към централната пътека, Плок видя, че по челото му се вие тънка струйка кръв.

Гласът на Босонг имаше стимулиращ ефект върху обитателите на Вилата. Те спряха да отстъпват и останаха като в някакъв ступор. В ръцете на някои блеснаха ножове.

— Касапин! — изкрещя един от протестиращите към Босонг.

Плок осъзна, че не трябва да спират, той трябваше да ги изведе от църквата. Безизходното положение можеше бързо да прерасне в насилие.

Една от фигурите в роби и качулки внезапно се хвърли напред с вик, удряйки демонстранта; завърза се кратка ожесточена битка между двамата, която бързо възпламени тълпата, хората от двете групи се втурнаха да защитават своите. Чу се вик: някой беше прободен с нож.

— Убийци!

— Убийци!

Възелът от хора, които се блъскаха, удряха и ритяха се затегна. Гледката бе почти сюрреалистична. За броени минути няколко души лежаха на каменния под окървавени.

— Животните! — внезапно извика Плок. Той можеше да ги чуе и помирише, приглушената врява и шум зад една врата до олтара. — Насам! Намерете животните и ги освободете! — Изпълнен с чувство за мисия, той хукна към вратата и заблъска по нея.

Първите от групата натиснаха, тараните отново се появиха. Разтърсващ, съкрушителен удар — и те минаха под един каменен свод в стаята отвъд, оградена с масивна желязна решетка. От другата страна се разкри ужасна сцена: дузина малки животни — агнета, ярета, телета — дори котенца — затворени в голяма каменна камера, по пода на която имаше разхвърляна слама. Животните се разврецяха, агнетата започнаха да бляят, котетата мяукаха жално.

За миг Плок остана безмълвен. Беше ужасен. Това бе потвратително, отколкото си бе представял.

— Отворете на животните да излязат! — извика той. — Освободете ги! Да разрушим това свърталище на варвари и мъчителни!

— Не! — изкрещя Босонг, докато си пробиваше път напред, но бе издърпан назад и повален на пода.

Тараните заблъскаха желязната решетка, но тя се оказа по-здрава от дървените врати. Отново и отново те удряха желязото, зад което животните се бяха скупчили и врецяха.

— Ключ? Дайте ключ! — извика Плок. — У него сигурно има ключ. — Той посочи към Босонг, който се бе изправил и се бореше с няколко от протестиращите.

Тълпата връхлетя върху него и той изчезна в мелето.

— Ето го! — Един мъж вдигна връзка с ключове. Тя бързо бе предадена напред и Плок започна да пъха тежките ключове в ключалката един след друг. Единият стана. Той отвори широко вратата.

Хората от челните редици се втурнаха и изкараха животните, като се опитваха да ги държат заедно, но това бе трудна задача.

Вдигна се прах и църквата се превърна в дяволска сцена на ожесточена борба. Животните тропяха с копита, тичаха на всички страни и скачаха, когато обитателите на Вилата се опитваха да ги хванат.

— Сега е моментът! — изкрещя Плок. — Да прогоним тези касапи! Да ги прогоним! *Сега!*

72.

Полицейският патрулен катер с Пендъргаст на румпела пореше водите на река Харлем с петдесет възела, като зави покрай северния край на остров Манхатън и се насочи на юг. Той профуча през поредицата от мостове: мостът на Западна 207-а; мостът Уошингтън; мостът Алигзандър Хамилтън; мостът Хай; мостът на 145-та улица; и най-накрая мостът на Уилис авеню. Тук река Харлем се разширяваше в залив, близо до мястото, където се пресичаше с Ийст ривър. Но вместо да тръгне към Ийст ривър, Пендъргаст обърна кораба с рязък завой и го насочи към Бронкс Кил: тясна, мръсна рекичка, разделяща Бронкс от Рандалс Айлънд.

Като намали скоростта до трийсет възела, той се спусна по Бронкс Кил — наподобяващ повече клоака и бунище, отколкото воден канал — корабът оставяше кафява диря, миризма на блатен газ и канализация се виеше като миазма. Напред се издигаше тъмна железопътна линия и той мина под нея, шумът от дизеловия двигател отекна странно, докато преминаваше през късия тунел. Ноцта бе обвила безрадостния пейзаж и Пендъргаст стисна ръкохватката на корабния прожектор, насочвайки лъча към различните препятствия напред, докато корабът криволичеше между стърчащи останки от стари кораби, прогнили стълбове на отдавна изчезнали мостове и потънали скелети на влакчета, използвани някога в метрото.

Съвсем неочаквано Бронкс Кил се разшири отново до широк залив, отваряйки се към горен Хел Гейт и северния край на Ийст ривър. Големият затворнически комплекс на Рикърс Айлънд се показва право насреща, покритите с позорна слава циментови кули, оформени като „Х“, окъпани в безмилостна жълта светлина, се издигаха срещу черното небе.

Пендъргаст увеличи скоростта и катерът бързо остави Манхатън зад себе си; силуетът на Мидтаун се оттегли, когато той пое по Ийст ривър към началото на Лонг Айлънд Саунд. След като мина между фара Степинг Стоунс Лайт и Сити Айлънд, Пендъргаст сви към Саунд

и даде пълна газ. Вятърът бучеше, летяха пръски във всички посоки, мощният воден съд разсичаше с плясък водите, люшкайки се от една страна на друга, когато се стрелна към Саунд. Отражението на пълната луна се набръчка, деформира се и се разли в блестяща жълта маса, за да се възстанови след малко отново. Беше тиха вечер, виждаха се само няколко кораба. Маркиращите шамандури блестяха меко на лунната светлина.

Всяка минута бе от значение. Може би дори вече бе твърде закъснял.

Когато Сендс Пойнт Лайт се показа, агентът зави към брега, пресече широкото устие на Глен Коув, и се насочи право към сушата на отсрещната страна, като оглеждаше едно след друго разположените непосредствено до бреговата линия имения, минавайки покрай тях. Скоро в зрителното му поле се появи дълъг кей и той пое натам. Отвъд се простираше широка тъмна морава, която се изкачваше към кулите и покритите с дървена облицовка стени с фронтони на голямо имение на Голд Коуст.

Пендъргаст стигна до кея с ужасяваща скорост, като превключи двигателите в последния момент и завъртя катера така, че да сочи обратно към Саунд. Още преди водният съд да е спрял, той застопори протектора между щурвала и дросела, скочи от носа на корабчето върху кея и затича към тъмната притихнала къща. Останалият без управление кораб, пуснат на малък ход напред, изпухтя от кея и скоро изчезна в широтата на Лонг Айленд Саунд, червените му и зелени кърмови светлини постепенно се сляха с мрака.

73.

Капитан Лора Хейуърд гледаше гневно в разбитата врата, която водеше към тъмния търбух на Вилата; отвътре се чуваха трясък и викове. Протестната акция, оказа се, е била идеално планирана. Страховете ѝ се бяха сбъднали. Това не беше необмислено, неорганизирано събиране: това бе група с ясен план за действие. Числит беше безкрайно изумен и объркан. През петте критични минути, в които тълпата се обедини, той гледаше шокиран, не правеше нищо и стоеше в безсилна изненада. Ценни минути бяха изгубени; минути, в които полицията можеше поне да забави настъплението или да се вклини в предните редици на демонстрантите. Когато Числит най-накрая дойде на себе си, той започна да крещи противоречиви заповеди, които само объркваха още повече подчинените му. Тя видя как някои от полицаите на предните линии вземат нещата в свои ръце и тичат със сълзотворен газ и снаряжение за справяне с масовите безредици към вратите на Вилата. Но беше прекалено късно: демонстрантите бяха вече вътре и създаваха една изключително трудна и комплексна тактическа ситуация.

Но все пак не това безпокоеше Хейуърд. Мислите ѝ се въртяха около телефонния разговор с Пендъргаст. „Животът му е в опасност“, беше казал той. А Пендъргаст нямаше склонност към преувеличения.

Лицето ѝ потъмня. Не за пръв път сдружението на Вини с Пендъргаст завършваше с катастрофа — за Вини, разбира се. Пендъргаст някак си винаги се измъкваше невредим — както и този път, оставяйки Вини да се оправя сам както може.

Тя се опита да се отърси от гнева си. Щеше да има достатъчно време да се конфронтира по-късно с Пендъргаст. Точно сега трябваше да действа.

Лора тръгна към Вилата, търсейки начин да избегне сблъсъка в църквата. Главната врата зееше широко отворена, отвътре идваше слаба трепкаща светлина. Когато направи още няколко крачки напред, можеше да види полицейския отряд за борба с размириците да влиза,

взоръжен подобаващо за такива случаи. Лора стисна готовото си оръжие и ги последва. Зад вратата се простираше стара тясна алея, от двете страни на която се редяха килнати на една страна дървени постройките. Тя последва униформените офицери покрай тъмните входни врати и прозорци със спуснати капаци. Отпред се чуваше врявата на много гласове.

Те завиха зад ъгъла и излязоха на каменен площад, отвъд който се издигаше тромавата сграда на самата църква. Сцената, която се разкри пред погледа ѝ беше толкова странна, че тя се закова на място. На площада цареше отчаяна бъркотия, като в кошмар на Фелини: мъже и жени в кафяви мантии бягаха от църквата, някои кървяха, други стенеха и плачеха. Демонстрантите междувременно обръщаха с главата надолу мястото, тичаха наоколо, разбиваха прозорци и чупеха всичко, което им се изпречи на пътя. Чу се неопикуема врява от вътрешността на църквата. Безброй животни — овце, кози, пилета — тичаха по петите на бягащите хора, добавяйки жално блеене и вресене към общата бъркотия. И сред всичко това полицаите се въртяха без никакъв ред, без план — несигурни и объркани, опитвайки се да овладеят хаоса.

Това не беше добре. Тя трябваше да намери достъп до подземията долу, където Вини бе слязъл да търси Нора Кели.

Като остави зад гърба си сцената, Лора напусна площада и изтича по друга, покрита с чакъл алея, опитвайки вратите, докато минава. Повечето бяха заключени, но една се отвори към някаква работилница, нещо като цех за щавене на кожи или примитивна галантерия. Тя се огледа бързо, но не откри достъп за надолу. Върна се на улицата и хукна отново, като продължи да проверява вратите. Една тежка дървена врата, няколко сгради по-нататък, поддаде на натиска и тя влезе вътре, затваряйки след себе си. Шумовете изведнъж заглъхнаха.

Тази сграда също изглеждаше изоставена. Приличаше на месарски магазин. Докато се движеше покрай редица стъклени кутии в една задна стаичка, тя забеляза стълбище, което се спускаше към мазе. Лора извади фенерче от джоба на самото си и го включи, докато слизаше. Долу се озова в студена стая, чиито стени бяха облицовани със стари цинкови панели: килер. Бутове, ребра, тлъсти наденици и парчета месо висяха от тавана, опушени. Тя се движеше внимателно

между тях, обхождайки стените и тавана с лъча на фенерчето. В дъното на килера имаше врата, която водеше към друго стълбище, облицовано с камък, и явно далеч по-старо, което се спускаше в тъмното. От дълбините се носеше неприятна миризма. Хейуърд се поколеба, спомняйки си другото, което Пендъргаст ѝ беше казал: „Същество, което някога е било човек, превърнато в нещо изключително опасно. Повтарям: Винсънт се нуждае от помощ. Животът му може да е в опасност.“

Неговият живот може да е в опасност.

Без да мисли повече, Хейуърд освети стъпалата и с оръжие в ръка заслиза надолу.

74.

Алигзандър Естебан обърна от Понд Роуд, мина през автоматичните врати и пое към безукорната чакълеста алея, която се виеше сред дебелиите стволоче на дъбовете, оформящи подхода към имението му. Шофираше бавно, наслаждавайки се на чувството от завръщането вкъщи. До него на седалката лежеше обикновен документ от два листа, подписан, подпечатан, нотариално заверен и юридически непробиваем.

Документ, който би го направил, след известна борба, без съмнение, един от най-богатите мъже в света.

Беше късно, почти девет часът, но край на бързането. Край на режисьорството, на продуцентството. То бе изяждало практически всеки негов миг, докато беше буден, в продължение на месеци наред. Но това вече бе зад него. Шоуто бе завършило перфектно с овации на крака от публиката и сега оставаше само една свободна нишка, която трябваше да завърже. Едно последно падане на завесата: един финален поклон.

Когато колата намали още, за да спре пред хамбара, Естебан усети, че неговият Блекбъри започва да вибрира. Погледна го с раздражение: задната кухненска врата регистрираше аларма. Гърбът му се вдърви. Сигурно беше фалшива тревога — такива често се случваха в голямото му имение, един от недостатъците да имаш такава широка охранителна система. И все пак трябваше да се увери. Той бръкна в жабката и извади любимото си оръжие, мощен деветмилиметров Браунинг с подвижен мерник. Провери пълнителя и се убеди, че е напълно зареден с тринайсет патрона. Като го пхна в джоба си, той излезе от колата и благоуханията на нощта го обгърнаха. Огледа внимателно прясно заравнения чакъл на алеята — никакви следи от автомобилни гуми. Прекоси широката ливада, хвърли поглед към пустия кей, към блестящите светлини отвъд Саунд, и установи, че всичко е наред. С оръжие в ръката мина покрай оранжерията, влезе в една оградена със стени градина и се приближи към задната врата на

кухнята, онази, която бе регистрирала алармата, като се движеше безшумно. Спря пред вратата и опипа бравата. Беше затворена и заключена. Старата месингова ключалка не показваше белези за насилие, никакви драскотини по зеления меден окис, никакви счупени стъкла, нищо, което да сочи нередност.

Фалшива тревога.

Изправи се и погледна часовника си. Почти очакваше онова, което предстоеше. Перверзно удоволствие, да, но и древно, кодирано в самите гени: удоволствието да убиваш. Той го бе правил преди и установи, че е необичайно пречистващо преживяване. Може би ако не беше филмов режисьор, щеше да е станал отличен серийен убиец.

Като се усмихна на себе си, оценявайки тази малка духовитост, той извади ключа си, отвори вратата и набра кода, изключвайки алармената система на къщата. Но когато прекоси кухнята и тръгна към вратата, водеща в подземие, усети колебание. Защо фалшива аларма точно сега? Обикновено се случваха по време на гръмотевични бури или силен вятър. А нощта бе тиха, ясна, без полъх на вятър. Да не би да беше станало късо съединение, случайно изпразване на статично електричество? Испита безпокойство, а това бе чувство, което се бе научил никога да не игнорира.

Вместо да се насочи към подземие, той се обърна и тръгна тихо през тъмните коридори към кабинета си. Включи компютъра си Макинтош, въведе паролата и влезе в уебсайта, който управляваше охранителните датчици. Ако някой беше проникнал през кухненската врата, той би трябвало да мине през ливадата зад старата оранжерия, където би го засякъл някой от датчиците. На практика нямаше начин да се влезе в къщата, без човек да бъде видян — покритието беше повече от сто процента — но ако реши да опита, страната откъм кухнята с оградената градина и започналата да се руши оранжерия, беше може би най-слабото място в цялата система. Той въведе втората парола и живата картина от камерите подскочи на екрана. Проверявайки Блекбърито си, той видя, че е регистриран алармен сигнал в осем и четиридесет и една минути. Натисна 8:36 върху дигиталната клавиатура, избра камерата и се приготви да гледа.

Беше минало залез-слънце и образът беше тъмен — нищо не нарушаваше нощната картина. Той се заигра с контролните уреди, увеличавайки изображението до краен възможен предел. Чудеше се на

параноята си; както винаги, обръщаше внимание и на най-дребното нещо. Помисли си с иронична усмивка, че това беше едновременно и най-лошото, и най-доброто му качество. И все пак чувството за безпокойство си оставаше...

Точно тогава видя нещо черно да прекосява ъгъла на екрана.

Естебан спря движението, върна назад и го пусна на бавен ход. Ето отново: една фигура в черно, която прелетя на самия ръб на полето на камерата. Усети, че гръбнакът му се вледенява. Много, много умно; ако той самият се опитваше да се вмъкне в къщата, точно така щеше да го направи.

Спря и отново върна, кадър по кадър. Бягащият човек се мярна само в шест от кадрите, за по-малко от една пета от секундата, но камерата с висока резолюция го беше уловила добре; и в централния кадър Естебан ясно видя бледото лице на мъжа и бледите му ръце.

Той стана рязко, блъскайки стола. Това беше агентът от ФБР, онзи, който го бе посетил преди една седмица. Мигновено вълна на паника заплаши да го залее, усети, че се задушаваше и че гърдите го стягат. Всичко дотук беше минало перфектно — а сега това. Как е разбрал? *Как е разбрал?*

С огромно усилие на волята той прогони паниката. Да мисли под напрежение беше едно от най-силните му качества, нещо, което бе научил във филмовия бизнес. Когато се случеше нещо на снимачната площадка да се объркат по средата на снимките, и всички стояха наоколо при хиляда долара на минута, чакайки го да измисли нещо, той трябваше светкавично, за част от секундата да взема правилни решения.

Пендъргаст. Така се казваше агентът от ФБР. Беше сам. Бе оставил мускулестия си приятел, онзи, с италианското име. Защо? Това означаваше, че е надушил нещо, работейки сам, необвързан. Ако разполагаше с твърди доказателства, щеше да дойде със спецотряд, с бълващи огън оръжия. Това беше първо.

Второто беше, че Пендъргаст не знаеше, че е разкрит. Може би беше видял Естебан да идва с кола или е предположил, че ще дойде. Но не знаеше, че Естебан *знае*, че той е тук. Това даваше на Естебан несъмнено преимущество.

Трето: Пендъргаст не познаваше плана на имението, особено този на обширното и объркващо подземие. А Естебан можеше да се

движи из него със затворени очи.

Той се върна на бюрото си, мислейки трескаво. Пендъргаст трябва да се бе насочил към подземие — в това беше сигурен. Дошъл е да търси жената. Вероятно се е спуснал долу през задното кухненско стълбище, много близо до вратата, през която е влязъл. И несъмнено сега се намираше там: под къщата, като търсеше пипнешком сред стария филмов реквизит, пробивайки си път през южните изби. Щеше да му отнеме поне петнайсет минути да намери пътя през цялата тази бъркотия към тунела, който водеше към хамбара.

За щастие, момичето беше в избата под хамбара. За нещастие, имаше тунел, който свързваше подземие на къщата с подземие на хамбара.

Внезапно Естебан взе решение. Пъхна пистолета в колана си и се изправи, след което бързо излезе през входната врата и тръгна през ливадата към хамбара. Докато крачеше, тънка усмивка разтегна лицето му: планът придоби форма. Този нещастник нямаше представа в какво се забърква. Тази малка драма щеше да има очарователен финал — много очарователен. Не по-различен от последния му филм „Бягство“. Жалко, че не можеше да го заснеме.

75.

Рич Плок стоеше в тъмнината, виковете и крясъците на обитателите на Вилата и на демонстрантите се смесваха с тези на животните, вуду заклинанията и биенето на барабани. След първоначалното нахлуване в църквата местните се бяха окопитили, но само за кратко, и сега отстъпваха отново, мнозина се измъкваха през страничните врати в тесните ветровити алеи и лабиринта от сгради, които съставляваха Вилата.

За Плок това бе неочакван обрат и дори малко разочароващ. Наистина, бяха освободили успешно животните, но — осъзна той сега — нямаше къде да ги съберат, нито къде да ги държат, и те бягаха уплашено, повечето даже бяха изчезнали през разбитите врати в двора. Не бе помислил предварително за това и сега не знаеше какво да прави. Планът му беше да изгонят местните оттук, но не си бе дал сметка колко голямо и объркващо място е Вилата; нито пък бе очаквал, че тези странни, облечени в кафяви наметала и качулки хора ще изчезнат така внезапно, ще избягат някъде в тъмното, вместо да се вкопчат в дълга битка, по време на която да бъдат прогонени. Бяха като старите индианци, които бягаха от пряка конфронтация.

Трябваше да ги намери.

И докато ги търсеше с групата си, щяха да търсят и отвлечената жена. Защото Плок започна да осъзнава, че ако не спасява жената като начин да оправдаят нападението си над Вилата, те можеха — не, *щяха!* — здравата да си изпатят, когато цялата тази дандания отминеше. Щяха да минат през Вилата, да я прочистят, да изгонят касапите, да им покажат, че няма къде да се скрият — и междувременно да спасят живота на онази жена. Ако изпълнеха това, общественото мнение щеше твърдо да е на тяхна страна. И щяха да имат все пак някакво юридическо оправдание. Ако не...

Демонстрантите продължаваха да прииждат през разбитите врати на църквата, да пълнят помещението, докато последните обитатели на Вилата изчезнаха. Единственият, който остана, беше

лидерът им, Босонг, който стоеше като статуя, неподвижен, с течаща от челото му кръв, и гледаше ставащото с опасен поглед.

Когато и последните демонстранти влязоха в църквата, Плок се качи на издигнатата платформа.

— Хора! — извика той и вдигна ръце.

Сред множеството настъпи тишина. Той се опита да игнорира Босонг, който стоеше в ъгъла, гледаше, и цялото му присъствие излъчваше безкрайната му неприязън.

— Трябва да сме заедно! — извика Плок. — Палачите се скриха и трябва да ги открием, да ги прогоним! И преди всичко — да спасим жената!

Внезапно Босонг заговори от мястото си в ъгъла.

— Това е наш дом.

Плок се обърна към него, лицето му беше пламнало и изкривено от гняв.

— Ваш дом! Това място на мъчения? Вие не заслужавате дом!

— Това е наш дом! — повтори той с нисък глас. — Така ние почитаме нашия Бог.

Плок се изпълни с ярост.

— Как почитате вашия Бог? Като режете гърлата на беззащитни животни? Като отвличате и убивате хора?

— Напуснете веднага. Напуснете, докато можете.

— О-о-о, колко съм уплашен. Кажвайте: къде е жената? Къде сте я затворили?

Тълпата кипна, подкрепяйки думите му.

— Ние почитаме животните, като ги принасяме в жертва за храна на... на нашия покровител. С благословията на нашите богове ние...

— Спестете си тези глупости! — разтрепери се от възмущение Плок. — Кажете на хората си, че с тях е свършено, и че е по-добре да се махат. Иначе ние ще ги изхвърлим! Разбрахте ли? Вървете някъде другаде с откачената си религия!

Босонг вдигна пръст и посочи към Плок.

— Страхувам се, че вече е прекалено късно за вас — произнесе той тихо.

— Ау, разтрепериха ми се мартинките! — Плок разпери ръце нагоре. — Убийте ме, богове на мъчителите на животни! Хайде!

В този миг настъпи внезапно раздвижване в един от тъмните кораби на църквата, ахване от демонстрантите, миг на колебание. После някой изпищя и тълпата се люшна назад като отливна вълна със смазваща сила — породена в нея и подхранвана от нея самата — сякаш носеща в себе си самоубийствен нагон, който не можеше повече да бъде сдържан. И тогава една гротескна, безформена фигура изникна сякаш от нищото и тръгна с тежки стъпки в трепкащата полусветлина. Плок зяпна от ужас и невяра при вида на тази твар — но не, това не беше твар. Беше човек. Плок гледаше втренчено покритите със струпей устни, прогнилите зъби, широкото плоско лице; бледата, покрита със слуз мускулатура, която се движеше под мръсните дрипи. Едната ръка държеше окървавен нож. Воня изпълни цялото помещение, съществото изви глава назад и измуча като ранено теле. Единственото мътно око се завъртя в очната кухня и се спря върху Плок.

То направи стъпки напред, после още една, движеше се с бавна, ужасяваща отмереност. Плок стоеше замръзнал, вкопан в земята, неспособен да помръдне, да отмести поглед, дори да говори.

Във внезапното затишие се чу шумолене на дрехи и Босонг коленичи, като сведе глава и вдигна ръце в смирена молитва.

— Envoie — произнесе той тихо, почти тъжно.

В миг съществото подскочи нагоре към платформата, извъртайки се с рачешко движение, наведе се, отвори прогнилата си уста и се хвърли върху Плок.

Плок намери гласа си и се опита да извика, но вече беше прекалено късно да излезе звук от прерязаната му дихателна тръба; в агонизиращата тишина се чу само едно кратко издихание.

76.

Пендъргаст освети наоколо с фенерчето си. Тесният лъч разкри хаос от странни предмети, но той ги игнорира, фокусирайки вниманието си върху стените, които се състояха от плоски груби парчета гранит, наредени едно върху друго и грижливо измазани с хоросан.

Лицето му се стегна, когато ги разпозна.

Сега насочи поглед към натрупаните вехтории. Пред него стоеше египетски обелиск от напукана пластмаса, мокър от влага и покрит с плесен. До него се мъдреше кула с отсечен връх от средновековен замък, прилепена към прогнил шперплат, заедно с назъбения парапет с бойници и пролуки, може би в размер една десета от действителната им големина; близо до тях имаше камара от счупени пластмасови статуи, наредени като дървени трупи, между които Пендъргаст разпозна малки копия на „Давид“ и „Крилата победа“, както и „Лаокоон“, ръце, глави и крака — всичко объркано в купчината. Светлината разкри също една акула от фибростъкло, няколко пластмасови скелета, примитивни племенни реликви, изрязани от стиропорна пяна и човешки мозък от каучук с отчупено парче от него.

Големият безпорядък забавяше придвижването му напред и му пречеше да прецени размерите на подземието. Докато преодоляваше по пътя си зловещите купчини непотребен вече филмов реквизит — каквото те очевидно представляваха — той държеше фенерчето насочено надолу и се опитваше да върви колкото се може по-безшумно. Въпреки неразборията и липсата на всякакъв ред, реквизитът и циментовият под, на който се намираше всичко, бяха необикновено чисти, без никакъв прах, което свидетелстваше за подчертан интерес от страна на Естебан.

Пендъргаст продължи да напредва навътре. Клаустрофобичното пространство продължаваше да се разширява под земята, стая след стая, простирайки се извън размерите на къщата, какви ли не странни и необичайни кътчета и пролуки, всяко натъпкано със стари декори в

различен стадий на грохналост и разруха, повечето от величествените исторически епопеи, с които бе познат Естебан. Подземието започваше да изглежда безкрайно; сигурно принадлежеше на по-ранна, дори по-голяма постройка върху терена, на който се намираше имението на Естебан.

Естебан. Щеше да се прибере вкъщи скоро, ако вече не го бе сторил. Времето минаваше — ценно време, което Пендъргаст не можеше да си позволи да пилее.

Той отиде до следващата изба — навремето очевидно помещение за опушване на риба, а сега оборудвана с бесилка, редица пънове — и една поразително реалистична гилотина от Френската революция, с готово да се спусне острие, двуколката отдолу, пълна с отрязани восъчни глави с отворени очи и замръзнали във вик уста.

Той продължи.

Стигна до края на последното помещение и застана до една ръждясала желязна врата, леко открехната. Понечи да я отвори и се изненада, когато откри, че тя се движи изключително леко на смазаните си панти. Дълъг тесен тунел се простираше напред в тъмнината — тунел, който на пръв поглед изглеждаше като прокопан в голата земя. Пендъргаст направи крачка и докосна стената — откри, че това съвсем не беше пръст, а мазилка, боядисана така, че да прилича на пръст. Друг филмов декор, този път придаващ по-съвременен вид на очевидно доста по-стар тунел. От посоката Пендъргаст предположи, че сигурно води към хамбара; такива тунели, свързващи къща и хамбар, бяха често срещана особеност във фермите от деветнайсети век.

Той насочи фенерчето надолу към мрачния проход. На места фалшивите пръстени стени се бяха отлепили, разкривайки същите гранитни камъни, използвани при построяването на подземието на къщата — и които очевидно бяха снимани на видеото с Нора.

Той тръгна предпазливо по тунела, закривайки светлината на фенерчето с шепа. Ако Нора бе заключена под земята — а той бе сигурен, че е така, — трябваше да се намира в мазето под хамбара.

Естебан влезе в хамбара през страничната врата и закрачи с тихи стъпки в голямото помещение с миризма на сено и стара пръст. Навсякъде около него се издигаха филмови декори, старателно

събирани и съхранявани, останали от многото му филми. Пазеше ги по сантиментални причини, които не би могъл да обясни. Като повечето декори, и те бяха направени набързо — тук заковани с пирон, там залепени с лепило, замислени да изтраят до края на снимките. И вече сериозно се рушаха. А той се беше привързал дълбоко, не би понесъл да се раздели с тях, да ги види унищожени. Бе прекарал много възхитителни вечери, като се разхождаше между тях с бренди в ръка, докосваше ги, възхищаваше им се, спомняйки си разнежено славните дни на кариерата си.

Сега те служеха на една неочаквана цел: да забавят движението на агента от ФБР, да отвличат вниманието му и да го разсейват, като в същото време подпомагат придвижването на Естебан.

Той се провираше с пъргавината на котка между декорите и така стигна до дъното на хамбара, където отключи и свали резето на желязна врата. Към студената тъмнина долу се спускаше стълбище, в огромните помещения на хамбара — някога мазета за съхранение на плодове, зреене на сирене, складиране на месо, а също и винарски изби на хотела, който някога се бе намирал на това място. Дори тези помещения — най-дълбоките в имението — бяха задръстени със стари декори. Освен старата камера за месо, която той бе разчистил, за да заключи там момичето.

Като слепец в собствения си дом, Естебан се движеше уверено между купчините ненужни и странни предмети, без да има нужда от фенер в тъмнината. Скоро стигна до отвора на тунела, който водеше от хамбара към къщата. Сега той включи малко джобно фенерче; на синкавата светлина можеше да различи стените с фалшива замазка и яслата отляво, останали от снимките на „Бягство“, при които беше използвал същия този тунел като декор — с което си спести една значителна сума. На двайсет стъпки от началото на тунела се виждаше шперплатов панел, сложен в стената, от който стърчеше малък железен лост. Естебан направи бърза инспекция и установи, че е в добро състояние. Беше прост механизъм, който не изискваше електричество, само силата на тежестта, за да функционира — във филмовия бизнес уредите трябваше да бъдат надеждни и лесни за работа, защото добре се знаеше, че което *може* да се чупи — то *непременно* ще се чупи, когато камерите се завъртят и звездата най-сетне е напълно трезва. От любопитство той беше опитвал устройството преди година —

устройство, което сам бе измислил — и откри, че все още функционира така добре, както в деня, в който бе снимал безсмъртната сцена от филма, който почти му спечели Наградата на Академията. *Почти.*

Почервенявайки при мисълта за изгубения „Оскар“ той изключи фенерчето и се послуша. *Да:* можеше да чуе леките стъпки на приближаващия се агент. Мъжът щеше да направи ужасно откритие. И тогава, разбира се, нямаше начин бедният агент от ФБР — без значение колко невероятно умен е — да може да предвиди какво ще му се случи след това.

Хари Р. Числит стоеше в централния контролен пункт на Индиан Роуд с радиостанция във всяка ръка. Беше се сблъскал с безпрецедентно и във висша степен неочаквано развитие на ситуацията, към което той въпреки всичко — така поне си мислеше — се бе адаптирал със забележителна скорост. Кой можеше да предвиди, че ще има толкова много демонстранти, всички движещи се толкова бързо, с безмилостната прецизност и целенасоченост на един мозък? И въпреки всичко Числит се бе издигнал до изискването на момента. Каква трагедия, също така, че — при цялата му честност — той бе заобиколен от некомпетентност и неспособност. Заповедите му бяха погрешно интерпретирани, неправилно изпълнени, дори игнорирани. Да: нямаше друга дума за това, освен „трагедия“.

Като взе военния си бинокъл, той го насочи към входа на Вилата. Демонстрантите бяха успели да влязат вътре и неговите хора бяха хукнали след тях. Рапортите бяха хаотични и противоречиви; един Господ знаеше само какво наистина става. Той и сам би отишъл, само че един командир не трябваше да излага собствената си персона на опасност. Можеше да има насилие; дори убийство. Това беше грешката на неговите хора и в доклада си щеше да наблегне точно на този момент.

Числит вдигна радиостанцията в дясната си ръка.

— Преден пост „алфа“ — произнесе отсечено. — Преден пост „алфа“. Изтеглете се в отбранителна позиция.

Радиостанцията пропука.

— Преден пост „алфа“, разбрано ли е?

— Пост „алфа“, роджър — долетя гласът. — Моля, потвърдете последната заповед.

— *Казах*, изтеглете се в отбранителна позиция. — Това беше възмутително. — За в бъдеще ще съм ви благодарен да се *подчинявате* на заповедите ми, без да се налага да ги *повтарям*.

— Само исках да съм сигурен, сър — подзе гласът отново, — защото преди две минути ни казахте да отстъпим и...

— Правете каквото ви се каза!

От групата офицери, които се въртяха объркани из игрището, се отдели една тъмна фигура в черен костюм и тръгна към него. Инспектор Минерва.

— Да, инспекторе — каза Числит, като се стараеше гласът му да излъчва достойнство, ала генерал Маклелън^[1].

— Получаваме съобщения от вътрешността на Вилата, сър.

— Продължавайте.

— Разризал се е значителен конфликт между обитателите и демонстрантите. Има сведения за наранявания, някои — сериозни. Интериорът на църквата е бил разрушен. Улиците на Вилата са пълни с прогонени жители.

— Не съм изненадан.

Минерва се поколеба.

— Да, инспекторе?

— Сър, бих ви препоръчал отново да предприемете... ами... по-решителни действия.

Числит го погледна.

— По-решителни действия? За какво, по дяволите, говорите?

— С цялото ми уважение, сър, когато демонстрантите започнаха шествието си във Вилата, аз ви препоръчах незабавно да се обадите и да поискате подкрепления. Трябва да разполагаме с повече хора.

— Имаме значително числено превъзходство — отвърна той нервно.

— Освен това препоръчах офицерите ни по-бързо да заемат позиции отвъд пътя към Вилата, за да блокират шествието.

— Точно това заповядах.

Минерва прочисти гърлото си.

— Сър... вие заповядахте всички части да запазят позициите си.

— Не съм давал такава заповед!

— Не е прекалено късно за нас да...

— Имате заповеди — каза Числит. — Изпълнявайте ги. — Той видя как мъжът свежда очи и промърморва „да, сър“, докато се връща бавно към останалите офицери. Казано честно, това не беше нищо

друго, освен некомпетентност, дори от човека, на когото бе разчитал най-много.

Той вдигна бинокъла си отново. Сега ставаше интересно. Можеше да види протестиращите — в началото само няколко, но докато гледаше, броят им нарастваше все повече — как бягат от Вилата и надолу по пътя с изкривени от страх лица. Офицерите му най-накрая ги бяха изгонили. Сред тях се виждаха самите обитатели на Вилата, облечени в кафяви мантии и качулки. Всички те се влачеха от Вилата в непрекъснат поток, напускайки дървените сгради, падаха един върху друг в паническо усилие да се махнат колкото се може по-бързо.

Отлично, отлично.

Той свали бинокъла и вдигна радиостанцията.

— Преден пост „делта“ влизай.

След миг радиостанцията изграчи:

— Преден пост „делта“, говори Уигман.

— Офицер Уигман, демонстрантите започват да се разпиляват — произнесе Числит надут. — Очевидно тактиката ми има очаквания ефект. Искам вие и хората ви да отклоните демонстрантите обратно към бейзболното игрище и улицата, за да се осъществи дисциплинирано разпръсване.

— Но, сър, в момента всички сме отвъд парка, където ни казахте да...

— Просто направете каквото ви се казва, офицер. — И Числит прекъсна протеста му с натискане на предавателния бутон. Неуверени и плъзгави като вода, всички бяха такива. Дали имаше поне един командир в историята на организираните нападения, който да е бил обкръжен с толкова подчертано неспособни подчинени?

Той смъкна радиостанцията с обезсърчена въздишка и установи, че тълпата, прииждаща от Вилата, се е превърнала в река, дори в наводнение.

[1] Блестящ инженер и пълководец от времето на Гражданската война. — Бел.прев. ↑

78.

Пендъргаст вървеше в тунела, като се държеше към лявата стена, закрил с ръка тесния лъч на малкото фенерче. Като зави зад един ъгъл, той забеляза нещо на неясната светлина — на пода лежеше дълъг белезникав предмет.

Доближи го. Беше тежък полиетиленов чувал с цип в единия край, изцапан с кал, мръсотия и трева, сякаш е бил влачен. От едната страна се виждаха напечатани думите „МОРГА НА ГРАД НЮ ЙОРК“ и няколко цифри.

Той приклепна и хвана ципа. Издърпа го бавно, като се опитваше да не вдига шум. Ужасна смрад на формалин, алкохол и разложение изпълни ноздрите му. Сантиметър по сантиметър отвътре се разкри труп. Той върна ципа обратно, затвори го до половината, хвана краищата на чувала и ги дръпна встрани, за да се покаже лицето.

Уилям Смитбак Джуниър.

Пендъргаст гледа известно време. След това, почти благоговейно, отвори напълно ципа и откри цялото тяло. Намираще се в напреднал стадий на разложение. Трупът на Смитбак очевидно бе аутопсиран и след това, в деня преди да изчезне, вътрешните органи бяха върнати на местата им, за да бъде предаден на семейството: виждаше се V-образният шев на среза, скалпа, прикрепен повторно към черепа и зашит, възстановеното лице, всичко запълнено и прибрано. Работата бе извършена грубо — изтънченото изпълнение не беше от силните страни на патолозите, — но нещата биха могли да се пооправят с един добър собственик на погребален дом.

Само че трупът не беше отишъл в погребален дом. Беше откраднат. И сега се намираще тук.

Пендъргаст се вгледа по-внимателно. Бръкна в джоба на палтото си, извади чифт пинсети и ги използва, за да свали няколкото парченца бяла латексова гума, залепнала към лицето на мъртвеца: едно от ноздрата, друго от ушната мида. Огледа ги отблизо на светлината на фенерчето, след това ги пусна замислено в джоба си.

Бавно плъзна светлината наоколо — и видя на петдесетина крачки друг разложен труп, спретнат и облечен за погребение в черен костюм. Непознат човек, но висок, с дълги крайници, с приблизително същите ръст и тегло като Смитбак и Фиъринг.

Докато гледаше двата трупа, последните подробности от заговора на Естебан изкристализираха в ума му. Това бе във висша степен елегантен план. Оставаше само един въпрос: какво пишеше в документа, който Естебан бе ограбил от гробницата? Би трябвало да е нещо наистина необикновено, нещо изключително ценно, за да поеме човек такъв риск. Като внимаваше, Пендъргаст тихо затвори ципа. Беше изумен не само от сложността на плана на Естебан, но и от дързостта му. Само човек с изключително търпение, визия за стратегия и смелост можеше да го измисли. И да го осъществи; ако Пендъргаст не се бе натъкнал случайно на плякосаната гробница в подземие на Вилата и не бе свързал този детайл с окървавената опаковка на една агнешка главичка за печене, намерена в боклука, мъжът щеше да избяга без някой да разбере нещо.

В зловонния мрак Пендъргаст мислеше напрегнато. В лудия си устрем да спаси Нора колкото е възможно по-скоро, той бе пропуснал да обмисли подробно как да действа по отношение на Естебан. Сега осъзна, че е подценявал Естебан — той бе страшен противник. Разстоянието с кола от Инууд до Глен Коув беше такова, че той със сигурност се беше прибрал къщи. И със сигурност знаеше, че Пендъргаст също е там. Такъв човек със сигурност имаше план и вече го очакваше. И той трябваше да осуети очакванията на мъжа. Трябваше да го удари — бързо, от неочаквана посока.

Внимателно, безшумно, той се върна обратно в прохода, откъдето бе дошъл.

Естебан чакаше в тунела, застанал до лоста, напрегнал слух. Агентът от ФБР беше дяволски безшумен, но в това тихо подземно пространство се чуваха дори най-слабите звуци. Като се вслушваше напрегнато, той можеше да си представи какво става. Първо, едва доловимият звук от дърпането на ципа; след това шумоленето на полиетиленовия чувал; няколко минути тишина — и отново ципът.

След което забеляза слабия блясък на светлина: фенерчето на Пендъргаст. Той остана да чака.

Беше забавно наистина, че агентът на ФБР откри двете тела. Какъв ли шок трябва да е било? Запита се какво е разбрал агентът и до каква степен; този тип бе дяволски умен. Може би знаеше вече всичко, освен решавашото: що за документ беше задигнал Естебан от гробницата на працядо си.

Важното беше, че Пендъргаст действа наслуки, без доказателства — и затова беше тук сам, без подкрепление или специален отряд.

При мисълта за документа Естебан усети внезапна паника и по гърба му тръгнаха ледени тръпки. Не беше у него. Къде го беше оставил? В незаключената си кола, оставена на алеята. Тази проклета аларма от неговия Блекбъри го бе разсеяла, след като се бе прибрал къщи. Ами ако документът беше откраднат? Ами ако Пендъргаст го е открил? Но това бяха глупави мисли: вратата към имението беше затворена и заключена, а Пендъргаст беше тук, в тунела. Естебан щеше да си вземе документа колкото е възможно по-скоро, но точно сега имаше да върши спешна работа.

Тишината откъм тунела бе абсолютна. Като сдържаше дъха си, той се послуша и зачака.

Слабата непряка светлина оставаше устойчива, не мърдаше. След като минутите се трупаха и не ставаше нищо, той започна да осъзнава, че нещо не е наред.

— Господин Естебан? — долетя приятен глас от тъмнината зад него. — Ще бъдете ли така добър да останете без да мърдате, като същевременно бавно пуснете оръжието си на пода? Предупреждавам ви, че най-слабото движение, дори едно ненавременно потрепване на мигли, ще доведе до мигновената ви смърт.

79.

Естебан пусна пистолета си и той тупна глухо.

— А сега ще вдигнете ли бавно ръце нагоре, като отстъпите две крачки назад и се обърнете към стената?

Естебан направи каквото бе поискано. Пендъргаст се приближи, взе Браунинга и го пхна в джоба си, след което претърси джобовете на Естебан и измъкна фенерчето му. Отдръпна се и светна.

— Чуйте... — започна Естебан.

— Не говорете, ако обичате, освен за да отговаряте на въпросите ми. Сега ще ме заведете при Нора Кели. Кимнете ако разбирате.

Естебан кимна. Не всичко беше загубено... Винаги е бил изключително умен и съобразителен. Той бавно се дръпна назад, по посока на къщата.

— Тя не е натам — каза Пендъргаст. — Вече проучих този район. — Изчерпахте единствената си привилегия — следващия път, когато се опитате да направите нещо, ще го приема като неотзивчивост от ваша страна, ще ви убия без всякакво по-нататъшно суетене и сам ще намеря госпожа Кели. Кимнете, ако сте разбрали.

Естебан кимна.

— Тя е в подземие то на хамбара, нали?

Естебан поклати глава.

— Къде е тогава? Можете да говорите.

— Намира се в една стая, скрита в тунела под мазилката. Недалеч от трупа на Смитбак.

— В тунела няма прясна мазилка.

— Вратата е под заякчен с тел участък, който мога да местя. — Пендъргаст изглежда го обмисляше. След миг махна с пистолета си:

— Първо вие. Помнете какво ще се случи, ако сте неотзивчив.

Естебан отново тръгна по тунела по посока на Смитбак, като държеше дясната страна. Пендъргаст го следваше на десетина крачки отзад. Той настъпи малко фенерче — очевидно това на агента, — което

лежеше, оставено на пода. Когато мина покрай лоста, Естебан се престори, че се спъва, като го удари, докато падаше.

Взривът проехтя силно, но беше високо, само разроши косата му. От горния тунел се чу силен грохот, когато лостът на неговия механизъм предизвика срутване. Не беше истинско срутване, разбира се, а фалшиво, и камъни от стиропор, предварително начупени и боядисани, шперплатови греди, пясък и чакъл се смесиха с боядисания пълнеж. Пендъргаст отскочи настрана, но не бе в състояние да избегне тоновете материал, който се изсипа точно над него. С продължителен трясък и грохот на греди и летящи парчета стиропор, агентът бе прикован и заровен долу. Естебан се втурна напред, избягвайки началото на лавината.

Всичко потъна в мрак — светлината на фенерчето бе засипана заедно с агента. Естебан можеше да чуе последните частици пясък и чакъл как се изсипват като дъжд. Изсмя се шумно. Това бе лавината, която се появяваше да погребее преследващите пазачи на затвора в кулминационната сцена на „Бягство“, когато героят изскача от тунела и се освобождава. И тук той го бе пресъздал — като истинско!

Пендъргаст очевидно не ходеше на кино. Ако ходеше, може би щеше да познае тунела и да предложи какво става. Толкова по-зле за него.

Естебан газеше из отломките от реквизита, риташе ги настрана, и търсеше Пендъргаст. След известно време забеляза светлината на фенерчето, което още светеше, и близо до него — окървавеното и покрито с прах тяло на агента, зашеметен от внезапната каскада. Браунингът, който бе взел от Естебан, лежеше до него. Наблизо се виждаше и клетъчният му телефон, а в ръката си държеше собствения си пистолет. Явно беше ударен силно от някое от парчетата отломки, може би дори беше мъртъв, но Естебан трябваше да се увери. Първо взе двата пистолета. След това стъпи върху клетъчния телефон и го смачка. Накрая вдигна Браунинга, провери пълнителя му, насочи го към гръдната кост на Пендъргаст и изстреля два куршума право в детектива, един двоен изстрел в сърцето, последван от трети, за да бъде сигурен, като тялото подскачаше при всеки удар и наоколо летяха прах и стърготини.

Отдолу на пода се появи струйка кръв.

Естебан стоеше сред праха и дишаше тежко. Позволи си една лека усмивка. Съжаляваше само, че тази малка сценка никога нямаше да се появи на киноекрана. А сега беше време за финалното действие в личната му епопея: да убие момичето и да се отърве от трупите.

От четирите трупа.

80.

Лора Хейуърд крачеше предпазливо в тъмното подземие дълбоко под алеите и сводовете на Вилата. Виковете и крясъците отгоре, които стигаха до кресчендо, изведнъж се изгубиха: или стълкновенията се бяха изнесли към Инууд Хил Парк, или тя се бе спуснала твърде дълбоко в земята, за да ги чува. Подземните проходи на Вилата се простираха на много нива, разклоняваха се и бяха в различни архитектурни стилове — от грубо изсечени на ръка ниши до сложно изработени, облицовани с камък подземни гробници с кръстовидни сводове. Сякаш едни след други обитателите, в зависимост от различните си нужди и изтънченост, бяха разширявали подземните пространства.

Кратък поглед към часовника ѝ показва, че проучва сутерена повече от петнайсет минути — петнайсет минути улици без изход и безкрайни завой, всеки по-объркващ и страховит от предишния. Докъде се простираше този подземен лабиринт? И къде се намираше Винсът? Неведнъж се питаше дали да не го извика по име, но всеки път някакво шесто чувство я възпираше. Радиостанцията ѝ се оказва безполезна.

Тя спря на един кръстопът, от който тръгваха четири кратки прохода, завършващи с железни врати. Избра напосоки един от тях, пресече го, спря до вратата и се ослуша, след това я отвори и пристъпи. Зад нея лежеше мръсен и зловонен тунел с шуплест под и таван, осеян с паяжини. Отгоре, от калния таван, падаха равномерно капки втечнена влага по косата и раменете ѝ и тя с отвращение ги изтръскваше.

След почти два километра пасажът се раздели на две. Хейуърд тръгна надясно, в посоката, в която ѝ се струваше, че се намира централната църква. Зловонието във въздуха тук като че бе по-слабо. Стените бяха облицовани с камък. Тя се вгледа внимателно в облицовката на светлината на фенерчето си. Явно не бе стената от видеото с Нора Кели.

Внезапно се изправи. Вик ли беше това?

Остана неподвижна в тъмнината, заслушвайки се напрегнато. Но каквото и да беше чула — ако изобщо бе чула нещо — не се повтори пак.

Тя продължи напред. Каменният проход завърши с масивна арка. Лора мина под нея и се оказа в грубо построен мавзолей, поддържан от прогнили греди, редица погребални ниши, издълбани в глинените стени, всяка с изгнил ковчег вътре. Навсякъде се виждаха вуду амулети и фетиши: кожени торбички и пайети; гротескни кукли с огромни, злобни глави; сложни шарки със спирали и напречни щрихи, нарисувани върху дъски и опънати кожи. Това, както изглежда, бе подземен храм на лидерите на Вилата. Самите ковчези бяха странни, опасани с железни ленти и катинари, сякаш да удържат мъртвите вътре, някои с масивни шипове, прокарани през тях, и завършващи в глината отзад. Хейуърд потрепери, когато си спомни някои колоритни истории, разказвани от колегите ѝ от Нюорлиънското полицейско управление.

... Ето го отново, този път нямаше съмнение: женски глас, който хълцаше тихо — и идваше от мрака напред.

Нора Кели? Тя тръгна напред с колкото се може по-тихи стъпки, със заредено оръжие, като прикриваше с ръка лъча на фенерчето. Гласът бе приглушен, но идваше отблизо, може би само през две или три камери отгук. Пълната с ниши зала завърши с проход, който отново се разклони; звуците сега се чуваха отляво и Хейуърд тръгна нататък. Ако това бе Нора, сигурно я пазеха — от Вилата сигурно бяха изпратили някого долу при първия знак за неприятности.

Проходът направи завой, после внезапно излезе към огромна крипта със сводести тавани, поддържани от тежки колони. В изпълнената с мирис на прах тъмнина, Хейуърд различи цяла редица дървени саркофази, които стигаха чак до отсрещната стена. Там в далечината тя видя три фигури, които се осветяваха от трепкащата светлина, идваща вероятно от запалка. Двете бяха жени, едната ридаеше тихо. Третият силует беше на мъж, който им говореше с нисък глас. Беше с гръб към Хейуърд, но тонът и жестовете му изглеждаха така, сякаш ги увещава за нещо.

Лора усети, че сърцето ѝ забързва. Тя направи една крачка напред, после втора. И тогава се увери: мъжът отсреща беше Винсънт

Д'Агоста.

— Вини?

Той се обърна. Известно време гледаше объркан. След това по лицето му заигра усмивка.

— Лора! Какво правиш тук?

Тя бързо тръгна към него, без повече да се старае да заслонява светлината на фенерчето. Докато жените я гледаха да се приближава, по лицата им се изписа страх.

Дясната ръка на Д'Агоста бе в импровизирана превръзка; лицето му бе издраскано и мръсно; костюмът му бе разкъсан и смачкан. Но тя изпита такова облекчение като го видя, че едва забелязваше подробностите.

Прегърна го бързо, като внимаваше за превръзката. След това се отдръпна, за да го погледне.

— Вини, изглеждаш така, сякаш те е влачила кола.

— Така се и чувствам. Тук обаче има няколко души, които се нуждаят от помощ. Били са с демонстрантите, но после са се изгубили, докато се опитвали да избягат. — Той спря. — И ти ли търсиш Нора?

— Не. Дойдох за теб.

— За мен? За какво? — Той изглеждаше засегнат.

— Пендъргаст ми каза, че си тук и може би си в опасност.

— Търсех Нора. Ти спомена Пендъргаст?

— Когато излизаше оттук, каза, че отива да вземе Нора. Каза ми, че тя не е във Вилата.

— *Какво?* Тогава къде е?

— Не каза. Но спомена, че нещо ви е нападнало. Нещо странно.

— Така е. Лора, ако е истина, че Нора не е тук, трябва веднага да се махаме. *Веднага.*

Той млъкна внезапно. Миг по-късно Хейуърд отново го чу: шляпане в тъмнината; сякаш огромни длани барабаняха по студения камък. Беше далече, но се приближаваше. След малко звукът от движещи се стъпки бе заглушен от влажно мляскане и ниско стенание като издихание на спукан мях:

— А-а-а-а-х-х-х-х-ъ-ъ-ъ-ъ...

Една от жените ахна, отстъпвайки инстинктивно назад.

Д'Агоста трепна.

— Твърде късно — каза той. — Върна се.

81.

Във влажния мрак Нора чакаше. Главата ѝ туптеше; само да мръднеше — и пронизваща болка я прекосяваше от едното слепоочие до другото. Тъмничарят ѝ бе усложнил състоянието ѝ след сътресението на мозъка с онзи удар по главата. Въпреки болката, налагаше се да се бори срещу тежкото вцепенение и апатия, които заплашваха да я смажат. Колко часове бяха минали? Двайсет и четири? Трийсет и шест? Странно как тъмнината ограбваше чувството за време.

Тя лежеше подпряна на стената от едната страна на вратата, очаквайки връщането на тъмничаря си, като се питаше дали ще има енергията да го нападне, когато дойде. Трябваше да признае пред себе си, че това бе безнадеждно — номерът не беше проработил първия път и едва ли щеше да сполучи втория. Но какво друго можеше да направи? Ако останеше където и да е другаде в помещението, той би могъл да я застреля през прозореца. Тя знаеше, че няма намерение да я освободи. Държеше я жива с някаква неясна цел, и когато тази цел се изпълнеше, щеше да я убие.

В черната тишина мислите ѝ блуждаеха. В съзнанието ѝ изникна образът на черна лимузина в яхтклуба в малкото градче Пейдж, Аризона, червените отвесни склонове на Лейк Пауъл се издигаха отзад, а небето приличаше на безоблачна, обърната надолу, идеално синя купа. Горещината се носеше на трептящи вълни над паркинга. Вратата на лимузината се отвори и един висок, слаб мъж се измъкна непохватно от нея, изтупа праха от себе си и се изправи. Изглеждаше глупаво в слънчевите си очила „Рей Бан“, кестенявата му коса стърчеше във всички посоки. Той се наведе леко, сякаш затруднен от високия си ръст; тя си спомни орловия му нос, продълговатото и сухо лице, и объркването, с което оглеждаше наоколо. Това бе първият път, в който тя видя мъжа, който щеше да ѝ стане съпруг, който се бе присъединил към нейната археологическа експедиция в каньоните на Юта като журналист. Веднага го бе помислила за гадняр. Много по-

късно научи, че пази скрити по-добрите си качества, чудесните си качества, сякаш се срамуваше от тях.

Друг случаен спомен прекоси съзнанието ѝ от онези първи дни в Юта: Бил, който я наричаше „Госпожо Председател“. Бил, покатерен несигурно върху коня си Хърикейн Дек, как го къльне и пустосва, докато конят танцува наоколо. Тези спомени бавно се отклониха към спомените от началото на съвместния им живот в Ню Йорк: Бил, облечен като скитник, за да се промъкне в една сграда през нощта, в която бяха намерени трийсет и шест трупа. Бил, лежащ в болничното легло, след като бе спасен от Ленг... Образите идваха несвързано, неканени, и все пак странно успокояващи. След като вече нямаше енергия да се съпротивлява, тя ги остави да прекосяват паметта ѝ, докато се унасяше в някакво междинно състояние между сън и будност. Сега, в тези предсмъртни часове, когато собственият ѝ живот щеше да завърши всеки момент, тя сякаш осъзна най-после своята загуба.

Глух тътен я върна в настоящето, дълбока вибрация разтърси въздуха и стените. Тя седна, внезапно събудена, забравила за главоболието си. Тътенът продължи още известно време, преди да заглъхне напълно. Минути по-късно той бе последван от два бързи изстрела един след друг; настъпи къса пауза, след което прозвуча трети изстрел.

Шокът от звуците, толкова силни и внезапни след дългата тишина, я извадиха от вцепенението. Нещо ставаше и това може би беше единственият ѝ шанс да действа. Тя се напрегна и се заслуша. В началото слабо, след което по-отчетливо, дойдоха звуци от нещо тежко, което влачеха по пода. Сумтене, пауза, отново влачене. Тишина. И после изскърцването на нейната врата, която се отваря. Гласът на тъмничаря ѝ проехтя:

— Имаш посетител!

Нора не помръдна.

През отвора в черните пръчки на решетката проблесна светлина.

Нора продължи да чака. За да го накара да влезе и след това да го нападне — това бе единственият ѝ шанс.

Тя чу да се превърта ключ в ключалката и видя вратата лекичко да се отваря. Но вместо да влезе вътре, нейният пазач хвърли нещо на пода — някакво тяло — и веднага се дръпна, като затръшна вратата

след себе си. На отдалечаващата се светлина тя погледна лицето: ясно очертаните черти, високите скули, мраморната кожа и рядката коса; очите, прилични на цепки, през които се виждаше само бялото; прах и кръв, спечени в косата, някога черният костюм сега посивял от прах, смачкан и скъсан; през ризата му избиваше тъмночервена кръв.

Пендъргаст. Мъртъв.

Тя извика от изненада.

— Приятел ли ти е? — дойде подигравателният глас през решетката. Ключът се превъртя, резето изтрака и тъмнината отново се върна.

82.

Алигзандър Естебан се връщаше бързо през подземие, което познаваше толкова добре, че вземаше по две стъпала наведнъж, докато се изкачваше нагоре. За броени минути беше навън. Бе свежа, студена есенна нощ, звездите блестяха силно на кадифеното небе. Естебан хукна към колата си, отвори вратата и като благодареше на Господа, грабна кафявия плик, който бе оставил на пасажерската седалка. Отвори го, извади от него старите пергаментови листи, провери ги и — сега още по-бавно — ги върна обратно в плика.

Облегна се на колата, като дишаше тежко. Беше глупава, тази паника. Разбира се, че документът беше невредим. Нямаше стойност за никого друго, освен за него. Малцина биха го разбрали. Но дори и така, това го бе измъчвало ужасно, като си помислеше, че е стоял незащитен тук, в колата. Беше планирал толкова внимателно, беше култивирал връзки, бе изхарчил няколко състояния, бе заблуждавал и подкупвал, заплашвал и убивал — и всичко това заради два листа пергамент. Мисълта, че е лежал абсолютно неохраняван в колата му, открит за някой евентуален крадец или дори за капризите на Лонгайлъндското време, бяха мъчение. Но всичко бе завършило добре. Документът беше невредим. И сега, след като отново бе в ръцете му, той можеше да си позволи да се изсмее над собствената си параноя.

Като се усмихваше малко мрачно на себе си, Естебан се върна в къщата, прекоси тъмните коридори до офиса си и отвори сейфа. Сложи плика в стоманената му вътрешност и го погледна нежно. Сега вече бе напълно спокоен. Сега можеше да се върне в подземие и да приключи с работата си. Пендъргаст беше мъртъв; трябваше да се справи само с момичето. Щеше да сложи телата им дълбоко в земята под пода на мазето — вече беше намерил мястото — и повече никой нямаше да ги види.

Той затвори масивната метална врата и набра електронния код. Заклучващият механизъм прошепна и изщрака, когато резето дойде на мястото си. Естебан си помисли за идващите седмици, месеци,

години... и се усмихна. Може и да се беше борил, но бе излязъл от цялата тази работа като един много, много богат човек.

Напускайки къщата, той тръгна през ливадата, вече с леко сърце, стиснал в ръка оръжието, което беше взел от агента на ФБР. Несъмнено бе полицейско огнестрелно оръжие, перфектно за анонимната работа, която имаше на ум. Щеше да се отърве от него, разбира се — след като го използва върху момичето.

Момичето. Вече го бе изненадала с находчивостта си и физическата си издръжливост. Никога не биваше да се подценява човешката изобретателност пред лицето на смъртта. Макар да беше ранена и заключена, трябваше да внимава — не биваше да прави грешки в последната минута заради всичко, което сега жадуваше да притежава.

Вътре в хамбара включи фенерчето си и се спусна в подземие. Запита се дали момичето ще го затрудни, като се свие зад проклетата врата, както беше направила преди. Не мислеше — хвърлянето на тялото на Пендъргаст в килията със сигурност я беше извело от равновесие. Сигурно беше изпаднала в истерия, умоляваше, опитваше се да го придума да я пусне. Ами късмет — той нямаше да ѝ даде шанс.

Стигна до вратата на килията ѝ и отвори зарешетения прозорец, като освети с фенерчето вътрешността. Тя беше там, отново в средата на стаята, лежеше на сламата, хлипаше, цялата ѝ борбеност бе изчезнала, с приведена напред глава, покрила лице с ръцете си. Откритият ѝ гръб представляваше идеална мишена. От дясната ѝ страна се виждаше трупът на агента от ФБР с раздърпани дрехи, сякаш беше претърсвала джобовете му за оръжие. Може би липсата на оръжие бе това, което най-накрая бе пречупило надеждата ѝ.

Той усети пристъп на угризение. Това не беше лесна работа. Не беше като да убиеш Фиъринг или Кид — те бяха опортюнистични отрепки, низши твари, готови на всичко за пари. Като присви очи през мерника, Естебан внимателно се прицели в горната част на гърба ѝ, директно над сърцето, и стреля с Колта. Силата на куршума я удари встрани и тя изпищя — кратък остър писък. Вторият удар беше ниско долу, над бъбреците, и отново странично. Този път нямаше писък.

Беше приключил с тази работа.

Но трябваше да е сигурен. По един куршум в мозъка за всекиго — и след това бързо заравяне на трупове на мястото, което беше избрал. Щеше да се отърве от телата на семейство Смитбак и тялото на детектива едновременно. Съпруг и съпруга — заедно — не би могло да е по-подходящо.

С готово оръжие, той пхна ключа в ключалката и отвори вратата.

83.

Д'Агоста се обърна към двете демонстрантки. Лицата им бяха разтревожени, кашмирените им пуловери и обувките на платформи бяха шокиращо не на място в тази готическа зала на смъртта.

— Идете зад онази крипта. — Той посочи към една близка плоча от мрамор. — Свийте се долу, да не се виждате. Бързо.

После се завъртя към Хейуърд и счупената му горе ръка го прониза при внезапното движение.

— Дай ми фенерчето си.

Тя му го подаде и той побърза да заслони светлината с ръка.

— Лора, нямам оръжие. Не можем да се скрием от това, не можем и да избягаме. Когато дойде, стреляй!

— Кога и какво ще дойде?

— Ще видиш. Изглежда не чувства болка, страх, нищо. На пръв поглед прилича на човек... но не е напълно човек. То е бързо и дяволски решително. Аз ще го осветя. Ако се поколебаеш — мъртви сме.

Тя преглътна, кимна, провери оръжието си.

Като пхна фенерчето в джоба си, той зае позиция зад една голяма мраморна гробница, след което направи знак на Хейуърд да застане зад съседната. И зачакаха. В продължение на минута единственото, което той чуваше, беше накъсаното дишане на Лора; слабото хленчене на една от жените; блъскането на собственото му сърце в гръдния му кош. После отново го чу: шляпането на боси крака по влажен камък. Изглеждаше още далече. Нисък стон проехтя през пещерообразното пространство, дълъг и измъчен, но същевременно заплашителен с гладната си неотложност:

— *А-а-а-а-а-х-х-х-х-ъ-ъ-ъ-ъ...*

От тъмнината зад тях се чу хленченето на жените, изпълнено с паника.

— Тихо! — прошепна той.

Шляпането на стъпки спря. Д'Агоста усети, че пулсът му ускорява. Бръкна в джоба си за фенерчето. Когато го направи, ръката му стисна медальона на Свети Архангел Михаил, закрилника на полицаите. Майка му му го беше дала преди петнайсет години, когато бе постъпил в полицията. Всяка сутрин го пускаше в джоба си почти машинално. Въпреки че не се беше молил повече от шест-седем години и не бе ходил на църква още по-отдавна, сега се чу да шепне: *Бог е нам прибежище и сила, бърз помощник в беди, затова няма да се уплашим, макар и земята да се разклати и планините да се преместят...*

— *А-а-а-а-а-х-х-х-х-х-ъ-ъ-ъ-ъ-ъ...* — долетя стенанието, вече по-близо.

Господи, чуй молитвата ми, послушай молбата ми. Свети Архангел Михаиле, защити ни в битката...

В далечния край на куполообразното пространство нещо се движеше в зловонния мрак. Ниска, пълзяща фигура — сянка срещу сянка — се промъкна между най-далечната редица от гробници. Д'Агоста извади фенерчето от джоба си.

— Готова ли си? — прошепна той.

Хейуърд вдигна оръжието си.

Д'Агоста насочи фенерчето напред към прохода и го включи.

Ето го, хванато от светлината: бледо, свито, дланта на едната ръка подпряна на пода пред него, другата — притисната встрани, където дрипите бяха покрити от тъмночервени петна. Едното му око се завъртя диво към светлината; от другото — повредено и черно от съсирена кръв, — се процеждаше течност. Долната челюст беше отпусната, люлееше се при всяко движение, а от тъмния му, подут език се точеше плътна лига. Съществуването беше издрано, мръсно и кървящо. Но раните му не можеха да забавят или да намалят ужасната му целеустременост. С друго гладно стенание то се наклони към светлината.

Бум! — излая оръжието на Хейуърд. *Бум! Бум!*

Д'Агоста изключи светлината, за да намали вероятността да бъдат нападнати. Ушите му пищяха от взривовете и влудяващите писъци на демонстрантките зад тях.

Звучите от изстрелите отзвучаха нататък по протежението на проходите и отново настъпи тишина.

— Господи — пое си дъх Хейуърд. — Господи боже.

— Улучи ли го?

— Така мисля.

Д'Агоста приклепна и се послуша.

Дали го беше убила?

Той изчака една минута, после втора. Накрая обходи с лъча наоколо. Нищо.

Мъртво или живо, това беше вражеска територия и те трябваше да се махат.

— Хайде — каза той. — Да се спасяваме от тук.

Д'Агоста отида при демонстрантките, помогна им да се изправят. Движеха се бавно, прекосиха гората от гробници и стигнаха до свода на отсрещната стена. Той освети отново. Няколко капки прясна кръв и нищо друго. Като застана под свода, той им кимна да го последват в големия склад отзад.

— Внимателно — прошепна им. — В средата има дълбока яма. Движете се плътно до стените.

Когато започнаха да си проправят път през купищата изгнили книги с кожени подвързии и стари, разпадащи се мебели, от едната страна се чу остро съскане. Д'Агоста се обърна точно когато нещо излетя от тъмнината, хвърляйки се срещу тях с отворена кална уста, изпочупени черни нокти, готови да дърпат и късат. Хейуърд вдигна оръжието си, но нещото я връхлетя, събаряйки я на земята, и пистолетът излетя от ръката ѝ. Без да обръща внимание на болката в ръката си, Д'Агоста се хвърли към отвратителното същество и го заудря. То игнорира ударите и затегна желязната си хватка около шията на борецата се Хейуърд, докато стенеше, жадно за кръв:

— Ъх, ъх, ъх...

Внезапно помещението се изпълни с оранжева светлина. Д'Агоста се обърна нататък; Босонг беше застанал на отсрещния праг с голяма запалена факла, вдигната високо в едната му ръка. Лицето му беше безкръвно, но той не бе загубил нищо от заплашителния си, почти царствен вид.

— *Спри!* — извика той и дълбокият му глас отекна в подземие.

Съществото спря и вдигна поглед нагоре, като се сви; злото му око се завъртя и то отпусна хватката около врата на Хейуърд.

Д'Агоста забеляза, че оръжието ѝ лежи на сантиметри от краката на лидера на общността. Той направи крачка към него, но Босонг мигновено го вдигна и го насочи към тях.

— Босонг! — извика Д'Агоста. — Кажу ми да се махне!

Лидерът на Вилата не каза нищо, продължаваше да се цели в тях.

— Това ли е религията ви? Това чудовище?

— Това *чудовище* — изстреля Босонг думата, — е наш защитник.

— И как ви *защитава*? Като убива полицаи, изпълняващ служебния си дълг?

Босонг премести поглед от Д'Агоста към зомбито, после към Хейуърд и отново го върна върху Д'Агоста.

— Тя не е направила нищо. Кажу ми да я пусне!

— Нахлу в общността ни, оскверни нашата църква.

— Тя дойде тук да ме спаси, да спаси и тези две жени. — Д'Агоста гледаше без да мига. — Винаги съм мислил, че сте поклонници на кръвожаден култ, че убивате животни заради някакво перверзно, гнусно удоволствие. Хайде, Босонг, докажи ми, че греша. Сега е твоят шанс. Покажи ми, че сте нещо повече. Че вашата религия е нещо повече.

За момент Босонг остана неподвижен. След това се изправи в целия си ръст и се обърна към зомбито.

— Стига! — извика той на техния странен език. — Не я унищожавай!

Нещото издаде неясен мляскащ звук и погледна към него. То отпусна гърлото на Хейуърд леко и тя се освободи, като кашляше и си поемаше въздух с широко отворена уста. Д'Агоста я хвана за ръка и двамата се отдръпнаха назад.

— Това трябва да спре! — каза Босонг. — На насилието трябва да се сложи край.

Зомбито се тресеше и се извиваше в агония от нерешителност. То въртеше око от Хейуърд към Босонг и обратно. Когато Д'Агоста го погледна, съзря отново необуздан глад в здравето му око. То се наведе и се хвърли към Хейуърд.

Изстрелът в затвореното пространство беше оглушителен. Съществуващото, застигнато в крачка, сякаш се блъсна във въздуха, завъртя се, след това падна на земята. С вой на болка и животинска ярост успя да се изправи на ръце и колене и се повлече, все по-бързо и по-бързо, с

ужасяваща целенасоченост, към нова цел — Босонг. Следващият куршум го уцели в корема и то се преви напред, с гъргорещи звуци в гърлото. Опита се да се изправи, но трети куршум го удари в гърдите и то отново падна. Кръвта шуртеше от раните и от устата му, то рухна, претърколи се и се затресе неконтролируемо. Д'Агоста направи опит да го хване, но беше прекалено късно: като се гърчеше и стенеше отчаяно, съществото се олюля на ръба на кладенеца и полетя в бездната. Последва кратък вик — и след няколко непоносимо дълги секунди се чу слаб далечен плясък.

Босонг бавно свали димящото оръжие.

— Завършва така, както и започна — каза той. — В тъмнина.

84.

Естебан пристъпи в килията и спря. С кого да започне? И тъй като не беше от хората, които ще агонизират над едно решение, той прекрачи тялото на момичето и се насочи към окървавената фигура на агента от ФБР. Този тип определено заслужаваше да умре. *Но, разбира се, помисли си Естебан, като се усмихваше леко, той вече е мъртъв, или поне до голяма степен.* Щеше да е бъркотия и звуците от пистолета в затвореното пространство щяха да накарат ушите му да писнат. Той презареди пълнителя. След това щеше да изгори собствените си дрехи заедно с труповете и оръжията — в това нямаше проблем. Кръвта в наши дни не можеше да се заличи напълно, дори със силни химически препарати, при изследване на сцената на престъпление; но самата килия можеше да бъде зазидана, без нищо да показва, че някога е съществувала. Всички тела щяха да бъдат под нея. Възможно беше в следващите дни някой да се появи и да започне да души наоколо, да търси агента. Може би Пендъргаст бе казал на някого къде отива. Но нямаше доказателства, че е дошъл: нито кола, нито кораб, нищо.

Той вкара с удар пълнителя отдолу, изтегли затвора, за да зареди, и вдигна оръжието с една ръка, а с другата прокара лъча на фенерчето по неподвижната фигура.

Ударът дойде отзад, зашеметяващо силен удар по главата, след което нещо се метна върху него като маймуна, в лицето му се впиха остри нокти и един пръст се заби в окото му. Той изкрещя от болка, завъртя се, опита се да се освободи от нападателя си, хващайки го с една ръка, докато пистолетът в другата му ръка произвеждаше оглушителна серия от изстрели. Фенерчето падна на земята с трясък и тъмнината ги погълна.

За миг съзнанието му се замъгли от изненада и болка, от неразбиране. След това осъзна: беше момичето. Той изкрещя като скачаше и се мъчеше да се отърси, ръката му зашари сляпо по нея, но стегнатата ѝ хватка не се отпускате и той усети очната му ябълка да се откъсва от орбитата си с влажен, всмукващ звук; ужасът и болката бяха

толкова силни, че за известно време той загуби способността си за рационално мислене.

Падна на земята със стон, хватката около него се разхлаби, но когато той се претърколи и се опита да се докопа до пистолета си, осъзна, че сега го подхваща втори човек — сигурно агентът от ФБР, — и оръжието бе грубо избито от ръката му. Той замахна и удари нападателя си, освободи се, изправи се и затича, блъскайки се силно в стената, като си мислеше с отчаяние, че ръцете на нападателите му сякаш се протягат от всички посоки.

... *Вратата!* Спъна се в нея и изтича в мрака замаян и дезориентиран, като залиташе и се удряше в подпорите и стените като топка за пинбол, губейки дъха си от болка и паника, удряше и събаряше събраните купчини с непотребни вещи в опита си да избяга. Момичето и агентът от ФБР... как бяха оцелели и двамата? Но още щом въпросът се появи в съзнанието му, той вече знаеше отговора — и прокле колосалната си глупост. Докато тичаше, усети как очната му ябълка се люлее, увиснала на очния нерв, подскочаше при всяко негово движение и изпращаше нови вълни от неистова болка в цялата му глава.

Браунингът! Беше забравил за втория пистолет. Като мушна ръка под колана си, той го извади, обърна се и стреля назад по посока на преследвачите си. Миг по-късно на изстрела му бе отговорено с екот на Колт и плющенето на тежкокалибрен куршум мина през гредата близо до ухото му, обсипвайки го със стърготини.

Исусе, това беше съвсем близо. Той се обърна и затича, като се спъваше в старите декори и се опитваше да се ориентира. Можеше да чуе стъпките след себе си. Да стреля отново срещу тях означаваше само да издаде местоположението си и сам да стане мишена.

Той се блъсна в нещо и осъзна, че е завил, без да разбере, в опита си да избяга. Къде, по дяволите, се намираше? Каква беше тази греда тук? Масивна стена, измазана с хоросан, контури на каменни блокове... да не би да беше в крепостната кула? Да, това трябваше да е! Той пхна пистолета обратно под колана си и се заизкачва към назъбените парапети на кулата, търсейки опипом пътя си. Малко по-нататък, още малко... Парапетът свърши и той скочи от другата страна, като се приземи на нещо като рампа. Това пък какво беше? Бе очаквал да се озове на направения от фалшиви камъни саркофаг на египетския

фараон Ранеб, но това бе нещо съвсем различно. Дали се беше изгубил по някакъв начин? Съзнанието му се люшкаше в различни посоки, докато се опитваше да се ориентира сред безкрайните греди и подпори, освен това болката ставаше нетърпима. Той изпълзя по рампата, спъна се и падна, и остана да лежи на дървената платформа, като си поемаше конвулсивно въздух. Може би ако останеше тук абсолютно неподвижен нямаше да го намерят? Но не, това беше тъпо. Щяха да го намерят, и след като го намереха... Трябваше да се махне, да се прикрие някъде, откъдето можеше да ги застреля. Или да избяга.

Чуваше ги как напредват в черния мрак, как се движат покрай парапетите и го търсят.

Внезапният обрат в надеждите му го остави замаян и пронизан от болка. Трябваше да го приеме: бягството оставаше единствената му възможност. Мексико, може би; Индонезия, или пък Сомалия. Но първо трябваше да се измъкне от този затвор и да се погрижи за окото си. Той седна и усети до лицето си висящо въже, хвана го и започна да се набира нагоре, но внезапно въжето се отклони и той чу странен звук отгоре; миг по-късно осъзна какво е направил, какво е притеглило въжето, но беше вече прекалено късно и светът му завърши рязко с един къс, силен удар.

Нора чу скърцащия звук, последван от свистене, след което се появи колеблива жълта светлина. Пендъргаст държеше усукано парче вестник, запалено в единия край. Отворената гилза от един патрон, от който той бе извадил кордита, за да запали огъня, лежеше на циментовия под.

— Елате и вижте — произнесе той със слаб глас. — Но ви предупреждавам, че ще ви трябват сили за тази гледка...

Подаде ръката си и Нора я пое. Изпитваше болка навсякъде; сякаш всичките ѝ ребра бяха счупени от силата на изстрелите; главата ѝ туптеше силно. Бронежилетката на Пендъргаст, която агентът ѝ бе подал в тъмнината на килията, беше необичайна тежест под болничния ѝ халат. Тя заобиколи един участък от средновековна крепостна стена и видя пред себе си гилотина, спусната до долу, и проснато на платформата тяло; а в количката отдолу — прясно отсечена глава.

Главата на нейния тъмничар — с едното око — широко отворено от изненада, а другото — разкъсано, увиснало на нерва.

— *О, боже.* — Тя притисна ръка към устата си.

— Вижте добре — каза Пендъргаст. — Това е човекът, отговорен за убийството на съпруга ви и на Кейтлин Кид. Мъжът, който е убил Колин Фиъринг и Мартин Уортик, и който се опита да убие вас самата и мен.

Тя ахна.

— Защо?

— Като част от почти перфектния сценарий и хореография на — бих казал — една драма. Ще знаем главната причина едва тогава, когато открием един определен документ. — Гласът му беше толкова нисък, почти шепнещ, и тя едва успяваше да долови думите. — А сега трябва по-бързо да се обадим на „Спешна помощ“, ако сте... когато приключите тук.

Загледана в сцената на ужаса тя осъзна, че всъщност бе преживяла един жесток катарзис през завесата от болка. Обърна се.

— Видяхте ли достатъчно?

Тя кимна.

— Трябва да се махаме оттук. Кървите лошо.

— Третият куршум на Естебан не беше в жилетката. Мисля, че засегна белия ми дроб отляво. — Той се закашля; от устата му изхвърчаха кървави съсиреци.

Като използваша светлината на факлата, те бавно тръгнаха из подземиято, изкачиха стълбището, прекосиха тъмната ливада и стигнаха до имението. Тук, в тъмната дневна, Пендъргаст помогна на Нора да легне на един диван, взе телефона и набра 911.

След малко рухна на пода, където остана да лежи неподвижно в разширяващата се локва от собствената си кръв.

85.

С идването на нощта седмият етаж на Университетската болница „Норд Шор“ утихна. Скърцането на инвалидни колички и носилки, прозвънването и съобщенията от сестринския пункт напълно спряха. И все пак имаше звуци, които не престанаха да се чуват: съскането на респиратори, слабо похъркване и мърморене, хленчене, пиукане на монитори, следящи жизнените показатели на пациентите.

Д'Агоста не чуваше нищо. Той седеше там, където бе прекарал последните осемнайсет часа: край самотното легло в частната стая. Очите му бяха забити в пода и той стискаше и отпускаше здравата си ръка.

С угълчето на окото си забеляза движение. В рамката на вратата стоеше Нора Кели. Главата ѝ беше бинтована, а под болничния халат ребрата ѝ бяха пристегнати и с подпльнки. Тя се приближи до леглото.

— Как е той?

— Все същото. — Д'Агоста въздъхна. — А ти?

— Много по-добре. — Тя се поколеба. — Ами ти? Какво правиш?

Д'Агоста поклати наведената си глава.

— Лейтенант, искам да ти благодаря. За помощта ти през цялото това време. За това, че ми повярва. За всичко.

Д'Агоста усети, че лицето му пламва.

— Не съм направил нищо.

— Ти направи всичко. Наистина. — Той почувства ръката ѝ на рамото си, а след миг я чу да излиза.

Когато отново вдигна очи нагоре, бяха изминали два часа. Този път на прага стоеше Лора Хейуърд. Като го видя, тя се приближи бързо, целуна го и издърпа един стол за себе си.

— Трябва да хапнеш нещо — каза тя. — Не можеш да стоиш тук непрекъснато.

— Не съм гладен.

Лора се наведе към него.

— Вини, не обичам да те виждам такъв. Когато Пендъргаст ми се обади, каза, че си отишъл в подземие на Вилата. Аз... — Тя спря и взе ръката му. — Тогава разбрах, че не мога да те изгубя. Слушай, спри да се обвиняваш.

— Бях много ядосан. Ако бях държал гнева си под контрол, той нямаше да е прострелян. Такава е истината и ти я знаеш.

— Не, не я знам. Кой знае какво ще се случи, ако нещата тръгнат по един или друг път? Реакцията на полицията... всички ние го преживяваме. Но ти чу какво каза лекарят: кризата е преминала. Пендъргаст е изгубил много кръв, но ще се оправи.

Откъм леглото се чу леко раздвижване. Д'Агоста и Хейуърд погледнаха натам. Агент Пендъргаст ги гледаше през полузатворените си очи. Беше по-блед отвсякога — като смъртник, — и крайниците му, винаги слаби, сега бяха направо измършавели.

Агентът от ФБР ги гледаше със сребристите си очи без да мига. За един кратък и ужасен миг Д'Агоста си помисли, че е умрял. Но устните на Пендъргаст помръднаха. Дватамата се наведоха, за да чуят.

— Доволен съм да ви видя, че изглеждате толкова добре — прошепна той.

— Ти също — отвърна Д'Агоста, опитвайки се да се усмихне. — Как си?

— Лежах си тук и доста мислих, освен това се наслаждавах на вашата загриженост. Какво е станало с ръката ти, Вини?

— Счупване на лакътната кост. Не е кой знае какво.

Очите на Пендъргаст потрепнаха и се затвориха. След малко се отвориха отново.

— Какво беше онова нещо вътре? — попита той.

— Къде вътре? — изгледа го Д'Агоста.

— В трезора на Естебан.

— Едно старо завещание и документ.

— Ах — прошепна Пендъргаст. — Последното завещание и завет на Илайя Естебан?

Д'Агоста се ококори.

— Откъде знаеш?

— Открих гробницата на Илайя Естебан в подземие на Вилата. Беше разбита минути по-рано и ограбена — без съмнение заради същото това завещание. Очаквам да е документ за собственост, нали?

— Точно така. Двайсет акра ферма — отвърна Д'Агоста.
Бавно кимване.

— Онази ферма, предполагам, отдавна не е вече ферма.

— Точно. Още от средата на четиридесетте години. Сега това са страхотни двамак акра — първокласен имот в Манхатън, който се простира между Таймс Скуеър и Медисън Авеню. Завещанието е написано така, че Естебан да е единственият титуляр и наследник.

— Естествено, иначе не би се опитвал да вземе земята. Щял е да използва документа за основа на един изключително доходен съдебен процес, който — не се съмнявам, — е щял да завърши с милиарди долари обезщетение. Струва ли си убийствата, Винсънт?

— Може би, според някои хора.

Пендъргаст извади ръцете си над чаршафа, оправи го внимателно, белите му пръсти докосваха изключително финия лен. Несъмнено Проктър се беше погрижил.

— На мястото, където сега е Вилата, някога е имало религиозна общност — от съвсем различен вид — каза той. — Рен ми каза, че първият ѝ основател е станал уважаван земеделец в Южен Манхатън след разпадането на комуната. Този фермер и Илайя Естебан са едно и също лице. При смъртта си той е бил погребан в подземие на селището, което е основал — заедно, както изглежда, със злощастните документи: документът за собственост и завещанието.

— Има смисъл — обади се Д'Агоста. — Но как Алигзандър Естебан е научил за това?

— След като се е пенсионирал от Холивуд, изглежда е бил обхванат от страст да изучи родословието си. Наел е изследовател, който да прерови старите архиви. Точно това е изследователят, който е направил откритието — и поради това е бил убит от Естебан. Негово е второто, неидентифицирано, тяло в тунела, между другото.

— Намерихме го — каза Хейуърд.

— Също много удобен труп. Бил е хвърлен от моста на река Харлем и погрешно идентифициран като Фиъринг от нашия много зает приятел, доктор Уейн Хефлър, с помощта на тъй наречената сестра на починалия.

— Значи Колин Фиъринг е бил жив? — каза Д'Агоста. — Когато е убил Смитбак, имам предвид.

Кимване.

— Забележително е какво може да направи човек с театрален грим и дегизировка. Естебан е бил отличен филмов режисьор, *откъдето и да го погледнеш*.

— Може би трябва да оставим агент Пендъргаст да си почива — каза Хейуърд.

Пендъргаст махна слабо с ръка.

— Глупости, капитане. Говоренето прочиства съзнанието ми.

— Аз още не схващам всички сценки в пиесата... — обади се Д'Агоста.

— Ясно е, след като веднъж хванеш нишката. — Пендъргаст затвори очи и скръсти бледите си ръце върху чаршафа. — Естебан е научил за съществуването и местонахождението на документ, който може да го направи приказно богат. За съжаление, този документ е бил запечатан в гробница и заключен в подземието на онова, което сега е Вила Жирондел: потаен култ, дълбоко подозрителен за външните хора. Толкова таен, че само сто четиридесет и четирима души могат да членуват в него; едва когато някой от тях умре, се заменя с нов. За Естебан било невъзможно да проникне. Затова се опитал да насочи общественото внимание срещу Вилата, да накара градските власти да конфискуват собствеността, да прогонят заселниците. Това е причината да се присъедини към „Хора за Други Животни“ и е убедил Смитбак да напише серия от статии за това в „Таймс“.

— Сега разбирам — кимна Д'Агоста. — От само себе си е ясно, че това не е било достатъчно. Така че действията на Естебан ескалират — като убива Смитбак и приписва деянието на Вилата, след което скалъпва всякакви истории за вуду и зомбита.

Пендъргаст едва кимна.

— Той обаче не е разбрал правилно вуду — например малката кутийка в опразнения гроб на Фиъринг — ето защо приятелят ми Бертен толкова се затрудни. Знак, който аз, за съжаление, пропуснах да забележа. — Агентът направи пауза. — Естебан е наел двама изпълнители. Колин Фиъринг... и Кейтлин Кид.

— Кейтлин Кид?! — повтори Д'Агоста невярващо. — Репортерката?

— Точно така. Тя е била част от плана. Като опитен режисьор, Естебан е направил списък с точно определени качества, след това е тръгнал да издирва хора, които ги притежават. Предполагам, случило

се е нещо подобно: Фиъринг е безработен актьор, с гаден характер и лошо минало, нуждаещ се отчаяно от пари — готов на всичко. Съсед на Смитбак и приблизително със същия ръст и тегло като него. Идеален избор за Естебан. Кейтлин Кид е една по-скоро безскрупулна репортерка, нетърпелива да се издигне в кариерата. — Той погледна към Хейуърд. — Не изглеждате изненадана от това.

Хейуърд се поколеба за момент, преди да отговори.

— Изисках подробна справка за миналото на всеки един от замесените в случая. Тази за Кид получих едва преди няколко часа. Оказа се, че „смелата репортерка“ трудно би си намерила работа другаде, освен в някое безпардонно и умишлено непридирчиво жълто вестниче; дамата има затворническо досие за измама — доста добре скрито, — което изскочи при проверката. Освен това е измъквала пари от възрастни мъже.

Д'Агоста я гледаше изумен. Пендъргаст само кимна.

— Предполагам, че Естебан я е открил по криминалното ѝ досие — информацията е достъпна в интернет, а той знае как и къде да търси. Във всеки случай, доста трябва да ѝ е платил за звездната ѝ роля. Естебан написва сценарий за малка драма, в която Фиъринг симулира собствената си смърт, използвайки трупа на откривателя на завещанието. Кейтлин Кид изиграва ролята на сестрата, която го идентифицира, а извънредно заетият доктор Хефлър допълва картинката. След като всички, освен Фиъринг, са мъртви, Естебан подсилва илюзията с грим — все пак е бил филмов продуцент. И ето го Фиъринг — играе себе си, само че възкръснал от мъртвите като зомби — убива Смитбак и напада Нора Кели.

Д'Агоста поклати мрачно глава.

— Сега, когато го разказваш, изглежда едва ли не очевидно.

— Спомняш ли си как Фиъринг гледа съвсем преднамерено в камерата за наблюдение, когато излиза от блока на Смитбак? Как се държи така, сякаш иска всички съседни да го видят добре? Тогава ми се стори изключително странно, но сега идеално си идва на мястото. Да бъде видян Фиъринг — както и да бъде идентифициран — е било важен елемент, може би *същностният* елемент в плана на Естебан.

Настъпи дълга тишина. Пендъргаст най-после отвори очи.

— След това Естебан преминава към второто действие от сценария си. Кейтлин Кид се свързва с опечалената Нора, спечелва я да

участва в опита да се припише убийството на тези от Вилата. Първата ѝ работа е да се сближи с Нора, да я накара да вярва, че идеята за Вилата е била собствена идея на *Нора*. Те поддържат натиска върху Нора като Фиъринг я преследва в музея и по улиците. После Естебан открадва тялото на Смитбак от моргата — за да създаде илюзията, че той е възкръснал от мъртвите и е превърнат в зомби. Но той се нуждае от тялото на Смитбак поради друга, още по-важна причина: за да направи маска на лицето му, която Фиъринг да използва. Открих следи от латекс по лицето на Смитбак, останки от талк. Фиъринг е носил маската — направена за ужасяващ ефект, — за да убие Кид пред цялата група в журналистическия клуб, и присъстващите да гарантират, че са видели именно Смитбак.

— Но защо е убил Кид? — не се сдържа Д'Агоста.

— Тя е изиграла ролята си перфектно — и е изчерпала своята полезност. Време е да бъде окачена на куката. По-лесно е да я убие, отколкото да ѝ плаща, освен това е много по-благоразумно да се отърве от един съучастник, който винаги може да проговори. Урок, който Фиъринг би трябвало да вземе присърце. Спомняш ли си как Кид крещи името на Смитбак, преди да бъде убита? Предполагам, че Естебан ѝ е казал, че Фиъринг, дегизиран като мъртвия Смитбак, ще дойде да убие някого на церемонията. Нейната роля — последната ѝ роля — е била да извика името на Смитбак като се преструва на ужасена, така че у никого да не остане съмнение за кого става дума, и да продължи илюзията. Само че тя е получила много повече от договореното...

— И после Естебан кара Фиъринг да убие Уортик веднага, след като мъжът започва процедура по изселване срещу Вилата — каза Д'Агоста.

Пендъргаст кимна.

— Той отвлича Нора, като за пореден път обвинява Вилата за това престъпление.

— Да. Натискът срещу Вилата е стигнал до кулминацията си. Естебан не се е канел да чака процедурата по изселване. Темпото му е било перфектно, точно каквото трябва да се очаква от един филмов режисьор. Когато той пуска видеото с Нора, което всички смятат, че е снимано във Вилата, третото действие е в началото си. Това е моментът, когато той знае, че трябва да удари.

— Значи самият Естебан е убил Фиъринг? — попита Хейуърд.

— Така мисля. Естебан несъмнено е искал да се отърве и от втория извършител, както е направил с първия. Изхвърлянето на тялото му близо до Вилата е щяло да бъде от полза, за да се обвини за пореден път странната общност.

— Нещо, което не разбрах — каза Д'Агоста. — Онази първа демонстрация към Вилата — Естебан събра тълпата, след което я разпръсна. Защо? Защо просто не влезе с нея?

Известно време Пендъргаст мълча.

— В началото и на мен ми се стори объркващо. След това си помислих, че са достатъчно на брой, за да успеят. Било е обаче твърде рано. Един тласък — и влиза във Вилата и ограбва гробницата. Само че се е нуждаел от бунт — голям бунт, а не кратка бъркотия, — за да не бъде забелязан, да грабне пляката си и да се върне. Първата демонстрация е била по същество репетиция. Ето защо Естебан не поведе второто, главното шествие. А се престори, че се отказва. През това време е бил там, Винсът, докато ние обикаляхме наоколо. По някаква случайност пътищата ни не са се пресекли. Но когато онова същество ни нападна, той вече е бил избягал.

Хейуърд замръзна.

— Какво е това същество, все пак?

— Човек. Или поне някога е било човек. Ритуалът го е превърнал в нещо друго.

— Какъв ритуал? — попита Д'Агоста.

— Спомняш ли си онези странни инструменти, които видяхме върху олтара във Вилата? Инструментите с костените дръжки и дългият метален връх с малко острие в единия край? Те са изпълнявали същата функция като тази на един стар медицински инструмент, познат като левкотом.

— Левкотом? — повтори Д'Агоста.

— Приспособление за извършване на лоботомия — в този случай — трансорбитална лоботомия, извършена чрез проникване в мозъка през очните кухини. Обитателите на Вилата са научили отдавна, че унищожаването на определена част от мозъка в областта, наречена „зона на Брока“, прави нещастната жертва нечувствителна към болка, лишена от всякакви морални задръжки, особено насилие, и

покорна на извършителя. Нещо по-низше от човек, но повече от животно.

— И казваш, че тези от Вилата са го причинили на някого *умишлено*?

— Абсолютно. Избиран е от култа с цел да бъде принесен в жертва за общността, но е бил също така уважаван и почитан. Възможно е дори мнозина да са си съперничили за тази чест. Това създание всъщност заема централна част в техния религиозен ритуал: неговото създаване, отглеждане, възпитаване, хранене и освобождаването му са част от ритуалния цикъл. То трябва да защитава общността от враждебния свят и те го хранят под ред, почитат го, принасят му жертва. В някои общества се позволява на избрани индивиди да извършват действия, които обикновено се смятат за нередни. Може би във Вилата са лоботомирали човека като начин да запази той душата си, позволявали са му да убива, за да защити Вилата, без душата му да се опетни с греха.

— Но как е възможно една манипулация да превърне човек в подобно чудовище? — попита Хейуърд.

— Манипулацията не е трудна. Преди много години един лекар на име Уолтър Фрийман е можел да извършва онова, познато под името пикелова лоботомия само за няколко минути. Като вкарва вътре пикела с бързо движение напред-назад, определена част от мозъка се разрушава. Заедно с част от индивидуалността на личността, душата, усещанията. Във Вилата стигат по-далеч.

— Онези стари убийства, които Рен откри? — сбърчи вежди Д'Агоста. — Може би са били причинени от подобни зомбита.

— Точно така: създаването на живо зомби, което посредством убийство и заплахи е принудило Исидор Строт да не прибегва към изсичането на Инууд Хил Парк. Изглежда самият пазач на Строт е станал поддръжник на култа на Вилата — и след това е бил удостоен с върховна чест, като са го издигнали в статус на свещена жертва и е бил превърнат в зомби.

Хейуърд потрепери.

— Това е ужасно.

— Наистина. Иронията е почти очевидна: Естебан кара Фиъринг да действа като зомби, за да убеди обществото, че е творение на Вилата. Въпреки това обаче Вилата, тъй да се каже, е създавала

зомбита — макар и с различна цел от тази, която Естебан е разбирал. Между другото, какво се случи във Вилата?

— Изглежда, че още са там. Обещават, че няма повече да принасят в жертва животни.

— И, да се надяваме, няма да създават зомбита. Не бих се изненадал, ако науча, че в бъдеще, независимо от неприязненото си поведение, Босонг може да направи нещо, за да реабилитира влиянието на Вилата. Усещам напрежение между него и висшия жрец.

— Босонг беше този, който уби зомбито — каза Д'Агоста. — В момента, когато то бе на път да ни убие.

— Наистина ли? Звучи успокоително: такава драстична постъпка, трябва да кажем, не е от нещата, които истински вярващият би направил — да убие съседа на собствените си богове. — Пендъргаст погледна към Хейуърд. — Между другото, капитане, исках да ви кажа колко много съжалявам, че сте се разминали с повишаването ви в майор.

— Недейте. — Хейуърд отметна назад черната си коса. — Мисля дори, че е по-добре, че пропуснах възможността — напоследък се говори, че в екипите за специални задачи цари истински бюрократичен кошмар, какъвто никога досега не е имало. Което ми напомни: спомняте ли си нашия приятел Клайн, софтуерният предприемач? Изглежда ще съжалява, задето заплашвал комисаря. Току що чух, че ФБР са подслушвали телефона на Рокър и разполагат със запис на целия изнудвачески разговор. И двамата ще се сгромолясат. С Клайн е свършено.

— Жалко. Рокър не беше лош човек.

Хейуърд кимна.

— Направил го е от добри подбуди — Фондация „Дайсън“. В известен смисъл е трагедия. Но един от страничните ефекти е, че напускам комисарския офис и се връщам на предишната си работа като капитан в отдел „Убийства“.

В стаята настъпи тишина.

Д'Агоста изведнъж заговори:

— Слушай, Пендъргаст, исках да се извиня за невероятната си глупост — че те замъкнах във Вилата, че те простреляха, че едва не загубихме Нора. Правил съм такива идиотски неща, но това беше върхът.

— Скъпи ми Винсънт — промърмори Пендъргаст, — ако не бяхме отишли във Вилата, никога нямаше да откроя плячкосаната гробница, никога нямаше да видя името Естебан... и къде щяхме да сме сега? Нора щеше да е мъртва, а Естебан — новият Доналд Тръмп. Така че, сам виждаш, твоята „глупост“ беше решаваща за разплитането на случая.

Д'Агоста не знаеше какво да отговори на това.

— А сега, приятели, ако не възразявате — искам да си почина.

Когато излязоха от болничната стая, Д'Агоста се обърна към Хейуърд.

— Какво беше това с подробните справки за всички, замесени в случая?

Хейуърд изглеждаше неестествено смутена.

— Не можех да стоя и просто да чакам Пендъргаст да те забърква в нещо, без да знаеш какво е. Така че... реших да поогледам случая. Съвсем мъничко.

Д'Агоста изпита странна смесица от емоции: от една страна леко раздражение при мисълта, че може да е изглеждал като човек, който има нужда от спасяване, и от друга — огромно удовлетворение, че е била загрижена за него.

— Вечно се грижиш за мен — смънка той.

В отговор тя мушна ръка под неговата.

— Имаш ли някакви планове за вечеря?

— Да. Да отидем да вечеряме заедно.

— Къде?

— Какво ще кажеш за „Циркът“?

Тя го погледна изненадано.

— О-о! Два пъти за една година. Какъв е поводът?

— Няма повод. Просто една много специална жена.

В този момент някакъв възрастен мъж в коридора ги спря. Д'Агоста го изгледа учудено. Беше нисък и набит, облечен така, сякаш току-що е излязъл от Лондон по времето на Дикенс: черен фрак, бял карамфил в петлика, безупречно бомбе.

— Извинете ме — произнесе той. — Алойзиъс Пендъргаст ли е настанен в стаята, от която току-що излязохте?

— Да — отвърна Д'Агоста. — Защо?

— Нося писмо, което трябва да му предам. — И наистина, мъжът държеше писмо: красива, ръчно пресована кремава хартия. Отгоре беше написано името на Пендъргаст с едри ръкописни букви.

— Ще трябва да почакате с писмото — каза Д'Агоста. — Пендъргаст си почива.

— Уверявам ви, че *точно това* писмо би искал да види веднага. — И мъжът понечи да тръгне.

Д'Агоста го възпря, като сложи ръка на рамото му.

— Все пак кой сте вие? — поиска да знае той.

— Името ми е Огилби и съм адвокат на семейство Пендъргаст. А сега ще ме извините ли? — Той се освободи от хватката на Д'Агоста с облечената си в бежова ръкавица ръка, поклони се, повдигна шапката си към Хейуърд, и след миг влезе в стаята на Пендъргаст.

ЕПИЛОГ

Малката моторница режеше гладките води на Лейк Пауъл. Беше ясен, студен априлски ден, свежият аризонски въздух миришеше на чисто свежо пране. Утринното слънце грееше оранжево срещу гигантските стени от пясъчник на Гранд Бенч и когато катерът зави, платото Кайпаровитс изникна в далечината, пурпурно в изгряващото слънце, диво и непристъпно.

Нора Кели стоеше на кърмата и вятърът рошеше късата ѝ коса. Боботенето на двигателя отекваше меко в канарите и водата съскаше по корпуса. Въздухът ухаеше на кедър и затоплени камъни, и когато минаваха между застиналите, подобни на катедрали скали, един златен орел се появи отнякъде и закръжи над ръбовете на каньона, надавайки слаб крясък.

Нора отне газта и моторницата забави до люлеене. Когато езерото направи втори завой, отпред се разкри устието на тесен, наводнен каньон — Сърпантайн каньон — две гладки стени от червен пясъчник с лента зелена вода между тях.

Нора обърна лодката към каньона. Звукът на двигателя се усили. Отговарящ на името си, каньонът изви и направи завой като селски път. Тук беше по-хладно, дори студено, и Нора можеше да види дъха си в мразовития въздух. Още една миля навътре, и стигна до едно особено красиво място, където се процеждаше малък водопад, за да се срине надолу по камъка, създавайки по пътя си микрокосмос от висящи папрати и мъх, като се спре за миг в миниатюрните усукани пинии, които се протягаха встрани от една пукнатина в скалата. Тя изключи двигателя и остана на дрейф, заслушана в плясъка на водата, като вдишваше аромата на сладка папрат и вода.

Помнеше това магично място като че ли беше вчера. Тук, на експедиция в Кивира преди почти пет години, техният катер бе минал покрай същия водопад. Бил Смитбак, с когото се бе запознала едва предишния ден, стоеше на катера и ѝ помаха с ръка да дойде.

— Виждаш ли това, Нора? — беше казал той, като я побутна и се усмихна. — Тук феите къпят ефирните си криле. Това е приказно място.

Тогава за пръв път я бе изненадал с поетичността си, с проникновеността, с хумора и любовта си към красивото. Това я бе накарало да се вгледа по-внимателно в него и да не се доверява на първото си впечатление. В този миг беше започнала да се влюбва в него.

Преди две седмици тя се бе върнала в Мексико, след като ѝ предложиха работа като куратор в Института по археология в Санта Фе. Остана при брат си Скип и прекара последната седмица в проучване на работата и обсъждане на позицията с президента на музея и борда. Ако приемеше работата, това щеше да е условие за уточняване на подробностите за финансирането на вече планираната ѝ експедиция до Юта през следващото лято. Скип ѝ беше голям помощник и опора, доволен, че може да ѝ върне услугата от преди години, когато тя му бе помогнала да събере парчетата на собствения си живот.

Но имаше и друга, по-лична причина за пътуването. Тя бе дошла главно за да се помири с ужаса от смъртта на Бил. Ню Йорк сити — техните любими ресторанти и паркове, дори самият апартамент — вече не я ужасяваха. А миналото беше нещо различно. Тя нямаше представа как ще ѝ подейства каньонът. Места като Пейдж, Аризона, където за първи път се бяха срещнали, или самото езеро Пауъл, или дивата пустош отвъд него, където бяха търсили полумитичния град Кивира... Беше изпитала необходимост да види тези места отново, може би за да остави призраците да си почиват. Когато моторницата се понесе бавно надолу по каньона, спомените — загърнати от тъжния воал на времето, от което придобиваха по-скоро горчиво-сладък, отколкото болезнен привкус — започнаха да изплуват на повърхността. Бил, който се оплаква шумно, че конят му го е ухапал. Бил, който я заслонява със собственото си тяло от прииждащата вода. Бил, с очертан на фона звездното небе силует, ѝ протяга ръка... Тази магична страна ѝ бе върнала толкова вълшебни спомени — тя почувства, че душата ѝ се изпълва с благодарност и умиротворение.

Моторницата почти спря, полюшвайки се леко по приличната на огледало вода. Нора се наведе и взе малка бронзова урна, разкъса увитата отгоре хартия и вдигна капака. Вдигна урната и изсипа няколкото шепи прах във водата. Те се пръснаха безшумно и потънаха бавно в нефритено зелените дълбини. Нора ги гледаше как се завихрят в турбулентна струйка, която накрая изчезна. Изчезнаха и те.

— Сбогом, любими, — произнесе тя нежно — сбогом, приятелю мой.

Издание:

Дъглас Престън, Линкълн Чайлд. Вуду

Американска, първо издание

Редактор: Сергей Райков

Оформление на корицата: Димитър Стоянов—Димо

ИК „Ергон“, 2009 г.

ISBN 978-954-9625-34-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.